ȘAPTE ZILE
DE IUBIRE
Tessa
DARE

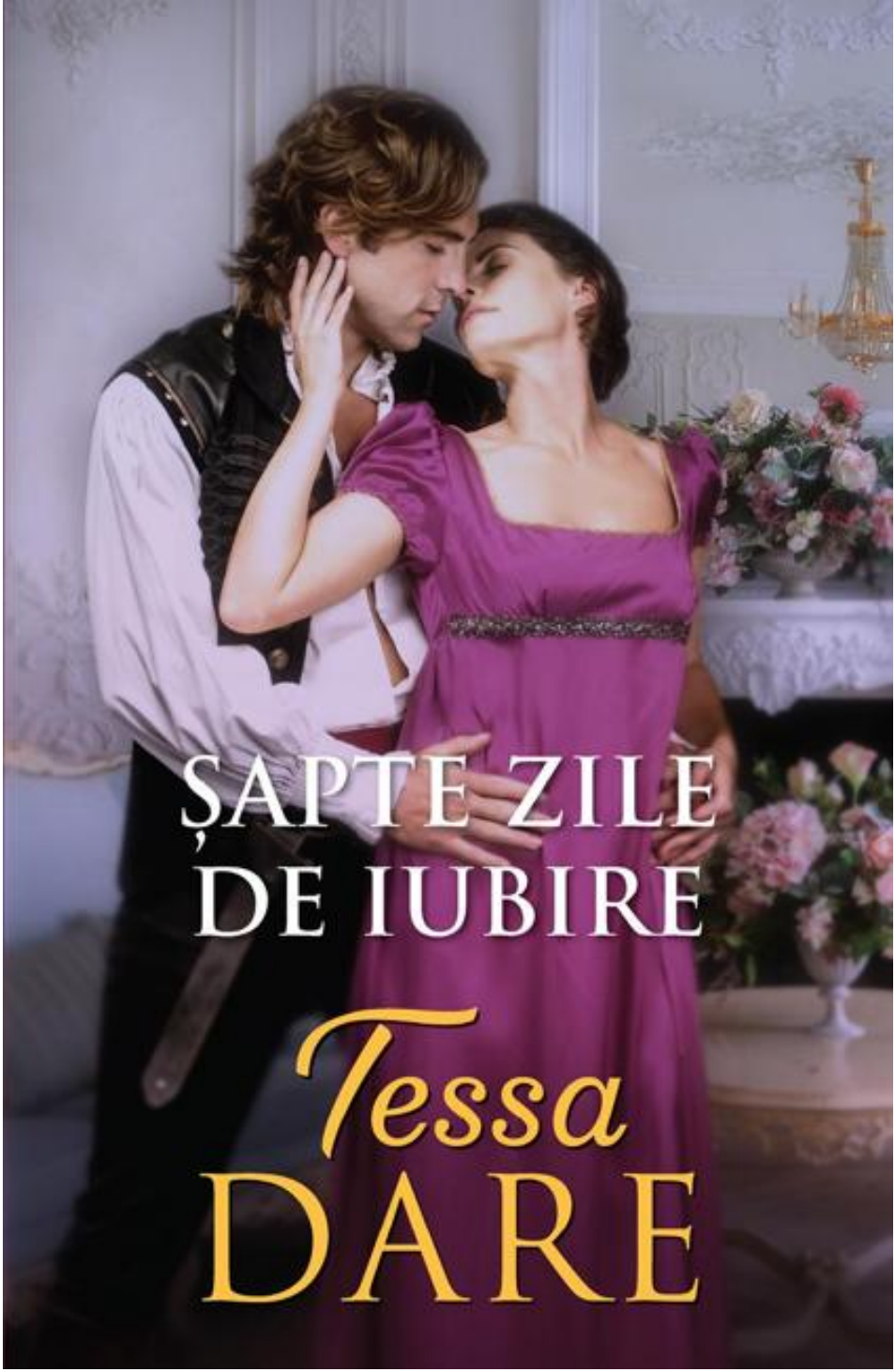
ȘAPTE ZILE
DE IUBIRE
Tessa
DARE

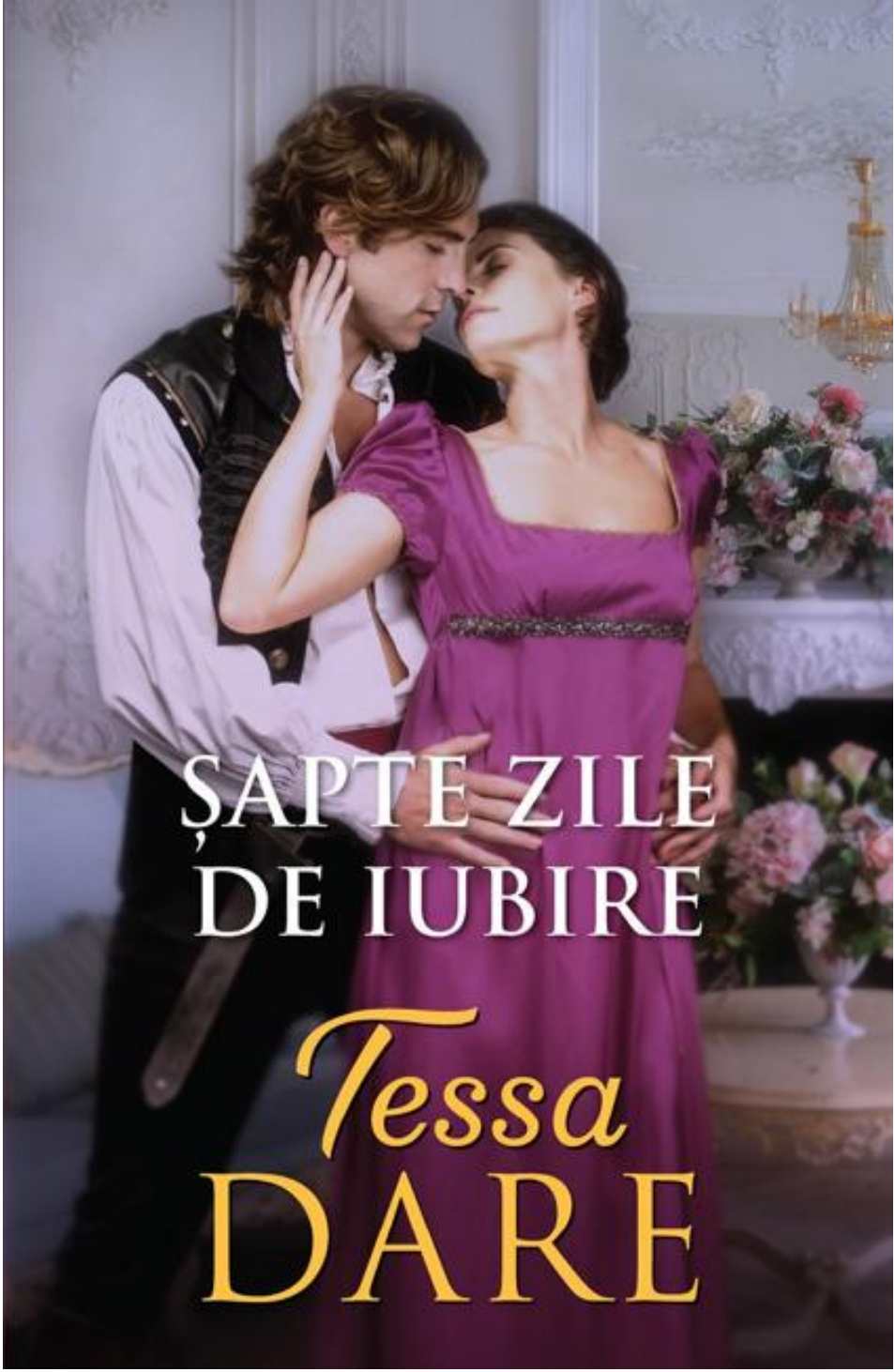
ȘAPTE ZILE
DE IUBIRE
Tessa
DARE

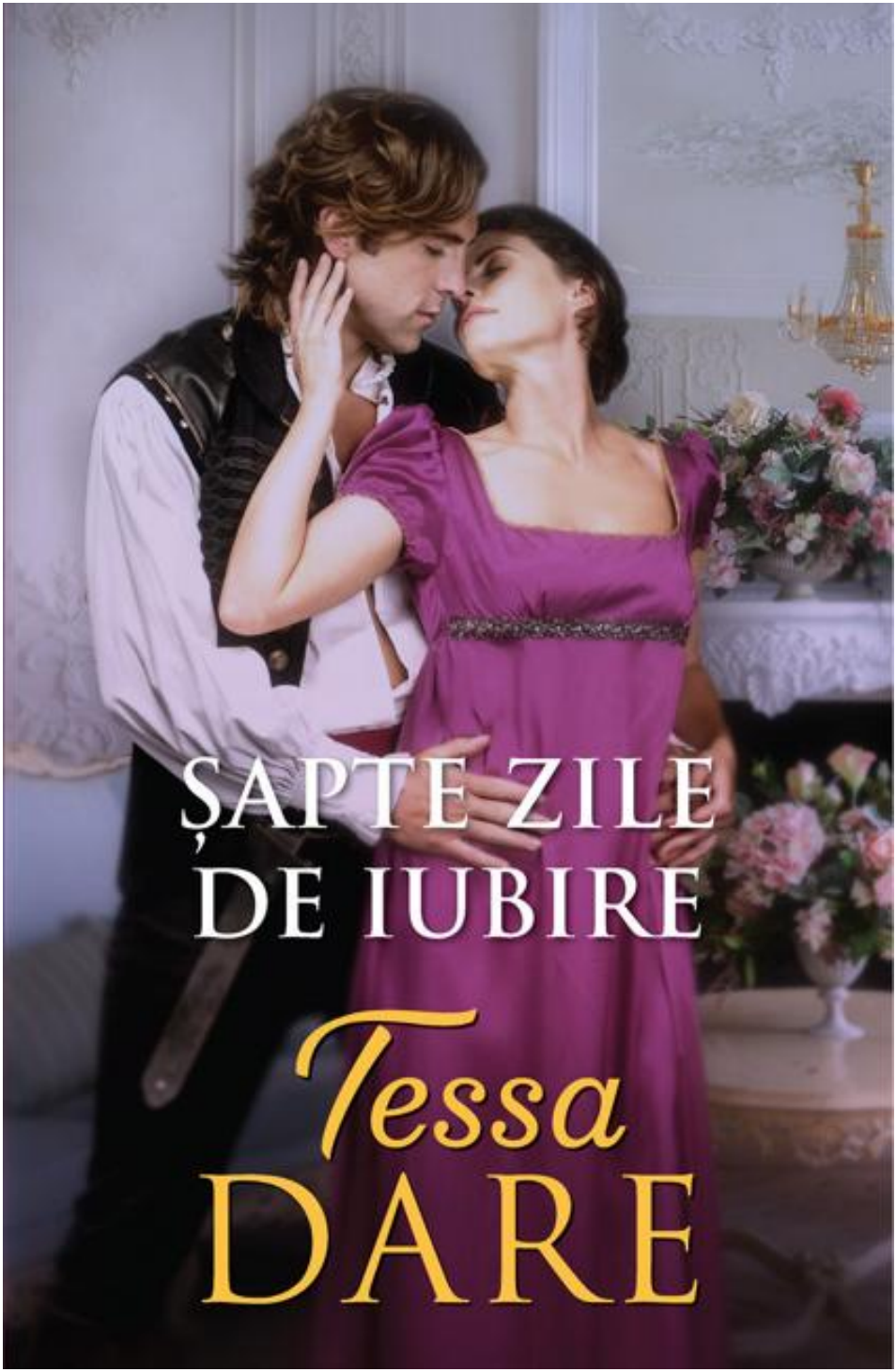
ȘAPTE ZILE
DE IUBIRE
Tessa
DARE

Tessa Dare

Șapte zile de iubire

A Week to Be Wicked
Tessa Dare
Copyright © 2012 Eve Ortega
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Șapte zile de iubire
Tessa Dare

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

ISBN 978-606-33-8157-7

ISBN EPUB 978-606-33-8425-7

TESSA DARE

Șapte zile de iubire

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
București

Capitolul 1

Când o fată se opintea la miezul nopții prin ploaie ca să bată la ușa Necuratului, Necuratul trebuia să aibă măcar indecența… dacă nu decența… de a răspunde.

Minerva își strânse cu o mână marginile pelerinei, înfruntând încă o rafală de vânt rece și șfichiuitor. Se uită disperată la ușa închisă, apoi o izbi direct cu pumnul.

– Lord Payne, strigă ea, sperând că vocea ei se va strecura dincolo de scândurile groase de stejar. Vino la ușă! Sunt domnișoara Highwood. După o scurtă pauză, specifică: Domnișoara Minerva Highwood.

Că trebuia să confirme despre ce domnișoară Highwood era vorba îi părea un lucru mai degrabă absurd. După părerea Minervei, trebuia să fie de la sine înțeles. Sora ei mai mică, Charlotte avea încă exuberanta, dar frageda vârstă de cincisprezece ani. Iar fiica mai mare a familiei, Diana, se bucura nu numai de o frumusețe angelică, ci și de șansele de a-și găsi perechea potrivită. Nici una dintre ele nu era în vreun fel genul care să se furișeze noaptea din pat, să coboare pe ascuns scările din spate ale pensiunii ca să vină să se întâlnească cu un libertin notoriu.

Dar Minerva era diferită. Fusese mereu diferită. Dintre cele trei surori Highwood, ea era singura cu părul închis la culoare, singura cu ochelari, singura care prefera botinele rezistente cu șireturi încălțărilor de mătase și singura căreia îi păsa de diferența dintre rocile sedimentare și cele metamorfice.

Singura fără perspective, fără o reputație de apărat.

Diana și Charlotte se vor descurca bine, dar Minerva? Simplă, studioasă, zăpăcită, stânjenită în compania domnilor. Pe scurt, fără nici o speranță.

Cuvintele propriei mame, într-o scrisoare trimisă recent unei verișoare. Pentru ca totul să fie și mai crunt, Minerva nu descoperise această descriere băgându-și nasul prin corespondența privată. O, nu. Chiar ea transcrisese cuvintele, scriindu-le după dictarea mamei.

Serios. Propria mamă.

Vântul îi agăță gluga de la pelerină și i-o dădu pe spate. Ca să pună sare pe rană, ploaia rece îi luă cu asalt gâtul.

Dându-și la o parte părul lipit de obraz, Minerva privi lung spre străvechiul turn de piatră… unul dintre cele patru care formau castelul Rycliff. Fumul se înălța în rotocoale spre cer din cel mai înalt horn.

Ridică din nou pumnul și bătu în ușă cu forțe proaspete.

– Lord Payne, știu că ești acolo.

„Om mârșav și sâcâitor."

Minerva avea de gând să prindă rădăcini chiar aici până o lăsa să intre, chiar dacă ploaia rece de primăvară risca să o ude până la piele. Nu bătuse toată distanța din sat până la castel, alunecând peste pietrele acoperite cu mușchi și călcând, pe întuneric, prin pâraie pline de noroi, doar ca să facă pur și simplu cale întoarsă cu coada între picioare.

Totuși, după un minut întreg în care bătuse la ușă fără nici un rezultat, oboseala călătoriei i se furișă în oase, încordându-i gambele și înmuindu-i coloana. Minerva se aplecă în față. Fruntea ei întâlni lemnul cu o bubuitură surdă. Ținu pumnul ridicat deasupra capului, bătând în ușă într-un ritm monoton și încăpățânat. Poate că era foarte simplă, studioasă, zăpăcită și stânjenită… dar era hotărâtă. Hotărâtă să i se răspundă, hotărâtă să se facă auzită.

Hotărâtă să-și protejeze sora, cu orice preț.

„Deschide-te", își repetă stăruitor în gând. „Deschide-te. Deschide-te. Des…"

Ușa se deschise. Repede, cu un șuierat aspru și necruțător.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Thorne. Nu poți să aștepți până…

– Doamne.

Luată prin surprindere, Minerva se avântă cu pași împiedicați înainte. Pumnul ei lovi la repezeală în… nu în ușă, ci într-un piept.

În pieptul lordului Payne. Pieptul lui masculin, musculos, fără cămașă, care se dovedi doar o idee mai puțin tare decât o scândură de stejar. Lovitura ei nimeri direct pe sfârcul lui neted, de bărbat, de parcă ar fi fost chiar ciocănelul de la ușa Necuratului.

Măcar de astă dată, Necuratul răspunse.

– Ce surpriză! Nota întunecată a cuvintelor răsună prin brațul ei. Nu ești Thorne.

– Iar t… tu nu ești îmbrăcat.

„Și eu îți ating pieptul gol. O… Doamne."

În gând i se ivi înspăimântătoarea idee că poate nu purta nici pantaloni. Ea se îndreptă de spate. În timp ce, cu degete înfrigurate și tremurânde, își scoase ochelarii, surprinse cu coada ochiului umbra liniștitoare a stofei de lână neagră, undeva sub pieptul lui învăluit într-o ceață neclară. Suflă în fiecare dintre cele două discuri de sticlă prinse într-o ramă de alamă, șterse aburii de pe ele cu o parte uscată din căptușeala pelerinei, apoi și își așeză ochelarii la loc.

El era însă pe jumătate dezbrăcat. Iar acum, îl vedea perfect. Jocurile viclene ale luminii sărutau și defineau fiecare linie a chipului lui frumos.

– Intră, dacă asta vrei. El tresări când simți fiorii glaciali ai unei

rafale de vânt. Oricum ar fi, eu închid ușa.

Minerva făcu un pas în față. Ușa se închise în urma ei cu un sunet greoi și categoric, iar ea înghiți în sec.

– Trebuie să recunosc, Melinda. Asta chiar că este o surpriză.

– Numele meu este Minerva.

– Da, desigur. El lăsă ușor capul într-o parte. Nu te-am recunoscut fără cartea în care îți tot ții nasul.

Ea răsuflă, lăsându-și limitele răbdării să se întindă. Și să se tot întindă. Până ce ajunseră atât de departe încât să poată suporta un crai enervant care avea memorie cât un pește. Și umeri uluitor de bine conturați.

– O să recunosc, spuse el, că nu este pentru prima dată când răspund la ușă în toiul nopții și descopăr o femeie care mă așteaptă de cealaltă parte. Dar, fără doar și poate, tu ești femeia la care mă așteptam cel mai puțin. El îi aruncă o privire scrutătoare de la mijloc în jos. Și cea mai plină de noroi.

Ea își cercetă mâhnită cizmele acoperite de noroi și tivul murdar. Nu arăta cu siguranță ca o seducătoare în noapte.

– Nu este genul acela de vizită.

– Lasă-mă o clipă să-mi domolesc dezamăgirea.

– Aș prefera să te las o clipă ca să te îmbraci.

Minerva traversă camera rotundă cu pereții din piatră, fără ferestre, și se apropie direct de vatră. Nu se grăbi și își desfăcu încet legăturile de catifea ale pelerinei, apoi o întinse ușor peste singurul fotoliu din încăpere.

Părea că Payne nu irosise chiar tot timpul petrecut în Spindle Cove. Cineva se străduise să transforme acest hambar de piatră într-o casă primitoare, aproape confortabilă. Șemineul original fusese curățat și repus în funcțiune. Înăuntru ardea un foc atât de puternic și de strașnic că un războinic normand ar fi fost mândru. Pe lângă fotoliul tapițat, în camera circulară se mai zăreau o masă și scaune din lemn. Simple, dar bine făcute.

Nu se vedea nici un pat pe nicăieri.

Ciudat. Ea își roti privirea prin cameră. Un crai vestit nu avea nevoie și de un pat?

În cele din urmă, privi în sus. Răspunsul se afla la etaj. El își amenajase un fel de mansardă de dormit, la care se ajungea pe o scară. Draperii cu falduri bogate ascundeau în spatele lor ceea ce își închipuia că trebuia să fie patul lui. Deasupra, pereții de piatră se înălțau într-o spirală spre un neant întunecat și cavernos.

Minerva hotărî că îi acordase destul timp ca să-și găsească o cămașă și să se facă prezentabil. Își drese glasul și se întoarse încet.

– Am venit să te întreb…

El mai era încă pe jumătate dezbrăcat.

Nu-și folosise timpul ca să se facă prezentabil. Profitase de ocazie ca

să se apuce să-și toarne ceva de băut. Îl vedea din profil, privind atent paharul de vin ca să se asigure că era curat.

– Niște vin? întrebă el.

Ea clătină din cap. Mulțumită imaginii lui indecente, o îmbujorare înfiorătoare i se desena deja pe pielea înfierbântată. Înaintând spre gât, pe obraji, până la linia părului. Nu mai era nevoie să întețească și cu vin flăcările care o mistuiau.

Cât el își turnă un pahar, ea nu reuși să se abțină să nu privească lung spre trunchiul lui musculos, atât de frumos creionat de scânteierile focului din vatră. Minerva se obișnuise să se gândească la el ca la un împielițat, dar avea trupul unui zeu. Al unui zeu mai mic. Nu avea fizicul masiv și foarte dezvoltat al unui Zeus sau al lui Poseidon, ci mai degrabă al unui Apollo sau Mercur subțiratic și atletic. Un trup clădit nu ca să ciomăgească, ci ca să vâneze. Nu ca să se miște greoi, ci ca să alerge. Nu ca să supună naiade nevinovate acolo unde se îmbăiau, ci ca să…

Seducă.

El ridică privirea. Ea o întoarse pe a ei.

– Îmi pare rău că te-am trezit, spuse ea.

– Nu m-ai trezit.

– Serios? Ea îi trimise o privire încruntată. Atunci… la cât ți-a luat să răspunzi la ușă, puteai să fi pus niște haine pe tine.

Cu un zâmbet diabolic, el arătă spre pantaloni.

– Mi-am pus.

Ei bine… Acum obrajii aproape că îi izbucniră în flăcări. Se scufundă în fotoliu, dorindu-și să se facă mică și să dispară între cusăturile lui.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Minerva, adună-te. Viitorul Dianei este în joc.“

Punând vinul pe masă, el se apropie de niște rafturi de lemn ce păreau să joace rolul unui fel de dulap. Într-o parte, hainele de exterior îi stăteau agățate într-un rând de cârlige. O uniformă roșie de ofițer, pentru miliția locală pe care o conducea în absența contelui de Rycliff. Câteva paltoane cu o croială frumoasă și un aer scandalos de scump. O manta de un cenușiu ca de cărbune.

Trecând de ele, înșfăcă o cămașă simplă din batist și și-o trase peste cap. De îndată ce își trecu brațele prin mâneci, și le întinse de-o parte și de alta a corpului și se supuse aprecierii ei.

– E mai bine așa?

Nu chiar. Gulerul descheiat mai lăsa încă la vedere o perspectivă generoasă asupra pieptului lui… perfectă pentru o explorare cu coada ochiului, nu o privire fățișă. În orice caz, acum arăta chiar mai indecent. Semăna mai puțin cu un zeu sculptural și de neatins și mai mult cu un rege libertin al piraților.

– Poftim. El își luă mantia din cârlig și i-o aduse. Măcar este uscată.

De îndată ce își așeză haina în poala ei, îi apăsă și paharul cu vin în

mână. Un inel cu sigiliu îi scăpără pe degetul mic, proiectând crâmpeie de aur prin piciorul paharului.

– Să nu te aud. Tremuri așa de tare că-ți aud dinții clănțănind. Focul și haina te ajută, dar n-au cum să te încălzească pe dinăuntru.

Minerva acceptă paharul și sorbi prudent o gură. Într-adevăr, degetele îi tremurau, dar nu doar de frig.

El ridică un scaun, se așeză și o fixă cu o privire întrebătoare.

– Deci…

– Deci, repetă ea prostește.

Mama avea dreptate în privința asta. Minerva considera că este o persoană înzestrată cu o inteligență rezonabilă, dar Dumnezeule… bărbații chipeși chiar că o prosteau de-a binelea. Devenea atât de fâstâcită în preajma lor că nu mai știa încotro să se uite sau ce să spună. Răspunsuri care se voiau spirituale și istețe răsunau mereu amărât sau jalnic. Erau momente când vreo remarcă zeflemitoare livrată de lordul Payne o condamna la o tăcere stupidă și nimic mai mult. Doar câteva zile mai târziu, în timp ce lovea vreo stâncă cu un piolet, în mintea Minervei se ivea replica perfectă.

Remarcabil. Cu cât îl privea mai mult acum, cu atât simțea că inteligența ei scădea vertiginos. Barba nerasă de o zi nu făcea decât să sublinieze linia puternică a maxilarului lui. Părul castaniu și ciufulit trăda doar vag urmele unor onduleuri strengărești. Iar ochii lui… Avea niște ochi precum diamantele de Bristol. Geode rotunde și mici, înjumătățite și șlefuite până ajungeau la strălucirea perfectă. Un inel exterior în tușe ușor maronii, ca de cremene, încadrau licăririle reci de cuarț. O sută de note cristaline chihlimbarii și cenușii.

Ea închise strâns ochii. „Gata cu șovăiala.“

– Vrei să te însori cu sora mea?

Secundele se scurseră.

– Cu care dintre ele?

– Cu Diana, exclamă ea. Cu Diana, firește. Charlotte are doar cincisprezece ani.

El ridică din umeri.

– Unii bărbați preferă să aibă o soție tânără.

– Unii bărbați au jurat să nu se însoare niciodată. Tu mi-ai spus că ești unul dintre ei.

– Ți-am spus eu asta? Când?

– Sigur îți amintești. În noaptea aceea.

El se uită lung la ea, evident netulburat.

– Am avut noi „o noapte“?

– Nu așa cum te-ai gândi tu.

În urmă cu câteva luni, îl înfruntase în grădinile de la Summerfield pe tema indiscrețiilor lui scandaloase și a intențiilor pe care le avea cu sora ei. Se certaseră. Apoi se încurcaseră cumva… trupește… până ce câteva insulte tăioase frânaseră momentul de intimitate.

La naiba cu firea ei științifică, de o atenție neobosită. Minerva detesta detaliile pe care le adunase în momentele acelea. Nu avea nevoie să știe că ultimul lui nasture de la vestă era perfect aliniat cu cea de-a cincea vertebră de la coloană sau că parfumul lui păstra vagi urme de piele și cuișoare. Dar chiar și acum, după ce trecuseră câteva luni bune, nu părea capabilă să scape de acele informații.

Cu atât mai puțin când stătea cuibărită în mantia lui, în îmbrățișarea căldurii împrumutate care păstra același parfum picant și masculin.

Firește, el uitase cu totul de întâlnirea aceea. Deloc surprinzător. De cele mai multe ori, nici măcar nu-și amintea că o chema Minerva. Atunci când binevoia să i se adreseze, o făcea doar ca să o tachineze.

– Astă-vară, îi aminti ea, mi-ai spus că n-ai de gând să o ceri pe Diana de soție. Sau pe oricine altcineva. Dar azi, zvonurile care se aud prin sat spun altceva.

– Da? El își învârti pe deget inelul cu sigiliu. Ei bine, sora ta este minunată și elegantă. Iar mama ta nu a făcut nici un secret din faptul că susține căsătoria.

Minerva își încordă degetele în botine.

– Puțin spus.

În urmă cu un an, familia Highwood sosise în sătucul de la malul mării ca să-și petreacă vacanța de vară. Aerul de mare era menit să îmbunătățească starea de sănătate a Dianei. Ei bine, sănătatea Dianei se îmbunătățise de mult și vara trecuse, totuși, familia Highwood rămăsese… doar din cauza speranțelor pe care mama le nutrea în privința uniunii dintre Diana și acest fermecător viconte. Câtă vreme lordul Payne se afla în Spindle Cove, mama nici nu voia să audă de revenirea acasă. Dezvoltase chiar o doză neobișnuită de optimism… în fiecare dimineață declarând când își amesteca în ciocolata caldă… „Simt, fetelor. Azi o să te ceară."

Și, chiar dacă Minerva știa că lordul Payne era cel mai groaznic bărbat, nu se simțise niciodată în stare să se împotrivească planurilor mamei. Pentru că îi plăcea la nebunie aici. Nu voia să plece. În Spindle Cove, simțea, în sfârșit… că își găsise locul.

Aici, în propriul său paradis, explora coastele stâncoase, împânzite de fosile, eliberată de griji sau de nevoia de a controla totul, catalogând descoperiri care puteau să dea un nou avânt comunității științifice din Anglia. Singurul lucru care o împiedica să fie pe deplin fericită era prezența lordului Payne… și grație uneia dintre ironiile ciudate ale sorții, prezența lui era întocmai motivul care îi permitea să rămână.

Nu părea să fie nici un rău în faptul că o lăsa pe mama să-și facă speranțe legate de o cerere în căsătorie venită din partea Excelenței Sale. Minerva fusese sigură că propunerea nu va veni niciodată.

Până în această dimineață, când toate certitudinile ei se năruiseră.

– Am fost de dimineață la magazinul All Things, începu ea. De obicei, nu iau în seama bârfele lui Sally Bright, dar azi… Ea își înghiți

nodul din gât, apoi îi întâlni privirea. A spus că, de săptămâna viitoare, ai cerut să ți se trimită corespondența la Londra. Ea crede că pleci din Spindle Cove.

– Iar tu ai tras concluzia că asta înseamnă că o să mă însor cu sora ta.

– Ei bine, toată lumea știe în ce situație ești. Dacă aveai o lețcaie, plecai de aici de luni bune. Ești constrâns să rămâi aici până nu ți se deblochează averea de sub tutelă, de ziua ta, dacă nu cumva… Ea înghiți în sec. Dacă nu cumva te însori înainte.

– E adevărat.

Ea se aplecă în față în fotoliu.

– Plec numaidecât, dacă îmi repeți cuvintele pe care mi le-ai spus astă-vară. Că n-ai nici o intenție față de Diana.

– Dar așa era astă-vară. Acum suntem în aprilie. Este chiar așa de imposibil de crezut că aș putea să mă răzgândesc?

– Da.

– De ce? El pocni din degete. Știu. Crezi că n-am nici măcar atâta minte încât să mă răzgândesc. Despre asta e vorba?

Ea se trase mai în față pe fotoliu.

– N-ai cum să te răzgândești, pentru că nu te-ai schimbat. Ești un crai viclean și ipocrit, care ziua cochetează cu doamne nevinovate, iar noaptea se ocupă cu soțiile altora.

El oftă.

– Ascultă, Miranda. De când Fiona Lange a plecat din sat, n-am mai…

Minerva ridică o mână. Nu voia să audă despre aventura lui cu doamna Lange. Auzise mai mult decât era nevoie chiar de la femeia în cauză, care se închipuise mare poetă. Minerva și-ar fi dorit să-și poată șterge cumva din minte poeziile pe care i le recitase. Ode licențioase și rapsodice care epuizau orice rimă posibilă și imposibilă pentru cuvintele „tremur“ și „fericire“.

– Nu poți să te însori cu sora mea, îi spuse ea, dorindu-și să imprime hotărâre în propriul glas. Pur și simplu nu o să permit să se întâmple așa ceva.

După cum îi plăcea atât de mult mamei să le spună celor dispuși să plece urechea… Diana Highwood era exact genul de tânără după care puteau să i se aprindă călcâiele unui lord chipeș. Însă frumusețea exterioară a Dianei pălea în comparație cu firea ei dulce și generoasă și cu curajul senin cu care își înfruntase boala toată viața.

Fără îndoială, Diana putea să atragă atenția unui viconte. Dar nu trebuia să se mărite cu vicontele din fața ei.

– Nu o meriți, îi spuse ea lordului Payne.

– Foarte adevărat. Dar nimeni nu primește în viața asta ce merită cu adevărat. Unde ar mai fi distracția lui Dumnezeu în toată povestea asta?

El luă paharul din mâna ei și sorbi pe îndelete o gură de vin.

– Nu te iubește.

– Nu-i displac. Iubirea nu este o condiție necesară. Aplecându-se în față, el își sprijini un braț pe genunchi. Diana ar fi prea politicoasă ca să mă refuze. Mama ta ar fi în al nouălea cer. Vărul meu ne-ar trimite licența specială în doi timpi și trei mișcări. Am putea să ne căsătorim săptămâna asta. Până duminică, tu ai putea deja să-mi spui „frate“.

„Nu.“ Tot corpul ei își urlă indignarea. Până la ultima celulă.

Aruncând deoparte haina împrumutată, ea sări în picioare și începu să se plimbe pe covor. Faldurile umede ale fustei se încurcau la fiecare pas.

– Nu se poate să se întâmple așa ceva. Nu se poate. Nu o să se întâmple.

Un mârâit ușor se chinui să-și croiască drum printre dinții încleștați.

Ea își strânse pumnii.

– Am douăzeci și două de lire puse deoparte din banii mei de buzunar. Și din restul primit la magazin. Îți dau toți banii mei dacă promiți să o lași pe Diana în pace.

– Douăzeci și două de lire? El clătină din cap. Sacrificiul tău de soră este înduioșător. Dar suma asta nu m-ar ține la Londra nici o săptămână. Nu cu stilul de viață pe care îl am.

Ea își mușcă buza. Se așteptase la un asemenea refuz, dar își spusese că nu strica să încerce mai întâi să-l mituiască. Ar fi fost cu mult mai ușor.

Trase adânc aer în piept și ridică bărbia. Gata… ultima șansă de a-l convinge.

– Atunci fugi cu mine.

După o scurtă pauză de uimire, el izbucni într-un hohot de râs plin de însuflețire.

Ea se lăsă învăluită de sunetele acelea batjocoritoare și așteptă pur și simplu, cu brațele încrucișate, până ce râsul lui se stinse, încheiat într-o tuse înăbușită.

– Doamne sfinte, spuse el. Tu chiar vorbești serios?

– Absolut. Las-o pe Diana în pace și fugi cu mine.

El dădu pe gât paharul cu vin și îl puse deoparte. Apoi își drese glasul și vorbi:

– Este curajos din partea ta, scumpo. Să te oferi în locul surorii tale să te măriți cu mine. Dar serios, eu…

– Numele meu este Minerva. Nu sunt scumpa ta. Iar tu n-ai toate țiglele pe casă dacă ai impresia că o să mă mărit vreodată cu tine.

– Credeam că tocmai ce-ai spus să…

– Să fug cu tine, da. Să mă mărit cu tine? Ea scoase un zgomot gutural și neîncrezător. Te rog.

El clipi nedumerit spre ea.

– Văd că ești derutat.

– O, Doamne. Aș fi recunoscut chiar eu asta, dar știu cât de mult îți

place să subliniezi lipsurile mele intelectuale.

Scotocind prin buzunarele de la pelerină, ea găsi exemplarul din revista științifică. Deschise la pagina de anunțuri și i-o întinse să se uite.

– La sfârșitul lunii, o să aibă loc o întâlnire organizată de Societatea Regală de Geologie. Un simpozion. Dacă accepți să vii cu mine, banii pe care îi am puși deoparte ar trebuie să ne ajungă ca să ne plătim drumul până acolo.

– Un simpozion de geologie. El aruncă o privire spre revistă. Asta este propunerea scandaloasă cu care vii la mine în miez de noapte. Cea pentru care te-ai opintit prin întunericul rece și umed de afară. Mă inviți la un simpozion de geologie, dacă o las în pace pe sora ta.

– Ce te așteptai să-ți ofer? Șapte nopți de plăceri trupești desfrânate în patul tău?

O spusese ca pe o glumă, dar el nu mai râse. În schimb, îi privi scrutător rochia udă.

Minerva se făcuse roșie ca racul pe dedesubt. La naiba. Mereu spunea ce nu trebuia.

– Iată o invitație care mi s-ar fi părut mai ademenitoare, spuse el.

„Serios?“ Ea își mușcă limba ca să nu o spună cu voce tare. Ce umilitor era să recunoască încântarea pe care o trezise înăuntrul ei comentariul acela impertinent. „Aș prefera plăcerile tale trupești unei prelegeri despre pământ.“ Într-adevăr, un compliment de înaltă clasă.

– Un simpozion de geologie, repetă el în șoaptă. Trebuia să-mi închipui eu că povestea asta o să ne ducă tot la roci.

– Toate poveștile duc la roci. Tocmai de aceea ni se par atât de interesante nouă, geologilor. În orice caz, nu cu simpozionul în sine vreau eu să te ademenesc. Ci cu promisiunea a cinci sute de guinee.

Acum chiar îi atrase atenția. Privirea lui deveni mai ageră.

– Cinci sute de guinee?

– Da. Este premiul pe care îl primește cea mai bună prezentare. Dacă mă duci acolo și mă ajuți să-mi prezint descoperirile în fața societății, poți să păstrezi toată suma. Cred că cinci sute de guinee sunt de ajuns ca să bei și să te destrăbălezi la Londra până la ziua ta, nu?

El dădu din cap.

– Cu un dram de cumpătare. Se poate să fie nevoie să mă abțin de la cizme noi, dar omul trebuie să mai facă și sacrificii. El se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre ea. Avem doar o mică problemă. De unde știi că o să câștigi premiul?

– O să câștig. Aș putea să-ți explic descoperirile mele cu lux de amănunte, dar ar trebui să folosesc nenumărate cuvinte polisilabice. Nu sunt convinsă că poți face față unei asemenea provocări în clipa asta. Este de ajuns să-ți spun că știu.

El îi aruncă o privire cercetătoare, iar Minerva își adună toată puterea ca să nu și-o întoarcă pe a ei. Rămase calmă, încrezătoare, fără să clipească.

După o clipă, ochii lui se încălziră sub efectul unei licăriri necunoscute. Iată o emoție pe care nu o mai văzuse niciodată de la el.

Avea impresia că putea să fie… respect.

– Ei bine, spuse el. Siguranța te prinde de minune.

Inima ei îi tresări ciudat în piept. Era cel mai drăguț lucru pe care i-l spusese vreodată. Se putea chiar să fie cel mai drăguț lucru pe care i-l spusese cineva vreodată.

„Siguranța te prinde de minune."

Și dintr-odată, lucrurile parcă erau diferite. Gura de vin pe care o băuse i se învolbură în pântec, încălzind-o și făcând-o să se relaxeze. Topind stingherealа de care era încercată. Se simțea în largul ei și ceva mai curajoasă. De parcă o discuție purtată cu un crai pe jumătate îmbrăcat, într-un turn și în toiul nopții, era cel mai firesc lucru din lume.

Se așeză apatică în fotoliu și își duse mâinile în păr, găsind și scoțând puținele agrafe care mai rămăseseră. Cu mișcări lente și visătoare, își trecu degetele prin șuvițele umede și le răsfiră mai bine peste umeri ca să se usuce uniform.

El se ridică în picioare și o privi o secundă. Apoi se duse să-și mai toarne niște vin.

O dâră senzuală de vin roșu desenă vârtejuri în pahar.

– Nu uita, nu sunt de acord cu planul ăsta. Nici prin gând. Dar, doar de dragul conversației, cum anume îți închipui tu că o să se întâmple toate astea? Într-o dimineață, ne trezim și plecăm împreună la Londra?

– Nu, nu la Londra. Simpozionul este la Edinburgh.

– La Edinburgh. Sticla întâlni masa cu o bufnitură. Edinburgh din Scoția.

Ea dădu din cap.

– Credeam că ai spus că este vorba despre Societatea Regală de Geologie.

– Este. Ea flutură revista spre el. Societatea Regală de Geologie din Scoția. Nu știai? Edinburgh este locul unde sunt toate bursele interesante.

Venind din nou lângă ea, el privi atent revista.

– Pentru numele lui Dumnezeu, întâlnirea asta o să aibă loc peste doar două săptămâni. Marietta, tu nu-ți dai seama ce presupune o călătorie în Scoția? Vorbești despre o călătorie de cel puțin două săptămâni.

– Cu poștalionul faci patru zile de la Londra. Am verificat.

– Cu poștalionul? Iubito, un viconte nu călătorește cu poștalionul. El clătină din cap și se așeză în fața ei. Și cum o să reacționeze scumpa ta mamă la această veste, atunci când o să descopere că ai fugit în Scoția cu un lord infam?

– O, o să fie încântată. Atâta timp cât una dintre fiicele ei se mărită cu tine, nu o să fie prea pretențioasă. Minerva își scoase ușor picioarele

reci de cizmele ude și pline de noroi, apoi și le îndoi sub fuste și le strânse sub ea. Este perfect, nu vezi? O să înscenăm o fugă. Mama mea nu o să se împotrivească, nici lordul Rycliff. El o să fie foarte fericit crezând că ai decis să te însori, în cele din urmă. Noi ne ducem în Scoția, ne prezentăm descoperirile și luăm premiul. Apoi le spunem tuturor că lucrurile pur și simplu n-au mers între noi.

Cu cât își explica mai mult ideile, cu atât cuvintele îi alunecau mai ușor printre buze și cu atât simțea că devine mai entuziasmată. Putea să le iasă. Chiar putea să le iasă.

– Deci, tu o să te întorci la Spindle Cove nemăritată, după ce ai călătorit săptămâni întregi cu mine? Nu-ți dai seama că o să fii…

– Ruinată, în ochii lumii bune? Știu. Se uită la focul dogoritor din vatră. Sunt dispusă să accept soarta asta. Oricum, nu-mi doream o căsătorie în înalta societate.

La drept vorbind, nici nu spera la una. Nu era încântată la gândul scandalului și al bârfelor. Dar se putea oare să fie cu mult mai crunt să fii izgonit din lumea bună decât să te simți întotdeauna constrâns să trăiești la marginea ei?

– Dar cum rămâne cu surorile tale? O să fie afectate prin asociere.

Remarca lui îi dădu de gândit pentru o clipă. Nu pentru că nu s-ar fi preocupat de această posibilitate. Dimpotrivă, o luase cu mare atenție în calcul.

– Charlotte mai are ani buni înainte de debut, spuse ea. Poate să facă față unui mic scandal. Cât despre Diana… uneori am impresia că cel mai mare bine pe care i l-aș putea face surorii mele ar fi să-i distrug șansele la o căsătorie „bună“. Așa ar putea să se mărite din dragoste.

El sorbi gânditor din vin.

– Ei bine, mă bucur că le-ai lămurit pe toate după placul tău. Nu ai nici o problemă să-ți distrugi reputația și, la fel, pe a surorilor tale. Dar te-ai gândit măcar vreo clipă la a mea?

– La ce a ta? La reputația ta? Ea râse. Dar reputația ta este groaznică.

Obrajii lui se colorară o idee.

– Nu știam că este groaznică.

Ea își lipi arătătorul stâng pe degetul mare de la mâna dreaptă.

– Punctul numărul unu. Ești un crai neobrăzat.

– Da.

El își rosti apăsat cuvântul.

Apoi ea își atinse arătătorul.

– Punctul numărul doi. Numele tău este sinonim cu distrugerea. Bătăi prin crâșme, scandaluri… explozii, la propriu. Pe oriunde te duci, se dezlănțuie iadul în urma ta.

– Aici nici nu prea îmi dau silința. Se întâmplă… pur și simplu.

El își frecă fața cu o mână.

– Și cu toate astea, îți faci griji că planul meu ar putea să-ți afecteze reputația?

– Firește. El se aplecă înainte și se sprijini cu coatele pe genunchi. Făcu un gest cu mâna în care ținea paharul de vin. Iubesc femeile, da. Apoi își ridică mâna goală. Și da, pare că distrug tot ce ating. Dar, vezi tu, până acum am reușit să nu amestec aceste două înclinații pe care le am. Mă culc cu femei și distrug lucruri, dar nu am ruinat niciodată o femeie nevinovată.

– O simplă scăpare din partea ta.

El chicoti.

– Poate. Dar nu este una pe care să-mi doresc să o îndrept.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, sinceri și serioși. Și atunci se întâmplă un lucru ciudat. Minerva îl crezu pe cuvânt. Iată o piedică la care nu s-ar fi gândit niciodată. Că existau șanse ca el să se împotrivească din principiu. Ea nu se gândise că el avea vreo formă de conștiință.

Dar avea, bineînțeles. Și o dezvăluia de față cu ea, într-o atitudine de încredere. De parcă erau prieteni și el credea că ea va înțelege.

Ceva se schimbase între ei, în ultimele zece minute de când venise să bată la ușa lui.

Ea se lăsă pe spate în fotoliu și îl privi.

– Ești diferit noaptea.

– Sunt, încuviință el simplu. Dar la fel ești și tu.

Ea clătină din cap.

– Eu sunt mereu așa, pe dinăuntru. Doar că…

„Cumva, nu reușesc niciodată să fiu așa cu tine. Cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât mă împotmolesc mai tare.“

– Ascultă, sunt onorat de invitația ta, dar excursia pe care o sugerezi n-are cum să se întâmple. Eu m-aș întoarce și aș părea un seducător și un ticălos de cea mai joasă speță. Și pe bună dreptate. După ce am fugit cu o tânără doamnă nevinovată, de care apoi m-am descotorosit fără nici un scrupul?

– De ce n-aș putea să fiu eu cea care să se descotorosească de tine?

El scăpă un mic chicot.

– Dar cine ar crede vreodată…

Se opri brusc înainte să-și încheie fraza. O secundă prea târziu.

– Cine ar crede vreodată asta, încheie ea în locul lui. Chiar așa.

Cu o înjurătură, el lăsă deoparte paharul de vin.

– Hai. Nu te supăra.

În urmă cu zece minute, Minerva s-ar fi așteptat ca el să izbucnească în râs. Ar fi fost pregătită pentru zeflemeaua lui și nu i-ar fi permis să vadă că o durea. Dar lucrurile se schimbaseră. Îi acceptase haina și vinul. Mai mult decât atât, sinceritatea lui. Lăsase garda jos. Iar acum asta.

Se simți profund rănită.

O usturau ochii.

– Este ceva de neînchipuit. Știu că asta vrei să spui. Este ce ar spune toată lumea. Este de neînchipuit ca un bărbat ca tine să fie în… Ea

înghiți în sec. Să fie fascinat de o fată ca mine.

– N-am vrut să sune așa.

– Ba bineînțeles că da. Este absurd. Ridicol. Ideea că ai putea să mă vrei, iar eu să te resping? Sunt o fată simplă. Studioasă, zăpăcită, ciudată. Fără nici o speranță. Vocea i se frânse. Nici într-o eră geologică, n-ar putea să creadă cineva asta.

Ea își încălță botinele. Apoi se ridică în picioare și se întinse după pelerină.

El se ridică și se întinse spre mâna ei. Ea se trase înapoi, dar nu suficient de repede. Degetele lui se strânseră peste încheietura ei.

– Ba ar crede, spuse el. I-aș putea face să creadă.

– Om mârșav și sâcâitor. Nici măcar nu poți să-ți amintești cum mă cheamă.

Ea se chinui să se elibereze din strânsoarea lui.

El strânse mai tare.

– Minerva.

Corpul ei încremeni. Răsuflarea îi ardea plămânii, de parcă s-ar fi chinuit să-și croiască drumul printr-o zăpadă până la talie.

– Ascultă-mă, spuse el, încet și cu vocea scăzută. Aș putea să-i fac să creadă. Nu am de gând să fac asta pentru că mi se pare că planul tău este o idee spectaculos de proastă. Dar aș putea. Dacă aș vrea, aș putea face ca toată lumea din Spindle Cove… din Anglia… să fie convinsă că sunt îndrăgostit până peste cap de tine.

Ea pufni.

– Te rog.

El zâmbi.

– Nu, serios. Ar fi atât de ușor. Aș începe prin a te studia, atunci când nu ești atentă. Să-ți arunc priviri furișe când ești pierdută în gânduri sau când stai cu capul în cărțile tale. Admirând felul în care părul tău negru vâlvoi reușește mereu să scape din agrafe și să-ți alunece peste gât. Cu mâna rămasă liberă, el îi prinse între degete o șuviță umedă de păr și i-o aranjă pe după ureche. Apoi o atinse în treacăt pe obraz. Observând strălucirea caldă a pielii tale, acolo unde a fost sărutată de razele soarelui. Și buzele tale. La naiba. Cred că ar trebui să dezvolt o fascinație pentru buzele tale.

Degetul lui mare zăbovi peste gura ei, tachinând-o cu toate posibilitățile pe care le lăsă să plutească în aer. Tânji după atingerea lui, până ajunse să se simtă copleșită de senzație. De… dorința aceasta neinvitată. N-ar dura prea multă vreme. Curând, toată lumea din jur și-ar da seama de interesul meu, spuse el. Ar lua de bună atracția pe care o simt față de tine.

– Mă tachinezi fără milă de luni de zile deja. Nimeni n-ar avea cum să uite de asta.

– Și toate astea doar pentru că sunt îndrăgostit. Nu știi? Un bărbat se poate lansa într-un flirt cu dezinteres, chiar cu dispreț. Dar nu

tachinează niciodată fără afecțiune.

– Nu te cred.

– Ar trebui. Alții m-ar crede. Își puse mâinile pe umerii ei. Privirea lui îi studie atent corpul din cap până în picioare. I-aș putea face pe toți să creadă că sunt măcinat de o pasiune înflăcărată și viscerală pe care o trezește înăuntrul meu această vrăjitoare cu părul negru ca pana corbului și buze senzuale. Că îți admir loialitatea nestrămutată față de surorile tale și spiritul curajos și ingenios. Că sunt înnebunit de strălfulgerările pasiunii adânci și ascunse pe care o trădezi uneori, atunci când îndrăznești să ieși din carapace. Mâinile lui puternice îi cuprinseră fața în palme. Ochii lui ca diamantele de Bristol îi susținură pe ai ei. Că văd în tine o frumusețe rară și sălbatică, care a fost cumva ignorată de alți bărbați. Și că te vreau. Cu disperare. Numai pentru mine. O, aș putea să-i fac să creadă toate astea.

Iureșul învolburat și intens al cuvintelor lui aruncase asupra ei un fel de vrajă. Rămase înmărmurită, fără a mai în stare să se miște sau să vorbească.

„Nu este adevărat“, își aminti ea. „Nici unul dintre cuvintele astea nu înseamnă nimic.“

Dar mângâierea lui era adevărată. Adevărată, caldă și tandră. Dacă Minerva îi permitea, putea ajunge să însemne prea mult. Prudența îi spunea să se retragă.

În schimb, ea apăsă o atingere ușoară și tremurândă pe umărul lui. Mână stupidă. Degete stupide.

– Dacă mi-aș dori, murmură el, trăgând-o mai aproape și înclinându-i chipul spre al lui, aș putea să conving pe toată lumea că adevăratul motiv pentru care am rămas în Spindle Cove… luni întregi după clipa în care ar fi trebuit să plec… nu are nici o legătură cu vărul sau cu finanțele mele. Vocea lui căpătă o tonalitate răgușită. Ci pur și simplu am rămas pentru tine, Minerva. El îi mângâie obrazul, cu atâta gingășie încât ea simți cum o durere îi străpunge inima. Că a fost dintotdeauna vorba despre tine.

Ochii lui erau sinceri, direcți. Nici o urmă de ironie nu i se simțea în voce. Aproape părea să se fi convins și el.

Inima ei bătea în piept cu o forță înnebunitoare. Nu mai reușea să audă decât bătaia acea nebună și sacadată.

Până ce în încăpere mai răsună un sunet.

Un râset. Râsul unei femei. Revărsându-se în valuri de deasupra, ca o cascadă de apă înghețată. Un cutremur înviorător care te trezea la realitate.

„O, Doamne.“

– Fir-ar să fie!

El ridică privirea spre podul transformat în dormitor.

Minerva îi urmă privirea. De după draperiile în spatele cărora se ascundea patul, femeia nevăzută râse din nou. Râdea de ea.

„O, Doamne. O, Doamne.“

Cum de putuse să fie atât de proastă? Firește, el nu era singur. Aproape că i-o spusese cuvânt cu cuvânt. Îi luase o veșnicie să deschidă ușa, dar nu dormea când sosise ea. El se oprise mai întâi…

Să-și pună pantalonii.

„O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.“

În tot acel timp. Indiferent cine era acolo sus, îi ascultase în tot acel răstimp.

Minerva își căută cu mișcări amorțite pelerina, înșfăcând-o cu degetele tremurânde. Căldura cu miros de fum deveni brusc dezgustătoare și prea densă. Sufocantă. Trebuia să plece de aici. Avea să i se facă rău.

– Stai, spuse el, urmând-o până la ușă. Nu este ceea ce pare.

Ea îl întrerupse cu o privire glacială.

– Prea bine, este în mare parte ceea ce pare. Dar îți jur, și uitasem că este aici.

Ea încetă să se mai lupte cu zăvorul ușii.

– Și asta ar trebui să mă facă să am o părere mai bună despre tine?

– Nu. El oftă. Ar trebui să te facă să ai o părere mai bună despre tine. Asta am vrut. Să te fac să te simți mai bine.

Era uimitor cum, doar cu acea ultimă remarcă nu făcu decât ca o situație îngrozitoare să devină cu atât mai cumplită.

– Înțeleg. În mod normal, îți păstrezi complimentele nesincere pentru iubitele tale. Dar te-ai gândit să faci un act de caritate. El dădu să răspundă, dar ea îl întrerupse. Aruncă o privire spre mansardă. Cine este?

– Contează?

– Contează? Ea deschise ușa. Doamne sfinte! Femeile sunt pentru tine chiar așa de ușor de schimbat și de lipsite de personalitate? Tu… le pierzi pur și simplu urma sub perne, ca pe niște bănuți pe care îi rătăcești prin buzunare? Nu-mi vine să cred că…

O lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz. Detestă cu toată ființa ei lacrima aceea. Detestă faptul că el o văzu. Chiar nu merita să plângi pentru un bărbat ca el. Doar că… pentru o clipă, acolo lângă foc, după ani de zile în care fusese ignorată, se simțise, în sfârșit, remarcată. Apreciată.

Dorită.

Și totul fusese o minciună. O glumă ridicolă și lipsită de importanță.

El își puse mantia.

– Lasă-mă măcar să te duc acasă.

– Nici să nu îndrăznești. Să nu te apropii de mine sau de sora mea. Îl ținu la distanță cu o mână, în timp ce trecu pragul ușii. Ești cel mai mincinos, oribil, nerușinat și demn de dispreț om pe care am avut vreodată neplăcerea de a-l cunoaște. Cum poți să dormi noaptea?

Răspunsul lui răsună chiar în clipa în care Minerva trânti ușa în

urma ei.

– Nu dorm.

Capitolul 2

Nu dormi în noaptea aceea.

După ce Minerva Highwood plecă valvârtej în ploaie, nici măcar un crai desfrânat și fără suflet, cum era Colin, nu putea să continue pur și simplu de unde rămăsese. O ridică pe văduvă din pat, o ajută să se îmbrace și o conduse înapoi în sat. După ce se asigurase că Minerva ajunsese în siguranță – zărise urmele cizmelor ei murdare în fața ușii din spate a pensiunii – se întoarse în camerele lui de la castel și mai deschise o sticlă de vin.

Dar nu închise un ochi.

Nu dormea niciodată. Nu noaptea, și nu singur.

Doamne, cât detesta viața la țară. Nici tot soarele și aerul mării din Sussex nu aveau cum să compenseze pentru nopțile liniștite și cufundate în întuneric. În ultima vreme, Colin credea că și-ar fi dat și sfârcul stâng… boașele nu erau niciodată subiect de negociere… pentru o noapte decentă de somn decent. De când Fiona Lange plecase din sat, reușise, în cel mai bun caz, să fure câteva ore în zorii zilei. Cea mai mare parte a iernii, obișnuise să bea până se adâncea într-un fel de letargie nocturnă. Dar corpul lui, deja istovit de lipsa de odihnă, începea să se uzeze din cauza volumului de alcool de care era nevoie. Dacă nu era atent, Colin va ajunge să bea tot timpul. La naiba, era prea tânăr pentru asta!

Astfel că, în cele din urmă, cedase și acceptase invitația evidentă pe care i-o făcuseră de ceva timp zâmbetele și șoldurile pline ale doamnei Ginny Watson. Îi rezistase tinerei văduve luni întregi, nedorindu-și să se încurce cu o locuitoare a satului. Dar el urma să plece peste câteva zile. De ce să nu-și facă suportabile ultimele câteva nopți? Pe cine să rănească o mică escapadă?

Pe cine, chiar că.

Cu ochii minții, o văzu pe Minerva Highwood. Acea unică lacrimă solitară care i se prelinsese pe obraz.

„Prost ai jucat, Payne. Prost.“

Ar fi trebuit să o trimită numaidecât acasă. El nu avea nici un gând

să se mărite cu Diana Highwood, și nici nu avusese vreodată. Dar Minerva fusese rece și udă până la piele, având nevoie de ceva timp în fața focului. Iar lui i se păruse diabolic de amuzant să o tachineze cu mica ei înlănțuire de concluzii care rezultau într-un final nebunesc și lipsit de vreo logică.

Dintre toate planurile nebunești pe care să le propui… o falsă fugă pentru a câștiga un premiu de geologie? Nu era cea mai elegantă propunere, desigur. Dar Colin trebuia să recunoască faptul că genul acesta de fată nu-i bătea la ușă în fiecare seară.

Cel mai rău era flecăreala seducătoare pe care i-o servise… nu fusese cu totul o minciună. Ea nu era lipsită de un farmec aparte. Părul negru, când nu era desfăcut și i se revărsa în valuri grele până la talie, era seducția întruchipată. Iar gura ei îl fascina cu adevărat. Pentru o intelectuală cu limba ascuțită, avea cele mai pline, mai desăvârșite și mai senzuale buze pe care le văzuse vreodată. Buze copiate de la Afrodita vreunui maestru renascentist. De un roșu închis pe margini și o nuanță mai deschisă spre centru… ca două felii de prună coaptă. Uneori își prindea buza de jos între dinți și o mușca ușor, de parcă ar fi savurat dintr-o dulceață ascunsă.

Mai era atunci de mirare că, preț de câteva minute, chiar uitase de Ginny Watson de la etaj?

Minerva plătise prețul pentru nechibzuința lui.

Iată motivul pentru care trebuia neapărat să se întoarcă la Londra. Acolo, dezmățul de zi cu zi îl ținea la distanță de asemenea bătăi de cap. El și prietenii lui umblau din club în club ca o haită de fiare nocturne. Iar când i se lua de petreceri, nu avea nici o problemă să găsească femei de lume, dispuse să împartă patul cu el. Colin le oferea plăceri fizice desăvârșite, ele îi ofereau o alinare care îi era atât de necesară… toți își vedeau apoi mulțumiți de drum.

Astă seară, el nemulțumise profund două femei. Și rămăsese treaz din cauza senzației aceleia vechi și al naibii de cunoscute de regret.

Măcar zilele lui aici erau numărate. Bram trebuia să sosească a doua zi la castel. Aparent, făcea călătoria pentru a-și verifica miliția după câteva luni bune de absență. Cu toate acestea, Colin știa după urgența cu care venea vărului lui… că el avea alte lucruri în minte. După luni îndelungate, Colin își va găsi izbăvirea.

Adio, apartamente din piatră rece.

Adio, nopți chinuitoare petrecute la țară.

Peste câteva zile, el nu va mai fi aici.

*

– Cum adică, rămân aici? Colin se uită lung la vărul lui, simțindu-se de parcă tocmai ar fi primit un pumn în plex. Nu înțeleg.

– Mă explic. Bram făcu un gest discret. Așa se întâmplă de obicei cu

zilele de naștere, înțelegi? În mod absolut surprinzător, au loc în aceeași zi, în fiecare an. Iar a ta este abia peste două luni. Până atunci, eu îți administrez averea. Îți controlez până la ultimul bănuț, iar tu o să rămâi aici.

Colin clătină din cap.

– Nu are sens. El s-a predat. Tocmai ai anunțat-o de față cu tot satul. Războiul s-a terminat.

Stăteau în fața la Bull and Blossom, singura tavernă din Spindle Cove. După ce supraveghease instrucția de după-amiază a miliției, Bram îi invitase pe toți voluntarii la o halbă de bere. Acolo anunțase ultimele vești venite din Franța, care sigur aveau să ocupe prima pagină a ziarelor din Anglia a doua zi dimineață. Napoleon Bonaparte renunțase la tron, iar acum nu mai era decât o chestiune de hârțogărie.

Victoria era de partea lor.

Veselia se dezlănțui în urale prin toată taverna. Copiii o luaseră în goană spre Sfânta Ursula ca să sune din clopotul bisericii. Prima halbă se transformă într-o clipită în a doua, apoi în a treia. Pe măsură ce după-amiaza se topi în crepusculul înserării, soțiile și iubitele se furișaseră de pe ulițele satului, aducând cu ele bucate alese. Cineva venise cu o scripcă. Nu mai dura mult și avea să înceapă dansul. Tot Spindle Cove… toată Anglia… avea motive de sărbătoare.

În mod normal, și Colin ar fi trebuit să se bucure.

În schimb, se simțea mort pe dinăuntru. Era o senzație mult prea familiară.

– Bram, ai avut nevoie să supraveghez miliția în absența ta și mi-am îndeplinit datoria asta. „Cu mari costuri pentru echilibrul meu psihic.“ Dar dacă războiul s-a încheiat, nu mai este nevoie de asta.

– Indiferent dacă mai este sau nu nevoie, miliția rămâne pe poziții până când Coroana decide contrariul. Nu pot să o desființez dintr-un simplu capriciu.

– Atunci Thorne poate să se ocupe.

– Și unde este Thorne?

Bram cercetă împrejurimile în căutarea caporalului lui.

Colin făcu un gest vag.

– Este plecat, făcând ce l-o tăia capul. Se bărbierește cu o coasă ruginită. Poate jupoaie țiparii cu mâinile goale. Lui chiar îi place locul ăsta.

– Ah, spuse Bram. Dar tu ai nevoie de locul ăsta.

Colin își frecă fața cu ambele mâini. Știa că Bram era bine intenționat. Vărul lui chiar credea că a-l obliga pe Colin să rămână, fără nici un ban, la țară în Sussex, ca să supravegheze o miliție locală, era cea mai bună șansă de a-și răscumpăra păcatele unei existențe desfrânate. Ceea ce nu înțelegea Bram era că ei făceau parte din două specii complet diferite de bărbați. Poate că disciplina militară și viața la țară îmblânziseră demonii lui Bram, dar nu făceau decât să-i hrănească

pe ai lui Colin.

Nu exista o cale de a explica acest lucru pe înțelesul lui Bram. Și, oricum, ce ar fi trebuit să-i spună Colin? „Îți mulțumesc foarte mult că-ți pasă, dar aș prefera să nu te intereseze soarta mea?“ Bram era singura lui rudă acum. În ultimul an, formaseră o legătură firavă bazată pe o afecțiune frățească, iar Colin nu voia să distrugă ce reușiseră să construiască.

– Colin, dacă vrei să pleci din Spindle Cove, ai opțiuni. Știi că tutela mea se încheie dacă te însori. O soție potrivită ar putea să-ți prindă bine.

El scoase un ușor geamăt. Iar și iar, asistase la acest fenomen când venea vorba de prietenii lui. Se căsătoreau. Erau fericiți în felul acela satisfăcut și recunoscător al bărbaților rareori mulțumiți, care se bucurau acum de plăcerile neîncetate ale apropierii fizice. Apoi se apucau să se laude de parcă ei ar fi inventat instituția căsătoriei și aveau ceva de câștigat pentru fiecare burlac pe care reușeau să-l convertească.

– Bram, mă bucur că ești fericit cu Susanna și cu bebelușul care este pe drum. Dar asta nu înseamnă că o căsnicie este un lucru bun pentru mine. De fapt, cred că ar fi un lucru foarte rău pentru femeia cu care s-ar întâmpla să mă însor. El își înfipse pumnul în zidul clădirii. Ascultă, am nevoie să plec la oraș. I-am făcut o promisiune lui Finn.

– Ce anume, mai exact, i-ai promis lui Finn?

Bram se uită pe fereastră, căutându-l din priviri pe bateristul de cincisprezece ani printre milițienii adunați acolo.

– Vezi tu, am pierdut un pariu cu el. Miza era o pereche de cizme. I-aș fi dat cizmele mele, dar sunt încă prea mari cu câteva numere. Așa că i-am spus că o să-l duc la Londra ca să-i cumpăr o pereche nouă de comandă. Și apoi m-am gândit că puteam să facem câteva vizite și la școli, ca să rezolvăm problema asta înainte de începerea anului.

Bram clătină din cap.

– I-am găsit deja lui Finn o școală aici, în Sussex. Școala de băieți Flintridge.

– Flintridge? Dar Eton? I-am spus mamei lui că o să-i oferim tot ce este mai bun.

– Ce este mai bun pentru Finn. Flintridge oferă o educație excelentă, mai aproape de casă. Pe deasupra, familia Bright deține un magazin și tu vrei să-l trimiți la Eton? Știi că s-ar simți nelalocul lui.

Colin știa tot despre ce însemna să fii la Eton și să te simți nelalocul tău. Ajunsese acolo o mică epavă de opt ani. Rămas orfan de curând, încă zdruncinat de pierderea părinților lui. Pe atunci, mic pentru vârsta lui. Ar fi fost o țintă favorită și fără coșmarurile de care suferea. Coșmarurile nu făceau decât să adauge jigniri verbale la arsenalul agresorilor. Încă le mai auzea falsetul batjocoritor.

„- Mamă!“ țipau ei pe coridoare. „Mamă, trezește-te!“

Primul an fusese un chin. Dar, în cele din urmă, se des-curcase bine.

– Știu că adaptarea nu o să fie ușoară, spuse Colin. Dar pot să-l învăț pe Finn cum să facă față. Are nevoie să vadă mai mult din lume, să nu mai caște ochii ca un provincial la toate cele. Ar trebui să aibă un meditator, ca să nu rămână în urmă cu studiile. Și dacă îi pun în picioare o pereche bună de cizme și îl duc pe la clubul de box, poate să le ia ochii băieților sensibili și să le dea celor încăpățânați un șut în fund.

Colin se uită lung pe fereastra de la Bull and Blossom, spre locul în care Finn Bright stătea sprijinit de perete, dându-și coate cu fratele lui geamăn, Rufus. De la părul de un blond-deschis până la brațele deșirate și zâmbetele răutăcioase, gemenii Bright erau identici. Sau cel puțin fuseseră până vara trecută… când explozia unei arme îl lăsase pe Finn fără piciorul stâng.

– A fost un accident, spuse Bram, citindu-i gândurile.

– Unul pe care aș fi putut să-l previn.

– Aș fi putut să-l previn și eu.

Colin bătu cu un deget în fereastră.

– Uită-te la el. S-a vindecat, dar este neobosit. Se face cald. El îi vede pe toți tinerii de vârsta lui apucându-se să joace crichet, să lucreze pământurile, să umble după fete… Își dă seama, pentru prima dată, ce înseamnă asta. Ce o să însemne, pentru tot restul vieții lui. Știu că tu înțelegi.

Bram fusese împușcat în genunchi în Spania, în urmă cu mai bine de un an. Își păstrase piciorul, dar continua să meargă șchiopătat, iar rana pusese capăt carierei lui de comandant pe front. Oricine s-ar fi gândit că rezistența lui la idee ar fi trebuit să se atenueze.

S-ar fi înșelat. Expresia de pe chipul lui Bram părea la fel de moale ca granitul.

– Colin, n-ar fi trebuit să-i faci băiatului asemenea promisiuni. Mereu faci asta. Nu mă îndoiesc că ai vrut să faci un bine, dar bunele tale intenții ajung la țintă cu forța unor obuze. De fiecare dată, vorbește gura fără tine și nevinovații din jurul tău au de suferit.

Colin tresări, gândindu-se la discuția cu Minerva Highwood de cu o seară în urmă. La acea unică lacrimă care i se prelinsese pe obraz.

– Și tocmai de aceea n-am cum să-ți las fondurile la liber, continuă Bram. O să livrezi o poveste frumoasă despre zilele frumoase pe care ți le petreci îndrumându-l pe Finn, iar noaptea, știu că o să ajungi direct prin cluburi și săli de jocuri de noroc.

– La naiba, nu-i treaba ta cum îmi petrec eu nopțile. Nu pot să rămân aici, Bram. Habar n-ai cum este.

– O, ba cum să nu. Știu foarte bine cum este. Bram veni mai aproape și coborî vocea. Am comandat regimente în luptă. Crezi că nu știu ce simte un om când vede atâta moarte și vărsare de sânge? Coșmarurile, angoasa. Alcoolul. Umbrele care dăinuie ani, chiar zeci de ani după aceea. Am cunoscut mulți soldați care au rămas afectați de război.

În timp ce asimila sensul celor spuse de vărul lui, pulsul lui Colin începu să bată nebunește. Firește, Bram știa despre accident. Aproape toată lumea din cercul lui social știa despre accident. Dar restul erau îndeajuns de bine-crescuți ca să priceapă… Colin nu discuta despre asta. Niciodată.

El spuse:

– Eu nu sunt unul dintre soldații tăi șocați de război.

– Nu. Tu faci parte din familia mea. Nu înțelegi? Îmi doresc să te văd trecând peste asta.

– Trecând peste asta? Colin scoase un hohot de râs plin de amărăciune. Cum de nu m-am gândit niciodată? Își dădu una peste frunte. O să trec pur și simplu peste asta. Ce idee nemaipomenită. Am și eu una pentru tine, Bram. Îndreaptă-te pur și simplu de spate și nu mai șchiopăta. Iar Finn… Ei bine, lui Finn n-are decât să-i crească un nou picior.

Bram oftă.

– N-am să pretind că știu exact de ce ai tu nevoie, spuse el, dar știu că nu o să găsești ce-ți trebuie în sălile cu jocuri de noroc și pe la operă. Următoarele luni sunt ultima mea șansă de a te întoarce din drum. După ziua ta, conturile, proprietățile, Riverchase… toate o să fie ale tale și o să le poți păstra. Sau pierde.

Colin deveni brusc serios.

– N-aș risca niciodată Riverchase. Niciodată.

– N-ai mai trecut pe acolo de ani întregi.

– Nu-mi doresc să trec. El ridică din umeri. Prea multă liniște. Prea departe.

„Prea multe amintiri.“

– O să fii nevoit să te ocupi de locul acela, spuse Bram.

Colin ripostă:

– Administratorii moșiei s-au ocupat destul de bine ani de-a rândul. N-au nevoie de mine acolo. Iar eu sunt fericit să locuiesc la oraș.

– Viața destrăbălată și fără nici un scop pe care ai trăit-o la oraș… Numești asta „fericire“? Bram se încruntă. Doamne, omule. Nu poți să fii sincer nici măcar cu tine.

Colin își încleștă pumnul și își înfrână dorința de a-l folosi.

Coborî vocea când Finn ieși valvârtej din tavernă.

– Băiatul și-a strâns toate lucrurile, Bram. Nu poți să-l deza-măgești.

– O, dar n-am să-l dezamăgesc eu. Las asta pe seama ta.

„Au.“

Finn își croi drum și li se alătură.

– Deci, domnii mei?

Colin își dădu seama că flăcăul se străduia să nu pară prea plin de speranță. Așa era Finn. Fie că pierdea un joc de darts sau tot piciorul stâng, el își ascundea mereu dezamăgirea în spatele unei expresii curajoase. Era mai puternic decât lăsa să pară, avea mai multă ambiție

decât și-ar fi închipuit cineva. Într-o bună zi, băiatul acesta chiar va fi cineva. Și merita mai mult decât afurisita de școală de băieți Flintridge.

– Finn, a intervenit o schimbare de planuri. Nu plecăm la Londra săptămâna asta.

– N… nu?

– Nu, spuse Colin. În schimb, o să te duci la oraș cu lordul Rycliff.

Bram se întoarse uluit spre el.

– Poftim?

– După cum am hotărât că este cel mai bine.

Colin îi trimise vărului o privire tăioasă.

În contrapartidă, Bram îi aruncă o privire nimicitoare.

– Dar… Credeam că o să rămân cu dumneata, Lord Payne. Finn se uită nedumerit la Colin. Urma să ne ocupăm locuința de burlaci în Covent Garden.

– Da, ei bine… Eu și vărul meu suntem de acord că ai nevoie de un mediu familial sănătos. Măcar o vreme. Nu-i așa, Bram?

„Hai, omule. Nu poți să refuzi. Nu fi un nemernic."

Vărul lui cedă în cele din urmă.

– Tocmai ne-am mutat în casa nouă de la oraș, Finn. Susanna o să se bucure să aibă primul ei oaspete.

Colin îl trase pe Finn deoparte.

– Eu o să mă alătur ceva mai târziu în vara asta, nu-ți face griji. Numai bine ca să ne plimbăm cu barca pe Tamisa. Se aplecă și îi șopti: Și să facem box, nu-ți fie frică. O să fii răsplătit pe măsură, dacă aud cuvinte de laudă de la profesorii tăi.

Tânărul zâmbi.

– Bine, atunci.

Bram spuse:

– Ia-ți lucrurile, Finn. Ne vedem la grajduri și le urcăm în trăsură. Plecăm în zori.

Cei doi plecară împreună, făcându-și planuri care nu-l includeau pe Colin.

Încercă să-și spună că totul se rezolvase cum nu se putea mai bine. Dacă l-ar fi dus chiar el pe Finn la Londra, Colin ar fi găsit o cale prin care să o dea în bară. Bram avea dreptate. De fiecare dată când încerca să facă un bine, lucrurile reușeau cumva să iasă prost.

Îndepărtându-se de tavernă și înaintând pe iarbă, Colin își scoase sticla din buzunarul de la piept. Scoase dopul și bău iute o gură. Simți cum îl arde pe gât… asemenea certitudinii că era prima înghițitură din multe altele. Noaptea își desena deja vălul purpuriu peste golf. Nu știa cum va supraviețui următoarelor câteva luni fără să-și piardă mințile.

Se apropie un grup de doamne, traversând peluza pe poteca ce ducea de la Queen's Ruby spre tavernă. Nu era de mirare că locuitoarele pensiunii erau atrase de acordurile muzicii de dans. Colin se ascunse în umbrele castanului, nesimțindu-se în stare să poarte discuții de

complezență în clipa asta.

În timp ce doamnele se apropiau, el le recunoscu.

Familia Highwood. Mama rămasă văduvă mergea înainte și era urmată de cele trei fiice. Mai întâi Charlotte, apoi Diana… în cele din urmă, Minerva care, după cum era de așteptat, stătea practic cu fața îngropată într-o carte. Briza serii cocheta cu fustele și șalurile lor.

Dacă voia să plece din Spindle Cove, chiar avea opțiuni. Iată că două dintre ele i se perindau acum prin față.

Se putea însura cu Diana.

Sau putea să fugă în Scoția cu Minerva.

Halal opțiuni. Prefera să distrugă reputația unei surori sau să distrugă viitorul fericit al celeilalte? Cu siguranță, își dorea să plece de aici. Dar ar fi preferat să o facă totuși cu un strop de decență rămasă neștirbită.

Colin mai luă o gură de tărie.

La un moment dat, Diana Highwood chiar va fi o mireasă minunată pentru cineva. Era frumoasă, elegantă, rafinată, bună la suflet. Fără îndoială, s-ar fi descurcat de minune în lumea bună și ar tolera excesele lui Colin mai bine decât cele mai multe femei. Ceea ce însemna că sora ei cu limba ascuțită și cu ochelari avea perfectă dreptate.

Diana merita o soartă mai bună.

Cât despre sora cu ochelari în cauză… În vreme ce urmărea grupul de doamne care traversa peluza, Colin abia dacă mai recunoștea fata care îl vizitase cu o seară în urmă. Tânăra îndrăzneață și plină de vorbe de duh care își desprinsese părul lângă vatră și îi vorbise cu o siguranță de sine atât de fermecătoare. Unde fusese fata aceea, în toate aceste luni?

Mai bine zis, unde era fata aceea acum? Rochia de muselină albăstrie pe care o purta nu era nici măgulitoare, nici hidoasă. O puteai descrie cel mai bine spunând că nu avea nimic deosebit. În timp ce mergea, umerii îi erau aduși de spate, de parcă s-ar fi străduit să se facă mică, mică. Cu ajutorul cărții care îi ascundea fața, făcea tot posibilul să dispară.

Doamna Highwood zbieră la ea:

– Minerva! Ținuta.

Colin clătină din cap. Date fiind abuzurile necontenite pe care le îndura din partea mamei, mai era de mirare că-și dorea să se ascundă?

Cu o seară în urmă, se aventurase în afara carapacei ei. Bătuse drumul până la castel prin ploaie, bătuse la ușa lui până când o lăsase să intre și apoi se oferise să-și ruineze propria reputație pentru a-și proteja sora. Și care fusese răsplata pentru toată osteneala ei? Înjosire. Bătaie de joc. Și mai multe reproșuri primite de la mama ei.

Nu-și închipuise că va spune vreodată așa ceva despre intelectuala care își petrecuse ultimele luni înțepându-l cu priviri tăioase și observații usturătoare. Dar era adevărat.

Minerva merita o soartă mai bună.

Colin puse la loc dopul sticluței și o îndesă în buzunar. Poate că trebuia să mai aștepte câteva luni ca să se revanșeze față de Finn Bright. Și chiar și așa, nu va putea vreodată să compenseze pentru piciorul pe care îl pierduse tânărul.

Dar avea să lămurească lucrurile cu familia Highwood.

Chiar astă-seară.

Capitolul 3

Când Minerva se pierdea într-o carte, remarcase odată regretatul ei tată, aveai nevoie de câini și de o poteră ca să o scoți din lumea ei.

În schimbă, o ramură de copac ce atârna prea aproape de pământ putea la fel de bine să aibă același rezultat.

„Trosc.“

– Au.

Oprindu-se brusc, Minerva frecă usturimea pe care o simți la tâmplă și își aranjă ochelarii cu o mână. Cu cealaltă, păstră semnul în carte.

Charlotte își înclină capul ușor compătimitor spre ea.

– O, Min. Serios.

– Ești bine? întrebă Diana îngrijorată.

În fața lor, mama lor se întoarse și scoase un oftat disperat.

– Minerva Rose Highwood. Cu toată dragostea ta nefirească de educație, poți fi remarcabil de prostuță. Se apropie și o apucă pe Minerva de cot, trăgând-o după ea peste peluza satului. N-am să înțeleg niciodată de unde ai apărut.

„Nu, mamă“, își spuse Minerva în gând, înaintând cu pași tărăgănați pe cărare. „Mă îndoiesc că o să înțelegi vreodată.“

Majoritatea oamenilor nu o înțelegeau. Chiar înainte de umilința îndurată cu o seară înainte, se împăcase de mult cu gândul. În ultima vreme, părea că pe Minerva reușea cel mai bine să o înțeleagă nu un om, ci un loc. Spindle Cove, această stațiune de la malul mării pentru tinerele din familii bune și, ei bine, cu o personalitate interesantă. Indiferent dacă erau bolnăvicioase, studioase sau scandaloase… toate tinerele de aici erau neadaptate, într-o formă sau alta. Sătenilor nu le păsa dacă Minerva săpa în pământ sau se plimba pe drumurile de țară, cu briza prin păr și o carte deschisă în față.

Se simțise atât de acasă aici, atât de în largul ei. Până ieri-seară.

Cu cât se apropiau mai mult de tavernă și de veselia dinăuntru, cu atât senzația ei de groază se învolbura mai tare.

– Mamă, nu putem să ne întoarcem la pensiune? Vremea este cumplită.

– E nimic în comparație cu ploaia de săptămâna trecută.

– Gândește-te la sănătatea Dianei. Tocmai ce și-a revenit după o răceală.

– Ptiu! Asta a fost cu săptămâni în urmă.

– Dar, mamă… Disperată, Minerva căută să se gândească la o altă scuză. Dar cum rămâne cu buna-cuviință?

– Cu buna-cuviință? Mama ridică mâna fără mănușă a Minervei, dezvăluind pământul de sub unghiile ei. Tu vrei să-mi vorbești despre bună-cuviință?

– Da, bine. Una este să te duci la Bull and Blossom după-amiaza, când este o ceainărie pentru doamne. Dar după lăsarea întunericului, este tavernă.

Minerva nu avea de gând să menționeze unde fusese cu o seară în urmă.

– Nu-mi pasă nici dacă este o drogherie cu opiu. Este singurul loc pe o distanță de zece kilometri în care putem să dansăm, răspunse mama ei. Și Payne sigur o să fie acolo. O să ni se facă o propunere în seara asta. O simt până în măduva oaselor.

Poate că mama o simțea până în măduva oaselor, dar reacția Minervei era mai viscerală. Inima și pântecele făcuseră schimb de locuri, înghesuindu-se înăuntrul ei.

Pe măsură ce se apropiară de ușa tavernei, Minerva își îngropă fața în carte. Indiferent că erau romane, cărți de istorie sau tratate științifice, cărțile erau adesea refugiul ei. În seara asta, cartea era la propriu un scut, singura ei barieră împotriva lumii. Nu îndrăznea să o lase singură pe Diana în seara asta, dar nu știa cum va reuși să dea din nou ochii cu lordul Payne. Ca să nu mai vorbim de iubita ascunsă care râsese de speranțele prostești ale Minervei. „Prietena“ lui putea să fie orice femeie care se regăsea în camera aceasta înțesată de lume. Și oricine ar fi fost, se putea să fi împărtășit deja povestea cu toată lumea.

Când intrară în clădire și își croiră drum prin mulțime, Minerva era sigură că auzi pe cineva râzând.

Râzând de ea.

Acesta era cel mai groaznic rezultat al catastrofalei vizite din miez de noapte. Luni de zile, Spindle Cove fusese paradisul de siguranță al Minervei. Acum nu se va mai simți niciodată în largul ei aici. Ecoul acelui râset plin de cruzime o va bântui pe fiecare drum de țară și alee pietruită. El distrusese locul acesta pentru ea.

Acum le amenința cu distrugerea restului vieții lor.

„Până duminică, ai putea deja să-mi spui «frate».“

Nu. Nu putea permite să se întâmple una ca asta. Nu va permite să se întâmple. Îl va opri cumva, chiar dacă trebuia să-i dea cu cartea în cap.

– O, el nu este aici.

Comentariul tânguitor al lui Charlotte îi dădu o rază de speranță. Minerva își coborî cartea și scrută mulțimea din priviri. Voluntarii din

cadrul miliției umpleau încăperea, stropind cu note de roșu aprins și auriu pereții văruiți în alb. Își coborî bărbia și privi pe deasupra lentilelor, concentrându-se pe colțul opus al camerei, unde bărbații și femeile se înghesuiau la tejghea.

Nici urmă de Lord Payne.

Începu să răsufle mai ușurată. Își împinse ochelarii la loc pe nas și simți cum colțurile gurii i se relaxează în aluzia unui zâmbet. Poate că el fusese încercat de mustrări de conștiință. Cel mai probabil, rămăsese în turnul lui ca să o distreze pe prietena lui ușor de amuzat. Chiar nici nu prea conta unde se afla, atâta vreme cât nu era aici.

– O, acolo, spuse mama și se întoarse valvârtej. Iată-l, intră pe ușa din spate.

Fir-ar!

Minervei i se opri inima în loc când îl zări întâia oară. Nu arăta ca un bărbat care să fi fost încercat de mustrări de conștiință. Părea întunecat și mai primejdios ca niciodată. Chiar dacă abia intrase pe ușă, atmosfera din încăpere se schimbă dintr-odată sub influența prezenței lui. O energie palpabilă, de neliniște, radia în jurul lui și toată lumea o putea simți. Toată taverna intră în alertă. Un mesaj nerostit fu transmis de la corp la corp.

„Ceva urmează să se întâmple.“

Muzicienii începură să interpreteze preludiul unui dans popular. Peste tot prin încăpere, începură să se formeze cupluri.

Totuși, lordul Payne nu păru să se grăbească. Duse o sticlă la gură și o înclină ușor. Minerva înghiți parcă din instinct, ca și cum ar fi simțit licoarea coborând cu o lentoare aprinsă de-a lungul propriului gât.

El lăsă sticla jos. Îi puse dopul. O așeză la loc în buzunar. Și apoi privirea lui se opri, fierbinte și netulburată, pe femeile Highwood.

Firicelele de păr de la ceafă i se înfiorară.

– Se uită la tine, Diana, murmură mama lor cu încântare. Sigur o să te invite la dans.

– Diana nu ar trebui să danseze, spuse Minerva, fiindu-i imposibil să-și ia ochii de la el. Nu pe o muzică așa de vioaie. Astmul ei.

– Ptiu! Aerul de mare și-a făcut treaba. N-a mai avut o criză de luni de zile.

– Nu. Dar ultima a fost provocată de un dans. Ea clătină din cap. De ce trebuie să fiu eu mereu cea care are grijă de Diana?

– Pentru că eu am grijă de tine. Ființă ingrată ce ești!

Privirea mamei parcă îi străpunse sufletul. Cât era mică, Minerva invidiase ochii albaștri ai mamei. Păreau să aibă culoarea oceanelor tropicale și a cerului senin. Dar culoarea lor se stinsese de-a lungul anilor după moartea tatălui ei. Acum albastrul lor păstra nuanța batistului vopsit și purtat trei sezoane. Sau a porțelanului sfărâmicios de o calitate îndoielnică.

Culoarea răbdării aproape epuizate.

– Suntem patru, Minerva. Toate femei. Nu avem printre noi nici soț, nici tată sau frate. Poate că nu ducem lipsă de nimic, dar nu ne bucurăm de o siguranță reală. Diana are șansa de a pune mâna pe un viconte bogat și chipeș și nu o să-ți permit să-i stai în cale. Cine să salveze familia asta? Tu?

Ea râse cu amărăciune.

Minerva nu putea nici măcar să invoce un răspuns.

– O, vine spre noi, spuse Charlotte cu un chițăit. Vine încoace.

O spaimă subită se dezlănțui în pieptul Minervei. Payne chiar voia să o ceară de soție pe sora ei în seara asta? Orice bărbat cu minte așa ar fi făcut. Diana era mereu frumoasă, dar astă-seară era pur și simplu superbă, îmbrăcată în rochia de mătase smarald și cu dantelă de culoarea fildeșului. Părul bălai îi strălucea în note incandescente în lumina lumânărilor, iar seninătatea ei diafană îi dădea aerul unei doamne.

Arăta ca o vicontesă.

Iar lordul Payne era întruchiparea lordului puternic. Bărbatul străbătu încăperea și se apropie de ele, traversând mulțimea cu o hotărâre neabătută. Oamenii se îndepărtau din calea lui, ca niște greieri speriați. Privirea îi era imperturbabilă, hotărâtă, concentrată pe…

Pe ea. Pe Minerva.

„Nu fi o nătăfleață!“

Nu era cu putință una ca asta. Sigur era doar o festă pe care i-o jucau ochelarii. El venea după Diana, bineînțeles. Evident. Și îl detesta pentru asta. Era un om îngrozitor, absolut îngrozitor.

Dar inima ei parcă nu reușea să-și mai potolească bătăile nebunești. Simți cum căldura i se strânge între sâni. Se întrebase dintotdeauna cum trebuia să fie să te afli în capătul unei săli de bal și să vezi cum un bărbat chipeș și puternic își croia drum spre tine. Bănuia că mai bine de atât nu va ști niciodată. Acum când stătea lângă Diana. Închipuindu-și lucruri.

Brusc neliniștită, coborî privirea în podea. Apoi o ridică spre tavan. Apoi se mustră în gând pentru propria lașitate și se forță să se uite la el.

El se opri și făcu o plecăciune, apoi îi întinse o mână.

– Îmi acorzi acest dans?

Inima Minervei i se opri în piept. Cartea îi alunecă din mână și se prăbuși pe podea.

– Diana, dă-mi gentuța, șopti mama. Hai, repejor. O țin eu cât dansezi.

– Nu cred să fie nevoie, răspunse Diana.

– Ba sigur că este nevoie. Nu o să poți să dansezi cu gentuța asta greoaie atârnându-ți la încheietură.

– Nu o să dansez deloc. Lord Payne a invitat-o la dans pe Minerva.

– A invitat-o pe Minerva. Dintre toate ideile năstrușnice. Mama scoase un pufnit neîncrezător și deloc elegant. Care se transformă într-

un suspin sugrumat, când femeia ridică privirea și observă, în cele din urmă, că mâna lordului Payne era într-adevăr întinsă spre Minerva. Dar… de ce?

El spuse simplu:

– Pentru că o aleg pe ea.

– Serios?

O, Doamne. Serios? Adică, Minerva chiar rostise cuvântul cu voce tare?

Măcar se oprise din a-și exprima restul gândurilor care i se înghesuiau prin mintea zăpăcită și care sunau ceva de genul „Serios? Tot drumul ăsta hotărât și primejdios pe care l-ai bătut ca să traversezi încăperea a fost pentru mine? În cazul ăsta, ai vrea să te duci înapoi și să o iei de la capăt? Încet, de data asta, și cu patos."

– Domnișoară Minerva, spuse el, cu o voce ușoară și întunecată ca obsidianul, îmi acorzi acest dans?

Ea privi, mută și fermecată, în timp ce mâna lui fără mănușă le apucă pe ale ei. Strânsoarea lui se simțea caldă și puternică.

Își ținu răsuflarea, simțind cum privirile tuturor sătenilor erau ațintite asupra lor.

„Te rog. Te rog, să nu râdă nimeni."

– Mulțumesc, se chinui ea să spună. Aș fi… ușurată.

El o conduse pe ringul de dans, unde se așezară în rând la dansul popular.

– Ușurată? murmură el amuzat. Doamnele sunt de obicei „încântate" sau „onorate" să danseze cu mine. „În culmea fericirii", chiar.

Ea ridică neputincioasă din umeri.

– A fost primul cuvânt care mi-a venit în minte.

Și o spusese sincer, în clipa aceea. Deși, în vreme ce își ocupă locul în fața lui și începură primele acorduri ale muzicii, ușurarea ei se duse pe apa sâmbetei. Înlocuită fiind de frică.

– Nu știu să dansez, mărturisi ea și făcu un pas în față.

El o luă de mâini și o învârti într-o piruetă.

– Dar dansezi deja.

– Nu foarte bine.

El arcui o sprânceană.

– Asta este adevărat.

Minerva făcu o reverență spre colțul greșit, lovindu-se cu doamna din stânga ei. Oferindu-i femeii o scuză îngrozită, ea făcu o mișcare exagerată… și îl călcă pe picior pe lordul Payne.

– Doamne, spuse el printre dinții strânși, ținând-o aproape în timp ce se mișcară înainte și înapoi. Chiar nu exagerai.

– Eu nu exagerez niciodată. Sunt irecuperabilă.

– Nu ești irecuperabilă. Dar nu te mai strădui atâta. Dacă vrei să-ți iasă, trebuie să mă lași să conduc.

Dansul îi despărți, iar Minerva nu reuși să-și revină din uimire.

Încercă să se convingă că însemna că el era de acord cu planul ei. O va duce în Scoția, pentru că o alesese pe ea. O alesese pe ea în locul Dianei. Din ce alte motive să se fi oferit să danseze cu ea, dacă nu să creeze impresia unei anumite atracții între ei? Dar gândurile îi fură iute înghițite de zgomotele furtunoase ale pașilor și acorduri nebunești de vioară.

Se strădui să se descurce cu o altă serie de pași de dans. Apoi urmară câteva măsuri minunate în care tot ce trebuia să facă era să rămână nemișcată și să bată din palme.

Apoi fu nevoită să facă din nou câțiva pași în față. Spre el.

El o trase aproape. Indecent de aproape.

– Spune au, murmură el.

Ea clipi nedumerită spre el. „Poftim?“

O ciupi de pielea delicată de pe partea inferioară a brațu-lui. Zdravăn.

– Au! exclamă ea. De ce ai…

El își strecură un braț pe după talia ei. Apoi îl îndoi, făcând-o să se împiedice. Ochelarii i se strâmbară pe nas.

– Cum, domnișoară Highwood? spuse cu voce tare și un aer teatral. Ți-ai scrântit glezna? Ce păcat!

Câteva clipe mai târziu, o însoțea cu pași repezi spre ușa din față de la Bull și Blossom. Se îndepărtară câțiva pași de intrare. El o grăbi în asemenea hal, că pantoful ei se prinse într-o piatră și Minerva se împiedică de-adevăratelea.

O prinse chiar înainte ca genunchiul să i se lovească de pământ.

– Ești bine?

Ea clătină din cap.

– În afară de mândrie, nu m-am rănit nicăieri.

El o ajută să-și găsească echilibrul. Dar nu îi dădu drumul.

– N-a ieșit cum aveam în plan. Nu mi-am dat seama de… problemele tale cu dansul. Dacă aș fi știut, aș fi…

– Nu, este în regulă. Este bine. Dansul, faptul că l-am părăsit împreună. Tu… îmbrățișându-mă în văzul tuturor. Ea înghiți în sec. Toate bune.

– Da?

Ea dădu din cap.

– Da.

Brațele lui chiar îi dădeau o senzație de bine, înfășurate în jurul taliei ei. Iar căldura misterioasă și înflăcărată din ochii lui de culoarea alunei îi mistuia și ultimele rămășițe de inteligență. Încă un minut, iar ea risca să devină o prostănacă în toată regula.

Aruncă o privire spre ușă. Sigur va veni cineva după ei. Sau măcar va arunca o privire pe fereastră. Nu-și făceau deloc griji pentru reputația ei? Sau pentru glezna ei, dacă nu pentru altceva? Dacă era vorba să le reușească o fugă convingătoare, cineva trebuia să-i vadă împreună.

Altfel, această îmbrățișare primejdioasă și tulburătoare avea să fie în van.

– De ce? întrebă ea, fiindu-i imposibil să se abțină. Puteai să o inviți pe Diana.

– Bănuiesc. Și dacă decideam să mă însor cu ea, n-ai fi avut cum să mă oprești.

Inima îi bătea cu atâta putere în piept, încât era sigură că el trebuia să o simtă.

– Dar m-ai ales pe mine în seara asta. De ce?

Un zâmbet ironic îi arcui colțurile gurii.

– Vrei să-ți explic?

– Da. Și fii sincer, nu…

„Nu ca aseară."

– Sincer. El păru să cumpănească asupra cuvântului. Sincer, sora ta este minunată, elegantă, rezervată, amabilă. Unui bărbat îi este ușor să o privească și să-și închipuie cu ochii minții o viață întreagă petrecută alături de ea. Nuntă, casă, porțelanuri, copii. Nu este o perspectivă neplăcută. Dar totul pare foarte aranjat și încremenit.

– Și când te uiți la mine? Ce vezi?

– Sincer? Când mă uit la tine… O mângâie cu degetul mare pe spate. Îmi spun ceva de genul ăsta: Numai Dumnezeu știe ce încercări mă așteaptă.

Ea se răsuci în îmbrățișarea lui și încercă să se îndepărteze din strânsoarea lui.

– Dă-mi drumul.

– De ce?

– Ca să-ți dau una.

– Mi-ai cerut să fiu sincer. El chicoti, dar o ținu aproape. Zbaterea asta… tocmai despre asta vorbesc. Nu, nu te încadrezi în tiparul frumos, elegant și previzibil. Dar nu-ți pierde speranța, Marissa. Unora dintre bărbați le place să fie surprinși.

„Marissa?"

Ea îl privi îngrozită. Și în culmea fericirii. Și îngrozită să fie în culmea fericirii.

– Tu. Ești. Cel mai…

Se auzi clinchetul unui clopoțel. Ușa de la Bull and Blossom se deschise brusc și o mână de fete din sat ieșiră de-a valma, chicotind într-o dezlănțuire de muzică și voie bună. Minervei i se tăie răsuflarea. Dacă fetele veneau în direcția lor, ea și Payne aveau să fie zăriți. Împreună.

– Surpriză, șopti ea.

Apoi își apăsă buzele peste ale lui.

Capitolul 4

Surpriză, spusese ea.

„Chiar că surpriză.“

Dulceață. Iată prima surpriză. Auzise atâtea cuvinte acre luându-și zborul de pe buzele ei… dar sărutul îi era dulce. Calm și dulce, ascunzând o urmă de reală decadență. Ca o prună coaptă bine la soare în inima verii. Gata să aterizeze în mâna lui la cea mai mică mișcare.

Alunecarea. Iată a doua surpriză. În timp ce era cuprinsă de pasiunea sărutului, ea se lăsă să alunece spre el. Colin își strânse brațele în jurul mijlocului ei, trăgând-o mai aproape.

Trupurile li se întâlniră.

Dar acesta nu era cuvântul potrivit. Trupurile li se „întâlniseră“ cu câteva luni în urmă, în noaptea aceea, în grădinile Summerfield. Acum trupurile li se reîntâlniră. Senzația de intimitate fu imediată, uimitoare. Mirosul de iasomie din părul ei păru să apese un trăgaci undeva în străfundurile lui. O amintire păstrată nu în mintea, ci în sângele lui.

Ceea ce îl purtă în brațele celei de-a treia surprize.

Plăcere. Un sentiment de victorie. La naiba, își dorise să se întâmple asta. Nu fusese conștient. Ar fi preferat să îl ducă cu el în pământ decât să o recunoască. Dar o parte din el își dorise să se întâmple. Cu putere, și deja de ceva vreme. El nu o deslușea prin acest sărut, ci mai degrabă își confirma adevăruri bănuite de mult. Că, în ciuda tuturor intereselor și a educației ei mai puțin feminine, ea era o femeie în adevăratul sens al cuvântului. Că nu o simțea înțepată și încăpățânată în brațele lui, ci caldă și maleabilă, formele ei modelându-se perfect sub puterea lui.

Că o putea face să se topească. Să suspine. Să tremure.

Acest prim moment în care îi simțea aroma nu va fi de ajuns.

Își trecu limba peste buzele închise, dorind să exploreze mai mult. Trecuse o veșnicie de când nu mai sărutase o fată doar de dragul sărutului și uitase ce plăcere nespusă și îmbătătoare putea să-ți ofere un asemenea sărut. Își dorea să se scufunde în dulceața aceea calmă. Să se lase ademenit, să se lasă învăluit cu totul. Să se piardă pe de-a-ntregul într-un sărut care te făcea să uiți de tine.

„Deschide-te. Deschide-te pentru mine.“

Ea scoase un mic sunet. Ca un fel de chițăit. Buzele ei rămaseră ferecate sub ale lui.

Colin încercă din nou, lăsându-și limba să alunece ușor spre colțul gurii ei. Încet, cu venerație… așa cum știa că îi plăcea unei femei să fie explorată cu limba, aproape oriunde.

În cele din urmă, buzele ei se întredeschiseră. Limba lui se strecură printre ele și îi savură gustul. Doamne, era atât de dulce și de proaspătă. Dar pe deplin încremenită. Nu se mai mișca. Nu mai respira. El se opri să îi deguste buza plină de jos, înainte de a mai încerca o dată. Se aventură puțin mai adânc de astă dată, răsucindu-și limba într-o mișcare impetuoasă înainte de a se retrage.

Simți pe obraz șoaptele oftatului dulce al răsuflării ei. Suspinul acela era o mărturisire. Îi spunea două lucruri.

În primul rând, nu avea nici cea mai vagă idee cum să-i răspundă la sărut.

Dar, în al doilea rând? Își dorea să-i răspundă. Și ea așteptase momentul acesta.

În timp ce se despărțiră, în aer pluti un sentiment de neîncredere împărtășit de amândoi.

– De ce…? Ea își lipi palmele pe pântec. Pentru o clipă, se uită peste tot, mai puțin la el. Apoi își coborî vocea și întrebă: De ce Dumnezeu ai face asta?

– Ce vrei să spui? întrebă el și chicoti. Tu m-ai sărutat pe mine.

– Da, dar de ce ai face… Fața i se schimonosi. Restul.

Colin făcu o pauză.

– Pentru că… ăsta este felul în care un bărbat sărută o femeie?

Ea se uită lung la el.

Pentru numele Domnului, nu putea să fie atât de naivă.

– Știu că n-ai cum să ai multă experiență, dar sigur ți-a explicat cineva mersul firesc al lucrurilor între sexe, nu? El își întinse mâinile într-o exemplificare edificatoare și își drese glasul. Vezi tu, așa se întâmplă. Când unui bărbat îi pasă foarte, foarte mult de o femeie…

Ea îl izbi în umăr cu pumnul, o dată. Apoi abia se abținu să nu-l lovească și a doua oară.

– Nu mă refeream la asta și o știi prea bine. Își coborî vocea și aruncă o privire spre grupul de fete, care dispăreau acum în pensiune, încă adâncite în propria conversație. De ce ai face asta cu mine? Un simplu sărut era de ajuns. Ce-a fost în mintea ta?

– Da, chiar așa. El își trecu o mână prin păr, mai mult decât ușor ofensat de tonul ei acuzator. Sunt bărbat. Tu ți-ai frecat… feminitatea peste tot pe mine. N-a fost nimic. Am reacționat.

– Ai reacționat.

– Da.

– La… Ea se mută de pe un picior pe altul. La mine.

– Este o reacție firească. Tu nu ești om de știință? Ar trebui să înțelegi. Orice bărbat cu sânge în vene ar reacționa la un asemenea stimul.

Ea făcu un pas în spate. Își coborî bărbia și îl privi pe deasupra ochelarilor.

– Deci mă găsești stimulantă.

– Nu la asta mă…

El se opri brusc, fără să-și mai continue fraza. Singura cale de a încheia o discuție lipsită de sens era să încetezi pur și simplu să mai vorbești.

Colin trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii. Închise pentru o clipă ochii. Și apoi îi deschise și se uită la ea. Se uită cu adevărat la ea, ca pentru prima dată. Văzu părul bogat și negru pe care oricărui bărbat i-ar fi venit să-l strângă în pumn. Ochelari îngrijiți, odihnindu-se pe un nas ușor înclinat. În spatele lentilelor, ochii larg deschiși… negri și inteligenți. Și gura aceea. Gura aceea desăvârșită, îmbufnată, senzuală.

El își lăsă privirea să plutească peste trupul ei. Simțea o plăcere indecentă când știa că voluptatea mocnea sub rochia aceea modestă de muselină albăstrie. După ce îi simțise formele, cercetându-i și desenând harta corpului ei, cu toate terminațiile lui nervoase.

Trupurile lor se întâlniseră. Mai mult decât atât. Se cunoscuseră.

Firește, nu avea să iasă nimic mai mult din toate astea. Colin avea propriile reguli, cât despre ea… ea nici măcar nu-l plăcea, nici nu se prefăcea că îl place. Dar ea își făcuse apariția în toiul nopții, țesând tot felul de planuri care încălca linia dintre logica academică și aventura nesăbuită. Începea săruturi pe care habar nu avea cum să le continue.

Luate toate împreună, ea era pur și simplu…

O surpriză. O izbucnire proaspătă și înviorătoare a neașteptatului, în bine sau în rău.

– Poate, spuse el cu prudență, chiar te consider stimulantă.

Ea îngustă ochii bănuitor.

– Nu știu dacă ar trebui să o iau ca pe un compliment.

– Ia-o cum vrei.

Ea se uită lung în direcția Queen's Ruby. Grupul de fete dispăruse.

– La naiba! Nu cred să fi observat cineva sărutul.

– Eu l-am observat.

El își frecă gura cu dosul palmei. Gustul de prune coapte încă îi mai zăbovea pe buze. Își dădu seama că îi era inexplicabil de sete.

– Deci când plecăm? întrebă ea.

– Unde să plecăm?

– În Scoția, firește.

– În Scoția? El izbucni surprins în râs. Nu te duc în Scoția.

– Dar… Ea clipi înfuriată. Dar adineauri, înăuntru. Ai spus că m-ai ales pe mine.

– Ca să dansez cu tine. Te-am ales ca parteneră de dans.

– Da. Exact. Ai ales să dansezi cu mine, în fața tuturor oamenilor de acolo. Ca să mă scoți afară și să mă ții nepotrivit de aproape. Să mă săruți, în mijlocul străzii. De ce ai face toate astea dacă n-ai vrea să fugi?

– O spun pentru ultima oară, tu m-ai sărutat pe mine. Cât despre restul… Mi-a părut rău pentru scena de aseară de la mine. Am simțit că îți sunt dator cu niște scuze.

– O. O, nu. Ea își apăsă o mână pe piept. Îmi spui că a fost un dans de milă? Un sărut de milă?

– Nu. Nu. El oftă. Nu chiar. Am crezut pur și simplu că meriți să te simți apreciată și admirată. De față cu toată lumea.

– Iar acum, pentru a doua oară în tot atâtea nopți, îmi dezvălui că totul a fost o minciună. Ca să mă simt respinsă și umilită. De față cu toată lumea. Ochii îi erau roșii. Nu se poate să-mi faci din nou asta.

O, pentru numele lui Dumnezeu. Cum de i se întâmpla una ca asta? Avea cele mai bune intenții și apoi cumva…

„Bunele tale intenții ajung la țintă cu forța unor obuze.“

– Asta e, spuse ea și își încleștă mâinile în pumni. De data asta, nu te las să scapi. Insist să mă duci în Scoția. Îți cer să mă ruinezi. Ca o chestiune de onoare.

Clopoțelul de pe ușa tavernei zornăi. Săriră la un pas distanță unul de altul.

Se părea că petrecerea era prea mare pentru tavernă. Petrecăreții ieșeau valuri-valuri din Bull and Blossom și se împrăștiau pe peluză.

Strâmbând din nas, Minerva își încrucișă brațele la piept.

– Ascultă, spuse el cu un glas scăzut. Ai ceva timp și un loc în care putem vorbi? Un loc care să nu fie casa mea la miezul nopții.

După o pauză, ea își îndreptă ochelarii.

– Ne întâlnim mâine-dimineață în capătul falezei, chiar înainte de zorii zilei.

– Înainte de zorii zilei?

– Este prea devreme pentru tine?

– O, nu, răspunse el. Sunt o persoană foarte matinală.

*

– Ai întârziat, spuse ea a doua zi dimineață. Primele raze ale zorilor îi scăpărară în ochelari. Te așteptam.

– Bună dimineața și ție, Marianna. Colin își frecă ochii încețoșați, apoi maxilarul neras. A trebuit să-mi iau rămas-bun de la vărul meu.

Privirea lui alunecă peste rochia ei… o monstruozitate obscură și fără nici o formă dintr-un material cenușiu, cu nasturii încheiați până în gât.

– Ce Dumnezeu porți? Te-ai făcut călugăriță de când am vorbit ultima dată? Micile surori ale celor amărâți și făr' de casă?

– M-am gândit la asta, spuse ea sec. Probabil ar fi fost alegerea înțeleaptă. Dar nu. Ăsta este costumul meu de baie. Ea îi aruncă o privire. Bănuiesc că n-ai unul.

El râse.

– Nu știu să am.

– O să fie nevoie doar să te dezbraci de la mijloc în sus, bănuiesc. Să mergem, atunci.

El coborî în urma ei pe aleea stâncoasă care ducea spre golf, nedumerit, dar fără îndoială, intrigat.

– Dacă știam că o să fie vorba și de dezbrăcat, aș fi fost mult mai punctual.

– Hai, repede. Trebuie să ne grăbim, altfel o să ne vadă pescarii.

Ajunseră pe plajă. Aerul care bătea dinspre mare avu un efect înviorător, sobru, limpezindu-i o parte din gânduri. Lumea începu să capete margini mai clare.

Se opri la marginea apei. Marea îi clipocea lângă cizme. Își lăsă timp ca să tragă adânc aer în piept, apoi cercetă din priviri golful încadrat de stânci în ceața zorilor zilei. Nu se mai bucurase de această priveliște până acum, la această oră a dimineții.

Totul părea atemporal. Aproape mistic.

Apa de mare îl stropea în față.

– Trezește-te, spuse ea, scoțându-și ochelarii și punându-i într-un săculeț de mușama, care îi era prins de încheietură. Trecu pe lângă el și se avântă în valurile blânde. Pierdem timpul.

El privi, neîncrezător, cum fata nebună de legat se scufundă în apă. Până la genunchi. Apoi până la talie. Apoi până la gât.

– Ieși de acolo, spuse el, semănând îngrozitor de tare cu o doică, chiar și în propriile urechi. În clipa asta.

– De ce?

– Pentru că este aprilie. Și frig de îngheață apele.

„Și pentru că sunt brusc curios să te văd udă, fără noroi. N-am avut ocazia să mă bucur de priveliște aseară.“

Ea înălță din umeri.

– Nu este atât de rău, după ce te obișnuiești.

Doamne, uită-te la ea. Dinții îi clănțăneau, buzele i se învinețiseră. Sub hainele acelea îngrozitoare, probabil sfârcurile i se transformaseră în cubulețe de gheață. Și se aștepta serios ca el să i se alăture? El și toate părțile neprețuite din corpul lui, extrem de sensibile la temperaturi extreme?

– Ascultă, Madeline. Se pare că a existat o anumită neînțelegere. Eu n-am venit aici să înot. Trebuie să vorbim.

– Iar eu trebuie să-ți arăt un golfuleț, chiar după stâncile de acolo. Nu putem să ajungem acolo decât înot. Vorbim după ce ajungem. Ea își înclină capul. Nu ți-e frică, nu-i așa?

Frică. Ha! Ce proiectil i se lansase în zbor, din apă? Trebuia să fi fost

o provocare.

– Nu.

Colin își scoase cizmele. Își lăsă haina deoparte. Apoi își suflecă cracii pantalonilor până la genunchi și făcu la fel și cu mânecile, pe care și le suflecă până la coate.

Apoi se înarmă cu curaj.

– Foarte bine. Vin. Tresări când pătrunse în adâncimile înghețate. Când apa îi ajunse la buric, scoase o înjurătură cu voce tare. Asta înseamnă curajul adevărat, sper că știi. Au apărut legende și din mai puțin. Lancelot n-a făcut decât să se bălăcească puțin într-un lac cu ape călduțe.

Ea zâmbi.

– Lancelot a fost cavaler. Tu ești viconte. Ștacheta este ridicată mai sus.

El scoase un chicotit aspru, frigul tăindu-i suflarea.

– Oare de ce, întrebă el, apropiindu-se de ea, dai dovadă de simțul ăsta încântător și malițios al umorului doar atunci când ți-e frig și ești udă leoarcă?

– Eu… Flutură din gene atât de repede și atât de tare, încât ai fi zis că încerca să-și ia zborul cu ele. Nu știu.

Chiar dacă era scufundată în apă rece ca gheața, obrajii i se aprinseră într-un roșu purpuriu. Dintr-odată, toate zidurile ei invizibile se înălțară din nou. Ce ciudat! Majoritatea femeilor pe care le cunoștea el se bazau pe frumusețea lor fizică și pe farmec pentru a-și masca trăsăturile mai puțin plăcute. Fata asta făcea exact contrariul, ascunzând tot ce era interesant la ea în spatele unei fațade formale și simple.

Ce alte surprize mai ascundea?

– Hai să o luăm din loc, spuse ea. Vino după mine.

Înotând cu mișcări ușoare și degajate, ea îl conduse pe după un arhipelag de bolovani, într-un golfuleț delimitat de stânci abrupte.

Colin își ridică gâtul, înălțând privirea spre faleza stâncoasă. Și știu, în momentul acela, că nu va înțelege câte zile va avea ce anume făcea ca un bărbat… sau o femeie… să se uite la un perete de piatră și să-și spună „cred că mi-ar plăcea să particip la un simpozion pe tema asta“.

– Deci, la ce ne uităm?

– Nu sus acolo, spuse ea. Aici jos.

– Unde jos?

El privi de jur împrejur. Cât vedea cu ochii… numai apă.

– Este o peșteră. Intrarea este ascunsă la flux. O să-ți arăt. Ține-mă de braț.

Ea își întinse brațul, iar el o prinse de deasupra cotului. Ea îi strânse brațul cam în același fel.

Ea spuse:

– Acum trage adânc aer în piept.

– Stai. Ce…

El nu mai apucă să inspire adânc, așa cum i se sugerase. Ea se scufundă, înainte ca el să mai aibă vreo șansă. Colin se trezi tras de braț, cu totul scufundat sub suprafața apei. Ea îl împinse înainte, dând din picioare ca și cum ar fi fost niște aripioare.

Părea că pătrunseseră într-un fel de tunel.

Simți cum stânca îl zgârie pe spate. El dădu din picioare și lovi stânca. Se întinse spre locul în care ar fi trebuit să fie suprafața apei.

Stâncă și acolo. Era prins în capcană.

Deschise ochii sub apă. Totul era cufundat în întuneric. Nu se vedea nimic. Întuneric de nepătruns. Zidit în stâncă. Nu era aer. Nu era aer, doar apă.

Încercă să înoate înapoi. Ea îl trase în față. Apoi se opriră cu totul, blocați în acel pasaj îngust căptușit în piatră. Simțea cum îi ard plămânii. Cum îl furnică membrele. Urechile îi fură asaltate de vuietul de apă și de bătăile nebunești ale inimii lui, captive și zbătându-i-se între coaste.

Putea să moară aici.

În mod straniu, cea mai mare frică a lui era că nu va muri. Că plămânii lui vor învăța cumva să se descurce fără aer și că va rămâne pur și simplu aici… captiv într-o tăcere nesfârșită, întunecată, subacvatică. Retrăind noaptea aceea de coșmar pentru totdeauna.

„Așa este moartea. Sunt singur.“

Dar nu era singur. Strânsoarea ei se încordă pe brațul lui, ca o cătușă. Cu cealaltă mână îl prinse de încheietură, iar ea se mai smuci o ultimă dată cu forță. El trecu ca un glonț prin ce mai rămăsese din tunelul de piatră și ieși, cu răsuflarea întretăiată, de cealaltă parte.

Fu întâmpinat și de mai mult întuneric. Avea aer, dar trebuia să se chinuie să respire.

– Este în regulă, spuse ea. Gata.

– Doamne, reuși el să spună în cele din urmă, dându-și apa de pe față. Iisuse Hristoase și Ioan Botezătorul. Și Matei, Marcu, Luca, Ioan. Încă nu era de ajuns. Era nevoie să revină la Vechiul Testament pentru toate prin câte trecuse. Obadia. Nabucodonosor. Matusalem și Iov.

– Calmează-te, spuse ea și îl apucă de umeri. Calmează-te. Și chiar există și femei în Biblie, să știi.

– Da. Din câte îmi amintesc, nu făceau decât să-ți dea de furcă, de la prima până la ultima. Ce este locul ăsta? Nu reușesc să văd nimic.

– Este și lumină. Așteaptă o clipă și o să vezi.

El își înclină capul. Lumina licărea prin câteva orificii dantelate săpate în stâncile de deasupra. Picățele discrete de alb pe un covor de un negru ca smoala.

Ea îl apucă de bărbie și îi întoarse fața de la lumină, coborând-o ca să o întâlnească pe a ei.

– Nu te uita direct spre ea, altfel nu o să ți se obișnuiască niciodată ochii. Concentrează-te doar pe mine și respiră încet. Asta e. Inspiră…

expiră.

Vorbea cu o voce calmă și liniștitoare. Probabil același ton pe care îl folosea ca să-și liniștească sora atunci când avea o criză și nu putea să respire. Mândria lui Colin se înfoie brusc. Nu avea nevoie de cocoloșeli. Dar îi plăceau destul de mult tonul dulce și încântător al vocii ei și atingerea ei gingașă pe obraz. Bătăile inimii lui începură să se potolească.

În cele din urmă, picățelele albe de deasupra capului se transformară într-o strălucire difuză și lăptoasă, care lumină trăsăturile Minervei. Ochi blânzi și negri ca de căprioară încadrați de gene întunecate. Obrajii rotunzi și pielea palidă. Buzele acelea, umezite de apa de mare.

– Mă vezi acum? întrebă ea în șoaptă.

El încuviință din cap. Și, fără doar și poate, atingerea acea razantă a morții îi deformase percepția sau poate lumina slabă… dar i se părea că este minunată.

– Te văd.

Lăsându-și brațele să alunece pe după talia ei, el o trase mai aproape.

– Ce s-a întâmplat? Te-ai pierdut cu firea sub apă? Ea îi îndepărtă ușor de pe frunte o șuviță umedă. Ar trebui să-mi fac griji pentru tine?

Ce întrebare, pusă cu o voce atât de dulce și de răgușită. Ceva îl făcu să răspundă cu întârziere.

– Nu. Apăsă un sărut hotărât pe fruntea ei. Nu, scumpo. Să nu-ți faci nici o secundă griji pentru mine.

Apoi îi dădu drumul, iar ea se îndepărtă.

– Atunci, vino pe aici.

Îl conduse la o lespede de stâncă, iar el o ajută să se urce când ea se chinui să iasă deasupra apei. Era bine să-și reintre în rolul lui de bărbat puternic. Era bine și să o cuprindă de coapse.

De îndată ce ieșiră amândoi pe marginea de piatră, ea își pipăi drumul de-a lungul peretelui peșterii și se întinse spre o nișă înaltă ca să recupereze de acolo un fel de cutie. Dinăuntru scoase o lumânare și o cutie de chibrituri. Flacăra luminii calde și cerate dezvălui peștera, lăsându-l să-și confirme că era la fel de mică și de sufocantă pe cât își închipuise. Dar licărirea lumânării crea și un mic spațiu intim în cuprinsul auriu pe care îl proiecta în jur. Colin se gândi că ar fi fost perfect mulțumit să rămână între granițele lui pentru viitorul imediat.

Umbrele dansară pe chipul ei, în timp ce își recuperă și-și puse ochelarii. Ridică lumânarea spre peretele stâncos din spatele lui.

– Deci, ce este locul ăsta?

– O peșteră a minunilor. Uite. Toată suprafața expusă este un strat tasat de viață marină fosilizată. Ea își lăsă degetele să alunece peste suprafața accidentată. Mi-am petrecut ore întregi făcând mulaje, luând amprente și desenând schițe. Tăind exemplare acolo unde se putea. Aici este o echinoidă, vezi? Alături, un trilobit. Și la doar câțiva centimetri mai încolo, un burete de mare fosilizat. Uite.

Colin se uită. Vedea pietre, denivelări și pietre accidentate.

– Fascinant! Deci ăsta este subiectul lucrării tale pentru simpozion? Echino-chestii și troglodite. Nu prea înțeleg cum să valoreze cinci sute de guinee.

– Nu valorează, nu luate pe rând. Dar asta este cu adevărat inestimabil.

Se târî întoarsă pe o parte înapoi în peșteră, la vreo câțiva metri distanță. Pentru că părea că ea se aștepta la asta, el o urmă. Cu cât înaintau mai adânc în peșteră, cu atât aceasta se îngusta tot mai mult în jur, punând presiune pe plămânii lui. Chiar dacă era ud până la piele din cauza apei de mare, un firicel subțire de sudoare i se prelinse pe frunte.

– Vezi? întrebă ea și ridică lumânarea. Adâncitura din piatră?

El se concentră, bucuros de orice posibilă preocupare care să-i distragă atenția.

– Bănuiesc.

– Este o amprentă, spuse ea, pe un ton șoptit și respectuos. Cu nenumărate veacuri în urmă, o creatură a umblat pe aici prin noroi. Iar amprenta a fost păstrată, tasată în piatră.

– Înțeleg. Și povestea asta te încântă pentru că… amprentele sunt rare?

– Amprentele fosilizate sunt rare. Și nimeni nu a mai descoperit vreodată o asemenea amprentă. Sunt trei degete răsfirate larg, vezi?

Colin chiar vedea. Toată cizma lui ar fi putut să încapă în oricare dintre amprentele lăsate de „degetele“ acelea luate separat.

– Este ca un picior de șopârlă, spuse ea.

– Cu o amprentă de mărimea asta, așa de adâncă? Trebuia să fi fost o șopârlă al naibii de mare.

– Tocmai. Chiar și pe întuneric, ochii ei străluceau de entuziasm. Nu-ți dai seama? Domnul James Parkinson a publicat trei volume despre fosile, de la legume la vertebrate. A documentat zeci de animale mai mari, inclusiv un aligator și un elefant din preistorie. Dar amprenta asta nu respectă nici o descriere menționată în volumele lui. Aceasta este dovada unei creaturi cu totul noi, necunoscută științei moderne până acum. O șopârlă preistorică uriașă.

Colin clipi.

– Bine. Este ceva absolut… remarcabil.

O șopârlă preistorică uriașă. Aceasta era marea descoperire științifică care trebuia să le aducă cinci sute de guinee. Ea voia să se ducă până la Edinburgh ca să susțină existența dragonilor. Nici un cercetător în toate mințile nu ar fi acordat un premiu pentru asta.

– Amprenta asta, spuse ea emoționată, schimbă totul. Totul.

El nu reuși decât să o privească lung.

– Nu înțelegi, nu? întrebă ea.

– Nu… chiar.

Incapabil să mai îndure apropierea, făcu cale întoarsă spre gura mai mare a peșterii. Se așeză pe marginea platoului de piatră. Apa neagră îi clipocea molcom la vârful degetelor.

El ridică privirea.

– Mai există vreo altă cale de ieșire de aici?

Așezându-se vizavi de el, ea răsuflă.

– Trebuia să-mi dau seama că nu o să meargă. Ai dreptate, toată povestea asta cu fuga a fost o idee stupidă. M-am gândit că, dacă ai avea ocazia să o vezi, poate ai înțelege implicațiile. Și ți-ai da seama că o să te întorci sigur acasă cu cinci sute de guinee. Dar se pare că nu ești în stare să înțelegi însemnătatea științifică.

El hotărî cu deplină conștiință să ignore insulta.

– Se pare că nu sunt.

– Ca să nu mai spun că mă așteptam să contribui cu ceva la călătoria asta, în afară de comentariile tale acide. Dar văd că m-am înșelat și la capitolul ăsta.

– Ce vrei să spui?

– Știi tu. Mușchi, dacă nu creier. Protecție. Forță. Dar după situația cu tunelul… Nu pot să te târăsc făcând ca toate cele până în Scoția.

– Ia stai o clipă, o întrerupse el. El își drese glasul și coborî ușor vocea. Am tot felul de puteri și pe toate din plin. Fac box. Scrimă. Merg călare. Trag cu arma. Sunt prim-locotenentul unei miliții mici, dar curajoase. Sunt sigur că aș putea să ridic șopârla asta uriașă și să o arunc de pe cel mai apropiat balcon. Pur și simplu n-am nici cea mai mică urmă de răbdare cu tunelurile subacvatice.

– Sau cu peșterile. La tăcerea lui ofensată, ea răspunse: Nu încerca să negi. Îmi dau seama cât de greu respiri.

– Nu…

– Pentru numele lui Dumnezeu. Îmi aburești ochelarii de acolo. Ți-e frică de spațiile mici?

– Nu mi-e frică de ele, spuse el.

Tăcerea ei transmitea scepticism.

El mormăi:

– Nu-mi plac. Nu-mi plac spațiile mici și întunecate.

– Ar fi trebuit să-mi spui asta înainte să intrăm într-o peșteră.

– Ei bine, nu mi-ai dat prea multe ocazii.

– Să ne întoarcem pe unde am venit?

– Nu. În această cameră mai mare, bucurându-se de lumina lumânării, peștera nu era chiar atât de rea. Dar nu avea de gând să înoate din nou prin tunelul acela ca un mormânt. Spui că intrarea este deasupra apei la reflux? Atunci o să aștept refluxul.

– Ar putea să fie vorba de ore. Lumea o să se întrebe ce s-a întâmplat cu noi.

El se minună la auzul acelor „noi“ din propoziție… de faptul că ei nici măcar nu-i trecuse prin cap că putea să înoate înapoi și să-l lase

singur acolo. Odată cu trecerea lunilor, el observase acest lucru la ea. Nici măcar nu putea să se gândească la ideea unei lipse de loialitate. Motivul pentru care, bănuia el, îl disprețuia atât de mult.

El se ciupi de podul nasului.

– O, Doamne. Acum chiar că trebuie să plecăm în Scoția. Dacă observă cineva că am dispărut împreună în dimineața asta… Dacă ne-a văzut cineva sărutându-ne aseară… Dacă drăguța ta se apucă să bârfească… Ea își coborî mâna. Luate separat, aceste lucruri ar putea să treacă neobservate, dar toate trei la un loc? Cel mai probabil, reputația îmi este deja distrusă.

– Este o concluzie extremă, spuse el, ignorând faptul că fiecare eveniment luat separat părea destul de acuzator în sine. Hai să luăm criza asta pas cu pas. Câte lumânări ai?

– Aceasta și încă una.

Colin făcu rapid un calcul în minte. Trei, poate patru ore de lumină. Mai mult decât suficient. Un tremur violent îi scutură corpul din toate încheieturile.

– Ți-e frig?

El se putea gândi la alte variante mai urâte de a-și petrece câteva ore decât strângând în brațe o femeie ca să-i țină cald.

Ea se întinse spre o nișă săpată în stâncă.

– Țin o pătură aici.

Ghemuindu-se lângă el, o scutură și îi acoperi pe amândoi. Păstră o distanță de siguranță de vreo câțiva centimetri între corpurile lor.

Căldura se strecură alene prin hainele lui umede.

– Bănuiesc că nu păstrezi și niște whisky pe aici, nu?

– Nu.

– Păcat. Totuși… lumânări, pătură. Trebuie să-ți petreci mult timp în… locul ăsta, spuse el, după ce căută câteva clipe un cuvânt mai diplomat decât „văgăună infectă“.

El o simți cum ridică din umeri.

– Geologia este munca mea de-o viață. Unii oameni de știință au un laborator. Eu am o peșteră.

O serie de replici zeflemitoare se îmbulziră de-a valma în mintea lui Colin, dar simți că tachinatul pe tema asta nu-l făcea decât să pară mai vulnerabil. Ea era un om de știință. Avea o peșteră. Iar el era un aristocrat fără nici un rost în viață care nu avea… nimic.

Ea spuse:

– Am pus totul la punct. Este o diligență care circulă între Eastbourne și Rye. Trece în fiecare marți și vineri, cam pe la șase. Dacă ne-am duce spre drumul principal, am putea să-i facem semn să oprească. O luăm până în orașul următor și de acolo ne îndreptăm spre nord. Am ajunge la Londra mâine-seară.

Ah, să fie la Londra mâine-seară. Forfotă. Comerț. Societate. Cluburi. Baluri măreațe și opere poleite în aur. Cerul sufocat de praf de cărbune.

Felinare licărind pe străzile întunecate.

– De acolo, spuse ea, prindem poștalionul.

– Nu, nu, nu. Ți-am spus noaptea trecută că un viconte nu călătorește cu poștalionul. Iar vicontele ăsta nu călătorește în nici o trăsură.

– Stai puțin. Lumânarea se agită ușor. Cum crezi tu că o să călătorim la Edinburgh, dacă nu cu diligența?

El ridică din umeri.

– Nu călătorim deloc la Edinburgh. Dar dacă am merge, ar trebui să găsim o altă soluție.

– Ca de exemplu…? Un covor magic?

– Ca, de exemplu, o trăsură privată. Tu ai călători înăuntru, iar eu călare afară.

– Ne-ar costa o avere.

El ridică din umeri.

– Când vine vorba de călătorii, am propriile mele condiții. Nu merg cu diligența și nu călătoresc noaptea.

– Nu călătorești nici noaptea? Dar cele mai rapide diligențe călătoresc noaptea. O să ne ia de două ori mai mult să ajungem.

– Atunci este bine că nu ne ducem, nu-i așa?

Ea ridică lumânarea și aruncă o privire cercetătoare spre chipul lui.

– Nu faci decât să cauți scuze. Vrei să găsești o cale de ieșire din înțelegerea noastră…

– Ce înțelegere? Nu a existat niciodată vreo înțelegere.

– Deci, vii cu toate „condițiile“ ridicole așa pur și simplu, la întâmplare. Ea reluă detaliile pe degetele de la o mână. Fără trăsuri închise. Fără călătorit noaptea. Ce om în toată firea lui are asemenea reguli?

– Unul care a abia a supraviețuit ca prin minune unui accident de trăsură, îi mărturisi el. Noaptea. Genul ăsta de om în firea lui.

Chipul ei se îndulci. La fel și vocea.

– O.

Colin bătu nervos cu degetele pe piatră. Uitase că ea nu avea de unde să știe. La Londra, toată lumea știa. Povestea circula prin sălile de bal și cluburile de jocuri de noroc în fiecare sezon. Era transmisă de la mame la debutante, de la cartofori la cântărețe de operă… mereu în șoapte pline de tristețe. „Ai auzit de bietul lord Payne…“

– S-a întâmplat de curând? întrebă ea.

– Nu, cu mult timp în urmă.

– Ce s-a întâmplat?

Cu un oftat apăsat, el își sprijini capul pe stânca rece, denivelată și umedă.

– Eram mic, călătoream cu părinții mei. S-a rupt o osie, iar trăsura s-a răsturnat. Eu am supraviețuit în mare parte teafăr accidentului. Dar mama și tata nu au fost atât de norocoși.

– Au fost răniți?

– Au murit. Acolo, în trăsură, chiar în fața mea. Tata a murit aproape pe loc. Mama, încet și în chinuri groaznice. El se opri. Vezi tu, eu nu puteam să ies. La cum se prăbușise trăsura pe o parte, ușa era blocată. N-aveam unde să fug după ajutor, n-aveam cum să scap. Am rămas blocat acolo, toată noaptea. Singur. Un fermier care era în trecere m-a găsit a doua zi dimineață.

Iată. Așa se învăța minte când insista pe lângă el să fie sincer.

– O. Ea îl apucă de braț. O, Doamne! Îmi pare atât de rău. Îmi dau seama de ce ți-ar fi fri… De ce ți-ar displăcea spațiile închise și întunecate. Cât de cumplit!

– A fost. Groaznic. El se frecă la tâmplă. N-are rost să spun că nu-mi doresc să retrăiesc o asemenea situație. Astfel că am câteva reguli simple. Nu călătoresc noaptea. Nu călătoresc în trăsuri închise. O, și nu dorm singur. O grimasă îi desenă un zâmbet strâmb pe buze. Aceasta este mai puțin o regulă și mai mult o declarație de fapt.

– Cum adică?

Colin șovăi o clipă. Îi dezvăluise atât de multe. Nu părea să aibă rost să nege restul.

– Pur și simplu, nu pot să dorm singur. Dacă n-am companie, stau treaz toată noaptea.

El se apropie de căldura îmbietoare a corpului ei și strânse pătura mai bine în jurul lor.

– Așa că poate vrei să-ți regândești planurile, scumpo. Dacă chiar am pleca în călătoria asta… Aș avea nevoie de tine în patul meu.

Capitolul 5

Undeva în adâncul peșterii, o picătură măsură tăcerea uimită a Minervei.

„Unu, doi, trei…

…zece, unsprezece, doisprezece…“

Avea nevoie de ea? În patul lui? Îi era prea greu să o creadă. Își aminti că el nu avea nevoie de ea. Aparent, ar fi fost în regulă orice femeie.

– Deci, vrei să-mi spui că accidentul ăsta… noaptea asta tragică din copilăria ta… este motivul pentru deprinderile tale libertine?

– Da. Acesta este blestemul meu.

El scoase un oftat adânc și răsunător. Un oftat menit clar să-i atingă o coardă sensibilă.

Și merse. Chiar merse.

– Doamne sfinte! Ea își înghiți nodul care i se puse în gât. Trebuie să faci asta tot timpul. Noapte de noapte, le spui femeilor povestea ta dureroasă…

– Nu chiar. Povestea mea dureroasă mă precedă.

– …și apoi, ele își deschid brațele și își ridică fustele pentru tine. „Hai, sărmanul de tine, dragul de tine, lasă-mă să te țin în brațe“ și așa mai departe. Nu?

El îi oferi un răspuns ambiguu.

– Uneori.

Minerva știa că așa era. Trebuia să fie așa. Simțea cum i se întâmplă și ei. Pe măsură ce-și împărtășise povestea, un adevărat izvor de emoție răsărise în pieptul ei. Tristețe, empatie. Și pântecul ei intră cumva în scenă, trimițându-i un iureș de impulsuri sfârâitoare prin vene. Tot ceea ce era femeiesc înăuntrul ei se trezi la viață.

Apoi apărură minciunile. Inima îi spuse minciuni. Minciuni primejdioase și perfide, care răsunau cu fiecare bătaie.

„Este un bărbat distrus.

Are nevoie de tine.

Tu îl poți vindeca.“

Gândind cu sânge-rece, știa ea mai bine. Nenumărate femei își încercaseră deja, fără succes, norocul… alături de alte părți ale corpului… „ca să-i vindece sufletul distrus“.

Și totuși… chiar dacă mintea ei știa că era o prostie, își simțea trupul copleșit de dorința de a-l ține în brațe. De a-i aduce alinare.

– Nu-mi vine să cred asta, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, mai degrabă ca pentru sine. Nu-mi vine să cred că încerci să mă vrăjești și pe mine.

– Nu încerc să te vrăjesc cu nimic. Eu îți prezint faptele. Nu-ți plac ție faptele? Dacă ai vreun gând de a mă obliga să pornesc în călătoria asta, ar trebui să știi care sunt condițiile mele. Nu merg cu trăsura, ceea ce înseamnă că aș merge călare toată ziua. Nu pot să merg călare toată ziua decât dacă dorm bine noaptea. Și nu dorm singur. Prin urmare, ar trebui să împarți patul cu mine. Asta dacă n-ai prefera să caut la întâmplare chelnerițe pe la fiecare han la care ne oprim.

Ea fu străfulgerată de un val de greață.

– Uf!

– Sincer, nici mie nu-mi surâde deloc ideea. Poate că a sări din pat în pat pe tot drumul spre Marele Nord mi-ar fi părut o ispravă măreață acum cinci ani. Acum nu mai este chiar așa. Își drese glasul. Zilele astea mă interesează mai mult odihna. Nici măcar nu mă culc cu jumătate din femeile cu care dorm. Dacă are vreun sens.

– Dacă are vreun sens? Nimic în povestea asta nu are vreun sens.

– Nu trebuie să înțelegi. Dumnezeu mi-e martor, nici măcar eu nu înțeleg.

Ea rămase lângă el, lipindu-se cu spatele de perete. Sub pătură, brațele li se atingeau. Chiar și prin acea ușoară atingere, putea să simtă agitația din corpul lui. El se străduia din răsputeri să-și ascundă neliniștea, dar după toți anii petrecuți având grijă de o soră cu astm, Minerva putea să observe cu ușurință semnele discrete ale suferinței. Nu putea să ignore nota de asprime din răsuflarea lui, nici felul în care mușchii lui vibrau în dorința disperată de a pleca din locul acela.

Și când avea de-a face cu o complexitate, ea nu era genul care să renunțe la a o înțelege. La urma urmei, era o cercetătoare.

– Este doar din cauza peșterii? întrebă ea. Sau este așa în fiecare seară?

El nu răspunse.

– Spui că durează din copilărie. Senzația se ameliorează sau se înrăutățește cu trecerea timpului?

– Aș prefera să nu discut despre asta.

– O. Bine.

Ce trist era că suferea așa. Cât de crunt era faptul că trebuia să apeleze la un lanț nesfârșit de femei ca să-și atenueze suferința. Ideea îi provoca greață. O făcea să simtă o invidie irațională. Și doar ușor înfierbântată, sub costumul de baie.

O întrebare ardea înăuntrul ei. Nu găsi curajul să o pună.

– Cine era femeia din seara trecută? Nu că ar conta, doar că…

„Doar că, indiferent cine ar fi, are puterea de a-mi face viața un adevărat calvar.“

După o clipă, el răspunse cu reticență.

– Ginny Watson.

– O.

Minerva o cunoștea pe tânăra văduvă veselă. Ea era spălătoreasa locuitorilor de la pensiune. Aparent, era și spălătoreasa… și nu numai… a rezidenților de la castel. Dar nu părea genul care să răspândească zvonuri.

– Nu a însemnat nimic, spuse el.

– Dar nu-ți dai seama? Asta este partea cea mai rea. Ea se îndepărtă de perete și se întoarse cu fața spre el. Țesătura umedă a costumului ei de baie se atinse de piatra aspră. Insomnia nu este o afecțiune neobișnuită, să știi. Sigur trebuie să existe o soluție. Dacă nu reușești să dormi noaptea, de ce nu aprinzi niște lămpi? Citește niște cărți. Bea niște lapte cald. Vezi un medic care să-ți prescrie un somnifer.

– Astea nu sunt idei noi. Le-am încercat pe toate și pe alte câteva.

– Și nu a mers nimic?

Picăturile începură să măsoare din nou tăcerea. „Unu, doi, trei…“

El desenă o atingere delicată pe brațul ei. Apoi… încet… se aplecă în față.

Și îi șopti la ureche:

– Merge un singur lucru.

Buzele lui îi atinseră în treacăt obrazul.

Minerva încremeni. Fiecare nerv i se trezi la viață. Nu știa dacă să fie oripilată sau încântată că el putea să o transforme într-una dintre verigile care îi compuneau lanțul amoros.

Oripilată, își spuse în sinea ei. Ar fi trebuit să fie oripilată.

– N-ai pic de rușine, șopti ea. Nu-mi vine să cred.

– Și pentru mine vine ca un șoc. Buzele lui îi dezmierdară maxilarul. Dar ești cea mai surprinzătoare fată.

– Ești un oportunist.

– N-am să neg. De ce să nu profiți și tu de ocazie? Eu vreau să te sărut. Iar tu ai nevoie disperată de a fi sărutată.

Ea își puse o mână pe umărul lui și îl împinse. Peștera răsună cu tăcerea ei ofensată.

– De ce ai sugera una ca asta?

– Pentru că aseară ai vrut să mă săruți înapoi. Dar nu știai cum.

Inima parcă stătea să-i sară din piept. Cât de îngrozitor! Cum de își dăduse seama?

Fără alte cuvinte, el îi scoase ochelarii, îi împături și îi puse deoparte.

– Nu-mi vine să cred, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

– Așa-mi tot spui. El veni încet mai aproape, anulând distanța dintre ei. Dar știi, Matilda, ce nu mi-ai spus?

– Ce?

– Nu mi-ai spus nu.

El se apropie în întuneric, trasând conturul unei atingeri peste obrazul ei, alunecând apoi ca să-i cuprindă bărbia. Cu mâna rămasă acolo, o dezmierdă cu degetul mare în cercuri tot mai ample, până se opri pe buza de jos.

– Gura ta este făcută pentru sărutat, murmură el și o înclină ușor spre el. Știai asta? Ea clătină din cap. Atât de catifelată și de plină. Aplecându-se spre ea, îi împinse cu podul palmei bărbia în față. De dulce.

– Nici un bărbat nu mi-a spus vreodată că sunt dulce.

– Te-a mai sărutat vreun alt bărbat?

Din nou, ea clătină ușor din cap.

– Păi… Iată de ce. El își trecu buzele peste ale ei, delicat, trezind o adevărată vâltoare de senzații prin venele ei. Îngână satisfăcut. Ai gust de prune coapte.

Eu nu reuși să se abțină. Izbucni în râs.

– Asta chiar că este absurd.

– De ce?

– Pentru că este prea devreme ca să se fi copt prunele.

Râsul lui răgușit îi cutremură pe amândoi.

– Ești cu mult prea logică pentru binele tău. Un sărut serios poate să îndrepte situația.

– Nu vreau să se îndrepte nimic.

– Poate că nu. Dar cred că vrei să fii sărutată. El își frecă nasul de linia obrazului ei, iar vocea lui deveni o șoaptă senzuală. Nu?

Își dorea. O, își dorea.

Nu putea să o nege. Nu când el o atingea așa. Își dorea să fie sărutată și să-l sărute la rândul ei. Își dorea să-l atingă, să-l mângâie, să-l țină strâns în brațe. Toată înfiorarea aceea tandră și efervescentă mai pulsa încă înăuntrul ei, în ciuda tuturor eforturilor de a o înăbuși cu mintea. Inima ei continua să repete minciunile acelea prin tot trupul.

„Are nevoie de tine.

Îl poți vindeca.“

Brațele ei nu duceau deloc lipsă de căldura pe care ar fi putut să i-o ofere, iar el avea nevoie de alinare acum. În schimb, ea putea să priceapă o fărâmă din ce însemna să fii dorită. Să fii sărutată. Să ți se spună că ești dulce și să fii asemuită cu o prună coaptă.

Să fii dorită de un bărbat atrăgător.

– Doar de data asta? spuse ea pe nerăsuflate.

– Doar de data asta.

Atâta vreme cât știau amândoi că totul era doar o diversiune… un mod inofensiv de a-și petrece timpul… Nu era nimic rău în a te preface,

nu? Nu în secret, pe întuneric.

Aici, nu era nimeni care să râdă.

Ea rămase fără suflu când el îi apăsă un sărut nevinovat pe frunte. Apoi pe obraz. Apoi pe maxilar.

Apoi pe buze.

Își apăsă vârful limbii pe punctul acela vulnerabil din colțul gurii ei, convingându-i buzele să se întredeschidă. Ea scoase un ușor oftat, iar el profită de moment, lăsându-și limba să se furișeze în gura ei.

Miranda înmărmuri brusc, apăsându-și mâna pe pieptul lui. Apoi îl împinse.

– Nu înțeleg. Își încleștă pumnul, strângându-i în mâini cămașa udă. Nu înțeleg de ce faci asta. Nu înțeleg ce ar trebui să fac eu în schimb.

– Șttt. Îi mângâie părul, trecându-și degetele prin șuvițele grele și umede ca să le descurce. Sărutul este ca orice altă abilitate. Ai nevoie de puțin exercițiu. Gândește-te la asta… gândește-te la asta ca la dans. El se opri ca să-i sărute gâtul, lobul urechii. Doar lasă-te în voia ritmului. Ține-te după mine.

Încercară din nou. De data aceasta, el îi supse buza de sus între ale lui și se jucă ușor cu ea. Apoi își concentră aceleași atenții și pe buza de jos.

Și apoi își strecură limba între cele două.

Limba lui se frecă de a ei. Prudent, ea răspunse cu propriile mișcări, obținând de la el un mic geamăt de încuviințare. Un fior i se gravă pe piele. Căldura se aprinse între corpurile lor, topind o parte din neliniștea ei.

El își înclină capul, explorându-i gura dintr-un unghi nou.

Înțelegea acum de ce comparase sărutul cu dansul. El avea mișcări. Nenumărate. Nu-și lăsa limba doar să intre și să iasă, ci și să se rotească, să se joace și să convingă subtil. Și, la fel cum făcea mereu pe un ring de dans, Minerva simți cum devine iute slăbită și amețită. Se simțea copleșită și depășită de situație. Mereu cu un pas în urmă.

Din nou, se îndepărtă.

– Nu merge, spuse ea, pierzându-se cu firea. Sunt o cauză pierdută la dans. Pur și simplu nu o să meargă.

– Nu, nu spune asta. Răsuflările lui greoaie se amestecară cu ale ei. N-a fost un exemplu potrivit din partea mea. Nu te gândi la asta ca la un dans. Sărutul nu seamănă deloc cu dansul. Gândește-te la asta ca și cum ai face… El aruncă o privire spre peretele înțesat de fosile al peșterii. O săpătură.

– O săpătură?

– Da. Un sărut adevărat este ca o săpătură. Când îți dezgropi micuții tăi troglodiți, nu te apuci să-ți înfigi lopata nitam-nisam în pământ, nu?

– Nu.

Neîncrederea i se citi în cuvânt.

– Bineînțeles că nu. O săpătură așa cum trebuie are nevoie de timp și

grijă. Și de o mare atenție la detalii. Ca să cercetezi încet straturile. Să descoperi surprize ascunse.

Suna mult mai promițător. După un lung moment de reflecție, ea întrebă:

– Deci cine sapă pe cine?

– La modul ideal, amândoi sapă câte puțin. Facem cumva… cu rândul.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată. Ceva se schimbă în aerul din jurul lor. Se înfierbântă.

Minerva își înghiți nodul din gât.

– Pot să încep eu prima?

*

Colin se strădui să-și înăbușe zâmbetul triumfător. Ar fi stricat totul. Imprimă vocii lui o notă solemnă.

– Cum să nu.

Ea se ridică și se puse în genunchi, așezându-se cu fața spre el. Strălucirea difuză a luminii îi permitea să îi vadă silueta. Doar o clepsidră ispititoare de umbră cu o aură de păr ondulat. Voia să se întindă spre ea, să o tragă din nou aproape. Să ofere propriului puls un motiv mai bun ca să o ia la goană. Să-și aline sufletul cu contactul cald și uman după care râvnea cu ardoare. În asemenea momente, răbdarea era foarte prețioasă.

Dar recompensa era extraordinară. Mâna ei se întinse spre el, înotând prin întuneric pentru a-i mângâia chipul.

Doamne, ce surpriză era această femeie!

Curiozitatea ei o deosebea de alte fete. Nu se concentra pe trăsăturile la care te-ai fi gândit… sprâncene, pomeți, buze, linia nasului. La toate caracteristicile care formau „un chip“ desenat în schița unei școlărițe. Nu, atingerea îi era meticuloasă, ținând seama de toate, căutând fiecare detaliu. Cu podul palmei, zăbovi asupra maxilarului nebărbierit. Îi netezi o mică încruntare dintre sprâncene și desenă o ușoară mângâiere sub ochi, acolo unde nopțile nedormite cântăreau greu. Se trezi ademenit de atingere. Răsuflă până ce i se goliră plămânii.

Ea îi dezmierdă marginea genelor cu vârful unui deget și o cascadă delicată de plăcere se dezlănțui înăuntrul lui. Ce revelație! Trebuia să-și adauge în repertoriu mângâiatul de gene.

Când degetele ei i se strecurară în păr, el gemu. Femeilor le plăcea mereu părul ondulat, iar lui îi plăcea mereu atenția pe care i-o acordau. Senzații înfiorate de plăcere i se treziră în creștet, în timp ce ea explora șuvițele umede, îndepărtându-le cu mișcări îmbietoare de pe frunte. Îi găsi cicatricea cu vârful degetului și îi urmări conturul… încrețitura subțire și palidă, care începea de la tâmplă și se curba pe după ureche. Singura amintire fizică a accidentului de trăsură, imposibil de ghicit

pentru un observator obișnuit.

Dar ea o găsi cu ușurință. Pentru că, își închipui el, să descopere lucruri îngropate era lucrul la care se pricepea cel mai bine. O săpătură serioasă nu lăsa nici un secret ascuns.

Începu să pună la îndoială înțelepciunea acestui exercițiu.

– Se presupune că ar trebui să ne sărutăm, spuse el.

– Ajungem și acolo.

Vocea ei trăda o urmă de agitație. Veni mai aproape, trăgându-și genunchii între coapsele lui depărtate. Aplecându-se în față, ea își trecu ușor buzele peste ale lui.

Uluirea fericită a atingerii îl cutremură până în străfundul inimii. Dar, în timp ce ea se retrăgea, el își păstră tonul dezinvolt.

– Poți mai bine decât atât.

Ea îi acceptă provocarea și îl sărută din nou, mai hotărât de astă dată. Limba i se furișă timidă, fină și curioasă. Într-o dezmierdare prea efemeră.

– A fost mai bine?

– Mai bine.

Aproape prea bine.

– Hmm. Ai gust de tărie aici. Limba ei îi urmărea marginea buzei. Dar aici… Ea își coborî capul pentru a explora partea inferioară a maxilarului lui… ai o aromă de condimente. De cuișoare.

La naiba! Ochii lui Colin se deschiseră larg în întuneric, în timp ce ea sorbea din pielea lui, iar și iar, urmărind linia gâtului lui. Când ajunse în centru, își trecu buzele peste mărul lui Adam. Își simțea răsuflarea ca un scrâșnet îndurerat în gât. Nu putea să mai reziste mult.

– Încă nu m-ai sărutat cum trebuie, spuse el. Ți-e frică?

Ea înălță capul.

– Nu.

– Eu cred că-ți este.

„Cred că s-ar putea să-mi fie și mie, puțin.“

Și pe bună dreptate. Gura ei o găsi pe a lui, iar buzele ei întredeschise se apăsară peste ale lui. Și rămaseră acolo. Catifelate, dulci. Încălzindu-se în focul răsuflărilor lor împletite. În tot acest timp, o nevoie înverșunată și sălbatică îl cuprinse în ghearele ei, chinuindu-se să se elibereze din reținerea pe care o impunea statutul lui de gentleman. Avea să piardă marea bătălie dacă ea nu făcea cât de curând o mișcare.

Era mai mult decât o săpătură. Îl dădea peste cap. Expunându-i baza, nevoile disperate care împânzeau cel mai adânc substrat al ființei lui. Până ajunse să se simtă nu ușor descoperit în fața ei, ci dezbrăcat de-a binelea. Fiindu-i frig, tremurând și lipsit de orice apărare în întuneric.

„Sărută-mă“, își repetă stăruitor în gând, subliniindu-și mesajul cu o inflexiune a genunchiului pe coapsa ei. „Sărută-mă acum sau suferă consecințele.“

În sfârșit. Degetele i se împletiră în părul lui și îl trase mai aproape.

Cu dinții îi cercetă marginea buzei de jos. Și apoi, își strecură limba în gura lui. Doar o dezmierdare ispititoare, încărcată de șovăială, la început. Apoi ceva mai adânc, la a doua încercare. Apoi și mai adânc, din nou și din nou, într-un tempo lent și ademenitor.

Ea oftă în sărut, doar ușor. Sunetul slab stârni o vâlvătaie înăuntrul lui, aprinzându-i fiecare nerv ca pe un fitil.

Degetele ei se desprinseră din părul lui și, pentru o clipă, el își făcu griji că poate totul se va termina.

„Nu te opri. Doamne, nu te opri."

Dar apoi ea se sprijini cu mâinile de peretele peșterii, apucându-l de umeri și apăsându-l de suprafața stâncoasă. Cu sânii. Atât de moi și de rotunzi pe pieptul lui, țintuit cu săgețile delicioase și tari ale sfârcurilor reci. Îl lipi de perete, folosindu-se de sprijinul astfel creat ca să adâncească sărutul, să mângâie mai adânc cu limba.

Și uite așa, controlul lui se făcu una cu pământul.

Întinse mâna spre ea, apucând-o de coapse. Ținând-o strâns și aproape, în timp ce ea îi revendica gura într-o capitulare îndrăzneață și inocentă. Cu sărutul ei, tot trupul lui se trezi la viață. Nu doar trupul lui. Ceva se aprinse și în zona inimii lui.

„Iisuse." Iisus Hristos și Maria Magdalena. Dalila, Izabela, Salomeea, Iudita, Eva. O bătaie de cap, fiecare în parte. La lista aceasta mai trebuia adăugată și Minerva Highwood.

O asemenea femeie îl putea distruge. Dacă nu o distrugea el primul.

– Cum să-ți spun? Răsuflarea ei îi vibră înfierbântată în ureche. Când… când facem asta, cum să-ți spun?

El își încleștă mâinile în țesătura de pe spatele ei.

– Trebuie să-mi spui pe numele de botez. Colin.

– Colin, șopti ea, cu sfială la început. Apoi, cu înflăcărare, în timp ce apăsă un sărut pe tâmpla lui. O, Colin.

„O, Doamne." Ar fi putut să o audă gemându-i numele de o sută de ori și nu ar fi fost de ajuns.

În timp ce se sărutau, el își lăsă mâinile să se plimbe în sus și în jos pe spatele ei. Ținând-o aproape. Încălzindu-i pe amândoi. Dar, după ce traversă de mai multe ori lungimea coloanei ei, el nu avu cum să nu se aventureze mai departe. Îi era încă datoare cu partea lui de explorare.

Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să ajungă la partea aceea sensibilă și secretă a ei, așa cum ajunsese ea la el.

Își lăsă palma să alunece pe șoldul ei, o cuprinse de spate și o strânse în treacăt. Apoi permise aceleiași mâini să colinde în sus pe o parte, trecându-și încet atingerea peste conturul șoldului, scobitura taliei, culmile nesfârșite ale coastelor ei… ar fi putut să jure că numărase treizeci și patru sau cam așa ceva… și apoi, în sfârșit, ajungând la umflătura moale și rotundă a sânului.

– Colin.

Răsuflarea ei întretăiată îi dădu de înțeles că se dusese prea departe.

– Min, eu…

El își sprijini fruntea de a ei. Nu știa cum să-și ceară scuze. Nu-i părea rău pentru nimic. Câtuși de puțin.

Ea se îndepărtă și clipi nedumerită spre el.

– Colin. Te pot vedea.

Felul în care își rosti cuvintele, pe un ton atât de uimit, îl făcu să se întrebe o clipă dacă nu cumva sărutul lor chiar îi vindecase vederea slabă. Ar fi fost o minune pe cinste, dar el ar fi fost tentat să o creadă. Și el se simțea foarte schimbat de acel sărut.

– Este lumină aici, spuse ea. Acum pot să te văd.

Ea se îndepărtă și întinse mâna după ochelari.

Iar el înțelese imediat la ce anume se referea ea. Fără ca silueta ei să-i blocheze vederea, și el putea să vadă că mareea se retrăsese. Îndeajuns cât să descopere creasta intrării de sub apă. O rază de soare pătrundea în interior, ca un fir de ață aurie care trecea urechea unui ac… înjunghiindu-l pe Colin drept în ochi.

– Ah.

El ridică mâna, ferindu-și privirea de străpungerea pătrunzătoare a zorilor zilei.

Acum, că putea să vadă bine împrejurimile, putea să-și dea seama că tunelul subacvatic cufundat în întuneric și „nesfârșit“, în care fusese atât de sigur că-și va găsi sfârșitul… nu avea mai mult un metru lungime.

Doamne sfinte. Își dădu ochii peste cap în fața propriei atitudini ridicole. Nu era de mirare că ea se îndoise de tăria lui de caracter.

– O să putem pleca în curând, spuse ea, deja ridicată în picioare și foindu-se de colo-colo. Țuguie din buze și suflă în lumânare. În orice caz, este mai bine să așteptăm. Acum nu mai trebuie să mai sper că mușamaua o să-mi țină uscate notițele și hârtiile.

În timp ce Colin o urmărea cum se pregătește, el se simți cuprins de cea mai ciudată dintre emoții. Dezamăgire. O săgetare năprasnică de durere.

Nu avea nici un sens. Lumina își croise drum prin peșteră. Spațiul nu mai era cufundat în întuneric. Vor pleca în doar câteva minute din această gaură strâmtă și înspăimântătoare din pământ. Iar el era dezamăgit. Dezamăgit că nu putea să rămână aici și să o mai sărute pentru alte câteva ore.

– Lua-m-ar naiba! mormăi el.

– Cel mai probabil. Ea strânse pătura cu mișcări eficiente. Și se prea poate ca eu să mă alătur, după ce am făcut.

– Nu fi atât de dură cu tine. Ne-am sărutat pur și simplu.

Chiar dacă știa că nu era nimic „pur și simplu“ în toată povestea.

– Ei bine, nu poate să se mai repete.

Colin își apăsă o mână pe plex. Din nou. Săgetarea aceea tăioasă de dezamăgire. Peștera aceasta era plină de surprize.

Ea se uită lung la amprentă și la notițele ei. Apoi ridică privirea spre

el, prinzându-și cu îndemânare părul într-un coc.

– O să plecăm mâine, spuse ea, vorbind cu o gură plină de agrafe. Trebuie, dacă vrem să avem vreo speranță de ajunge la Edinburgh la timp.

El clătină din cap.

– Iubito, am crezut că m-am făcut înțeles. Eu…

– Sunt de acord cu condițiile tale. Cu toate. Poți să mergi călare afară. Nu o să călătorim noaptea. Cât despre partea cu patul…? O îmbujorare delicată îi coloră obrajii. Și cu asta. Dar trebuie să plecăm mâine, dacă vrem să ajungem la simpozion.

El își înghiți nodul din gât. Cât despre partea cu patul…? Chiar își dorea să nu o fi spus.

Colin avea propriile reguli când venea vorba de femei. Până acum le păstrase cu sfințenie de fiecare dată, iar puținul respect de sine pe care îl mai avea atârna de acel firicel subțire. Dar acum era diferit. Ea era diferită, în feluri pe care încă nu le putea defini. De obicei, inocența nu i se părea atât de seducătoare, dar în cazul ei, ea era îndulcită de o curiozitate îndrăzneață și netulburată. Dacă i se oferea ocazia, nu era sigur că va putea să reziste. Iar săptămânile de călătorie vor oferi multe, multe ocazii.

Chiar în acest moment, era încercat de o fantezie foarte reală de a-i desprinde părul din coc, a înlătura pânza cenușie de pe corpul ei, dând la o parte orice straturi de modestie ascunse dedesubt… și lăsându-i ochelarii. Ca să-l vadă. Ca să știe cine o făcea să se zvârcolească, să i se taie răsuflarea și să geamă de plăcere. Ca să urmărească fiecare tresărire de plăcere de pe chipul lui, în timp ce el se adâncea în…

– Să nu vii după mine la pensiune, spuse ea. Sunt prea multe șanse să fim descoperiți. Ies eu și ne întâlnim pe drum.

Colin își masă maxilarul și scoase un ușor geamăt. El era un libertin cu o experiență remarcabilă. Ea era o intelectuală naivă care abia prinsese gustul primului sărut. Era o idee extrem de proastă. Indiferent cât de mult își dorea să plece din Spindle Cove, indiferent cât de mult susținea ea că își dorea această călătorie…

Era ceva ce nu putea să se întâmple. Pentru că acum el o dorea pe ea.

– Colin?

El se adună.

– Da?

Ea îi întâlni privirea. Vulnerabilitatea care îi strălucea în ochi îi împunse conștiința.

– Te rog, spuse ea. O să fii acolo, nu-i așa? Nu o să-mi mai joci o altă festă crudă ca să mă lași să mă fac de râs, stând de una singură, în timp ce pleacă trăsura, nu? Ea înghiți în sec. Ar trebui să-mi fac griji pentru tine?

„Da, iubito. Tocmai asta e. Chiar ar trebui să-ți faci griji.“

Capitolul 6

Nu venea.

Minerva rămase cu privirea ațintită în direcția castelului. Apoi își verifică ceasul pentru a patra oară în tot atâtea secunde. Șase și două… nu, trei minute.

Nu venea.

Nu ar fi trebuit niciodată să viseze la altceva. Ar fi trebuit să știe că o va lăsa baltă.

Pământul se cutremură sub picioarele ei. Bubuitul copitelor îi ajunse la urechi. Iată că venea diligența. Și va trece pe lângă ea. Lăsând-o în picioare pe marginea drumului… o fată nebună și ciudată, aranjată la patru ace, care nu avea unde să se ducă.

Fără nici o speranță.

Se uită lung la drum, așteptând pur și simplu să zărească umbra întunecată a trăsurii ajungând în vârful dealului îndepărtat. Ce ciudat! Tropăitul copitelor începu să se audă din ce în ce mai tare, dar nu se ivi nici o trăsură. Deja până acum, putea să simtă efectiv tumultul scăzut al pământului în tibii. Încă nici urmă de trăsură. Ea se întoarse, simțindu-se confuză și scoasă din minți.

Și iată-l. Lordul Payne.

Colin.

Apropiindu-se pe cal într-o goană vijelioasă, spulberând ceața dimineții. Vântul îi flutura părul ondulat. Imaginea părea parcă scoasă dintr-un basm. O, nu venea călare pe un cal alb, ci mai degrabă pe un armăsar rezistent și robust. Și nu era îmbrăcat într-o armură strălucitoare sau în veșminte regești, ci cu o redingotă simplă albastră cu o croială frumoasă și cu pantaloni de călărie din piele de căprioară.

Nu mai conta. Tot i se tăia respirația la vederea lui. Când coborî de pe cal, arăta de-a dreptul splendid. Splendid. Fără îndoială, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată în viața ei.

Și apoi el vorbi.

– Asta este o greșeală.

Ea clipi nedumerită spre el.

– O greșeală?

– Da. Ar fi trebuit să o spun de ieri, dar mai bine mai târziu decât niciodată. Călătoria asta ar fi o greșeală de proporții catastrofale. Nu se poate întâmpla.

– Dar… Privind în jur, își dădu seama că nu avea nimic la el. Nici o valiză. Nici o geantă de vreun fel. Simți cum îi îngheață inima în piept. Ieri, în peșteră. Colin, ai promis.

– Am spus că o să fiu aici la șase. N-am promis că o să plec cu tine.

Minerva începu să-și balanseze greutatea de pe un picior pe altul. Descurajată și amorțită, se așeză pe cea mai mari valiză.

El îi cercetă iscoditor bagajele.

– Doamne sfinte! Cum ai venit de una singură până aici cu trei valize?

– Am făcut trei drumuri, spuse ea cu un glas slab.

Trei drumuri dificile prin frig și ceață. Pentru nimic.

– Trei valize, repetă el. Ce ai putea să pui în ele?

– Ce-ți pasă? Tocmai ai spus că nu o să vii.

El se ghemui în fața ei și se opri când ajunse la același nivel cu ochii ei.

– Ascultă, Michaela. Asta este spre binele tău. A observat cineva că am dispărut ieri? Ne-a văzut cineva sărutându-ne seara trecută?

Ea clătină din cap.

– Nu.

Nimeni nu părea să bănuiască nimic. Ceea ce ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine, dar era cumva cea mai umilitoare parte de până acum.

– Atunci ești în siguranță, până acum. Și sunt prea multe riscuri pentru tine în toată peripeția asta. Nu doar reputația ta, ci și siguranța ta. Fericirea ta. Și s-ar putea ca totul să fie în zadar.

El îi ridică ușor bărbia.

Ea îl privi lung în ochi. Erau roșii și obosiți. Liniile micuțe îi brăzdau spațiul dintre sprâncene. Nu se bărbierise. De departe, părea chipeș și impetuos, dar de aproape…

– Doamne. Arăți oribil.

El își frecă fața.

– Da, bine. Am avut o noapte grea.

– N-ai dormit?

– De fapt, am încercat să dorm. Asta este problema. Trebuia să fi știut deja până acum că așa ceva n-ar cum să se termine vreodată cu bine.

Iată cum se dezlănțuia din nou valul acela de empatie care i se învolbura în piept. Își dori să-i atingă părul, dar se mulțumi cu a-i îndepărta un mic ciulin de pe mâneca hainei.

– Cu atât mai multe motive pentru care ar trebui să vii cu mine. Căută să i-o prezinte ca pe singura soluție evidentă și logică, deși știa că

nu era. Înainte de încheierea celor două săptămâni, ai putea să ai destui bani ca să te întorci la Londra și să trăiești cum ai chef.

El scutură din cap.

– Nu știu cum să-ți spun asta cu blândețe, așa că o să ți-o spun direct. Uită de mine. Nu-ți mai face griji pentru sora ta. Ducă-se naibii cele cinci sute guinee. Gândește-te la tine. Îți joci la cărți reputația, armonia în familie… tot viitorul… pentru o gaură cu o formă ciudată din pământ. Eu joc la jocurile de noroc, iubito. Știu că recunosc un pariu prost atunci când văd unul.

– Deci nu crezi în mine.

– Nu, nu este vorba despre asta. Pur și simplu nu cred în dragoni.

– Asta-i tot? Crezi că sunt fantezistă? Ea se ridică și se apucă să tragă de curelele fixe ale valizei. Creatura asta nu era un dragon. Nu era nici o fiară mitică de vreun fel, ci un animal real și viu. Și mi-am bazat descoperirile pe ani de studii științifice.

După câteva minute de bâjbâit, reuși până la urmă să-și deschidă bagajul.

– Poftim, spuse ea, ridicând teancuri de reviste și așezându-le pe cealaltă valiză. Toate lucrările și descoperirile mele. Luni de zile de notițe, schițe, măsurători. Ridică un jurnal gros legat în piele. Tot jurnalul ăsta este plin de comparațiile pe care le-am făcut din arhivele cu fosile disponibile. Verificând că nu a mai fost înregistrată nici o creatură similară până acum. Iar dacă toate astea nu reușesc să-i convingă… Ea dădu la o parte un strat de căptușeală din stofă. Poftim. Am adus asta.

*

Colin se uită lung la obiectul din valiză.

– Vai, este amprenta.

Ea dădu din cap.

– Am făcut un mulaj din ipsos.

El se mai uită puțin la mulaj. În peșteră, pe întuneric, „amprenta“ arăta ca o adâncitură oarecare, cu trei vârfuri, în pământ. Operă a timpului și a întâmplării, nu a vreunei creaturi primitive.

Dar acum, în lumina soarelui, mulat în relief în ipsos… putea să vadă limpede. Marginile erau definite și netede. La fel ca urma de picior a unui om, amprentele degetelor erau individualizate și separate de talpă. Chiar semăna cu un picior. Un picior reptilian enorm. Urma unei creaturi care ar fi putut să-l trimită pe un om să o ia la fugă și să urle cât îl țineau plămânii.

Colin trebuia să recunoască că era foarte impresionant.

Dar nicidecum la fel de impresionant ca Minerva însăși.

În sfârșit, iată o licărire a femeii sigure și inteligente, care venise la el acasă. Femeia pe care așteptase să o revadă.

Aerul înviorător al dimineții imprimă pielii ei o îmbujorare frumoasă, iar lumina soarelui începătoșată o dezvăluia cu un efect încântător. Își strânsese bine tot părul negru și bogat, pentru drum… cu excepția câtorva bucle fermecătoare care i se ondulau alene de la tâmplă până la obraz. Mănușile din piele de căprioară îi îmbrățișau degetele ca o a doua piele. Rochia de călătorie era de catifea. Cu o croială splendidă și colorată într-o nuanță luxuriantă și aprinsă, care oscila între roșu și violet. În funcție de felul în care lumina soarelui surprindea plușul dens al catifelei, rochia căpăta fie culoarea scânteietoare a neliniștii… fie nuanța unei plăceri descătușate și intense.

Oricum ar fi fost, Colin știa că ar fi trebuit să-și coboare privirea, să se retragă încet și să termine odată cu toată povestea asta.

– O să câștig premiul, spuse ea. Dacă tot nu mă crezi, o să ți-o dovedesc.

– Serios, nu trebuie să…

– Nu cred doar eu asta. Știu că ai impresia că sunt nebună, dar el crede altceva. Scotoci prin buzunarul interior de la valiză și scoase un plic. Poftim, citește.

El despături scrisoarea, ținând-o cu grijă de margini. Rândurile erau scrise în stilul concis și clar al unui bărbat.

– „Dragul meu prieten și coleg“, citi el cu voce tare. „Ți-am citit cu mare interes ultimele rapoarte din Sussex.“ El survolă scrisoarea. Și așa mai departe. Ceva despre roci. Mai multe despre șopârle.

– Treci direct la sfârșit. Arătă cu un deget spre ultimul paragraf. Aici.

– „Aceste descoperiri pe care le-ai făcut sunt într-adevăr interesante“, citi Colin. „Mi-aș dori să te mai gândești și să faci călătoria la Edinburgh pentru simpozion. Cu siguranță premiul va fi al tău, fără nici o îndoială. Și, chiar dacă ar fi o încurajare neînsemnată în comparație cu un cec de cinci sute de guinee, aș adăuga că îmi doresc foarte mult să facem cunoștință. Mă simt tot mai nerăbdător să mă întâlnesc, față în față, cu colegul a cărui erudiție o admir atât de mult și a cărui prietenie a…“ Vocea lui rămase suspendată în aer. Își drese glasul și reluă lectura. „A cărui prietenie a ajuns să-mi fie atât de dragă. Te rog…“

Colin se opri. „Atât de dragă?“ În corespondența dintre un domn și o domnișoară fără obligații, aceasta era practic o declarație de dragoste.

– „Te rog să întreprinzi această călătorie. Cu admirație, Sir Alisdair Kent“, încheie el.

Fir-ar al naibii! Intelectuala ciudată avea un admirator. Poate chiar un iubit. Ce straniu. Ce prețios. Cât de nespus de enervant.

– Iată, spuse ea. Sunt sigură că o să câștig premiul. Înțelegi?

– O, înțeleg. Acum îți înțeleg micul plan. El făcu vreo câțiva pași fără nici o țintă, chicotind în sinea lui. Nu-mi vine să cred. Sunt folosit.

– Folosit? Ce vrei să spui cu asta? Este absurd.

El scoase un sunet disprețuitor.

– Te rog. Și eu care îmi făceam atâtea grijă că, dacă eram de acord

cu călătoria asta, ar fi o necuviință. El ridică scrisoarea. Dar totul se rezumă la Sir Alisdair Kent. Aveai de gând să te prefaci că fugi cu mine, în speranța de a-l vedea pe el. Tu ești cea care mă folosește pe mine.

Ea smulse scrisoarea din strânsoarea lui.

– Nu te folosesc. Tu ai ieși mai câștigat din povestea asta, în timp ce eu aș fi complet ruinată. Îți ofer tot premiul. Cinci sute de guinee.

– Un preț bun pentru inima mea sensibilă. El își apăsă o mână pe organul ofensat. Voiai să te joci fără milă cu afecțiunea mea. Sugerând să călătorim împreună săptămâni întregi. Un bărbat neînsurat și o femeie nemăritată, nevoiți să împartă camerele în toate zilele astea. El își arcui o sprânceană. În toate nopțile astea. Mi-ai fi aruncat priviri pe deasupra ochelarilor tăi micuți, înnebunindu-mă cu toate cuvintele tale polisilabice. Împărțind patul meu. Sărutându-mă ca o seducătoare neobrăzată.

Ea flutură înfuriată din gene, în timp ce își împăturea la loc neprețuita scrisoare.

– De ajuns.

Nu, nu era de ajuns. Nici pe departe. Colin știa că nu-l respecta. Dar acum, când era cuprins de dorința pe care o trezea înăuntrul lui, ea ar fi trebuit măcar să răspundă cu o afecțiune pizmașă și totuși neputincioasă. Ar fi fost doar o reacție de bun-simț. Dar nu, ea tânjise în tot timpul acela după un alt bărbat. Când se sărutaseră, oare se antrenase pentru această canalie de geolog?

Ea spuse:

– Nu este nevoie să-ți bați joc de mine. N-are nici un rost să fii crud. Sir Alisdair Kent este un coleg, nimic mai mult.

– Îi ești dragă, spune scrisoarea aia. Nu doar dragă. „Atât de dragă."

– Nici măcar nu… Ea își încleștă pumnul și inspiră încet. Când vorbi din nou, își moderase vocea. Este un geolog strălucit. Și orice admirație pe care ar simți-o pentru mine se bazează strict pe munca mea. El este de părere că acea creatură care a lăsat urma o să fie înregistrată ca specie nouă. O să pot chiar să-i dau eu numele.

– Să-i dai tu numele? Colin aruncă o privire spre ipsos. De ce să te duci în Scoția pentru asta? Îi poți da numele chiar aici. Îți sugerez „Frank".

– Nu să-i dau un nume în sensul ăsta. Eu o să fiu cea care o să dea speciei o denumire științifică. În plus, șopârla asta era femelă.

El își lăsă capul într-o parte și se uită lung la amprentă.

– Este o urmă de picior. De unde naiba știi?

– Știu pur și simplu. O simt. Cu vârful degetelor, ea urmări cu reverență forma cu trei degete. Creatura care a lăsat amprenta asta… sigur nu era o „Frank".

– Francine, atunci.

Ea răsuflă cu putere.

– Știu că totul este o glumă pentru tine. Dar nu o să fie pentru colegii

mei. Ea înveli din nou mulajul de ipsos în rolele de țesătură și le așeză bine. Orice ar fi fost această creatură, a fost reală. A trăit, a respirat și a lăsat această urmă. Și acum, la mii de ani distanță… s-ar putea să schimbe felul în care înțelegem lumea.

Închise și încuie valiza, sprijinindu-se cu un picior deasupra bagajului ca să strângă curelele de piele. Glezna subțire și ciorapii înalți i se dezvăluiră privirii lui. Atât de palidă și sărutată de un contur atât de dulce. Nu știa ce i se părea mai atrăgător… dezvăluirea erotică a gleznei sau încruntarea hotărâtă de pe frunte.

– Hai. Lasă-mă pe mine.

Colin întinse mâna ca să o ajute cu cataramele.

La îndemnul lui tăcut, ea încetă să se mai lupte cu curelele și îl lăsă pe el să se ocupe. În treacăt, dosul palmei lui îi atinse ușor gamba. Un fior de dorință îl făcu să se cutremure. „Doamne.“ Tocmai de aceea nu putea să fie de acord cu tot planul ei nebunesc.

El închise la loc cataramele și se îndreptă de spate, scuturându-și praful de pe mâinile înmănușate.

– Probabil este bătrân, să știi. Sau plin de negi.

– Cine?

– Tipul ăsta, Sir Alisdair.

Obrajii i se colorară într-un roșu stacojiu.

– Ziceam și eu că este probabil mai bătrân decât Francine. Și mai puțin atrăgător.

– Nu-mi pasă! Nu-mi pasă dacă este antic și de demult, plin de negi, lepros și cocoșat. Tot este erudit și inteligent. Respectat și respectuos. Și tot este un bărbat mai bun decât tine. Știi asta, și ești invidios. Ești crud cu mine pentru că-ți lingi mândria rănită. Îl privi de jos în sus cu o căutătură disprețuitoare. Și o să-ți intre muște în gură, dacă nu o închizi.

Pentru prima dată, Colin se trezi fără cuvinte. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să-i asculte sfatul și să-și ridice maxilarul căzut.

Se simți străfulgerată de un fior de hotărâre. Liniile feței ei deveniră unghiuri neclintite.

– Gata. Eu plec la Edinburgh, cu sau fără tine.

– Poftim? Vrei să călătorești aproape opt sute de kilometri de una singură? Nu. Nu pot să te las să faci asta. Eu… eu ți-o interzic.

Era prima încercare a lui Colin de a interzice ceva oricui și funcționă la fel de bine pe cât se așteptase. Adică, deloc.

Ea pufni.

– Rămâi aici și însoară-te cu Diana, dacă trebuie musai, dar eu nu o să particip la asta. Nu pot să stau pur și simplu și să mă uit.

– Doamne, tu de asta îți faci griji? El își puse mâinile pe umerii ei ca să se asigure că ea era atentă. Nu o să mă însor cu Diana. N-am avut niciodată în plan să mă însor cu Diana. Încerc să-ți spun asta de zile întregi.

Ea îl privi lung.

– Serios?

– Serios.

Zgomotul îndepărtat al tropotului de copite și huruitul roților de trăsură zguduiră pământul. În timp ce se priviră lung unul pe celălalt, deveni tot mai puternic.

– Trebuie să fie diligența, spuse ea.

Colin aruncă o privire spre drum. Da, iată că venea. Momentul deciziei.

– Hai, spuse el. Lasă-mă să te ajut să-ți duci lucrurile înapoi la pensiune.

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Min…

– Nu. Nu mă pot întoarce. Pur și simplu nu pot. Am lăsat un bilețel, spunând că am fugit. Până acum, probabil că s-au trezit și o citesc. Nu pot să fiu fata care a strigat „fuga". Ființa jalnică care și-a adunat toate speranțele, și-a împachetat trei valize și s-a dus să stea pe marginea drumului în zori doar ca să revină acasă înfrântă și fără nici o speranță. Mama ar… Trase adânc aer în piept, se îndreptă de spate și ridică bărbia. Pur și simplu nu mai pot să fiu fata aia. Nu o să fiu.

În timp ce o privea, Colin fu încercat de cea mai ciudată dintre senzații, care se dezlănțui caldă și savuroasă înăuntrul lui. Era un sentiment de privilegiu și de uimire mută, de parcă ar fi asistat la una dintre micile minuni care erau la ordinea zilei în fiecare primăvară. Cum era mânzul pe care îl spăla mama lui și care făcea primii pași pe niște picioare nesigure. Sau un fluture care își răsfira aripile catifelate și umede ca să iasă din crisalidă.

În fața ochilor lui, ea se transformase într-o nouă creatură. Încă ușor stranie și nesigură, dar neînfricată. Și îndreptându-se netulburată pe drumul ei spre a fi frumoasă.

Colin se scărpină pe gât. Și-ar fi dorit să existe cineva prin apropiere spre care să se întoarcă și să spună: „Tu vezi ce văd și eu?"

– Chiar îți dorești asta, spuse el. Înseamnă atât de mult pentru tine.

– Da.

Ochii ei erau limpezi și nicidecum șovăitori.

– Dacă plecăm în călătoria asta, nu mai avem cale de întoarcere.

– Știu.

– Și înțelegi toate implicațiile. Tot ceea ce pui la bătaie. La naiba, tot ce vei sacrifica definitiv, în clipa în care o să pleci cu mine?

Ea dădu din cap.

– Îmi dau la schimb acceptarea în lumea bună pentru șansa să fac parte din Societatea Regală de Geologie. Înțeleg perfect și cred că este un târg foarte bun. Mi-ai spus să mă gândesc la mine, Colin. Ei bine, fac exact asta.

Întorcându-se, se ridică pe vârfuri și își flutură brațele, făcându-i

semn vizitiului.

– Opriți! Opriți, vă rog!

El rămase alături și îi privi gesticulările disperate, absurd de fermecat de ele. „Bravo ție, iubito! Bravo ție!“

În timp ce trăsura se oprea, ea se întinse după valiza mai mică. Se uită la el zâmbind.

– Ultima strigare. Vii sau nu?

Capitolul 7

Drumul spre Londra era prăfuit, plin de șanțuri, accidentat și un adevărat calvar.

Iar Minerva se bucura de fiecare kilometru pe care îl traversau.

Adică se bucura în liniște și fără să-și miște nici măcar un mușchi. Nu avea spațiu să se miște deloc.

Înăuntrul diligenței, stăteau câte patru oameni pe loc. Alți doi călători împărțeau bancheta cu vizitiul. Minervei îi era aproape frică să numere câți oameni călătoreau pe trăsură. Din ceea ce vedea prin fereastra trăsurii, picioarele le atârnau ca niște stalactite. Dincolo de ele, îl mai vedea din când în când pe Colin, mergând călare în dreptul diligenței. Îl invidia pentru că avea aer proaspăt și libertate de mișcare.

Dar, una peste alta, era încântată. Lăsase în spate deciziile chinuitoare și pregătirile frenetice, iar acum putea pur și simplu să se bucure de euforia faptului că reușise. După ce își petrecuse toată adolescența dorindu-și cu înverșunare să fugă de acasă… chiar o făcuse. Iar aceasta nu era vreo incursiune copilărească în pădure, cu un coș de picnic pregătit la repezeală și un bilețel supărat care spunea pur și simplu „Adieu“. Această călătorie avea o importanță profesională serioasă. Era practic o călătorie de afaceri.

În această dimineață își luase propria viață în mâini.

Dar era bucuroasă că nu plecase singură în călătorie.

Când se opriră să se odihnească sau să schimbe caii, Colin se purtase deja exemplar în rolul lui de viitor mire atent. Nu o părăsise nici măcar o secundă și avusese grijă de ea în cele mai mici detalii… îi adusese să bea sau se oferise să stea cu ochii pe valizele ei. Nu uitase să o atingă deseori. Așezându-i subtil o mână pe cot, ajutând-o să urce în trăsură.

Știa că atingerile nu erau spre plăcerea ei sau a lui, ci de ochii celor din jur. Aceste mici indicii fizice dădeau ceva de înțeles. De fiecare dată când o atingea, spunea fără cuvinte „Această femeie se află sub protecția mea“.

Și de fiecare dată când el trimitea acel mesaj, ea simțea o ușoară înfiorare.

Minerva fu deosebit de recunoscătoare pentru protecția lui când ajunseră la Londra târziu în după-amiaza aceea și se opriră la han. Era atât de obosită de pe drum, încât abia se mai ținea pe picioare. Colin aranjă lucrurile cu hangiul, înregistrându-se amândoi sub un nume fictiv, fără să clipească măcar. Se asigură ca toate valizele ei să fie urcate la etaj, comandă o cină simplă și chiar trimise un curier care să-i facă rost de cele necesare pentru călătorie… câteva cămăși curate, un brici de ras și altele… mai degrabă decât să-și facă propriile cumpărături și să o lase pe Minerva de una singură.

De fapt, o făcu să se simtă atât de în siguranță și în largul ei, încât cam pe la jumătatea cinei compuse din friptură de vită și morcovi fierți, Minerva se simți brusc lovită… izbită direct în față… de realitate. Se afla într-o cămăruță, cu un pat de o persoană. Singură cu un bărbat care nu era ruda ei, nici soțul ei.

Își lăsă furculița jos. Își alungă ultima îmbucătură de mâncare cu o înghițitură zdravănă de vin. Aruncă încet o privire prin încăpere.

Iată. Iată ce însemna să mai ai puțin înainte de a fi ruinată. Friptură de vită, morcovi fierți și un tapet urât, care se descojea de pe pereți.

– Ești foarte tăcut, spuse ea. Nici măcar nu m-ai tachinat vreodată azi.

El ridică privirea din farfurie.

– Asta pentru că te aștept, Morgana.

Ea strânse din dinți. Serios, nici nu se mai sinchisea să-l corecteze.

– Aștepți să fac ce?

– Să-ți revii în fire. El făcu un gest despre cameră. Să oprești totul. Să-mi ceri să te duc direct acasă.

– O. Ei bine, asta nu o să se întâmple.

– N-ai nici o îndoială?

Ea clătină din cap.

– Nici măcar una.

El mai turnă vin în cele două pahare.

– Nu te neliniștește deloc gândul că o să împarți camera cu mine în seara asta și că o să știi ce o să însemne mâine?

– Nu, minți ea.

Chiar dacă el nu fusese decât grijuliu și protector de când plecaseră din Spindle Cove, ea nu reușea să nu se simtă neliniștită în prezența lui. Era atât de chipeș, atât de arogant, așa… teribil de masculin. Personalitatea lui părea să domine întreaga încăpere.

Și Doamne, ea acceptase să împartă un pat cu el. Dacă ideea lui de a „împărți un pat“ presupunea mai multe decât a sta pur și simplu unul lângă altul, ea nu știa ce va face. Frica și curiozitatea se luptau înăuntrul ei, în timp ce își amintea săruturile lui iscusite și seducătoare din peșteră.

– Dacă te pot face să-ți schimbi părerea… spuse el.

Ea închise ochii.

– Nu poți.

El răsuflă prelung.

– Atunci, dimineața, o să mă ocup să găsesc loc într-o diligență care merge spre nord. Ar trebui să dormim cât se poate de mult.

Ea înghiți în sec.

În timp ce el termina de mâncat, Minerva decise să caute un refugiu cunoscut. Ridicându-se de la măsuța la care luau cina, se duse la valize și o deschise pe cea mai mică… cea în care se aflau toate cărțile ei. Își scoase jurnalul. Dacă urma să prezinte la simpozion peste aproximativ o săptămână, trebuia să-și organizeze cele mai recente descoperiri și să le adauge în lucrare.

Luând un creion și strângându-l între dinți, închise valiza și reveni cu jurnalul la masă. Își puse deoparte farfuriile goale și își aranjă ochelarii, pregătindu-se să se apuce de lucru.

Deschise jurnalul către ultima pagină completată. Ceea ce văzu acolo o îngrozi.

Inima i se strânse în piept.

– O, nu. O, nu.

De peste masă, Colin ridică privirea din mâncarea lui.

Ea răsfoi disperată paginile.

– O, nu. O, Doamne. Nu se poate să fiu atât de proastă.

– Nu te limita. Poți fi orice îți dorești. La privirea ei enervată, el răspunse: Ce? Te plângeai că nu te-am tachinat.

Ea își întinse brațele pe masă și își așeză capul pe ele. Ridicând și coborând încet fruntea, lovind-o de încheietură.

– Atât… Dar atât de… Proastă.

– Hai, fii serioasă! Sigur nu este atât de groaznic. Își dădu la o parte tacâmurile și se șterse la gură cu un șervețel. Apoi își împinse scaunul în jurul mesei, ca să stea lângă ea. Ce poate să te supere atât de tare?

El întinse mâna spre jurnal.

Ea înălță capul.

– Nu, nu face asta!

Prea târziu. El îl ținea deja în mâini. Răsfoi paginile, cercetând textul din zbor.

– Te rog să nu citești. Sunt toate numai minciuni, toate numai prostii. Vezi tu, este un jurnal fals. Am stat trează toată noaptea ca să-l scriu. Trebuia să-l las la pensiune, să le dau mamei și surorilor mele impresia că ne-am îndrăgos… Ea se opri brusc înainte de a mai continua cu cuvintele ei prostești. Că ne pasă unul de altul deja de ceva timp. Ca să creadă în fuga noastră. Dar, evident, am făcut o greșeală. Mi-am adus jurnalul fals cu mine și l-am lăsat pe cel real la Queen's Ruby.

El zăbovi pe o anumită pagină, chicotind în sinea lui.

Fața Minervei ardea în flăcări. Își dorea să dispară.

– Te rog. Te rog, nu-l citi.

Disperată, încercă să înșface jurnalul.

El îl trase înapoi și se ridică de pe scaun.

– O, este extraordinar. Absolut extraordinar. Îmi aduci osanale atât de convingător. Își drese glasul și citi cu voce tare și pe un ton afectat. „Mama spune mereu că lordul Payne este tot ce ar trebui să fie viitorul ei ginere. Bogat, cu titlu, chipeș, fermecător. Mărturisesc…“

– Dă-mi-l.

Ea se apucă să-l urmărească, dar el se trase în spate, sărind peste pat și oprindu-se de cealaltă parte a acestuia.

– „Mărturisesc“, continuă el pe un ton declamativ, „că mi-a luat mai mult decât celorlalți ca să o recunosc, dar nici măcar eu nu sunt imună la farmecul masculin al lui Payne. Este atât de greu să-ți amintești defectele lui de caracter, când te confrunți atât de îndeaproape cu…“ El coborî jurnalul și rosti tărăgănat: „Cu perfecțiunea lui fizică“.

– Ești un om oribil, oribil.

– Spui asta acum. Stai să vedem cum o să schimbi tonul când o să te confrunți cu perfecțiunea mea fizică.

Ocoli patul și se îndreptă spre ea.

Acum Minerva deveni obiectul urmăririi.

Merse cu spatele până ce se lovi de perete. Ca un copil care nu mai avea unde să se ascundă, închise ochii.

– Nu mai citi. Te rog.

El răsfoi caietul în timp ce apropia de ea.

– Dumnezeule! Sunt pagini întregi de descrieri. Onduleurile strengărești ale părului meu. Profilul meu perfect cizelat. Am ochii ca… diamantele?

– Nu diamante reale. Diamantele de Bristol.

– Ce sunt diamantele de Bristol?

– Sunt un fel de formațiune stâncoasă. La exterior, arată ca niște pietre obișnuite. Rotunde, de un cenușiu-maroniu. Dar când le spargi, în interior sunt pline cu cristale într-o sută de nuanțe diferite.

De ce se chinuia? Omul nici măcar nu asculta.

– „Nimeni din jur n-ar putea să ghicească legătura dintre noi“, continuă el. „Pentru un spectator obișnuit, ar părea că-mi vorbește doar ca să mă tachineze. Dar în spatele tachinărilor lui se ascund sentimente mai profunde, știu asta. Un bărbat se poate lansa într-un flirt cu dezinteres sau chiar cu dispreț. Dar nu tachinează niciodată fără afecțiune.“ El îi aruncă o privire tăioasă. Astea sunt cuvintele mele. Avem aici un plagiat în toată regula.

– Îmi pare atât de rău. Mie nu-mi vin minciunile atât de ușor pe cât îți vin ție. Ea își ridică mâinile în aer. Ce contează? Cuvintele astea au fost o minciună când mi le-ai spus și au fost o minciună când le-am scris. Nu înțelegi? Este un jurnal fals, tot ce scrie acolo.

– Nu și partea asta. El arătă cu un deget spre centrul unei pagini. „Ne-am sărutat. Mi-a cerut să-i spun pe numele de botez, Colin.“

El o fixă cu o privire de nepătruns. Inima ei bătea nebunește în piept

și se trezi legănându-se ușor spre el. Pentru o clipă cu adevărat năucitoare, se gândi că poate o va săruta din nou.

Spera că o va săruta din nou.

Dar nu o făcu. Și era convinsă că putea să audă pe cineva râzând undeva.

– Da, este adevărat, spuse ea. Mi-ai spus să-ți zic pe numele de botez. Și totuși, tu nici măcar nu-ți amintești care este al meu. Ea smulse jurnalul din mâna lui. Cred că ți-ai luat deja suficient revanșa pentru timpul pierdut. De fapt, sunt sigură că ți-ai depășit cota de tachinări pe ziua de azi.

– Nu pot să folosesc un pic din cea de mâine?

– Nu.

Ea închise brusc jurnalul și îl îndesă hotărâtă în valiză.

– Ei, hai. Nu te supăra. Ai spus-o chiar tu, se voia intenționat ridicol.

– Știu. Nu asta m-a supărat atât de tare. „Nu complet.“ Ci faptul că am uitat acasă celălalt jurnal. Pe cel adevărat, cu cele mai recente măsurători și observații pe care le-am făcut.

– Am crezut că ai teancuri întregi de descoperiri.

– Am. Dar prezentarea mea o să fie mai slabă fără informațiile acelea.

El se opri.

– Cât de slabă?

– O, nu-ți face griji. Ea se chinui să schițeze un zâmbet și bătu ușor mulajul de ipsos din valiză. Cele cinci sute de guinee sunt asigurate. Atâta timp cât mai avem asta.

– Ei bine, spuse el. Slavă cerului pentru Francine!

Colin oftă apăsat și își trecu o mână prin păr. Ce naiba făcea? Când ea își rostise micul ultimatum pe drum, nu-i lăsase altă opțiune decât să o însoțească. Simpla decență o impunea. Dar el își petrecuse toată ziua așteptându-se ca ea să-și revină în fire. Să renunțe la toată călătoria asta nebunească și să-l roage să o ducă imediat înapoi la Spindle Cove. Cu toate acestea, hotărârea nu i se zdruncinase până acum. Și un fel de forță ciudată nu îi permitea nici în ruptul capului să o lase de izbelițe.

Colin nu știa despre ce naiba de forță era vorba. El se afla într-un han împreună cu ea, așa că nu avea cum să-i spună pur și simplu onoare sau datorie. Dorință de a proteja, poate? Milă? Simplă curiozitate? Știa un singur lucru. Fără nici o urmă de îndoială, nu era vorba de cele cinci sute de guinee.

Din valiză, ea scoase un sul zdravăn din ceva alb.

– Ce ai acolo? întrebă el.

– Lenjerie de pat. N-am de gând să dorm pe asta.

Ea arătă spre patul murdar de paie.

Cât el o urmări, ea se lungi peste salteaua lăsată, întinzându-se și aplecându-se în eforturile de a desfășura pânza albă și curată în toate cele patru colțuri ale patului. Colin observă că marginile cearșafului

erau frumos tivite și brodate cu un model delicat și stilizat, pe care nu prea reușea să-l distingă.

Ea se întinse după un al doilea sul. Pătura, își închipui el. Acesta avea aceleași motive pe margine. În centru, țesătura era ornată cu un model ciudat și ușor rotund, de mărimea unei roți de docar. În timp ce ea netezi cutele, el își înclină capul și privi lung modelul. Cusăturile atent brodate marcau un fel de spirală. Arăta mai degrabă precum o cochilie de melc înjumătățită, dar interiorul era împărțit în zeci de spații complicate.

– Este un nautilus? întrebă el.

– Aproape, dar nu chiar. Este un amonit.

– Un amonit? Ce este un amonit? Sună a popor din Vechiul Testament care a fost bătut de soartă.

– Amoniții nu sunt un popor biblic, răspunse ea pe un glas încărcat de toleranță încordată. Dar au fost bătuți de soartă.

– Nimiciți.

Trăgând de așternut, ea îi aruncă o privire.

– Nimiciți?

– Gramatical vorbind, cuvântul pe care îl cauți cred că este „nimicit“.

– Științific vorbind, cuvântul pe care îl caut este „dispărut“. Amoniții au dispărut. Ne sunt cunoscuți doar din fosile.

– Și din cearșafuri, se pare.

– Știi… Își dădu la o parte o șuviță care îi atârna pe față. Ai putea să-mi dai o mână de ajutor.

– Dar îmi place atât de mult să stau să mă uit, spuse el, doar ca să o scoată din minți. Cu toate acestea, apucă marginea cearșafului de deasupra și își trecu degetul peste cusătură în timp ce îl îndreptă. Deci tu ai făcut asta?

– Da. Chiar dacă, judecând după tonul ei, nu fusese realizat cu prea mare drag. Mama a insistat mereu, încă de când aveam doisprezece ani, să-mi petrec câte o oră pe seară brodând. Ne punea mereu pe toate trei să ne coasem diferite lucruri pentru trusouri.

Trusouri. Cuvântul îi atrase atenția.

– Ți-ai adus trusoul?

– Normal că mi-am adus trusoul. Ca să creez iluzia unei fugi, evident. Și a fost cel mai logic loc în care să o pun pe Francine. Toate sulurile de țesătură moale sunt perfecte pentru o căptușeală bună.

Simți înăuntrul lui junghiul unei emoții, care dispăru înainte ca el să reușească să-i dea un nume. Vină, cel mai probabil. Acestea erau lenjerii menite să-i împodobească patul conjugal, iar ea le întindea pe o saltea pătată din fân într-un han amărât.

– În orice caz, continuă ea. Fiindcă m-a obligat mama să brodez, eu am insistat să aleg un model care să mă intereseze. Nu am înțeles niciodată de ce fetele sunt puse mereu să coasă flori și panglici insipide.

– Ei bine, doar ca să-mi dau cu părerea… Colin îndreptă marginea

lui de așternut. Poate pentru că pare încântător și romantic să dormi pe un pat de flori și panglici. În timp ce a împărți patul cu un melc de mare preistoric pare dezgustător.

Ea își încleștă maxilarul.

– Ești binevenit să dormi pe podea.

– Am spus dezgustător? Voiam să zic încântător. Mi-am dorit dintotdeauna să dorm cu un melc de mare preistoric.

Ea nu se lăsă impresionată.

– Am muncit din greu la asta. Calculele au fost complicate. Am numărat sute de cusături ca să execut corect fiecare secțiune în parte. Ea își trecu vârful unui deget peste cutele firelor, care se desenau în spirală din centru. Îți dai seama că nu este doar un model ales la întâmplare. Natura respectă principiile matematice. Fiecare secțiune din cochilia amonitului se mărește spre următoarea, conform unui exponent exact care rămâne neschimbat.

– Da, da. Înțeleg. Este un logaritm.

Ea ridică brusc capul. Își aranjă ochelarii și se uită lung la el.

– Știi, spuse el, modelul ăsta începe să-mi placă până la urmă. Melcii de mare nu-ți trezesc nici o pasiune, dar logaritmii… Mi s-a părut dintotdeauna că, în sine, cuvântul sună splendid de indecent. El îl lăsă să i se plimbe pe buze cu o intonație plină de senzualitate. Logaritm. Schiță o tresărire exagerată. Ooo… Da, mulțumesc și aș mai vrea.

– Mulți termeni matematici sună așa. Cred că pentru că toți au fost inventați de bărbați. „Ipotenuză“ este de-a dreptul obscen.

– „Patrulater“ îmi trezește în minte imagini foarte carnale.

Ea rămase tăcută multă vreme. Apoi arcui una dintre sprâncenele întunecate.

– Nu atât de multe ca „romb“.

Doamne sfinte. Cuvântul acela chiar era necuviincios. Felul în care îl pronunță ea avu efecte destul de necuviincioase asupra lui. Fu nevoit să admire felul în care ea nu se eschiva de la nici o provocare, cum revenea în joc cu o replică mereu nouă și surprinzătoare. Într-o bună zi, va fi iubita foarte creativă a unui bărbat teribil de norocos.

El chicoti, scuturându-se de dorința care îl copleșise brusc.

– Avem cele mai ciudate conversații.

– Conversația asta mi se pare mai mult decât ciudată. Este șocantă de-a dreptul.

– De ce? Pentru că înțeleg principiul unui logaritm? Știu că ești obișnuită să-mi vorbești cu cuvinte scurte și simple, dar am avut cea mai bună educație pe care i-o poate oferi Anglia unui tânăr aristocrat. Am studiat atât la Eton, cât și la Oxford.

– Da, dar… cumva, nu mi te-am imaginat niciodată luând note mari la matematică.

Ea își întinse mâinile la spate, dezlegând legăturile rochiei. De parcă ar fi uitat că el se afla chiar acolo sau ca și cum nu ar fi avut nici o

reținere să se dezbrace în fața lui.

Colin simți că vrea să scrijelească un semn pe stâlpul patului. Sigur, acum trecea la un nou nivel în cariera lui amoroasă. Nu mai vrăjise niciodată o femeie cu o discuție despre matematică. Nu s-ar fi gândit niciodată să încerce.

Slăbindu-și propria lavalieră, spuse:

– De fapt, n-am luat note mari la matematică. Aș fi putut să iau. Dar m-am asigurat să nu se întâmple.

– De ce?

– Glumești? Pentru că nimănui nu-i plac băieții care excelează la matematică. Niște plictisitori încrezuți, aplecați mereu deasupra tăbliței lor. Toți au patru ochi și nici un prieten.

El tresări, dându-și numaidecât seama ce spusese. Dar era deja prea târziu.

Ea încremeni, cu brațele îndoite în încercarea de a se descheia la rochie. Orice urmă de amuzament dispăru de pe chipul ei. Pufni și rămase cu privirea ațintită într-un colț.

La naiba, reușea să o rănească întotdeauna.

– Min, n-am vrut să…

– Întoarce-te, spuse ea și îi făcu un semn cu mâna. Este târziu și sunt obosită. Scutește-mă de scuzele tale și întoarce-te cu spatele cât mă dezbrac. O să-ți spun când cei patru ochi ai mei sunt bine ascunși sub dezgustătorul melc de mare.

El se supuse și se întoarse cu spatele. În timp ce se descheia la manșete, încercă să-și astupe urechile ca să nu audă foșnetul țesăturii. Nu reuși. Nu-și putea împiedica imaginația să nu o ia pe câmpii, pictând imagini după imagini cu ea scoțându-și rochia, dezlegând panglicile corsetului. Auzi o răsuflare ușurată și un fior îl trecu pe coloană atunci când recunoscu suspinul adânc și seducător pe care îl scotea o femeie când, la final de zi, sânii îi erau eliberați din strânsoarea hainelor.

Sângele i se învolbură în vene și își înăbuși un oftat. Își spuse că era bărbat. În cameră era o femeie dezbrăcată. Nu avea ce face în privința reacției lui fizice. Era vorba de biologie pură. Păsările simțeau asta. Albinele simțeau asta. Până și melcii de mare preistorici simțeau asta.

Auzi stropi delicați din direcția lavoarului, în timp ce ea își trecea o cârpă umedă peste fiecare contur voluptuos și dezgolit. Serios, acum nu făcea decât să-l chinuie. Probabil că și-o merita.

În cele din urmă, auzi patul scârțâind.

– Poți să te întorci acum.

Se întoarse, perfect convins că o va găsi ghemuită sub așternuturi, cu fața la perete. În schimb, o zări întinsă pe o parte, uitându-se direct la el.

– O să mă dezbrac, spuse el. Nu vrei să te întorci?

– Nu cred, nu. Ea își sprijini capul în mână. N-am mai văzut niciodată un bărbat gol. Nu în carne și oase, nu de aproape. Poți să-ți

spui că-mi satisfac curiozitățile științifice. Privirea îi deveni pătrunzătoare. Sau spune-ți că este o scuză, dacă preferi așa.

O, chiar că era o fată deșteaptă. Deci, el va plăti cu propria umilire nudă pentru toate momentele în care o tachinase și pentru toate insultele necugetate. Până și Colin trebuia să recunoască… era pedeapsă dreaptă.

– Aș fi mai mult decât fericit să te las să-mi examinezi perfecțiunea fizică în ansamblu. Dar numai dacă o văd și eu pe a ta. În fața tăcerii ei uluite, el răspunse: Este doar corect. Ochi pentru ochi… Și piept pentru sân.

– Și cum să fie corect? Tu ai văzut nenumărați sâni.

La naiba, felul în care rostise cuvântul. Atât de direct, fără nici o urmă de sfială. Tocmai când își recăpătase sângele-rece, ea nu făcea decât să-l stârnească fără a-i mai lăsa nici o urmă de speranță.

– Nu știu de ce ai avea nevoie să arunci o privire la sânii mei, continuă ea. Și, cum ți-ai fluturat cu mândrie… pieptul… de față cu jumătate dintre femeile din Anglia, mi se pare straniu că te apuci acum să faci apel la modestie.

– Este adevărat, spuse el nepăsător, că am fost binecuvântat să văd o mulțime de sâni în viața mea. Dar fiecare este diferit, iar pe ai tăi nu i-am văzut.

Ea se făcu mică în așternuturi, ghemuindu-se în cochilia brodată.

– Nu sunt cu nimic ieșiți din comun, sunt convinsă.

– O să hotărăsc eu asta.

Ea își împinse bărbia înainte.

– Prea bine. Iată cea mai bună ofertă pe care ți-o pot face. Jumătate din goliciunea mea pentru toată goliciunea ta.

El se prefăcu că se gândește la spusele ei.

– Batem palma.

Ridicându-se în capul oaselor, ea descheie partea din față a cămășii. Apoi își trase mânecile de pe fiecare umăr, ascunzându-și atent sânii în spatele picioarelor îndoite. Brațele îi erau arse de soare, dar umerii i se desenau în linii palide și grațioase de frumusețe.

După ce se dezbrăcă până la talie, se aplecă în spatele peretelui format de genunchi și lansă o provocare.

– Tu primul.

El își scoase cămașa peste cap și o azvârli deoparte. Apoi se descheie la nasturi și își lăsă pantalonii să coboare fără nici o altă formalitate.

Ei bine, nu chiar fără nici o formalitate. Mișcările îi erau încărcate de o atitudine de paradă. Erecția lui tot mai pronunțată aproape că trâmbița ca să primească atenție, țâșnind netulburată din cuibul de cârlionți negri. Cerând atenție, într-un mod stânjenitor și adolescentin.

– Acum este rândul tău, spuse el.

Fidelă cuvântului dat, ea coborî genunchii și își dezvălui pieptul dezgolit.

Se studiară din priviri.

Ea avea dreptate, își spuse el în gând. Sânii ei nu erau cu nimic ieșiți din comun. Pentru început, erau în număr de doi. Numărul firesc. Erau rotunzi și de o mărime medie, completați de sfârcuri proeminente. În cameră era prea întuneric ca să-și dea seama de nuanța exactă a mugurașilor încrețiți, dar el nu era un bărbat pretențios. Rozalii, vișinii, roșietice, maronii… noaptea, toate aveau același gust.

Nu, empiric vorbind, sânii ei, chiar dacă atrăgători, nu erau mai mult sau mai puțin ispititori decât majoritatea sânilor pe care îi văzuse la viața lui. Dar ceea îi tăie răsuflarea era ea cu totul. Imaginea pe care o crea, așezată acolo pe jumătate dezgolită într-un cuib șifonat de așternuturi albe și curate. Părul ei negru alunecând în valuri peste umeri și ochelarii care i se odihneau… ispititor de strâmbi… pe vârful nasului. Buzele senzuale, de culoarea prunei, abia întredeschise.

Arăta ca o amintire sincopată. Un vis înfierbântat. Sau poate o frântură din viitor.

„Încetează. Nu te gândi la asemenea lucruri."

– Sigur nu este mereu așa? întrebă ea, aplecându-se înainte și privind concentrată.

– Așa cum?

– Așa de… mare. Și de activ.

Membrul lui încordat mai vibră într-o tresărire nerăbdătoare. Ca un ogar prost antrenat.

– Ai făcut asta intenționat? întrebă ea, părând uimită.

O, câte lucrurile mârșave nu-și dori Colin să facă în clipa aceea cu bună știință. Cu intenție. În intenția explicită de a aburi ochelarii aceia și de a o face să geamă sub efectul unei încântări descătușate.

– Nu am de gând să te seduc, spuse el.

După o mică întârziere, ea scutură ușor hotărât din cap. Privirea ei reveni alene spre chipul lui. Cu vârful unui deget, își împinse ochelarii pe podul nasului.

– Scuză-mă, ce ai spus?

– Nu am de gând să te seduc, repetă el. Nici în seara asta, nici altcândva. Mă gândeam că ar trebui să-ți spun asta.

Ea îl privi lung.

– Am vorbit serios în prima noapte la castel. Că nu ruinez fetele inocente. Vezi tu, am regulile mele.

– Ai reguli. Pentru femeile pe care le seduci?

– Nu. Nu. Pentru mine.

– Deci există un… un cod etic al crailor. Un fel de cod de onoare al seducătorilor. Asta vrei să-mi spui?

– Oarecum. Vezi tu, un tip obișnuit, care nu-și propune decât să se culce cu fetele care îi plac… Ei bine, poate că el n-ar avea nevoie de reguli. Dar când un bărbat își începe aventura cu scopul foarte serios de a nu-și petrece singur nici o noapte… trebuie să traseze o serie de reguli.

Că-ți vine să crezi sau nu, chiar am câteva principii de viață.

– Iar aceste reguli sunt…?

– Încep cu bunele maniere elementare, bineînțeles. Spunând „te rog“ și „mulțumesc“ și respectând dictonul „Doamnele mai întâi“. N-am nici o preferință în privința locurilor, dar am unele interdicții când vine vorba de frânghii și eșarfe.

Ea păru evident uluită.

– Frânghii și…

– N-am o problemă să încerc, dar nu accept să fiu legat. În plus… El enumeră pe degete limitele impuse. Fără fecioare. Fără femei ușoare. Fără femei aflate în situații financiare dificile. Fără surori ale fostelor iubite. Fără mame ale fostelor iub…

– Mame? chițăi ea.

El ridică din umeri. În spatele acestei reguli stătea o poveste destul de amuzantă.

El spuse:

– Ascultă, nu este important să auzi toate regulile. Ideea este că am niște reguli. După cum ți-am mai explicat deja, seducerea ta ar însemna să le încalc. Deci asta nu o să se întâmple. Și mi s-a părut cel mai bine să atac subiectul acum, în timp ce stau aici dezbrăcat în fața ta. Pentru că, dacă aduceam asta în discuție în orice alt moment, ai fi putut să te simți ofensată și să presupui că nu sunt atras de tine. El arătă spre membrul tare… hotărât, plin, ridicol de optimist. După cum poți observa fără nici o problemă, nu este cazul.

Ea nu spuse nimic preț de câteva clipe. Observând.

– Ai avut dreptate, spuse ea spre mădularul lui. Avem cele mai ciudate conversații.

El își frecă fața cu ambele mâini și scoase o răsuflare lentă și adâncă.

– Nu este prea târziu ca să-ți salvezi reputația, să știi. Aș putea să te duc chiar acum la reședința lui Bram și a Susannei și ai putea să-ți strângi așternuturile și să le păstrezi bine. Știi tu, pentru un bărbat care să fie în stare să aprecieze pe deplin… munca pe care ai depus-o. Importanța ei. Fac parte din trusoul tău. Ar trebui să fie speciale.

Dacă rămâneau singuri în această cameră… o domnișoară nemăritată și un crai celebru… chiar nu mai conta ce făceau cu adevărat pe așternuturile brodate astă-seară. Chiar dacă lenjeria nu se păta cu sudoarea lor, sămânța lui sau sângele ei de fecioară, era distrusă. Când se va întoarce nemăritată din întreaga lor aventură, ea va fi ruinată. De nemăritat, în ochii înaltei societăți.

Ea se rostogoli pe spate și se uită în tavan.

– Am terminat, nu-i așa?

El își înăbuși valul de vinovăție care îl cuprinse dintr-odată, amintindu-și că toată călătoria era ideea ei și ea era foarte conștientă de consecințele pe care le implica. Singură și le aranjase pe toate și aceasta era situația în care intrase de bunăvoie. Colin va împărți patul cu ea.

Așa le fusese înțelegerea.

– Eu dorm mereu deasupra așternuturilor, spuse el, așezându-se pe marginea saltelei. Atâta timp cât tu rămâi sub ele…

– O să fie ceva între noi.

„Ceva.“ Da. Ceva de grosimea unei frunze de mesteacăn.

În timp ce se uita lung la tavan, amintirea sânilor ei păru să rămână suspendată acolo în întuneric. Ca două luni minunate și rotunde, fixate de căpriori, ispitindu-l să le atingă. Să le guste. Colin știa prea bine că nu avea nici un sens să întindă o mână spre mirajul lor, dar mădularul lui naiv se încordă și se arcui, atât de plin de speranță.

Închise ochii și încercă să-și îndrepte gândul spre cele mai puțin excitante lucruri cu putință. Păianjeni cu picioare păroase. Tărtăcuțe cu gâtul lung și pete, care îl făceau să se gândească la organele genitale afectate de sifilis. Piure de mazăre. Mirosul de praf și ceară de albine al oamenilor teribil de bătrâni.

Apoi, o imagine cu totul diferită îi înflori în minte. Una care îl făcu să râdă cu gura până la urechi.

– Ce s-a întâmplat?

Ea părea somnoroasă. O invidia pentru asta.

– Nimic, spuse el. Tocmai îmi închipuiam reacția mamei tale în clipa asta.

Capitolul 8

– Unde este Minerva? Lăsând deoparte pachetul de cărți, doamna Highwood pocni din degete spre una dintre chelnerițele de la Bull și Blossom. Hei, tu. Cum spuneai că te cheamă?

– Pauline, doamnă.

– Pauline, da. Fugi repede până la pensiune și spune-i îndărătnicei mele fiice că vreau să ni se alăture numaidecât aici. Numaidecât! Spune-i să înceteze cu mâzgălitul ei. A ratat deja ceaiul de după-amiază și cina. O să facă lecția cu domnișoara Taylor, apoi o să fie a patra jucătoare la whist. O să fie o fiică ascultătoare sau nu o mai recunosc. O să-mi iau de tot mâinile de pe ea.

Cu o reverență, Pauline se întoarse și se duse să facă ce i se ceruse.

Așezată lângă Charlotte la pian, Kate Taylor zâmbi în sinea ei. Dintre toate falsele amenințări. Se îndoia că Minerva va simți vreun singur fior, dacă doamna Highwood ar fi renunțat la campania ei neobosită de îmbunătățiri feminine și și-ar fi luat cu totul mâinile de pe fiica ei mijlocie.

Kate simțea o mare empatie pentru cicălitele domnișoare Highwood… uneori, mai multă empatie decât invidie, ceea ce spunea ceva. Kate nu avea deloc familie, cu excepția cercului de prietene de aici, din Spindle Cove. Nici casă, cu excepția pensiunii Queen's Ruby. Era orfană, crescută de bunătatea unor binefăcători anonimi și educată la Școala de fete Margate din Herefordshire.

În ciuda tuturor nopților pe care și le petrecuse plângând în perna din dormitorul aflat în mansarda rece și austeră, pledând și târguindu-se cu Dumnezeu pentru o mamă a ei… Din când în când, comportamentul doamnei Highwood o făcea pe Kate să se simtă recunoscătoare pentru rugăciunile ei rămase fără răspuns. Părea că nu toate mamele erau o binecuvântare.

– Reia ultimul solfegiu, Charlotte, îi spuse Kate tinerei eleve. Ai grijă aici la ritm. Lovi ușor partitura cu un indicator subțire. Este complet greșit cum apeși pe clape când interpretezi seria de șaisprezecimi și este un lucru care te încetinește.

Întinzând mâna peste încheietura lui Charlotte ca să-i arate, îi spuse:

– Începi cu arătătorul, vezi? Și apoi continui cu degetul mare.

– Așa?

Charlotte îi imită tehnica.

– Da. Încet de două ori, pentru exercițiu. Apoi încearcă să o faci rapid.

În timp ce Charlotte repeta pasajul, Kate auzi o serie de pocnete discrete din direcția barului.

Erau provocate de caporalul Thorne. Stătea cu profilul lui aspru îndreptat spre ele, singurul lui tovarăș fiind o halbă de bere de pe bar. Indiferent că era vina gamelor repetitive, amestecatului de cărți sau afirmațiilor stridente ale doamnei Highwood, Thorne era clar nefericit că împărțea încăperea cu cineva.

În timp ce Charlotte se apucă să repete a doua oară același pasaj, Kate se uită cum uriașul masiv și neîndurător schița o grimasă spre berea lui. Apoi își împreună mâinile pe tejghea și se apucă să-și trosnească degetele de la mâna stângă. Unul câte unul. Înadins. Cu o notă de rău augur, vag amenințătoare, sugerând că putea să spargă ceva… sau să bată pe cineva… dacă anevoiosul lor exercițiu muzical mai continua mult.

– Exersează de trei ori, Charlotte, spuse Kate și se îndreptă de spate.

Fără îndoială, Thorne era o prezență intimidantă… dar nu avea să pună capăt mai devreme lecției lor. Repetiția era esențială în muzică, iar doamnele aveau tot dreptul să se afle la Bull and Blossom. Era atât ceainăria lor, cât și taverna domnilor.

În momentul în care Charlotte își intră în mână cu arpegiul, interpretând cu ușurință cadența, clopoțelul zornăi și Pauline se întoarse din misiunea ei.

– Ei bine, fetițo? întrebă doamna Highwood. Unde este?

– Domnișoara Minerva nu este acolo, doamnă Highwood.

– Cum? Nu este acolo? Ba bineînțeles că este acolo. Unde altundeva să fie?

– Sigur nu v-aș putea spune, doamnă. Când i-am spus domnișoarei Diana că o căutați, ea…

În clipa aceea, Diana intră valvârtej pe ușă.

Cărțile cerate de joc alunecară pe masă în timp ce doamna Highwood ridică privirea.

– Ai grijă, dragă. O să ai o criză.

– A plecat, spuse Diana, înghițind cu greu și inspirând încet și adânc. Ridică o bucată de hârtie. Minerva a plecat.

Charlotte se opri din cântat.

– Cum adică a plecat?

– A lăsat un bilețel. Probabil a căzut de pe birou. N-am dat de el până acum.

Diana netezi hârtia și o întinse, pregătindu-se să citească.

De parcă ar fi fost mai degrabă la biserică decât în ceainărie, doamnele se ridicară la unison de pe scaune, pregătite să asculte ce se va citi. La bar, până și caporalul Thorne păru să ciulească subtil urechile.

– „Dragă Diana“, citi din bilețel frumusețea cu părul auriu, „Îmi pare rău că vestea vine ca o surpriză atât de mare. Tu, Charlotte și mama nu trebuie să vă faceți deloc griji. Sunt în siguranță, călătorind spre nord cu lordul Payne. Am fugit în Scoția ca să ne căsătorim. Ne…“ Diana coborî hârtia și se uită la mama ei. „Ne iubim la nebunie.“

Tăcerea care se lăsă deveni răsunătoare.

Charlotte fu prima care o rupse.

– Nu. Nu. Trebuie să fie o greșeală. Minerva și lordul Payne, să fugă? Se iubesc? Nu se poate.

– Cum să fie plecați de dimineață? întrebă Kate. N-a observat nimeni?

Diana ridică din umeri.

– Minerva este mereu pe afară, explorând golful și stâncile. Nu este ceva neobișnuit ca ea să dispară înainte de micul dejun, ca să apară din nou doar odată cu lăsarea întunericului.

Kate își luă inima în dinți și i se adresă elefantului din încăpere.

– Caporal Thorne?

El ridică privirea.

– Când l-ai văzut ultima dată pe lordul Payne?

Bărbatul cel mare se încruntă spre bar și înjură.

– Azi-noapte.

– Atunci trebuie să fie adevărat, spuse Diana. Au fugit.

O altă grijă îi făcu inima să tresară în pieptul lui Kate. Se apropie de Diana și îi atinse brațul.

– Ești teribil de dezamăgită?

Diana păru nedumerită.

– Pentru ce?

Kate își înclină capul spre doamna Highwood, rămasă încă mută de uimire.

– Știu că mama ta avea asemenea speranțe pentru tine și lordul Payne.

– Da, dar eu nu i le-am împărtășit niciodată, șopti ea. El este destul de fermecător și de chipeș, dar sentimentele mele față de el nu au depășit niciodată linia prieteniei. Adesea m-am gândit că ar fi o ușurare, la drept vorbind, dacă s-ar însura cu altă femeie. Dar nu mi-am închipui niciodată că Minerva…

– Minerva îl detestă pe omul ăsta, interveni Charlotte. Mi-a spus asta, de multe ori. Ea smulse scrisoarea din mâna Dianei. Nu-mi vine să cred că a fugit cu el. Mi-ar fi mai ușor să cred că a fost răpită de pirați.

Kate ridică un umăr.

– Uneori, o aparentă antipatie poate să ascundă o atracție.

– Dar luni de zile n-au făcut altceva decât să se ciondănească, spuse Charlotte. Și de cele mai multe ori, lordul Payne nici măcar nu-și amintește cum o cheamă.

– A invitat-o la dans seara trecută, sublinie Diana.

– Este adevărat, au dansat, spuse Kate. Dar mai degrabă lamentabil. Totuși, cine să-și fi închipuit un asemenea lucru?

– Nimeni. Pentru că nu este adevărat.

Caporalul Thorne se trase dinspre bar și se ridică în picioare, aproape dând cu capul de căpriorii expuși și vopsiți în negru. Cu pași apăsați, el traversă încăperea pentru a se alătura grupului lor.

– Payne pune ceva la cale, vă garantez. O să mă duc după ei. Dacă plec acum, pot să ajung la Londra până dimineață. El se uită la Diana. Dacă se află în orice punct de pe drumul spre Marele Nord, eu și lordul Rycliff o să-i găsim și o s-o aducem pe sora ta acasă.

– Nu!

Toată lumea se întoarse spre sursa acestei obiecții: doamna Highwood. Femeia rămăsese înmărmurită, cu palmele lipite de masă, cu privirea ațintită în față. Kate nu era sigură că văduva clipise măcar o dată de când Diana citise scrisoarea.

– Nu se duce nimeni după ei, spuse femeia mai în vârstă. Am știut din prima clipă că lordul Payne o să fie ginerele meu. Prietenele mele îmi spun mereu că intuiția mea nu are egal. Își apăsă o mână pe piept. Bineînțeles, m-am gândit că Diana o să fie cea care să-i atragă atenția, la cât este de frumoasă. Dar se pare că n-am ținut cont de inteligența Minervei. Ochii albaștri străluciră. Nu-mi pot imagina ce a făcut fata asta vicleană ca să-l prindă în mreje.

– Sigur Minerva este cea care a fost prinsă în mreje, ripostă Charlotte. Vă spun că n-ar fi fugit niciodată cu lordul Payne. Se poate să fi fost răpită!

– Mă îndoiesc că a fost răpită, Charlotte, spuse Diana. Dar, mamă, trebuie să recunoști că această răsturnare de situație este extrem de neașteptată.

– Mai degrabă incredibilă. Thorne își încrucișă brațele. Omul pune ceva la cale.

– Poate că este îndrăgostit, susținu Kate. După cum spune scrisoarea.

Thorne clătină din cap.

– Imposibil.

– Imposibil? Kate era foarte enervată în numele Minervei. De ce este imposibil ca un bărbat să se îndrăgostească de o fată neobișnuită? Poate că Minerva nu este cea mai frumoasă dintre fete. Dar poate că lordul Payne a văzut ceva minunat în mintea ei curioasă sau în spiritul ei independent. Este chiar așa de neînțeles că o fată imperfectă ar putea să fie iubită?

Familia Highwood își întoarse privirile într-o tăcere stânjenitoare și Kate știu că mersese prea departe. Aici era vorba despre Minerva, nu

despre ea. Situațiile lor nu erau asemănătoare. Poate că Minerva nu era cea mai frumoasă dintre fete, dar era totuși o doamnă dintr-o familie bună și cu o avere modestă.

Kate era singură și săracă, fiind pe deasupra blestemată și cu o imperfecțiune fizică. Nici un domn răvășitor nu i-ar fi propus să fugă cu el și nici măcar nu ar fi invitat-o la dans. Dar, oricât ar fi fost de stupid, ea se agăța cu înverșunare de speranța iubirii. La urma urmei, se agățase de această speranță toată viața. Cu greu se mai putea desprinde de ea acum.

– Minerva este prietena mea, spuse ea simplu. Și sunt încântată pentru ea.

– Dacă este prietena ta, ar trebui să fii îngrijorată. Încruntarea din privirea lui Thorne era intensă. Trebuie să o salvăm.

Kate își împinse bărbia în față și îl tră cu profilul ei. Profilul ei imperfect, cu o pată de culoarea vinului de Porto.

– Asta n-ar trebui să decidă mama ei?

Doamna Highwood o apucă de cot.

– Da, domnișoara Taylor are dreptate! Ar trebui să sărbătorim. Închipuiți-vă… Minerva mea, cea ciudată și înțepată, a fugit cu un viconte. Unii ar spune că este neașteptat, incredibil. Dar dacă nu mă convinge cineva de contrariul… Un zâmbet înflori pe chipul femeii, făcând-o să arate cu zece ani mai tânără. Eu spun că este o minune.

Capitolul 9

Minerva se trezi în miezul nopții.

Cu picioarele împletite cu ale lui.

Pentru o clipă, se simți traversată de o groază teribilă și paralizantă, până își aminti exact unde, când… și cu cine era. De îndată ce-și aminti că se afla într-un han din Londra, iar piciorul greu care îi atârna cu atâta indiferență peste picioare nu aparținea nimănui altcuiva decât lordului Payne…

Atunci se dezlănțui adevărata frică.

El oftă în somn, cuibărindu-se mai aproape. Brațul lui era înfășurat strâns în jurul taliei ei.

O, Doamne. Brațul lui era înfășurat în jurul taliei ei.

Iar acesta nu era cel mai cumplit lucru. El părea să o acopere cu totul, iar ea părea să fie așezată cu totul… sub el. Parfumul și căldura lui o acopereau ca o pătură. Bărbia lui se odihnea grea pe umărul ei, iar nasul lui se lipise de locul delicat de sub urechea ei. Da, așternutul brodat mai forma încă o barieră moale și elastică între trupurile lor. Dar, în afară de asta, corpurile le erau înlănțuite, încât ai fi zis că erau unul și același.

Se uită lung în tavan. Pulsul i se zbătea în gât. Dorința de a se mișca era insuportabilă și totuși nu îndrăznea să se agite.

Timp de minute bune, rămase nemișcată. Doar respirând. Privind în întuneric. Ascultând bătăile nebunești ale propriei inimi și simțind pe gât căldura blândă a răsuflării lui.

Și apoi, dintr-odată, tot corpul lui împietri. Strânsoarea de pe mijlocul ei se mări, într-o încordare dureroasă, devenindu-i greu să mai respire. Piciorul care atârna peste al ei se făcu tare ca fierul. Răsuflarea lui caldă încetă să-i mai dezmierde gâtul.

El începu să tremure. Atât de violent, încât îi scutură pe amândoi.

Inima Minervei bătu de două ori mai repede și de două ori mai tare.

Ce să facă? Să-l trezească? Să vorbească cu el? Să rămână nemișcată și să spere pur și simplu că lucrul acesta… episodul acesta… va trece?

Acest sentiment îngrozitor de neputință nu era ceva nou. Simțea

același lucru de fiecare dată când Diana era lovită de o criză de astm. Minerva nu putea face niciodată prea multe pentru a ușura suferința surorii ei în timpul unei crize, altceva decât să rămână lângă ea și să-și păstreze calmul.

Pentru ca ea să știe că nu era singură.

Poate că îl putea ajuta și pe el. Să știe că nu era singur.

– Colin?

El inspiră aspru și sacadat. Mușchii îi erau încordați ca niște arcuri.

Unul dintre brațe îi zăcea paralizat într-o parte, prins sub greutatea corpului lui. Dar își putea folosi cealaltă mână. Ea își ridică degetele tremurânde și apăsă prudent pe brațul lui. Cu focul stins, în cameră se lăsase de multă vreme frigul. Dar pielea lui era umedă de sudoare.

– Colin.

Ea își lăsă degetele să alunece în sus și în jos pe brațul lui în mișcări liniștitoare și prelungi. Își dorea să fi putut mângâia alte părți din corpul lui… capul, spatele, chipul. Dar, dacă nu-și slăbea prinsoarea în care îi ținuise trupul, mai multe nu putea să facă.

Atențiile ei nu păreau să fie de ajutor. Acum el se cutremura violent și respirația îi era neregulată. Bătăile inimii lui se zbăteau pe umărul ei.

Era mult mai rău decât în peșteră. Acolo, fusese ușor agitat. Acum părea să se lupte pentru propria viață.

Scoase un sunet gutural. Un geamăt aspru, chinuit, aproape inuman.

– Nu, mormăi el. Apoi, cu mai multă forță: Nu. Nu te las. Înapoi. Înapoi, jigodie.

Ea tresări. Nu-l auzise niciodată vorbind pe un ton atât de sălbatic.

„O, Doamne. O, Colin. Cu ce te lupți tu acolo?“

Disperată să facă ceva… orice… ca să-l scoată din locul acela întunecat și înspăimântător, ea recurse la un truc învățat de la el pe ringul de dans. Își strecură degetele spre partea interioară sensibilă a brațului lui și îl ciupi, cu putere.

El se smuci și tresări, inspirând o dată adânc și întretăiat. Ca un om pe cale să se înece și care tocmai ieșise la suprafață.

– Colin, sunt eu. Minerva. Sunt aici. Ea se răsuci în îmbrățișarea lui slăbită și se întoarse cu fața spre el. Îl mângâie cu atingeri liniștitoare peste frunte. Nu ești singur. Totul este bine. Respiră adânc. Sunt aici.

El nu deschise ochii, dar tensiunea din corpul lui se mai relaxă. Respirația îi încetini și căpătă un ritm firesc. Și pulsul ei disperat profită de ocazie ca să se mai potolească.

– Sunt aici, repetă ea. Nu ești singur.

– Min. Vocea lui răsună ca un scrâșnet sugrumat. Aspru și firav în același timp. Degetele lui îi prinseră o șuviță de păr, iar el o frecă ușor între vârfuri. Te-am speriat?

– Puțin.

El scoase o înjurătură mormăită și o strânse aproape la piept.

– Îmi pare rău, iubito. Totul este bine acum. Pieptul i se înălța și

cobora cu răsuflări adânci. Totul este bine.

Remarcabil. După tot episodul pe care tocmai îl trăise, el era cel care o liniștea pe ea. Și se mai și descurca de minune. Degetele lui îi alintau tâmpla cu mișcări abile și domoale. Ușurarea de a ști că se încheiase criza… o făcea să se simtă secătuită de puteri și moale. Slăbită.

– Ai nevoie de ceva? mormăi ea, apăsându-și fruntea pe pieptul lui. Coniac, ceai? Ai vrea să… Te-ar ajuta să vorbești?

El nu răspunse, iar ea se temu să nu-i fi ofensat mândria.

El îi apăsă un sărut pe creștet.

– Doar dormi.

Așa că Minerva făcu întocmai. Se ghemui lângă trupul lui puternic și permise bătăilor lente și constante ale inimii lui să o adoarmă din nou.

*

Când Minerva se trezi, era plină zi.

Și era singură.

Se ridică în capul oaselor în pat. Razele slabe ale soarelui se prefirau pe fereastra cu geamuri murdare din încăpere. La lumina zilei, camera părea și mai amărâtă decât cu o seară înainte.

După ce își puse ochelarii, Minerva privi în jur. Toate lucrurile ei mai erau încă acolo. Dar nu vedea nici urmă din lucrurile lui Colin. Nici cizmele, nici haina, nici mănușile, nici lavaliera care să atârne pe spătarul scaunului.

Simți un gol în stomac.

Nu se putea să fi plecat.

Se ridică iute din pat și începu să cerceteze masa, dulapul cu sertare. Sigur, ar fi trebuit să lase măcar un bilețel. Cum nu găsi nici unul, se grăbi să se spele și să se îmbrace cât putu de repede. Rațional vorbind, știa că el era probabil la parter, dar se va simți mult mai bine când va da de el în persoană.

Din fericire, în clipa în care Minerva coborî în salonul de mic dejun, Colin se ridică de pe scaun ca să o întâmpine.

– Ah. Iată-te.

Se spălase și se bărbierise. Ea își dădu seama că părul îi era încă umed pe după urechi. Cea mai mare parte din praful adunat în timpul călătoriei făcute cu o zi înainte fusese îndepărtată de pe haina lui, a cărei nuanță de albastru-închis crea un contrast frumos cu albul imaculat al cămășii și lavalierei lui curate. Cineva îi dăduse cu cremă și îi lustruise cizmele, până ce acestea căpătaseră o strălucire orbitoare.

Arăta bine. Chiar bine. Nu doar chipeș, ci viguros și puternic. După ce îl simțise gemând și tremurând lângă ea cu o noapte în urmă, imaginea de acum trezi în ea o mare ușurare. Fusese atât de îngrijorată pentru el.

– Colin, eu…

Ciudat de copleșită, ea își puse o mână pe reverul lui.

– Sper că ai dormit bine. Noi te așteptam.

Ea înălță capul surprinsă.

– Mă așteptați?

– Da, dragă soră, spuse el tare, luându-i mâna într-a lui. Permite-mi să-ți prezint familia Fontley.

Dragă soră? Ea se uită chiorâș la el.

– Aceștia sunt domnul Fontley și doamna Fontley.

El o întoarse, cu toată finețea unui mecanism de ceasornic care făcea să se învârtă balerina de porțelan dintr-o cutiuță muzicală. Minerva se trezi făcând o reverență spre un cuplu ce avea un aer amabil. Firicele argintate se împleteau în părul rar al domnului, iar soția lui zâmbi pe sub o bonetă frumușică din dantelă.

– Familia Fontley ne-a oferit un loc în trăsura lor. Și ei călătoresc spre nord.

– O. Sunt atât de încântată să vă cunosc, spuse Minerva cu o bucurie sinceră.

Cu o mână așezată pe spatele ei, Colin o întoarse cu fața spre cealaltă parte a mesei.

– Și iată-i aici pe copiii lor. Domnul Gilbert Fontley și domnișoara Leticia.

Gilbert, un tânăr aflat chiar în floarea vârstei, se ridică de pe scaun și făcu o plecăciune galantă.

– Ce mai faci?

– Te rog să-mi spui Lettie, spuse fata cu ochi strălucitori, întinzând o mână spre Minerva. Toți îmi spun așa.

Lettie avea același păr nisipiu și ten rumen precum restul familiei. Părea cu doar câțiva ani mai tânără decât Charlotte. Doisprezece, poate treisprezece ani.

Gilbert îi aduse un scaun, iar Minerva luă loc.

Doamna Fontley zâmbi.

– Ne bucurăm așa de tare că veniți cu noi, domnișoară Sand. Este o onoare să vă însoțim la rudele din York.

„Domnișoară Sand? Rudele din York?“ Îi aruncă lui Colin o privire plină de întrebări.

Afurisitul nu răspunse.

Doamna Fontley amestecă în ceai.

– Cred că este foarte bine ca Gilbert și Lettie să cunoască tineri ca voi. Făcând atâta bine în lume. Gilbert e cu ochii pe Biserică, vezi tu. O să intre la Cambridge în toamna asta.

Gilbert a vorbit.

– Domnișoară Sand, fratele tău ne-a povestit despre eforturile voastre misionare din Ceylon.

– A, da? Cu un aer de profundă neîncredere, Minerva se uită la „fratele“ în cauză. Te rog, spune-mi. Ce povești despre faptele noastre

bune le-ai menționat, Colin?

Ea îi pronunță cu un accent puternic numele. Adevăratul lui nume de botez. La urma urmei, dacă el ar fi cu adevărat fratele ei, ar fi trebuit să-i spună așa.

Acum, să vedem dacă el și-l putea aminti pe al ei. Și dacă îl putea folosi, în mod repetat.

Ea își sprijini bărbia pe mână și îl privi cu un zâmbet pe buze.

El îi zâmbi înapoi.

– Le-am povestit totul despre perioada pe care am petrecut-o în Ceylon, dragă… M.

„M.“ Deci, așa avea de gând să-și rezolve problema de memorie. Nu prin a-și aminti cu adevărat de numele ei, ci prin a-l reduce la o inițială. Magnific.

– Domnișoară Sand, ne-a spus totul despre anii de muncă misionară, în slujba celor săraci și năpăstuiți. Cum i-ați hrănit pe cei flămânzi, cum ați învățat copiii mici să citească și să scrie.

Ochii lui Lettie se făcură mari.

– Chiar ți-ai petrecut anii de școală având grijă de leproși?

Minerva strânse din dinți. Nu-i venea să creadă. Dintre toate identitățile false la care te-ai fi putut gândi. Misionari care vindecă leproși în Ceylon?

– Nu, de fapt, nu.

– Ce vrea să spună sora mea dragă… Colin își strecură brațul pe după spătarul de la scaunul Minervei… este că nu a fost vorba doar de muncă asiduă, tot timpul. La urma urmei, eram copii. Dragii noștri părinți, Domnul să le odihnească sufletele în pace, ne-au oferit mult timp în care să explorăm.

– Să explorați? repetă Gilbert.

– O, da. Ceylon este un loc frumos. Toate junglele luxuriante și munții falnici. Obișnuiam să plecăm din căsuța familiei dimineața devreme, eu și M, cu doar un colț de pâine în buzunare. Și ne petreceam toată ziua într-o adevărată aventură. Ne legănam pe liane. Devoram mango direct din copaci. Mergeam călare pe elefanți.

Minerva se uită la familia Fontley. Nu-i venea să creadă că cineva putea să plece urechea la această poveste ridicolă. Elefanți și mango? Dar toți îl priveau fascinați pe Colin, cu un amestec de uimire și venerație în ochii lor albaștri identici.

Ei bine, măcar își găsea acum o alinare pentru durerea resimțită în noaptea aceea în turn. Nu era singura fraieră pe care o păcălea. În mod evident, el își folosea adesea talentul pentru exagerări intenționate și nesăbuite. Și o făcea cu succesul scontat.

– Hoinăreați prin junglă toată ziua? întrebă Lettie. Nu vă era frică să nu fiți mâncați de tigri? Sau să vă pierdeți?

– O, niciodată. Poate mi-aș fi făcut griji, dacă aș fi fost singur. Dar vedeți voi, eram mereu împreună. Și aveam un mic sistem. Un joc pe

care îl jucam de fiecare dată când porneam în aventură. Dacă ne pierdeam din vedere prin vegetația bogată a junglei, eu strigam „Tallyho!“ și M. îmi răspundea cu…

Colin se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să propună finalul triumfal al acestui lanț epic de nerozii.

– Ești dus cu pluta, spuse ea.

El bătu cu pumnul în masă.

– Exact! Eu strigam „Tallyho!“ și ea răspundea cu „Ești dus cu pluta!“, oricât ar părea de caraghios. Și uite așa reușeam să nu ne pierdem unul de altul.

Toți membrii familiei Fontley izbucniră în râs.

– Ce joc inteligent, spuse tatăl cu un zâmbet fericit.

– Nimic nu o să ne despartă vreodată, nu-i așa, M? Colin o apucă de mână și o strânse, privind-o drăgăstos în ochi. Nu cred că o să mai simt niciodată o asemenea apropiere față de vreun alt suflet decât scumpa mea soră.

De peste masă, doamna Fontley oftă.

– Ce tineri de treabă!

*

În timp ce lacheii le aranjau valizele pe trăsura familiei Fontley ceva mai târziu, Minerva profită de prima ocazie care i se ivi ca să-l tragă pe Colin deoparte.

– Ce faci? îi șuieră ea la ureche.

– Îi fac să se simtă în largul lor, își murmură el răspunsul. Nu ți-ar permite niciodată să călătorești cu ei dacă le-am spune adevărul.

– Poate. Dar chiar trebuia să inventezi niște povești atât de exagerate și ridicole? Despre vindecatul de leproși și călăritul de elefanți în Ceylon? De unde îți vin toate ideile astea?

El înălță din umeri.

– Se numește improvizație.

– Sunt oameni cumsecade. E păcat să le spui așa minciuni îngrozitoare.

– Noi călătorim sub un fals pretext. În baza unei false înțelegeri. Folosind nume false. Și asta a fost numai ideea ta. Nu este momentul în care să-ți faci scrupule, iubito.

– Dar…

El ridică o mână.

– Dacă faptul că am distrat familia Fontley cu câteva povești trase de păr intră în categoria păcat, îți sugerez să înveți să accepți păcatul. Măcar pentru restul săptămânii. Oferta lor de transport este mană cerească. O să economisim o grămadă de bani și, poate, reușim să-ți păstrăm și reputația neatinsă. Ai o damă de companie.

Ea știa că este adevărat.

– Totul este foarte bine. Dar acum eu sunt cea care trebuie să călătoresc cu ei zile întregi într-o trăsură, susținând ficțiunile tale absurde.

– Întocmai. Atunci de ce să nu te distrezi?

– Să mă distrez?

El o apucă de umeri și așteptă ca ea să-i întâlnească privirea. Minerva se uită la el, cu mare reticență. Îi era imposibil să gândească limpede când se uita în ochii lui strălucitori de culoarea alunei.

– Trăiește clipa, M. Asta este șansa ta de a ieși din carapace. Undeva pe acolo se ascunde o fată interesantă și sigură pe ea. Mai iese la iveală din când în când. Încearcă să fii ea, doar pentru câteva zile. Altfel, nu o să ajungi prea departe în călătoria asta.

Minerva își mușcă buza. Își dorea să creadă că exista o fată interesantă și sigură pe ea și că, în sfârșit, cineva o vedea cu adevărat. Dar, din câte știa ea, el se folosea de același truc pe care îl jucase cu familia Fontley. Îi lua mințile cu laude false. Îi spunea exact ce își dorea să audă.

O mințea. Din nou.

– Sunt doar câteva exagerări inofensive. O conduse încet spre trăsură. Gândește-te că este ca și cum ai lua-o la fugă într-o vale. Dacă încerci să încetinești și să vrei să fii atentă pe unde mergi, te împiedici și te dai de-a berbeleacul. Dar, dacă te lași pur și simplu dusă de val, totul o să fie bine.

– Ești gata, domnișoară Sand? spuse domnul Fontley. Doamna Fontley și copiii au urcat deja.

Minerva dădu din cap.

Colin o ajută să urce în trăsură. După ce se așeză lângă Lettie și îi aranjă fustele, „fratele“ ei închise portiera trăsurii și își băgă capul pe fereastra deschisă.

– O să fiu pe aproape, M. Să nu-ți fie frică. Dacă ai nevoie de mine, știi ce să faci. Zâmbi și strigă: Tallyho!

Într-un suflet, Lettie și Gilbert îi strigară înapoi:

– Ești dus cu pluta!

Cu un ușor suspin, Minerva își îngropă fața în mâini.

*

– Mereu a fost așa între mine și M, spuse Colin. În timp ce înaintau printr-o mică regiune împădurită, el dădu la o partea ramurile pentru ca ea să poată trece. De când eram în fașă.

– Serios? întrebă Lettie. Chiar și când erați bebeluși?

Minerva își dădu ochii peste cap. De unde avea atâta energie să tot inventeze aiurelile astea? Ea era epuizată. Când se opriră să ia prânzul și să schimbe caii, ea alunecase deja prin valea lui metaforică toată dimineața, scoțând din joben minciună după minciună pentru a satisface

curiozitatea fără de margini a familiei Fontley. Sperase să se bucure de un scurt moment de răgaz când își declarase intenția de a face o mică plimbare ca să se mai dezmorțească.

Dar, desigur, Colin decisese să o însoțească. Iar Lettie și Gilbert normal că se autoinvitaseră să-l urmeze.

– O, da, continuă Colin, mergând pe cărare în fața lor. Eu și sora mea am avut dintotdeauna legătura asta profundă, care trece dincolo de cuvinte. Ni se întâmplă să purtăm conversații întregi fără să schimbăm un cuvânt.

Atunci el se uită la ea. Ea îi menținu privirea.

El avea dreptate. Puteau să poarte o conversație întreagă fără să schimbe măcar un cuvânt. Iar conversația pe care o aveau chiar acum era așa:

„Colin, încetează.

Nu cred că o să încetez, M.

Atunci te fac eu să încetezi.

Serios? Cum?

Nu sunt sigură, dar o să fie lent și dureros. Și nu o să las în urmă nici o dovadă."

– O dată, ea mi-a salvat viața, îi spuse el tânărului Fontley.

– Cine? întrebă Lettie. Domnișoara Em?

– Da, chiar ea. M-a scos, singură singurică, din ghearele morții. Este o poveste extraordinară.

Mergând printre ierburile înalte până la gleznă, Minerva se înecă de râs.

„O, sunt convinsă."

– Spune-ne. Sunt sigur că povestea îi face o mare cinste domnișoarei Sand.

Gilbert se uită la Minerva cu admirație în ochi. Și, probabil, cu un licăr de pasiune.

O, Doamne. Dintre toate momentele în care un tânăr ar fi putut, în sfârșit, să se îndrăgostească de ea…

– Ei bine, totul a început undeva în inima junglei, spuse Colin. Cât eram plecați să explorăm pe afară într-o zi, am fost mușcat de un gândac rar și foarte veninos.

Ochii lui Lettie scânteiară.

– Iar domnișoara Em a deschis rana și a supt veninul!

– Nu. Nu. Nu putea să facă asta. Otrava acționa prea repede.

– Așa că te-a dus până acasă ca să primești ajutor?

– Mă tem că nu. Colin clătină din cap. Eram prea greu pentru ea.

– Așa că l-am lăsat să moară și m-am dus acasă să iau cina, spuse Minerva cu voioșie. Sfârșit.

Gilbert râse.

– Ba bineînțeles că nu ai făcut-o. Ai fugit după ajutor, nu-i așa?

– Da, spuse Colin.

Ajunseseră la marginea pârâului. Colin își sprijini un picior pe un buștean prăbușit la pământ.

– Și pun pariu, spuse Lettie, așezând-se degrabă lângă cizma lui, că s-a dus valvârtej până acasă și s-a întors chiar la timp. A venit cu vreun vraci care să te vindece cu incantațiile și pulberile lui misterioase.

Zâmbind la auzul imaginației fetei, Colin clătină din cap.

– Nu. De fapt, când s-a întors cu ajutoare, era prea târziu. N-a mai putut să mă vindece. Murisem.

Toată lumea amuți.

– Dar… Lettie se încruntă. Nu se poate. Ești aici.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gilbert.

„Da, ce s-a întâmplat?“ aproape că adăugă și Minerva. Până și ea stătea cu sufletul la gură ca să vadă ce urma după ce el murise în junglă din cauza mușcăturii unei specii rare de gândac ceylonez.

„Nu s-a întâmplat nimic, nătăfleațo. Totul este o minciună.“

Colin își drese glasul.

– Ei bine, nu pot să vă spun exact ce s-a întâmplat. Pentru că m-am prăbușit inconștient pe pământul junglei și nu-mi mai amintesc nimic după aceea. Se pare că am intrat într-o comă profundă. Semnele vieții erau atât de slabe, încât familia mea a crezut că sunt mort. S-au rugat pentru mine, mi-au pregătit trupul și l-au pus într-un sicriu de lemn. Și următorul lucru pe care îl știu este că m-am trezit sub pământ. În întuneric. Îngropat de viu.

– Măiculiță, strigă Lettie și se agăță de cizma lui. Ce ai făcut?

– Am plâns. M-am jelit. Am zgâriat scândurile care mă țineau captiv până când unghiile mi-au devenit niște cioturi însângerate. Am disperat și am tremurat. Am răcnit până n-am mai putut. Vocea lui căpătase o notă stranie. El ridică privirea, căutând privirea Minervei. Și cumva, ea m-a auzit. Nu-i așa, M? M-ai auzit, urlând în întuneric. Eram singur și speriat. Dar în întunericul nopții, ai auzit strigătele chinuite ale inimii mele.

Minerva își înghiți nodul care i se puse în gât. Nu îi mai plăcea povestea asta. Nu era sigură ce juca aici Colin. Evident, descrierea unui Colin copil, rămas blocat și urlând în întuneric, era spusă pentru ea. Se părea că nu uitase episodul din noaptea trecută. Își amintea. Totul. Iar acum își dorea… ce, mai exact? Să-i mulțumească pentru ajutor? Să o ia peste picior pentru îngrijorarea ei?

El întrebă:

– Vrei să continui, M?

Ea clătină din cap.

– Nu. Nu vreau.

El se întoarse spre copii.

– A venit în fugă la mormânt, a început să sape în pământ cu mâinile goale. Când am auzit acele sunete… Ei bine, m-am gândit la început că am murit cu adevărat și dulăii iadului îmi zgâriau sicriul.

Lettie scoase un chițăit și își mușcă încheietura.

– Nici până în ziua de azi nu-mi plac câinii, spuse el.

– O, ce trist.

În amintirea ei, Minerva auzi ecoul urletelor lui înfrigurate. „Înapoi, jigodie.“

– Am încercat să urlu, dar n-am putut. Aerul parcă mă împresura tot mai mult din toate părțile și abia mai puteam să respir. Pe măsură ce sunetele se auzeau mai aproape, am reușit să trag o gură de aer. Suficient cât să strig un cuvânt. El se opri cu o emfază dramatică, apoi șopti: Tallyho?

Copiii își ținură respirația.

– Și vă puteți închipui ce incantație dulce am auzit la rândul meu.

– Ești dus cu pluta, răspunseră ei la unison.

– Exact, spuse Colin. M-a salvat chiar din ghearele morții. Scumpa și neînfricata mea soră.

Ochii li se întâlniră, iar Minerva fu nevoită să întoarcă privirea. Nu știa ce simțea, dar simțea… ceva. Și o simțea până în adâncul ființei ei.

Gilbert se întoarse spre ea.

– Cât de curajoasă ai fost, domnișoară Sand.

Ea flutură o mână în aer.

– Nu chiar.

– Este prea modestă. Mereu a fost. Ridicându-se de pe bușteanul căzut la pământ, Colin o apucă jucăuș de bărbie, înainte de a-i conduce înapoi spre drum. Așteptați numai să auziți povestea cu M. și cobra.

Capitolul 10

– Și aceasta… Colin lovi ușor cu furculița în farfuria de acum goală… este povestea cobrei.

Se lăsă pe spate, simțindu-se mulțumit.

Toți membrii familiei Fontley își întoarseră privirea de la el și se uitară uluiți la Minerva.

Minerva se uită încruntată la el.

– Nu sunt o îmblânzitoare de șerpi.

– Bineînțeles că nu. Îmblânzitorii de șerpi au nevoie de un flaut. El se întoarse spre familia Fontley. Vă spun, a fascinat creatura doar cu vocea ei dulce. N-a mai vrut să plece după ziua aceea. Chestia aia cu solzi s-a târât după ea peste tot prin Ceylon. A devenit animalul nostru de companie. I-am spus Sir Alisdair.

Pe sub masă, ceva ascuțit i se înfipse în coapsă. Își ascunse țipătul de durere cu un acces de tuse.

Colin știa că va plăti mai târziu pentru asta. Dar nu putea să nu o provoace. De când se întâlniseră prima dată, nu reușise să se înfrâneze nici măcar o dată. Astăzi, din toate zilele, voia să o facă să iasă din ascunzătoare, să o împingă dincolo de limitele pe care și le impusese singură.

Voia să fie surprins.

Și mai mult decât atât… voia să păstreze atenția ațintită asupra ei. Pentru că, dacă îi oferea șansa de a conduce discuția, știa că o va duce într-o direcție neplăcută. Una în care era vorba de cele întâmplate peste noapte. Nu își dorea de cele întâmplate peste noapte. În felul lui propriu și precaut, îi spusese tot ce avea nevoie să știe. Mai mult decât îi spusese vreodată cuiva.

– Domnișoară Sand, spuse Gilbert Fontley, cum te putem convinge să ne cânți?

Uimirea i se aprinse în ochi.

– Nu puteți.

– Domnul Fontley este un mare iubitor de muzică, spuse mama lor, bătând ușor brațul soțului. La fel și eu. Domnișoară Sand, ne-ar face așa

o deosebită plăcere să te auzim. Hai, fă-ne o favoare, draga mea. Avem un pian, chiar acolo.

– Dar… Ea înghiți greoi în sec și spuse pe un glas slab: N-aș putea.

Colin o privi cum cercetează aglomerata sală de mese a hanului. Într-un sat atât de mic, sala de mese a hanului era și crâșma din sat. Să fi fost peste treizeci de suflete în încăpere, călători care rămâneau peste noapte și sătenii care se bucurau de o halbă de bere împreună cu tovarășii lor, deopotrivă. Multă lume.

Tânăra domnișoară Lettie se alătură rugăminților.

– O, te rog, domnișoară Em. Cântă pentru noi.

– Haide, M, spuse Colin jovial. Doar unul sau două cântece.

Minerva încleștă maxilarul.

– Dar frate, știi că am renunțat la cântat. După acel incident oribil cu… miriapodul, nuca de cocos și… rubinele furate. Înainte ca el să insiste pentru detalii, ea se grăbi să adauge: Despre care am jurat pe mormântul părinților noștri să nu mai vorbim niciodată, dar niciodată.

El zâmbi. Acum mai venea de acasă.

– Este adevărat. Dar este ziua mea. Și mereu faci o excepție de ziua mea.

– Știi prea bine că nu este…

– E ziua ta, Sand? exclamă domnul Fontley peste ea. Ei bine, de ce nu ne-ai spus? Ar trebui să bem pentru sănătatea ta.

Domnul mai în vârstă chemă chelnerița și comandă vin de Xerex pentru toată masa.

În timp ce paharele erau trecute de la unii la alții, Minerva spuse cu o voce tăioasă:

– Dar, frate, tu nu bei niciodată alcool.

– Beau de ziua mea.

El închină paharul, apoi bău.

O auzi mârâind.

– Nu cânți, domnișoară Em? o rugă din nou Lettie. Mi-e așa de dor de puțină muzică. Și este ziua de naștere a domnului Sand.

În curând, toată familia Fontley se alătură încurajării.

Ea se întoarse spre el și spuse simplu:

– Colin.

Ochii ei mari și negri susțineau o pledoarie disperată pentru păsuire. „Nu mă pune să fac asta.“

Simți o mustrare de conștiință, dar nu avea de gând să intervină. Ajunsese să recunoască privirea aceea. Chiar înainte să facă un lucru extraordinar, în ochi i se aprindea scânteia aceea înnebunită și disperată.

– Bine, spuse ea. O să cânt.

Ridică paharul de vin de Xeres din fața ei, îl bău dintr-o singură înghițitură și îl așeză cu un clinchet categoric. Apoi își lipi ambele palme de masă și se ridică în picioare.

Cu pași liniști și hotărâți, se îndreptă spre pian. Își scoase ochelarii și îi ținu strânși în mână. Își lăsă degetul să apese o singură clapă de pian și, închizând ochii, fredonă tonul.

Și apoi deschise gura și cântă.

Bine. Cânta foarte, foarte bine.

„Surpriză."

Camera aglomerată se cufundă într-o liniște deplină, atât de repede, încât Colin aproape auzi cum se căscau gurile de uimire. Cântecul pe care îl alesese era o baladă veche, cunoscută. Fără vreo linie melodică fantezistă sau triluri de operă. Ci doar o melodie simplă, directă, care se potrivea vocii ei clare și lirice. Nu era un cântec menit pentru o serată muzicală și nici pentru vreunul dintre saloanele pentru femei din Spindle Cove. Dar era perfect pentru un mic han rustic. Genul de melodie discretă, fără gavote. Care nu se deranja să-ți impresioneze urechea sau să-ți acapareze mintea, ci îți ajungea direct în măruntaie.

Și în inimă.

Doamne sfinte! Era o nebunie de zile mari să se gândească… darămite să o spună… dar cântecul ei îl străpungea direct în inimă.

Nu putea să nege. Colin era fermecat. La fel de fermecat ca o cobră ceyloneză.

Mai mult decât atât, era mândru.

Când iubiții din baladă își întâlniră inevitabil tragicul sfârșit, iar mulțimea izbucni în aplauze entuziaste, Colin li se alătură.

– Asta e fata mea, murmură el.

Deși nu era, la drept vorbind. Nu avea dreptul să o revendice. Să creadă că în tot acest timp… în fiecare zi în care locuise la Spindle Cove… toate acestea sălășluiseră ascunse înăuntrul ei. Cântecul acesta extraordinar, care te cutremura până la lacrimi. Curajul de a-l interpreta în fața unei mulțimi de necunoscuți. Dulceața de a-l liniști noaptea, când el se chinuia din răsputeri să se întoarcă din iad.

Cum de nu văzuse nimic din toate acestea? Cum de nu știuse niciodată?

Familia Fontley… și toți ceilalți… o rugară să mai cânte o melodie. Minerva clătină din cap, sfioasă.

– Încă una, strigă Colin, făcându-și mâinile căuș în jurul gurii. Cântă preferata mea.

Ea îi aruncă o privire de răbdare încordată, dar cedă.

Mai apăsă pe o clapă. Un alt ton fredonat încet.

Un alt moment de pură revelație.

Se obișnuise deja de acum. Cu cântatul, cu atenția. Vocea ei căpătă putere și încredere. Cântă cu ochii larg deschiși și îi cântă direct lui. Ei bine, el îi ceruse asta, nu-i așa? Și era cel mai frumos cadou de nu tocmai aniversare pe care îl primise vreodată Colin. Buzele senzuale și pline îl subjugau. De fiecare dată când, între fraze, trăgea repede aer în piept, sânii aproape că îl implorau să îi acorde atenție.

Dacă primul cântec îl emoționase până în adâncul inimii… Ei bine, acesta îl emoționa în locuri aflate mult mai jos.

Colin își spuse că poate nu era o idee bună să fie văzut cum tânjește după propria lui „soră“. Dar o privire prin încăpere îi spuse că nu era singurul bărbat care se simțea atât de afectat.

Lui Gilbert Fontley, în special, i se aprinseseră rău călcâiele.

Fără să-și ia ochii de la Minerva, tânărul se aplecă spre Colin.

– Domnule Sand, crezi că este posibil să te îndrăgostești în decursul unei singure zile?

El zâmbi.

– N-aș ști să spun. Eu mă îndrăgostesc doar noaptea. Chiar dacă ține doar până la micul dejun.

Gilbert îi aruncă o privire confuză.

– D… dar… Am crezut că…

– Avem cu toții demonii noștri, Gilbert. Îl bătu ușor pe tânăr pe umăr și se aplecă. Îți dau un sfat. Rămâi în sânul Bisericii.

Minerva își încheie balada și, de data aceasta, el își dădu seama că nici un fel de rugăminte sau de aplauze nu o mai puteau convinge să cânte din nou. Chiar dacă toată lumea din cameră sări în picioare, strigându-și încurajările, ea își puse ochelarii și se apucă să-și croiască drum înapoi la masă.

Colin își trase scaunul în spate, dorindu-și să o întâmpine cu câteva cuvinte de laudă sinceră. Dar când dădu să traverseze încăperea, un bărbat masiv și nebărbierit, cu o cană în mână, îi intră în cale. O opri ca să o atragă într-un fel de discuție. În tot vacarmul, Colin nu-și dădea seama ce spuneau, dar nu avea nevoie de cuvinte ca să înțeleagă ce se întâmpla.

Bădăranul acela dezgustător o voia pe fata lui.

Iar Minerva nu voia să aibă nimic de-a face cu bădăranul dezgustător. Bruta îi pusese o labă murdară pe brațul și ea se împiedică în efortul de a se sustrage din prinsoarea lui. Ochelarii i se strâmbară ușor. Detaliul acela mic… acel mic indiciu al neliniștii ei… fu de ajuns pentru a-l face pe Colin să vadă douăzeci de nuanțe de roșu în fața ochilor.

Se ridică brusc în picioare, însetat de sânge.

*

– Domnule, dați-mi drumul.

Minerva se trase din mâna brutei revoltătoare. Respirația îi mirosea a bere și a usturoi. Trupul îi mirosea a… alte lucruri, pe care mai bine nu le menționai.

– Un alt cântec pentru Jes, dragoste. El îi ținu cotul cu o mână și îi mângâie talia cu cealaltă. Hai la mine în poală, să-mi cânți numai mie.

Mâna lui îi atinse în treacăt fundul.

Minerva se retrase. Se simțea murdară. Poate că alte femei știau cum să scape de o asemenea atenție nedorită, dar ea nu. Nu i se mai întâmplase niciodată asta.

Apoi îl zări pe Colin, croindu-și drum spre ea prin camera ticsită de lume. Pasul îi era aproape ușor, nepăsător. Dar, în timp ce se apropia, ea îi observă încordarea din maxilar și furia rece din ochi.

Îl împinse cu un braț pe bădăranul bețiv.

– Scuză-mă, spuse el, dar ții cumva mâna pe sora mea?

Bărbatul voinic se îndreptă și adoptă un ton afectat, aristocratic.

– Cred că da, băiete.

– Ei bine, atunci… Colin îl apucă de umăr. Asta este mâna mea pe tine.

Își înfipse cu toată forța un pumn direct în stomacul bădăranului. Apoi îl completă cu o lovitură zdrobitoare în față.

Mâinile Minervei zburară spre propria gură, acoperindu-i strigătul uimit.

Bărbatul nici măcar nu se mai clătină pe picioare, nici nu clipi. Pur și simplu se prăbuși la pământ. Cu o bufnitură zdravănă. Luând după el o masă întreagă și paharele de pe ea. Zgomotul de sticlă spartă și lemn făcut țăndări răsună prin încăpere, atrăgând atenția tuturor.

Colin rămase deasupra brutei, scuturându-și mâna și răsuflând din greu. Expresia de pe chipul lui era una de furie abia reținută.

– Să nu o mai atingi, spuse el, cu o voce ca oțelul rece. Niciodată.

Puse o mână pe cotul Minervei și, cu un semn din cap în direcția lui Fontley, o conduse afară din cameră. După ce plecară, în sala de mese izbucni un adevărat haos. Ea tresări la auzul scaunelor care zgâriau podelele și al vocilor mânioase care se auzeau tot mai tare.

Îl auzi limpede pe domnul Fontley strigând:

– Cum îndrăznești să o molestezi pe domnișoară?

Și apoi glasul strident al lui Gilbert.

– O să arzi în flăcările iadului pentru asta! Este o femeie a lui Dumnezeu!

Amândoi se opriră la baza scărilor. Și izbucniră în râs în același timp.

– Am face bine să urcăm, spuse ea.

– Ești bine? o întrebă el, oprind-o pe coridorul de la etaj. Privirea lui o cercetă din cap până în picioare. Nu te-a rănit în vreun fel?

– Nu. Nu, mulțumesc. Ea înghiți în sec. Tu?

El descuie ușa.

– Cea mai bună zi de naștere din viața mea.

Trecură pragul camerei lor în hohote de râs. În timp ce Minerva se duse să aprindă lampa, Colin se aruncă pe un scaun cu toată greutatea.

– Tu, spuse ea, ești ceva de necrezut.

– Hai. El îi zâmbi larg. Recunoaște. A fost distractiv.

Ea simți cum colțul gurii i se curbează fără să vrea.

– Eu… nu fac asta niciodată.

– Ce nu faci niciodată? Să cânți balade prin spațiile publice? Să provoci încăierări prin taverne?

– Nimic. Nu fac niciodată nimic din toate astea. Nici măcar nu fac asta vreodată. Ea îl apucă de mână și o întoarse în lumină. O, sângerezi.

– E o nimica toată. O simplă zgârietură.

Poate, dar Minerva se grăbi să aducă lavoarul și săpunul. Trebuia să facă ceva. Altfel, energia neliniștită și efervescentă pe care o simțea se putea dezlănțui în alte moduri. În moduri primejdioase.

Chiar în timp ce aduna tot ce îi trebuia, mâinile îi tremurau. Omul ăsta era un împielițat. Haosul în persoană. Ea nu știa niciodată ce poveste nebunească va mai născoci sau ce acțiune necugetată va face în continuare. De-a lungul călătoriei lor, putea să pună totul în pericol… reputația, siguranța, statutul ei științific.

Poate chiar și inima ei.

Dar trebuia să recunoască… chiar făcea ca lucrurile să fie distractive.

Revenind la masă cu o batistă curată, ea examină mai atent rana. El avea dreptate, era doar o zgârietură de-a lungul articulațiilor de la degete. Dar se alesese cu rana ca să o apere pe ea. Minerva voia să sărute această mână curajoasă și rănită. Se mulțumi să o tamponeze cu o cârpă umedă.

Ea îi atinse inelul cu sigiliu.

– Pariez că omul o să poarte blazonul familiei tale pe obraz săptămâni întregi.

El râse ușor.

– Foarte bine. Merita ceva cu mult mai rău.

– Nu mi-a venit să cred cu câtă ușurință l-au doborât, spuse ea. Și era atât de mare. Unde ai învățat să lupți așa?

– La clubul de box. Își răsfiră degetele și tresări puțin. Toți tinerii din Londra sunt înnebuniți după box. Gentleman Jackson și așa mai departe. O întrebare mai bună este… Vocea lui căpătă o notă adâncă. Unde ai învățat tu să cânți așa?

– Așa cum?

Ea își ținu capul plecat, examinându-i articulațiile.

– Așa. Locuiesc în Spindle Cove de mai bine de jumătate de an deja și am participat la nenumărate saloane afurisite, ca să nu mai vorbim de toate seratele informale de la pensiune. Duminicile la biserică. Am auzit-o pe Diana cântând de multe ori. Am auzit-o pe Charlotte cântând de multe ori. Pentru numele lui Dumnezeu, am auzit-o până și pe mama ta cântând. Dar pe tine niciodată.

Ea ridică din umeri, rupând o fâșie de pânză.

– Nu sunt vreo cântăreață prea strălucită. Știu doar baladele pe care le-am învățat când eram mică. După ce am crescut de ajuns, am evitat lecțiile de muzică de fiecare dată când se putea. Detestam bătăile de cap care veneau cu exersatul.

– N-aș crede că să cânți este o bătaie de cap pentru tine. Și nu o să cred nici că n-ai exersat vreodată, la cât de ușor ți-au venit cuvintele adineauri.

Minerva simți că roșește. Exersase, când nu era nimeni prin preajmă. Cântând singură când ieșea în plimbările ei. Dar, cum să cânți de una singură părea cam la fel de ciudat precum să citești în timp ce mergeai, nu era un lucru pe care își dorea să-l recunoască.

– Las cântatul în seama Dianei.

– Ah. Nu vrei să o eclipsezi.

Ea râse.

– De parcă aș putea s-o eclipsez vreodată pe Diana.

– Diana chiar este destul de strălucitoare, presupun. Păr auriu, piele luminoasă. O dispoziție veselă. Este foarte solară. Poate că n-ai putea să o eclipsezi. El își înclină capul și o privi dintr-un unghi nou. Dar, Min? Ai putea să o întreci la cântat.

– Suntem surori. Nu rivale.

El scoase un sunet disprețuitor.

– Toate femeile sunt rivale, iar surorile, cu atât mai mult. Doamnele se iau mereu la întrecere pentru poziție, se compară cu semenii lor. Nu pot să-ți spun cât de des mi se cere să comentez care doamnă este cea mai frumoasă, cea mai priceputǎ, cea mai desăvârșită, cea mai grațioasă… Și cine îmi cere aceste păreri? Întotdeauna femeile, niciodată bărbații. Bărbaților nici că le-ar păsa mai puțin. Nu de asemenea comparații.

Ea îl privi cu atenție.

– Despre ce comparații discută bărbații?

– O să-ți răspund la asta altă dată. Când nu sângerez și nu sunt în dezavantaj.

Minerva înfășură bandajul strâns.

– Nu vorbim despre domnișoare lipsite de experiență din societate. Vorbim despre Diana. Îmi iubesc sora.

– Suficient încât să-ți ascunzi singurul talent, ca ea să nu sufere prin comparație?

– Singurul meu talent? Ea strânse bandajul mai tare, iar el făcu o grimasă de durere. Nu este singurul meu talent și cu atât mai puțin cel mai bun talent al meu.

– Ah. Acum înțeleg cum stă treaba. El își frecă ușor mâna bandajată. Ești la fel de competitivă ca toate celelalte. Numai că tu te lupți pentru un alt titlu. Cea mai puțin atrăgătoare, cea mai puțin simpatică. Cea mai puțin bună de măritat.

Ea clipi spre el. Fără îndoială, îi dorise ca vorbele lui să o tachineze, dar ceva răsuna foarte adevărat în ele.

– Poate. Ea împături restul de pânză și îl puse în valiză. Sunt dedicată studiilor mele și nu sunt convinsă că vreau să mă mărit vreodată. În orice caz, nu cu genul de bărbat pe care și l-ar dori mama.

Așa că da, m-am mulțumit mereu să o las pe Diana să fie cea mai frumoasă, cea mai elegantă, cea mai amabilă. Cea mai bună cântăreață. Este binevenită să se bucure de toți pretendenții.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– În afară de mine.

– Tu ești un caz special.

– O să iau asta ca pe un compliment.

– Chiar n-ar trebui.

Și chiar nu ar fi trebuit să o privească așa. Atât de intens. De scrutător.

– De ce nu te-ai însurat cu mult timp în urmă? răbufni ea. Dacă nu vrei să dormi singur, căsătoria ar părea soluția logică. Ai avea o soție lângă tine în fiecare seară.

El chicoti.

– Știi câți soți și câte soții chiar dorm în același pat după luna de miere?

– Unele căsnicii sunt simple înțelegeri care nu implică nici o afecțiune, sunt sigură. Dar sunt și multe căsnicii bazate pe dragoste. Nu cred că ți-ar fi greu să le face pe femei să se îndrăgostească de tine.

– Dar dacă m-aș însura, ar trebui să fac cumva ca soția mea să rămână îndrăgostită de mine. Nu doar orice femeie, ci o femeie anume. Ani în șir. Și, mai mult, eu ar trebui să rămân îndrăgostit de ea. Dacă, din pură întâmplare, aș întâlni femeia cu care aș vrea să încerc asta… și încă nu am găsit-o, după ani întregi în care am încercat serios tot felul de femei… cum aș putea fi vreodată sigur că o să-mi iasă? Tu ești omul de știință dintre noi. Tu să-mi spui. Cum poate fi dovedită iubirea?

Minerva înălță din umeri.

– Presupun că trebuie testată.

– Ei bine, iată. Eu nu trec niciodată testele.

Ea îi aruncă o privire compătimitoare.

– Da, desigur. Știm amândoi că de aceea n-ai luat niciodată note mari la matematică. N-a avut nici o legătură cu lipsa de eforturi depuse. Pur și simplu nu reușeai să iei notă de trecere la teste.

El nu răspunse. Ci doar se lăsă pe spătarul scaunului, își puse mâinile pe după cap și o privi cu o expresie de nepătruns. Dacă era o privire de enervare, admirație, apreciere sau furie, ea nu-și dădea seama.

Cu un oftat, se ridică de la masă.

– Am putea să ne ducem la culcare.

Suita avea două dormitoare interconectate… ca să păstreze aparențele față de familia Fontley. Dar știau amândoi că îl vor folosi doar pe acesta. Ea traversă camera și se apucă să se descheie la sacou. Îi simți privirea ațintită spre ea cât își trase haina de pe umeri, își scoase brațele din mâneci și o puse deoparte. Nu avea minima decență să se uite în altă parte? Corpul ei se încălzi sub privirea lui cercetătoare, aprinzându-se și înfierbântându-se ca un tăciune care sfârâia în fum.

Se întoarse cu fața de la el și întinse mâna ca să slăbească capsele de la spatele rochiei.

– Lasă-mă pe mine, spuse el, apărând brusc în spatele ei.

Ea încremeni pentru o clipă, tentată să refuze. Dar rochia avea legături complicate. N-ar fi fost rău să o ajute cineva.

– Doar capsele, spuse ea.

– Desigur.

Dând la o parte câteva șuvițe de păr, el începu de la baza gâtului ei. Slăbi încet capsele, una câte una. Ea își încrucișă brațele peste piept, ținând rochia nemișcată, în timp ce gulerul ei începu să se desprindă încet.

– De unde ai știut?

Vocea lui răsună ca un murmur blând, alunecând peste gâtul ei.

– Să știu ce?

– „Barbara Allen“. De unde ai știut că este balada mea preferată?

Intimitatea guturală din vocea lui o copleși.

– Nu este preferata tuturor?

Râsetul lui blând răsună cald și sincer.

– Tocmai am aflat că avem ceva în comun?

– Avem tot felul de lucruri în comun, spuse ea, simțind că intră în scenă stupiditatea deja bine-cunoscută. Iată, bâlbâiala aiurită. Amândoi suntem oameni. Amândoi vorbim engleză. Amândoi înțelegem ce este un logaritm. Amândoi avem părul castaniu, doi ochi…

– Amândoi avem piele. Vârfurile degetelor lui alunecară peste umărul dezgolit, iar senzația i se împletici de-a lungul brațului. Amândoi avem mâini. Și buze.

Ea închise ochii strâns. Își ținu respirația pentru o clipă, înainte de a-și da seama că se pregătise pentru un sărut care nu avea să vină. Îl blestemă în gând, se blestemă în gând. Trebuia să-și scoată din minte toate gândurile legate de sărutul lui. Doar că… nu reușea să nu se gândească la felul în care o privise cât cântase. Felul în care se îndreptase spre ea, croindu-și cutezător drum prin mulțime.

Felul în care îl răpusese pe bărbatul acela și cum acceptase să se rănească pentru ea.

Își drese glasul și făcu un pas înainte, cu fața încă îndreptată spre perete.

– Mulțumesc pentru ajutor. Vrei să te întorci acum, te rog?

– M-am întors.

Plăcile din podea răspunseră cu un scârțâit obosit de încu-viințare.

Minerva întoarse capul, aruncând o privire în oglindă ca să se asigure. Aproape că își dori să-l surprindă și pe el aruncându-i priviri. Dar era evident că văzuse destule cu o seară în urmă. Rămase cu spatele la ea, în timp ce ea își scoase rochia peste șolduri și păși într-o parte.

După ce rămase numai în cămășuță, se ghemui sub așternuturi și se întoarse cu fața la perete.

– Suntem în siguranță acum.

– În siguranță. El scoase un zgomot ironic și neîncrezător. Pentru cine?

Ea încercă să se prefacă dormind în timp ce el umbla prin cameră, scoțându-și cizmele, punându-și ceasul și butonii deoparte. Întețind focul. Scoțând tot felul de sunete bărbătești fără nici o urmă de regret. Bărbații nu șovăiau niciodată când era vorba de a-și face simțită prezența. Li se permitea să trăiască la lumina zilei, să tune și să fulgere și să flecărească fără nici o rezervă, în timp ce doamnele erau mereu învățate să rămână supuse și să se exprime în șoapte nedeslușite.

Patul scârțâi puternic când el se lăsă cu toată greutatea lângă ea. Brațul lui îi atinse în treacăt spatele. Doar acel ușor contact îi făcu tot corpul să se înfioare. În timp ce el se făcu comod în pat, ea era atât de conștientă… atât de limpede și de perfect conștientă… de fiecare parte a lui. De fiecare parte a ei. De fiecare loc în care li se atingeau corpurile lor și de fiecare loc în care nu li se atingeau.

– O să poți să dormi? întrebă ea, după câteva minute.

– La un moment dat.

– Ai vrea să vorbești? întrebă ea spre perete.

Se simțea ca o lașă, incapabilă să se întoarcă și să-l înfrunte.

– Aș prefera să te ascult. De ce nu-mi spui o poveste înainte de culcare? Una pe care o citeai în copilărie.

– Nu citeam povești în copilărie.

– Nu pot să cred. Stai mereu cu nasul în vreo carte.

– Dar este adevărat, spuse ea încet. Când eram mică, le-a luat ani de zile ca să-și dea seama de hipermetropia mea. Toată lumea credea că sunt o ștrengăriță în cel mai bun caz sau bătută în cap, în cel mai rău. Mama mă tot certa că mă încrunt, că visez cu ochii deschiși. Diana îmi citea întotdeauna povești din cărțile ei, dar oricât ar fi încercat să mă învețe, nu reușeam să deslușesc literele. Aveam o dădacă și ea ne cânta balade în timp ce-și făcea treaba. Obișnuiam să mă țin după ea peste tot și să ascult, memoram cât puteam. Acelea au fost poveștile mele. Ea închise ochii. În cele din urmă, o guvernantă și-a dat seama că am nevoie de ochelari. Când i-am pus prima dată la ochi, nici nu pot să-ți spun… A fost o minune.

– În sfârșit, vedeai bine?

– Știam că nu eram complet lipsită de speranță. Un nod i se puse în gât. Vezi tu, crezusem că aveam o problemă gravă și că eram lipsită de speranță. Dar dintr-odată, am putut să văd lumea clar. Și nu doar la depărtare, ci la câțiva centimetri de mine. Mă puteam concentra pe pagină. Puteam să explorez lucrurile din jurul meu, să descopăr lumi întregi la doar o aruncătură de băț. Puteam să fiu bună la ceva, pentru prima dată în viață.

Nu știa dacă el putea înțelege, dar de aceea simpozionul era atât de important pentru ea. De aceea Francine însemna totul. Era motivul

pentru care, cu câteva dimineți în urmă, deschisese cufărul care își ținea trusoul și schimbase fanteziile de mireasă pe noi țeluri științifice. Minerva nu fusese niciodată fiica pe care și-o dorise mama ei. Era diferită de surorile ei și era împăcată cu ideea. Putea să trăiască în pace cu ideea că era o imitație jalnică pentru o doamnă elegantă din lumea bună… atâta timp cât cineva, undeva, o respecta și o admira doar pentru că era ea. Minerva Highwood, geolog și șoarece de bibliotecă și… iar după astă seară, uneori cântăreață.

– După ce am învățat să citesc, spuse ea, n-au mai putut să mă desprindă de cărți… încă nu reușesc. Dar trecusem deja de vârsta basmelor.

– Ei bine, spuse el, părând somnoros. A fost o frumoasă poveste pentru copii. Fata deznădăjduită. Doica binevoitoare. Final fericit. Cam toate basmele sunt așa.

– Serios? Aveam impresia că în cele mai multe dintre ele este vorba și de un prinț chipeș și fermecător.

Tăcerea se prelungi. În note jalnice.

– Ei bine, al tău chiar are un cavaler, spuse el în cele din urmă. Sir Alisdair, colegul.

– Bănuiesc.

Sperând că vocea nu îi va trăda dezamăgirea, își încleștă degetele în cearșafuri și le strânse tare.

Greutatea lui se mișcă lângă ea.

– Știi, mă întrebam ceva. Dacă jurnalul care mi-a preamărit farmecele cu atâta înflăcărare era cel fals… ce naiba scrie în cel real?

Capitolul 11

Kate Taylor se uită lung spre paharul de apă. Nu i se părea just.

În colțul opus al mesei de la Queen's Ruby, Charlotte răsfoia o cărticică legată în piele.

– Una, alta… și încă alte câteva lucruri despre pietre…

– Continuă să cauți, spuse doamna Highwood. Este singurul jurnal al Minervei. Trebuie să-l fi menționat pe undeva.

Doamna Nichols, bătrâna proprietară a pensiunii, le ceru slujnicelor să servească desertul. În timp ce o slujitoare cu un șorț așeză bolurile cu syllabub[1] în fața fiecărei farfurii, Kate schimbă priviri cu Diana. Știa că trebuiau să simtă aceeași combinație de curiozitate și groază.

Firește, fuga celor doi fusese tema principală de discuție în Spindle Cove, iar Kate își dorea la fel ca oricine altcineva să afle detaliile neașteptatei povești a Minervei. Dar să-i citească jurnalul cu voce tare la cină? Părea ceva de foarte prost gust.

– Serios, mamă, interveni Diana. Chiar este nevoie să citim jurnalul Minervei? Cu voce tare? N-ar trebui să i se acorde o minimă intimitate?

Doamna Highwood se gândi.

– În mod normal, nu mi-aș băga niciodată nasul. Nu-i așa, doamnă Nichols?

Doamna Nichols clătină din cap.

– Niciodată, doamnă Highwood.

– Dar în cazul ăsta, situația justifică unele investigații. Nu-i așa, doamnă Nichols?

– Desigur, doamnă Highwood.

– Caporalul Thorne tot insistă să se ducă după ei sau, cel puțin, să-i dea de veste lordului Rycliff. Pare să trăiască cu im-presia greșită că lordul Payne pune la cale un fel de mârșăvie. Dar nu aș crede niciodată una ca asta despre el. Dumneata ai crede, doamnă Nichols?

– În nici un caz, doamnă Highwood. Este un tânăr extraordinar. Îmi laudă mereu plăcintele.

– O, iată. Zice ceva despre o descoperire măreață, anunță Charlotte, deschizând jurnalul la o pagină de mijloc.

Toată lumea de la masă înălță brusc capul.

Charlotte mai examină un pic.

– Nu contează. Este vorba de șopârle.

– Șopârle! Cu un geamăt, doamna Highwood își împinse deoparte porția de syllabub. Chiar nu înțeleg cum de-a reușit să pună mâna pe el.

– N-a pus mâna pe el, mamă. Îți tot spun că s-a pus mâna pe ea. Charlotte mai întoarse o pagină. Dacă îl plăcea, nu o mărturisea în propriului ei jurnal? Eu sigur aș umple caiete întregi cu poezii dacă s-ar îndrăgosti de mine un bărbat așa de chipeș ca lordul Payne.

Kate acceptă un pahar de sirop de pe o tavă.

– Poate că pur și simplu Minerva nu are o înclinație spre poezie.

– Dar măcar ar trebui să spună ceva de bine. Uite, aici. Îl menționează doar aici, pe la jumătate. Și la cât se presupune că este de inteligentă, nici măcar nu poate să-i scrie numele pe litere. Scrie P-A-I-N[2].

Kate zâmbi pe sub mustăți. Cumva, se îndoia că Minerva îl scrisese așa din greșeală.

– Lasă baltă ortografia, copilă, o îndemnă doamna Highwood. Doar citește. Ce spune?

Charlotte își sorbi limonada și se pregăti.

– „Cum azi a fost joi, am fost obligate să suportăm prezența lordului Payne la cină. Nu știu dacă indigestia serioasă mi-a fost provocată de prezența lui, lingușelile mamei sau plăcinta de țipar a doamnei Nichols. A fost o seară foarte neplăcută, oricum ai lua-o.“

– A scris-o vara trecută? întrebă Diana.

Charlotte clătină din cap.

– Săptămâna trecută.

Kate știa că acesta trebuia să fie momentul în care să apere plăcinta de țipar a sărmanei doamne Nichols. Dar, la drept vorbind, era imposibil să aperi așa ceva. Într-un comun și tăcut acord, toată lumea luă câte o lingură de syllabub.

Apoi câte o înghițitură de sirop.

Apoi syllabub din nou.

– Ei bine, trebuie să spună mai multe. Doamna Highwood flutură lingura spre Charlotte. Citește mai departe, dragă.

– Citesc mai departe. Charlotte răsfoi restul paginilor din jurnal. Nu prea mai am ce să citesc. Vorbește numai despre pietre, scoici și urme de șopârlă. Singurul bărbat pe care îl menționează adesea este un om de știință. Sir Alisdair Kent. Pare să-l admire foarte mult. Când se sinchisește să spună ceva despre lordul Payne, nu este niciodată ceva de bine. Ea închise brusc jurnalul. Ți-am spus că nu-l iubește, mamă. A fost luată împotriva voinței ei. Trebuie să-i permiți caporalului Thorne să se ducă după ei.

Doamna Highwood întinse mâna peste masă.

– Dă-mi-l mie, copilă.

Ea luă jurnalul de la Charlotte, îl deschise la ultima pagină scrisă, îl ținu la o distanță de un braț și îl cercetă atentă. Încruntarea ei încordată se topi iute într-o expresie de încântare.

– Aha. Iată. O consemnare scrisă acum doar trei nopți. „Vești tulburătoare de la magazinul All Things. Se zvonește că Payne o să ceară mâna lui D. Ce om ticălos și mincinos! La urma urmei, mi-a promis vara trecută. Nu pot să permit una asta.“ Și apoi, la câteva zile după aceea, avem ultima consemnare. Ziua de după dans, dragile mele. Doamna Highwood își arcui o sprânceană. „Payne este convins acum. Plan pecetluit cu sărut. Plecăm în zori.“

Ea aruncă jurnalul pe masă, făcând cristalul să zăngănească.

– Iată, Diana. Sora ta este o seducătoare intrigantă și vicleană. Ți l-a furat pe lordul Payne chiar de sub nas și punea asta la cale de vara trecută. Încă de la bun început. Închipuie-ți.

– Nu a fost niciodată al meu ca să-mi fie furat. Diana se înroși. Sunt convinsă că lucrurile nu sunt cum par.

– Poate că nu, spuse Kate, încercând să-și întipărească în minte ideea unei Minerva Highwood, seducătoare necuviincioasă… și eșuând lamentabil. Dar cred că putem concluziona, fără îndoială, că, indiferent unde s-au dus Minerva și lordul Payne, ea a plecat de bunăvoie. Sigur nu a fost răpită.

– Mârșavă treabă! Doamna Highwood duse la gură o lingură mare de syllabub. Când s-a întâmplat asta? N-a arătat niciodată vreun interes pentru bărbați. Nici prin vis nu mi-aș fi închipuit că Minerva știe să facă diferența dintre un sărut și un abces. Iar acum…

– Măiculiță, spuse Charlotte cu răsuflarea întretăiată, încremenind brusc și uitându-se fascinată la propria lingură. Acum. Închipuie-ți numai unde trebuie să fie acum.

Kate se înecă de râs.

Diana închise strâns ochii.

– Charlotte, te rog. Hai să ne abținem.

Desert sub formă de cremă de lapte, cu sos de lămâie

Joc de cuvinte între Payne și „pain“ (durere, în limba engleză)

Capitolul 12

Pentru a doua oară în tot atâtea nopți, Minerva fu trezită de gemete chinuite.

De data aceasta, nu erau ale lui Colin.

Când se trezi de-a binelea, îl găsi dormind liniștit lângă ea. Totuși, prin perete, sunete îngrozitoare îi ajungeau la urechi. Bocăneli violente și strigăte disperate.

– Colin. Colin! Ea îl scutură de braț. Trezește-te. Moare cineva.

– Ce? Cine? El se ridică iute în pat și se izbi cu capul în căpriorul înclinat. În afară de mine, vrei să spui?

Ea îi puse o mână pe braț și înclină capul cu subînțeles.

– *Ascultă.*

El închise ochii.

Sunetele dezgustătoare ale violenței continuară. Auzi urletul unei femei.

– Deci? insistă ea, devenind disperată. N-ar trebui să te îmbraci, și repede? Să te duci după hangiu măcar? Trebuie să facem ceva.

El oftă și își frecă fața.

– Ce auzi tu nu este o crimă. Nu moare nimeni. Decât în stil franțuzesc.

– Poftim? Cum adică „stil franțuzesc“?

– Se împerechează, spuse el, trântindu-se înapoi în pat și azvârlindu-și încheietura peste ochi. Nu se ceartă, oricine ar fi. Ba chiar se distrează pe cinste. În șoaptă, adăugă: Naiba să-i ia!

– Este mereu așa de zgomotos? întrebă ea.

– Doar când este bine.

– Bine?

Minerva se încruntă, ascultând.

Nimic nu părea să sune a bine. Biata femeie urla ca din gură de șarpe.

– Cum se face că ești atât de curioasă și de educată, și totuși atât de naivă? Înțelegi ideea de împerechere, nu-i așa?

– Bineînțeles că înțeleg. Aspectul științific, în orice caz. Un țipăt

străpunse prin perete. Ea îl strânse de braț. Colin, ești sigur…?

– Da. El își acoperi fața cu o pernă și gemu în ea. Iar eu care credeam că să dormi singur este cel mai mare chin.

Bătăile ritmice deveniră tot mai zgomotoase, mai rapide. Un țipăt scăzut, de bărbat, se alătură țipetelor femeii.

Și apoi totul se opri.

– Gata, spuse Colin, punându-și la loc perna sub cap. Au terminat. Acum s-a terminat și putem să dormim puțin.

Trecură câteva minute.

– Nu dormi, spuse el.

– Nici tu.

– Nu pot. Fir-ar să fie! Corpul meu este prea ușor de influențat. Se întoarse pe o parte cu fața spre ea, iar cu vârful degetelor o prinse de marginea mânecii. Poate și al tău o fi la fel? Ești excitată?

Nu știa ce să înțeleagă din căldura care îi cuprinsese corpul. Nici din felul în care degetul lui mare îi mângâia brațul.

– Mă simt mai ales confuză, spuse ea.

El râse ușor.

– Nu o să cred că ești atât de inocentă. Mâna lui alunecă alene pe o parte a corpului ei. Înțelegi că există plăcere în actul în sine, nu?

– M-am prins de asta, da. Dar dacă e așa, de ce nu sună mai plăcut?

– Pentru că actul iubirii nu este civilizat. Este natura în forma cea mai pură și primară. Primitivă și sălbatică. Ar trebui să înțelegi un pic, dacă vreodată o să… Ea aproape că îi auzi sprâncenele arcuindu-se. Stai. Nu-mi spune că nu ai făcut-o. Tu, o femeie de știință, care poți recita logaritmul ce definește forma exactă a unei cochilii de amonit. Nu-mi spune că nu înțelegi cum funcționează propriul tău corp.

– Nu-ți spun nimic.

Ea începu să răsufle tremurător.

– Nu se poate, spuse el și mâna lui se strecură peste coapsa ei, ca exploratoarea aceasta îndrăzneață a peșterilor subacvatice să nu-și fi explorat propriul golfuleț?

Prin cearșaf, el o atinse. Acolo. Între picioare. O senzație incandescentă se arcui prin întuneric. Îi scăpă un suspin ușor, dar ea își pecetlui iute buzele.

– Ai spus ceva?

Ea clătină din cap. Inima îi bătea nebunește în piept.

– Hm. Chiar cred că înțelegi plăcerea. Atingerea lui se mișcă într-un cerc diabolic. Dar numai genul de plăcere tăcută, secretă. Ai avut mereu pe cineva în preajmă, nu-i așa? Surori, slujitoare. Te-ai mângâiat așa? Încleștându-ți strâns maxilarul, întorcându-ți capul spre pernă ca să fii foarte, foarte tăcută?

Degetele lui schițau mângâieri ușoare, plimbându-se peste locurile ei intime cu mișcări atât de delicate încât ai fi putut spune că erau făcute din greșeală, fără intenție. Dar știa ea mai bine și știa și corpul ei.

Sfârcurile ei se transformară în culmi încordate și o senzație de umezeală i se strânse între coapse.

Natura interzisă și neașteptată a atingerii lui era aproape mai seducătoare decât contactul fizic.

Un bărbat o atingea, acolo.

Colin o atingea, acolo.

Nu era cu putință. Ea nu putea permite un asemenea lucru.

Dar se întâmpla, iar ea îi permitea și… Doamne sfinte, era minunat. Sub straturile cămășuței și ale așternuturilor, el își lăsă degetul să urce spre interiorul coapsei ei. Minervei i se tăie răsuflarea.

– Colin…

– Nu. Nu. Dacă mă înșel, nu-mi spune. Mă încântă prea tare ideea asta. Micuța femeie de știință, care desfășoară cercetări tăcute pe sub cămașa de noapte. Sau în baie, poate. Degete curioase rătăcind, explorând. Urmărind în continuu plăcerea care urcă… și tot urcă. Vocea lui era întunecată, decadentă. Până când criza se cutremură prin tine într-o tăcere perfectă și devastatoare.

Îi cuprinse cu blândețe în mână muntele lui Venus și gemu ușor.

– Doamne, Min. Imaginația erotică a unui bărbat chiar este puternică. Dar cred că asta este cea mai ispititoare imagine pe care am avut-o vreodată în minte.

– Dar… dar te înșeli. În cea mai mare parte.

El se opri.

– În cea mai mare parte?

Ce Dumnezeu o posedase ca să mai adauge acele cuvinte? Toată discuția era prea înspăimântătoare ca să creadă că se întâmpla cu adevărat. Făcuse propriile explorări? Da. Se ridicaseră vreodată acele momente tainice la umbra euforiei pe care o simțea chiar acum, cu el? Doamne, nu.

Nu mai simțise niciodată așa ceva. Evident, era atât o fată prea cuminte, cât și o cercetătoare slabă. Un eșec, oricum o luai.

– Cred că mai avem nevoie de o lecție, Min.

Cuvintele lui treziră un fior vijelios înăuntrul ei.

– Da?

– Da. Mâna îi urcă până pe abdomen. Da, trebuie să înțelegi asta. Sălbăticia actului. Cât de bine poate să fie, când este sălbatic, desfrânat și zgomotos. El își întoarse mâna, trecându-și spatele degetelor pe sub arcuirea sânului ei. Trebuie să știi ce meriți să primești de la un bărbat. Sau o să ajungi într-o căsnicie lipsită de pasiune. Legată de un geolog bătrân și plicticos, ale cărui idei ar putea să-ți inspire admirație, dar a cărui atingere nu o să te facă niciodată să te zvârcolești, să gemi și să urli.

Atingerea lui încetini, apoi se opri pe sânul ei.

– Ai încredere în mine? întrebă el.

– Legat de ce?

– De corpul tău. De plăcerea ta.

O spuse atât de direct. Ea nu știa cum să răspundă. Avusese deja încredere să lase în seama lui propria siguranță și bunurile. Putea chiar să aibă încredere în privința virtuții ei. Dar știa că nu va putea să îi încredințeze niciodată inima acestui bărbat. Iar organul acela nu era parte integrantă din corpul ei?

Dar își dorea, avea atâta nevoie de atingerea lui. Buzele și limba îi erau stânjenite de dorință. Nu se putea convinge să spună nu.

– Închide ochii, spuse el. Închide ochii și gândește-te la el.

Ea închise ochii.

– La cine să mă gândesc?

– La el, oricine ar fi. La Sir Alisdair Kent. Sau la prințul din poveste. Trebuie să visezi la cineva. Toate tinerele visează.

Își închipuia că așa era. Toate fetele aveau un pretendent de vis, iar Minerva nu făcea excepție.

Dar cele mai multe dintre ele nu avuseseră niciodată șansa de a sta lângă el în carne și oase. Era ceea ce i se întâmpla ei. Pentru că… deși încercase să nu se adâncească în visuri fanteziste… când chiar ceda și își închipuia că se simte în siguranță și adorată în brațele unui bărbat chipeș, fermecător, de neatins…

Bărbatul acela semăna foarte mult cu Colin.

Detesta să o recunoască, chiar și pentru sine. Iar ideea că el ar fi putut să aibă vreo bănuială… Era o perspectivă prea jalnică.

Simți că se mișcă patul. Și apoi simți cum greutatea lui se așează deasupra ei. Un bărbat în toată regula, înflăcărat și musculos, era întins peste corpul ei, iar trupurile le era despărțite doar de hotarul unui așternut.

Ea se încordă. Peste tot.

– Șșșt, murmură el, depărtându-i blând, dar hotărât, picioarele pentru a-i cuprinde lățimea șoldurilor. E în regulă. Nu o să-ți fac nici un rău. Nu o să ridic așternutul. Ești în siguranță sub el. Doar ține ochii închiși și buzele întredeschise. Și învață ce senzație ar trebui să ai.

„Învață ce senzație ar trebui să ai.“ Nu ar trebui să simtă tandrețe și romantism?

Să faci dragoste nu ar trebuit să-ți dea senzația de… dragoste?

Dar aceasta nu era dragoste. Era o diversiune, o lecție. O altă amăgire elaborată.

Cu toate acestea, reacția corpului ei era reală. Membrele îi erau neliniștite sub ale lui. Răsufla atât de greu, încât simți cum amețește și rămâne fără putere.

El îi cuprinse sânul prin pânza lenjeriei, desenându-și atingerile în cerc peste conturul amplu înainte de a se întoarce spre interior, spre vârful care se întărea cu rapiditate.

– Un iubit bun, murmură el, apăsând săruturi fierbinți chiar sub urechea ei, o să aibă timp pentru tine. O să pună mereu plăcerea ta pe

primul loc. O să-ți dea libertatea să experimentezi, libertatea să atingi. Libertatea să ceri tot ce își dorește cu ardoare trupul tău.

Îi atinse ușor sfârcul. În treacăt, ca dezmierdarea unei pene. Senzația era uimitoare, desăvârșită.

– Ți-a plăcut asta? întrebă el. Vrei mai mult?

„Da. Da, și da, te rog."

– Atunci trebuie să-mi spui asta. Nu în cuvinte, dacă nu vrei. Când ești în brațele pasiunii, cuvintele pot… și ar trebui… să dea greș. Dar un bărbat se descurcă cel mai bine când este încurajat. Deci, dacă vrei mai mult, trebuie să-mi spui asta. Cu o răsuflare, un oftat sau un mic geamăt de plăcere. Hai să încercăm din nou, vrei?

Încă o dată, degetului lui tachină sfârcul încordat și dureros. Și se retrase, aproape înainte ca ea să înregistreze senzația.

Și apoi, nimic.

Ea își mușcă buza. Știa că el aștepta răspunsul ei. Ce om groaznic și sâcâitor! O conducea până pe culmile tremurătoare și înfocate ale plăcerii, apoi o abandona acolo. Dacă nu implora pentru mai mult.

Minerva rămase nemișcată și tăcută parcă o veșnicie, luptându-se cu sine. Luptându-se între dorința de a se bucura de doar un pic mai mult și teama de a pierde mult prea mult.

Nevoia brută și curiozitatea ieșiră învingătoare.

Buzele ei se întredeschiseră și ea scoase un suspin molcom, aproape muzical.

El răspunse cu un geamăt adânc, răsunător.

– Da. Așa. Suspină din nou pentru mine.

El își lipi degetul pe sfârcul ei și îl frământă, șicanând iar și iar centrul încreștit. Ea oftă din nou, mai apăsat de astă dată, iar el o răsplăti și o ciupi ușor. Ea se arcui spre atingerea lui, apoi întoarse capul într-o parte.

– Îți place? Îi apucă din nou. Răspunde.

Ea scoase un geamăt scăzut și gutural. El avea dreptate. Să dai glas plăcerii făcea ca totul să fie cu mult mai dulce, mai clară. Mai reală.

– Da. Doamne, da. Așa înnebunești un bărbat, iubito. Mâna lui îi cuprinse sânul și se modelă pe el, în timp ce desena o cărare de săruturi pe coloana gâtului ei, savurându-i și gustându-i pielea. După ce te-am făcut să suspini, singurul lucru la care mă pot gândi este cum să te fac să gemi. Apoi să scâncești. Apoi să urli într-un extaz neputincios.

Se mișcă deasupra ei, rearanjând-și greutatea. Era atât de tare peste tot, apăsându-se peste carnea ei delicată. Pieptul lui musculos îi strivi sânii. Genunchiul lui îi despărți coapsele. Și apoi, organul acela tare, vibrând cu nerăbdare, pe care îl observase și admirase cu neobrăzare seara trecută… se apăsă pe sexul ei.

Plăcerea se dezlănțui înăuntrul ei. Intensă. Mistuitoare. Fără să semene cu nimic din ce mai cunoscuse vreodată în viață.

Ea gemu, un suspin adânc și încărcat de dorință. Pentru că își dorea

mai mult. Să îi simtă mai mult tăria, căldura. Să se bucure mai mult de frământarea atrăgătoare care o înnebunea prin așternutul rece și fin.

El îi oferi exact lucrul după care tânjea. Impuse un ritm, lent și regulat, legănându-se pe trupul ei în timp ce îi săruta gâtul și îi dezmierda sânii ascunși sub adăpostul pânzei.

– Da? o îndemnă el și îi supse lobul urechii.

– Da.

– Mai mult?

– *Mai mult.*

– Spune-mi-o acum cu mâinile tale. Ține-te bine de mine. Mișcă-te împreună cu mine.

Ea se agăță de el, fără nici o sfială, lăsându-și mâinile să se strecoare pe umerii lui. Febrilitatea ei nu făcu decât să sporească atunci când simți sub palme contractarea și încordarea mușchilor lui. Se chinuia atât de mult și o făcea pentru ea. Totul era pentru ea. Îi plăcea la nebunie să simtă forța trupului lui, în timp ce el se mișca și se dezlănțuia deasupra ei. Iar și iar și iar.

Curând, o făcu să geamă cu fiecare mișcare încântătoare. Cu cât îl striga mai tare, cu atât răspunsul lui era mai răsunător. Salteaua se alătură simfoniei lor erotice, scârțâind sub apăsările lui puternice și ritmice. Mări cadența, iar cadrul patului veni să le completeze concertul cu o percuție înăbușită, izbindu-se neîncetat în perete.

– Da, Min. Așa ar trebui să fie. Nevoia crudă îi ascuți vocea. Să nu te mulțumești niciodată cu mai puțin. Să fii neînfricată. Sălbatică, zgomotoasă și minunată. Doamne, ești minunată.

Era întuneric și știa că abia dacă o putea vedea. Dar nu mai conta. Se simțea minunată. Sub atingerea ei, pielea lui înfrigurată ardea. Împreună, creaseră acest moment de plăcere uluitoare și extraordinară.

Ea o luă pe urmele senzațiilor, înclinându-și șoldurile și lăsându-se în voia penetrărilor lui, pe măsură ce acestea i se dezvăluiau tot mai rapide și mai puternice.

Apoi ceva se schimbă. Dintr-odată, plăcerea începu să o urmărească pe ea. Vânând-o cu o intensitate neîndurătoare. Nu se mai putea ascunde de ea, nu mai putea să scape.

Ea deschise ochii, mari și pierduți în întunericul de nepătruns.

– Colin.

– Da. El continuă să o dezmierde, necruțător. Da, spune-mi numele. Mai tare.

– Colin, eu… Vocea ei se împiedică într-un geamăt înfricoșător. Nu pot…

– Nu te împotrivi. Totul este așa cum ar trebui să fie. Este perfect. În timp ce el continuă să insiste, își lipi fruntea de umărul ei. Ești perfectă.

Iată… plăcerea. Tumultuoasă, provocatoare. Izbucnind din interior. Purtând-o într-un loc întunecat și ciudat. Ea îl strânse mai tare, îngropându-și unghiile în umărul lui.

„Nu-mi da drumul.“

El îi sărută obrazul, buzele.

– Atinge plăcerea pentru mine, scumpo. Atinge plăcerea pentru tine.

În cele din urmă, ea capitulă. Se auzi urlând când extazul o cuprinse în cele din urmă și o înălță spre culmi. O sfărâmă în mii de bucățele. O făcu să-și iasă din fire. O lăsă fără suflu și pe deplin schimbată înăuntrul ei.

Și totuși, el nu se opri, rotindu-și șoldurile într-un ritm chinuitor și frenetic. Îi cuprinse fața în mâini, apoi îșsi lăsă degetele să i se împletească în șuvițele de păr. Trase delicat și o mie de nervuri dezlănțuiră un nou iureș de plăcere înăuntrul ei.

O ținu strâns și nemișcată, frământându-și membrul tare de ea.

– Îmi pare rău, gemu el. Este prea bine. Nu mă pot opri.

Cu un mormăit sălbatic, el se cutremură și se smuci în îmbrățișarea ei. Apoi se prăbuși greu peste ea, răsuflând întretăiat în curbura gâtului ei.

Degetele ei își relaxară strânsoare pe umerii lui. Mâinile îi tremurau. Nu știa cum să-l atingă. O picătură de sudoare i se prelinse de-a lungul claviculei. Nu era sigură dacă era a ei sau a lui.

Ce însemnau toate astea? Nu era chiar un act rece de împreunare, cu atât mai puțin dragoste. Dar era real într-un fel. Nu știa ce să creadă despre el acum. Cu atât mai puțin cum să-l privească și să-i vorbească dimineață. Ce să mai creadă despre ea, după ce gemuse și îi oftase numele? Era ruinată? Era o destrăbălată?

El se rostogoli pe o parte, cu o mână încă încurcată în părul ei. Pieptul i se ridică și coborî cu un suspin greu.

– Doamne, femeie.

„Femeie.“ Era o femeie.

– Mă iei mereu prin surprindere. Încep ca profesor, vrând să-ți dau o lecție. Și apoi, cumva… la câteva minute după, îmi dau drumul ca un școlar.

El scoase un chicotit răgușit și afectuos.

Și la câteva secunde după aceea, sforăia de zor.

Capitolul 13

– Doamne. Tresărind la lumina prea strălucitoare a dimineții, Colin își trecu o mână prin păr. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta. Eu nu fac asta niciodată. Niciodată.

Minerva se întoarse somnoroasă, frecându-se la ochi.

– Ce s-a întâmplat?

– Îmbracă-te, repede-repede. Am dormit prea mult.

Astfel începu o cursă nebunească, la comun, de a se spăla, de a se îmbrăca și de a-și strânge toate lucrurile. În anumite privințe, graba era oportună. Amâna orice discuție despre cele întâmplate cu o seară în urmă.

Totuși, nu făcea nimic ca să-i șteargă amintirile. Fiecare sunet pe care îl scotea, fiecare mișcare îl stârnea. Felul în care își trecea peria de păr prin încâlceala de bucle negre. Felul în care sânii îi tresăltară când sări într-un picior, chinuindu-se să și-l îndese pe celălalt în botină. Când se întinse și îl apucă de umăr ca să nu-și piardă echilibrul, Colin avu impresia că îl va lăsa din nou fără vlagă. Nu exagerase cu nimic în noaptea precedentă. Îl făcuse să se aprindă ca un flăcău și să fie de două ori mai nătâng.

„La naiba, omule! Ce-a fost în mintea ta? Ai reguli pentru asta.“

Da, recunoscu el. Dar nu încălcase aceste reguli. Ci doar le extinsese un pic.

„Le-ai extins. Le-ai dezmierdat. Le-ai călărit. Le-ai făcut să geamă și să suspine.“

Se scuturâ. La naiba! Și iată că îl aștepta o altă zi lungă și plină de praf, pe care să și-o petreacă mergând călare. Excelent. Măcar nu mai era nevoie să-și planifice un timp în plus pentru vinovăție și regrete.

Spera că rândașii îi aleseseră deja un cal și îl pregătiseră cu harnașamentul și șaua lui. Pe măsură ce înaintai în călătorie, nu era ideal să închiriezi un cal la fiecare treizeci de kilometri. Nu aducea vreun mare serviciu nici posteriorului lui. Dar, ca să țină pasul cu ritmul unei trăsuri, Colin chiar nu avea de ales.

Ea trase perdelele și aruncă o privire pe fereastră.

– O, văd familia Fontley. Urcă deja în trăsură. Sigur n-ar pleca fără noi.

– Sigur că nu. I se alătură la fereastră. Într-adevăr, familia Fontley era aproape gata de plecare. Nu-ți pot face asta. Azi e ziua ta.

– Nu începe.

Îi aruncă o privire acuzatoare prin ochelarii care îi stăteau strâmb pe nas. Apoi conștiința de sine păru să-i licărească pe chip, de parcă ar fi simțit un ecou al nopții precedente. Se înroși, înghiți în sec și își întoarse privirea.

Dintr-odată, el fu încercat de o dorință inexplicabilă de a o săruta. Dar aceasta ar fi fost cu siguranță o idee proastă și oricum… nu aveau timp. Se grăbiră să coboare scările cu un zgomot asurzitor de pași, chinuindu-se cu valizele.

– Iată-ne, spuse Colin, luând-o înainte în fața Minervei. Venim! Tallyho!

Unul dintre lacheii familiei Fontley stătea cocoțat în spatele trăsurii. Colin ridică cea mai mică valiză pentru ca el să o încarce. Apoi pe a doua.

– Nu-l uita pe acesta, strigă Minerva, trăgând al treilea geamantan după ea.

Cel în care o ținea pe Francine.

Când Colin se întoarse ca să o ajute, auzi pocnitul de bici al unui vizitiu. Înainte să înțeleagă măcar ce se întâmplă, trăsura se puse în mișcare.

Familia Fontley pleca. Fără ei.

– Stați! strigă Minerva. Nu plecați!

Capul doamnei Fontley ieși pe fereastră.

– Și să-i supun pe copiii mei prezenței unor personaje atât de demne de dispreț? Nici gând. În timp ce trăsura înaintă nestingherită, o auziră strigând: Nu sunteți oameni buni!

Minerva se întoarse spre el, uluită și cu sufletul la gură.

– La ce se referă? Sigur nu la faptul că i-ai dat un pumn omului de aseară.

– N-are cum. Nu-mi dau seama ce am făcut ca să-și schimbe părerea despre noi, decât dacă…

El simți un gol în stomac.

– Decât dacă ce?

– Decât dacă nu cumva ne-au auzit. Azi-noapte.

Ea păli.

– O, Doamne sfinte. Își prinse buza între dinți. Dar cum să…?

– N-aveau cum.

– Nu, n-aveau cum, decât dacă nu cumva erau chiar alături. Dacă nu… Privirea ei o întâlni pe a lui, cu ochi mari și îngroziți. Dacă nu cumva ei au fost cei pe care i-am auzit.

Colin răsuflă ușor. Întoarse capul și se uită lung în urma trăsurii.

– Bun. Bravo lor! Bravo, domnule Fontley!

Minerva nu îi împărtășea amuzamentul.

– O, Doamne. Se așeză pe valiza care îi mai rămase și își lăsă capul în mâini. Trebuie să ne considere niște șarlatani ticăloși. Știu că fiecare lucru pe care l-am spus a fost fals. Ceylon, leproșii, mușcătura gândacului tău stupid. Știu că suntem niște mincinoși.

El coborî capul și se scărpină la ceafa.

– Să sperăm că este concluzia la care au ajuns.

Ea ridică privirea spre el.

– La ce altceva să se mai gândească? Că nu mințeam? Că suntem chiar frate și… El urmări cum o expresie de repulsie îngrozită i se strecură încet pe chip. Nu. Nu.

– Nu-ți face griji, spuse el în grabă. Sunt convins să au ajuns la prima concluzie.

– Uf! Ea se cutremură violent. Cred că mi se face rău.

– Nu e cazul, iubito. Noi știm adevărul.

– Da?

El simți aluzia răutăcioasă din remarca ei. După noaptea trecută, nici unul dintre ei nu mai știa exact ce erau unul pentru celălalt.

Dar discuția aceasta trebuia să aștepte. Pentru prima dată, Colin observă câți oameni de prin apropiere se uitau la ei. Privirea din ochii lor nu era una prietenoasă. Când se întoarse dezinvolt spre han, ușa se trânti cu putere. Auzi un zăvor care se încuie cu un hârșâit.

Aparent, să închirieze un cal odihnit era exclus. Și bănuia că nici unul dintre acești săteni nu se va oferi să-i ia.

– Trebuia să-mi dau seama că este o idee proastă, se văita ea. Trebuia să-mi dau seama că o să plătesc cumva pentru asta. Ori de câte ori mă atingi, ajung să fiu umilită.

El își drese glasul și se apropie de Minerva.

– Cel mai bine ar fi să plecăm de aici. Cât mai repede. Indiferent de concluzia la care a ajuns familia Fontley în ceea ce ne privește, se pare că au împărtășit-o cu toți cei de aici.

– Dar unde să ne ducem? Cum o să ajungem acolo? Ea făcu un gest spre trăsura dispărută de mult. Disperarea îi slăbi vocea. Mi-au luat toate hainele, toate lucrurile.

El se ghemui în fața ei.

– Mai ai gentuța?

Ea dădu din cap.

– Și o mai ai pe Francine. Stai pe ea.

Ea dădu din nou din cap.

– Și descoperirile mele științifice sunt aici.

– Atunci astea sunt cele mai importante lucruri. Orice altceva se poate înlocui. O să ne ducem pur și simplu până în următorul oraș de pe drum și de acolo o luăm din nou de la capăt. Bine?

Ea strâmbă din nas.

– Bine.

O ajută să se ridice în picioare, apoi se uită lung la valiza ei, gândindu-se cum era mai bine să o ducă. Pe umăr?

Ea apucă un mâner în mâna înmănușată și ridică.

– O iau eu de aici și tu de cealaltă parte. Așa o să ne mișcăm mai repede.

Simțul lui de cavaler se răzvrăti, dar ea avea dreptate. Să ducă amândoi valiza aceea chiar era cea mai bună soluție.

– Acum să vedem, spuse el, în timp ce o luară pe drumul care ducea în afara orașului, cărând după ei amprenta unei șopârle uriașe. Să ne păstrăm zâmbetul pe buze. O să ne reluăm călătoria în doi timpi și trei mișcări.

*

Trecură ore.

Nu se putea ca următorul oraș să fie departe, își spusese Minerva în sinea ei. Câțiva kilometri cel mult. Dar Francine le îngreuna înaintarea. Se tot opriră din mers ca să se odihnească, să schimbe mâna, să reajusteze greutatea valizei. Și, chiar dacă Minerva își tot spunea că umbra răzleață a căsuțelor și a unei biserici sigur se va ivi după următorul deal sau chiar după următoarea curbă pe care o făcea drumul…

Merseră ore întregi. Și nimic.

Diligențele și trăsurile treceau adesea pe lângă ei. Dar fie erau pline ochi, fie fuseseră avertizați în orașul anterior să evite o pereche de șarlatani care călătoreau spre nord. Și dacă una dintre diligențe ar fi încetinit, n-ar fi fost de prea mare ajutor. Colin nu accepta să călătorească înăuntru. Nu, erau nevoiți să meargă pe jos kilometri întregi, sperând să dea de un sat unde ea să găsească loc într-o trăsură și el să închirieze un cal odihnit. Cine știa cât de departe îl vor descoperi?

Soarele ardea deja sus pe cer și ea începea să se simtă slăbită. Nici măcar nu luaseră micul dejun. Oboseala și foamea unelteau înăuntrul ei, îngânându-se una pe alta cu voci iritate. Setea îi uscase gâtul.

Se opri brusc pe marginea drumului.

– Gata. Eu nu merg mai departe.

El lăsă jos partea lui de valiză.

– Foarte bine. O să ne odihnim.

– Nu. Nu vreau să mă odihnesc, vreau o trăsură. Poate că o să oprească una pentru mine, dacă sunt singură. O să rămân aici. Tu poți să continui.

El scutură din cap.

– Nici nu se pune problema. Știu că n-ai o părere foarte bună despre caracterul meu. Dar dacă ai impresia că aș abandona o femeie lipsită de apărare pe marginea drumului, ești nebună de legat. Ai idee ce fel de

tâlhari rătăcesc pe drumurile astea?

– Da, cred că știu.

Ea se uită fix la el.

– Deci acum sunt un tâlhar.

– Tu ne-ai adus în situația asta neplăcută.

El se trase câțiva pași înapoi.

– Crezi că e vina mea?

– Desigur, este doar vina ta! Nu ți-am cerut eu să spui familiei Fontley toate minciunile alea mârșave. Nu ți-am cerut eu să iau parte la purtarea ta incorigibilă. Nu ți-am cerut eu să-mi dai… lecții.

– O, bineînțeles că nu. Tu doar ai apărut de nicăieri la ușa mea în miezul nopții și m-ai rugat să te duc în Scoția. El își lovi pieptul cu un deget. Tu m-ai sărutat pe mine în fața la Bull and Blossom. Tu m-ai târât pe mine într-o nenorocită de peșteră. Eu nu ți-am cerut nimic din toate astea.

– Strici călătoria asta, aproape că strigă ea. Strici totul.

– Ei bine, îmi cer iertare, dar am impresia că te-ai băgat de bunăvoie în povestea asta cu stricatul tuturor lucrurilor!

Mâinile i se încleștară în pumni. Încercă să se liniștească.

– Am făcut o înțelegere simplă. Tu mă duceai la Edinburgh. Eu îți dădeam cele cinci sute de guinee. Nu-mi amintesc să fi negociat ceva legat de minciuni, cântece sau… sau gemete.

– Nu, ți le-am oferit pe degeaba. Cu plăcere. Enervantul se mișcă alene într-un cerc, dând din brațe. O să ne odihnim câteva minute. Și apoi, pornim din nou la drum. Nu se poate ca următorul sat să fie prea departe acum.

– Nu o să mă mișc de aici.

El se opri în spatele ei. Mâinile lui o apucară de umeri.

– Ba da, mormăi el, chiar dacă trebuie să te mișc cu forța.

– Nu ai îndrăzni.

– O, ba cum să nu.

Mâinile lui îi masară mușchii gâtului și ai umerilor… nu cu tandrețe, ci în felul în care un antrenor încuraja un boxer înainte unei lupte. Se simțea extraordinar.

Ghemuindu-se, el o întoarse cu fața spre drumul care se contura înaintea lor.

– Da, îi șopti el la ureche. O să te împing, o să te trag, o să te grăbesc cum cred eu de cuviință. Pentru că ai o istețime sclipitoare care stă ascunsă sub înfățișarea ta monotonă. Pentru că poți să cânți, dar nu o faci. Pentru că ai în tine o pasiune înflăcărată care trebuie eliberată. Pentru că poți să mergi în continuare. Ai doar nevoie de cineva care să te împingă la următorul nivel.

Sigur era efectul foametei și al oboselii, nu al vocii lui aspre și intime. Dar ea se înfioră, o idee.

– Sunt niște cuvinte foarte ironice, spuse ea, întorcându-și capul spre

el. Din partea unui om care nu acceptă nici măcar să meargă cu trăsura.

Mâinile lui se încordară.

– Hei, voi de acolo!

Pe drumul de lângă ei, se opri o trăsură. O tânără cu o bonetă plină de funde îi strigă dinăuntru.

– Doamne, ce necaz s-a abătut pe capul vostru? Aveți nevoie de ajutor? Vă putem ajuta cu ceva? Ea deschise portiera. Vedeți, suntem doar eu, sora mea și însoțitoarea noastră. Avem o mulțime de loc.

Minerva se ridică de pe valiză și se uită la Colin.

– Deci? Să te împing eu pe tine?

– Nu, spuse el sumbru. O să merg înăuntru. Doar până în următorul oraș.

Minerva o cercetă din priviri pe tânăra din trăsură. Părea de o seamă cu Diana, iar boneta și trăsura lăsau să se înțeleagă că era o doamnă cu un anumit statut. Judecând după faptul că se oprea să ia în trăsură necunoscuți de pe drum, trebuia să fie excepțional de amabilă, fie mai degrabă prostuță.

Cel mai probabil, era pur și simplu genul de fată privilegiată și mărinimoasă, care nu-și putea închipui că i s-ar întâmpla ceva rău… pentru că nu i se întâmplase niciodată ceva cu adevărat rău.

– Ești atât de amabilă să te oprești pentru noi, spuse Minerva, schițând o reverență. Sunt domnișoara Sand și acesta este… fratele meu. Mă tem că am avut un mare ghinion de dimineață. Dacă ne-ați putea duce până în orașul următor, v-am fi atât de recunoscători.

– Deci tot frate și soră suntem? murmură el și îi ridică valiza.

– Da, șopti ea. Dar nu mai complicăm lucrurile. Gata cu misionarii. Sau cobrele. Și cel mai important, gata cu… știi tu ce.

O privi cu ochi aspri din cap până în picioare.

– Crede-mă. Chiar n-ai motiv să-ți faci griji în privința asta.

Minerva simți înțepătura rapidă și nemiloasă care o lovi în mândrie.

– Băgați-le înăuntru, le spuse domnișoara. Mă tem că nu mai avem loc sus. Cordelia aduce mereu o jumătate de duzină de pălării în fiecare călătorie.

După ce Minerva urcă în trăsură și se așeză pe bancheta orientată cu spatele, Colin ridică valiza înăuntru și o împinse cât mai departe. În cele din urmă, inspirând adânc pentru o ultimă oară, de parcă s-ar fi pregătit să se scufunde în mare, intră și își așeză trupul masiv lângă ea. Ai fi zis că își flexase picioarele de două ori.

– Ia-o din loc, vizitiule Jon! strigă domnișoara.

În timp ce trăsura se puse în mișcare, Minerva simți că mușchii lui Colin devin tari ca fierul. Experimentă strălfulgerarea aceea familiară de empatie pentru el… dar serios, el nu avea pe cine altcineva să acuze pentru această situație decât pe sine. Și va fi doar o plimbare scurtă.

Va supraviețui.

– Eu sunt domnișoara Emmeline Gateshead. Tânăra cu pălăria plină

de funde îi întinse mâna, iar Minerva i-o strânse. Aceasta este sora mea, domnișoara Cordelia Gateshead, și însoțitoarea noastră, doamna Pickerill.

Minerva le salută politicos pe cele trei femei. Ar fi putut la fel de bine să se scutească de efort. Toate cele trei tinere fură fascinate imediat de Colin. Deloc surprinzător. Bărbatul atrăgea atenția femeii cum aduna un burete apa.

– Și de ce vă duceți spre nord? întrebă domnișoara Gateshead. N-am reținut exact cum vă cheamă.

– O. Minerva simți că intră brusc în panică. Ei bine… Noi…

– Nu ne spuneți! O să ghicim, spuse Cordelia cu un zâmbet. Asta o să ne ajute să treacă timpul. Își trimise zâmbetul spre Colin. Ești ofițer, tocmai întors din război?

– Nu, domnișoară. Nu sunt vreun erou.

Cu câteva minute în urmă, Minerva ar fi spus același lucru. Dar acum nu mai era atât de sigură. Din clipa în care intraseră în trăsură, ea fusese conștientă de tensiunea din corpul lui Colin. Acum, ochelarii începuseră să i se aburească de la răsuflarea lui sacadată. Dar nimeni altcineva din trăsură nu bănuia prin ce trecea. El îndura chinul în liniște, cu tot curajul de care era în stare.

Poate chiar eroic.

– Păcat, pentru că ți-ar sta atât de bine în uniformă. Observația lui Emmeline provocă un sunet de dezaprobare dură de la însoțitoarea ei. Veniți de la oraș?

– Am trecut pe acolo, răspunse Minerva. Dar casa noastră este mult mai la sud. Pe coastă.

Cordeliei i se tăie răsuflarea.

– Știu. Este un pirat!

Tânăra doamnă izbucni într-un tril de chicoteli.

Emmeline își întoarse capul și se uită pieziș la Colin. O cadență cochetă i se strecură în voce.

– Ei bine, aș putea crede asta despre el. Chiar are aerul acela viclean.

„Domnișoară Gateshead, habar n-ai tu.“

– Poate un spion.

Cuvintele fură rostite de doamna Pickerill.

Enervarea Minervei stătea să răbufnească. Nu avea să mai îndure mult din prostia de care dădeau dovadă femeile, iar suferința mută a lui Colin o îngrijora cu adevărat. Acum părea să fi încetat cu totul să mai respire.

– De ce nu le spui adevărul, frate?

Poate că îl ajuta să vorbească. Chiar îi plăcea să scornească povești bizare. Și dacă vorbea, trebuia pur și simplu să înceapă să respire.

El își drese glasul.

– O, nu-mi place să spun.

Doamna Pickerill păru bănuitoare.

– Este o întrebare destul de simplă, nu? Nume, destinație.

– Da, desigur, se grăbi Minerva să încuviințeze, împletindu-și delicat brațul cu al lui Colin. Dar nu este o chestiune despre cine suntem, improviză ea. Cine am putea fi este lucrul care complică lucrurile.

– Și cine ați putea fi?

Domnișoara Cordelia Gateshead se aplecă în față pe scaun.

– Spune-le, frate, îl îndemnă Minerva. Este foarte distractiv. Și cred că lucrul de care avem nevoie acum este o mică distracție.

Ea îi strânse brațul pe ascuns. „Sunt aici. Nu ești singur.“

El dădu din cap.

– Ei bine, vedeți voi… Adevărul este… El își așeză mâna peste cea a Minervei. Am putea fi de sânge regal.

Fiecare doamnă din trăsură rămase fără suflu, inclusiv Minerva. Ei bine, ea ceruse asta. Măcar de data aceasta nu vor mai fi cobre sau leproși.

– De sânge regal? Domnișoara Gateshead se îndreptă de spate. Cât de uimitor!

– Aceasta a fost și reacția noastră, când ne-au găsit avocații. Colin păru că își revine din nou în fire. Omul incorigibil și diabolic. Dar de curând, a ieșit la iveală faptul că se poate ca tatăl nostru să fi fost descendent al prințului Ampersand, monarhul Crustaceei.

– Crustaceea, repetă Cordelia. N-am auzit niciodată de asta.

– Nici noi! exclamă el. După ce am primit scrisoarea luna trecută, a trebuit să scoatem de la naftalină atlasul din biblioteca tatei și să-l ștergem de praf. Este un principat foarte mic, se pare. Undeva în munți, la granița dintre Spania și Italia. Toată economia se bazează pe exportul de gălbenele și brânză de capră.

Minerva își înăbuși un râset. Orice imbecil care avea un atlas știa că Spania nu se învecina cu Italia. Și mult succes să cultivi gălbenele pe un vârf de munte.

– Ce spunea scrisoarea? întrebă Cordelia.

– Vedeți voi, acum câteva luni, s-a întâmplat o tragedie în micul paradis alpin. Toată familia regală din Crustaceea a fost nimicită de o tulpină deosebit de agresivă de febră violetă.

– N-am auzit niciodată de febra violetă.

– Nici noi, spuse Colin. Apoi a trebuit să căutăm prin vechile cărți de medicină ale tatei. Nu-i așa, M? El îi mângâie mâna. Este foarte rară. Dar aproape întotdeauna letală. El plescăi din limbă. O adevărată tragedie. I-a nimicit pe prinț, pe regina-mamă, pe toți copiii familiei regale. Dacă nu voiau să încredințeze ținutul acelui uzurpator ticălos, sclifosit și plin de negi, pe care îl cheamă… El se uită la Minerva. Sir Alisdair, nu-i așa?

Ea pufni.

– Au fost nevoiți să găsească pe cineva din linia succesorilor regali. Au căutat în lung și-n lat și apoi ne-au găsit. Astfel că, vedeți voi, acum

ne îndreptăm spre locul nostru natal. Ca să ne obținem certificatele de naștere, Biblia familiei și altele asemenea. Luna viitoare, pe vremea asta, ați putea să vă uitați la prințul și prințesa Crustaceei.

Emmeline oftă.

– Este ca un basm.

Da, se gândi Minerva. Exact ca un basm. Complet absurd, de la început până la sfârșit.

– O, nu este un basm, spuse Colin. Să nu ne invidiați brusca noastră ridicare în rang. Dacă facem parte din familia regală, viața noastră nu o să ne mai aparțină. O să avem îndatoriri, nu-i așa? O să fim nevoiți să lăsăm în urmă Anglia… casele și pe dragii noștri prieteni. Și apoi, mai este și renunțarea la speranța iubirii. Expresia de pe chipul lui deveni serioasă. Un prinț nu se poate aștepta să-și găsească vreodată iubirea.

La unison, surorile își apăsară mâinile pe inimă.

– Nu poate? întrebă Cordelia.

– Nu, nu poate. Cu un aer de sinceritate gânditoare, el se aplecă în față. Vedeți voi, dacă aș rămâne doar sărac, simplul domn Colin Sand din Sussex, aș putea să mă îndrăgostesc de o fată frumoasă pe care am întâlnit-o în timpul unei călătorii. Aș cere permisiunea de a-i face curte. Am avea timp să ne cunoaștem mai bine. Să împărtășesc cu ea toate visurile, fanteziile și secretele mele și să le aflu pe ale ei. Să-i aduc dulciuri și buchete de flori. El aruncă o privire melancolică pe fereastra trăsurii. Ca orice alt bărbat, m-am bucurat de tinerețe, mi-am făcut de cap. Dar, în adâncul inimii mele, mi-am dorit mereu povestea aceea de dragoste tandră cu fata potrivită. Într-o bună zi.

Doamne, Dumnezeule! Își depăna poveștile cu atâta convingere, încât până și Minerva avu nevoie să-și amintească că totul era o născocire. Făcuse odată greșeala de a-i crede minciunile. „Este vorba despre tine, Minerva. Mereu a fost vorba despre tine.“ Încă mai auzea râsetul zeflemitor răsunând între pereții turnului.

Măcar de astă dată, ea putea să fie cea care râdea. Tinerele domnișoare Gateshead erau atât de fascinate, încât rămaseră fără cuvinte.

Un asemenea farmec era un talent, trebuia să o recunoască. După douăzeci de minute petrecute în aceeași trăsură, avea deja două domnișoare din lumea bună care erau îndrăgostite de un prinț reticent care refuza bogățiile lumii pentru șansa de a găsi dragostea adevărată. Inimile, sufletele, zâmbetele și virtuțile lor puteau să fie ale lui pentru o singură privire mistuitoare. Probabil că ar fi stat la coadă ca să facă cu rândul.

Brusc, Minerva își dădu seama că el nu-și dezvăluise niciodată tot potențialul de seducție în Spindle Cove… cel puțin nu cu Diana. Un val ciudat de recunoștință o luă prin surprindere.

– Dacă sunt un prinț, spuse el, zâmbind în felul lui dezarmant și sfios… felul în care își dezvăluia singura gropiță, de parcă ar fi fost o

vulnerabilitate secretă pe care doar iubirea unei femei cu inimă bună o putea vindeca… eu, firește, o să-mi fac datoria. O să fac tot ce pot. Dar, uneori, cred că ar fi o ușurare să aflu că totul este doar o mare greșeală.

Trăsura se opri brusc cu un legănat.

– O! exclamă Emmeline, prăbușindu-se în spate. Ce a fost asta?

Minerva se uită pe fereastră pentru prima dată în ultimele câteva minute. Această porțiune de drum trecea printr-o zonă împădurită. Poate că ar fi ajuns la o barieră sau drumul în față era plin de noroi.

Fără nici o avertizare, portiera de la trăsură se deschise, o idee.

Prin deschizătură străluci țeava unui pistol.

– Banii sau viața.

Capitolul 14

Colin aproape că izbucni în râs. Nu amuzat, ci ironic. Era chiar absurd faptul că o parte din el se bucura pentru răsturnarea de situație. Absurd că prefera mai degrabă să înfrunte un tâlhar cu arma ațintită spre el decât să mai călătorească un minut în trăsura aceea infernală și înăbușitoare. Nici faptul că încerca să născocească tot felul de ciudățenii și să se bucure de compania a trei doamne nu reușise să-i distragă atenția de la pereții mult prea strâmți și de la aerul mult prea înădușitor. Când trăsura se opri pe neașteptate, Colin aproape că o luase puțin razna.

Își dorise să iasă valvârtej afară.

La vederea pistolului, aproape că implorase: „Da, împușcă-mă. Pune capăt acestui chin“.

Până când pistolul se întoarse spre Minerva și lucrurile se limpeziră. Acum, Colin nu mai era cuprins de panică.

Era chiar furios.

Își drese glasul, atrăgând atenția nemernicului.

– Dacă trebuie musai să îndrepți chestia aia spre cineva, îndreapt-o spre mine.

Tâlharul îi făcu pe plac și azvârli o traistă de pânză prin portiera întredeschisă.

– Treceți punga de la unul la altul. Bani, bijuterii, ceasuri, inele. Puneți tot ce aveți acolo. Se auzi un țăcănit amenințător când banditul ridică trăgaciul pistolului. Repejor, repejor.

Domnișoarele Gateshead se făcură mici de frică în prezența noului lor tovarăș.

Colin recuperă săculețul de pânză de pe podea. În timp ce se chinui să dezlege șnurul, le vorbi doamnelor pe tonul lui cel mai calm și mai liniștitor.

– Mă tem că trebuie să facem asta. O să facem ce ne cere, apoi ne vedem mai departe de drum. Totul o să fie bine.

La naiba cu toate! Colin știa că să predea obiectele de valoare era unica alegere sigură și responsabilă. Cu excepția unui cuțit pe care îl

ținea ascuns în cizmă, alte arme nu avea și era limpede că se afla în inferioritate. Probabil tâlharul avea tovarăși care îi amenințau cu arma și pe vizitiul trăsurii și pe lachei. Orice posibilă inițiativă de eroism din partea lui Colin avea să se încheie, fără îndoială, cu rănirea sau moartea cuiva. Cu patru doamne în trăsură, nu putea să-și asume un asemenea risc. Totuși, ura să se dea bătut. Își blestemă în gând propria nechibzuință. De ce nu-și adusese și cu un pistol în călătoria asta?

Răspunsul era simplu. Pentru că nu se așteptase cu adevărat să plece în călătoria asta. Se străduise să anuleze totul în acea primă dimineață pe drum.

Ar fi trebuit să se străduiască mai mult.

Cu degete tremurătoare, cele trei doamne își scoaseră medalioanele, brățările, inelele și agrafele din păr. El se scutură de cele câteva monede pe care le avea în buzunar.

– Și ea?

Banditul își împinse pistolul spre Minerva.

– Nu poartă bijuterii, spuse Colin, strecurându-se între pistol și corpul ei.

– Și în gentuță?

Colin îi întinse traista de pânză.

– Gentuța, Min.

– Dar… Ochii ei negri erau înnebuniți de îngrijorare. Dar aici sunt toți…

Toți banii ei. Toți banii lor. Da, Colin știa. Și, judecând după expresia din ochii ei, el știa că era foarte probabil să încerce ceva foarte prostesc ca să păstreze banii, dacă el nu lua situația în propriile mâini.

– Pune-o aici, spuse el hotărât. Acum.

Fața ei se făcu albă ca varul în timp ce își scoase gentuța de pe încheietura mâinii și îi dădu drumul în traista de pânză.

– Poftim. Colin împinse sacul greu spre tâlhar. Ia-l și vezi-ți de drum. Înainte să mă răzgândesc și să-ți zdrobesc fața aia jalnică și împuțită cu cizma.

– Ușurel! Banditul își îndreptă pistolul spre inelului cu sigiliu al lui Colin. Inelul.

– Nu iese. Colin i-o demonstră, trăgând de veriga de aur. Dacă îl vrei, trebuie să iei degetul cu totul.

Doamnele rămaseră fără suflare la auzul sugestiei lui, atrăgând atenția tâlharului. De sub pălăria cu boruri largi, doi ochi ageri scrutară interiorul trăsurii.

Pistolul lui se ațintă spre Francine.

– Ce e în valiză?

– Nimic, sări Minerva să răspundă. Absolut nimic.

Fir-ar să fie! „Răspuns greșit, iubito.“ Conținutul valizei nu avea valoare pentru altcineva în afară de Minerva. Și, poate, vreo câțiva oameni de știință plicticoși. Dar, cu negarea ei pripită, tocmai dăduse

impresia că geamantanul era plin de monezi de aur. Acum tâlharul nu se va lăsa fără să o ia, iar Minerva nu va ceda.

Se aplecă spre ea.

– Min, nu merită viața ta.

– Este viața mea. Fără asta, am făcut totul în zadar.

– Dă-o încoace, porunci tâlharul, ținând pistolul hotărât cu o mână și întinzând-o pe cealaltă spre mânerul geamantanului.

– Nu, strigă Minerva și trase valiza înapoi. Te rog.

Inima lui Colin încetă să-i mai bată în piept. Doamne, era sinucidere curată!

– Lasă valiza, spuse Colin, apoi se întoarse spre tâlhar. Lasă valiza și poți să mă iei pe mine.

Buza tâlharului se curbă în sus.

– Nu ești genul meu. Dar poate o să iau valiza și fata. Îmi plac femeile curajoase.

Colin se strădui din răsputeri să nu înfigă un pumn în gâtul omului chiar în clipa aceea. Cu sau fără pistol, îl putea face praf pe nemernic. Era absolut convins.

Dar mai erau și alții, își aminti el. Afară. Un număr neștiut de bărbați, sigur înarmați. Nu putea să riște ca ei să se apuce să tragă în doamne.

Colin își încleștă maxilarul.

– Ce înseamnă fata asta pentru tine? Câteva minute de distracție? Răscumpărarea mea valorează o avere. Își flutură prin aer inelul cu sigiliu și își folosi accentul cel mai aristocratic. Mii de lire. Lasă-le pe doamne în pace și o să vin eu cu tine. Fără să mă împotrivesc.

Privi cum lăcomia și suspiciunea se încleștau în luptă crâncenă în ochii tâlharului. Omul voia să-l creadă pe Colin, dar nu era sigur.

Și apoi, de vizavi, domnișoara Cordelia Gateshead îi oferi lui Colin cel mai bun și mai inspirat cadou la care ar fi putut vreodată să spere.

Fata își împreună mâinile și oftă:

– O, Alteța Voastră Regală. Nu trebuie.

Ca să vezi! Iată ce frumos căzură la învoială.

În timp ce Colin se pregăti să iasă din trăsură, o fixă pe Minerva cu o privire severă.

– Ascultă-mă, îi șopti el repede și înverșunat. Te duci în orașul următor. Găsești un han sigur. Îi trimiți de veste vărului meu și apoi nu te miști de acolo până ajunge el. M-ai auzit?

Ochii ei scăpărară de frică.

– Dar, Colin…

– Fără discuții, la naiba! Să faci cum îți spun. Trebuie să știu că o să fii în siguranță.

Ea dădu din cap. Îi tremură buza de jos și lui îi fu imposibil să nu o liniștească printr-un sărut scurt, chiar dacă mai deloc fratern, de despărțire.

– Domnul fie cu tine, prințule de Ampersand, spuse Emmeline Gateshead, plângând în batistă. Și cu poporul din Crustaceea.

În timp ce Colin cobora din trăsură, scrută întreaga scenă din privi. După cum bănuise, tâlharul avea complici. Îi putea vedea pe doi dintre ei, ambii înarmați. Un bărbat îndesat ținea căpăstrul cailor și avea un pistol îndreptat spre vizitiu. Al treilea, tânăr și uscățiv, stătea la câțiva pași în spate, ținând o muschetă armată pe umeri.

Primul tâlhar îl împinse pe Colin cu un pistol în spate.

– Ia priviți ce am eu aici, băieți! Un prinț.

– N-arată ăsta a prinț. Are prea mulți dinți în gură.

– Oricine ar fi, hai să-l luăm din drum.

Bărbatul îndesat dădu drumul cailor și trimise o încuviințare din cap spre vizitiu.

Trăsura domnișoarelor Gateshead se smuci din loc și Colin se bucură văzând cum se îndepărtează cu cele patru… cinci, dacă o punea la socoteală și pe Francine… femei nevinovate. Trase pentru prima dată cu adevărat aer în piept de când se urcase în afurisita aceea de trăsură cu câțiva kilometri în urmă. Atâta vreme cât Minerva era teafără, putea să îndure orice.

Dacă se rănea în vreun fel, nu va mai putea să trăiască în pace niciodată.

Încă împungându-l cu pistolul, tâlharul îl împinse spre pădure.

– Vărul meu este contele de Rycliff, spuse Colin, în timp ce își croiră drumul printre ferigi și se împleticiră prin tufe de alun. Este administratorul averii mele. Îi trimit o scrisoare pecetluită cu asta… Și își flutură inelul cu sigiliu… și o să se ocupe de orice răscumpărare îi cereți.

Poate. Sau poate că vărul lui le trimitea o scrisoare în care să le spună: „N-aveți decât, faceți-mi un serviciu și trimiteți-l pe ticălos direct în iad“. Era în funcție de dispoziția pe care o avea Bram în ziua aceea. Oricum nu prea conta, din moment ce Colin nu avea nici un gând să rămână atât de mult în grija bandiților. Aceștia erau niște pungași amărâți, nu hoți de meserie. Cu siguranță vor face un pas greșit și îi vor da șansa să scape.

Poate înainte de ivirea zorilor.

Sau poate că nu.

De îndată ce se adânciră bine în pădure, cel care îl capturase îl întoarse spre el. Îl izbi pe Colin cu pistolul în față. Lovitura îi azvârli capul într-o parte și creierul îi fu inundat de o durere năucitoare.

Cei trei bărbați se strânseră în jurul lui.

– Prinț, ai? Cel îndesat îi dădu un pumn. Să nu te aștepți la tratamente regești de la noi.

Colin se îndreptă. Mulțumită anilor petrecuți la clubul de box, știa să reziste la câteva lovituri. Mai știa și că nu putea lua la pumni de unul singur cu trei bărbați înarmați. Dar nu putea să trădeze nici un semn de

slăbiciuni și nici să implore.

– De fapt, nu sunt prinț. Sunt viconte. Dacă vă ajută cu ceva.

Nu îi ajută. Dar îi mai asigură o lovitură, de data aceasta în abdomen.

Și uite așa, înaintea de ivirea zorilor, lui Colin nu i se ivise nici o ocazie de a scăpa.

Ci mai degrabă, reuși să se trezească bătut, plin de sânge și legat de un castan.

Privind lung spre țeava unei arme.

Capitolul 15

Era o zi frumoasă pentru tras la țintă. Blândă, însorită. Nu bătea prea tare vântul.

Kate Taylor își armă pistolul și privi lung în centrul țintei îndepărtate.

Lecțiile săptămânale de tras cu arma erau moștenirea lăsată de domnișoara Susanna Finch, fiica unui armurier din mica nobilime și prima protectoare a femeilor din Spindle Cove. Ea considera că fiecare domnișoară trebuia să știe să se apere.

Susanna se măritase cu lordul Rycliff în urmă cu un an și locuia în prezent la Londra împreună cu el. Astfel că, în absența ei, Kate își asumase responsabilitatea pentru programul doamnelor.

Lunea, făceau plimbări pe afară. Băile în mare din fiecare zi de marți erau puse pe pauză până venea vara, desigur, dar miercuri de miercuri, își făceau mâna cu grădinăritul. Iar joia…

Bang.

Joia era ziua lor de tras cu arma. Aici la Summerfield, pe moșia Finch. Sir Lewis Finch le făcuse mereu pe tinerele domnișoare să se simtă binevenite, oferindu-le, spre încântarea lor, cele mai bune arme și băuturi răcoritoare. Era evident că bătrânului îi era nespus de dor de fiica lui și își găsea o alinare în găzduirea prietenelor ei. Cât despre Kate, ea nu se mai sătura de viața într-un adevărat cămin. Chiar dacă nu era vorba de familia ei. Îi plăcea să se cufunde în trecutul comun, să privească portretele străvechi, să se pătrundă de amintirile dragi inimii.

Charlotte Highwood o trase de mânecă.

– Domnișoară Taylor, uite. Este miliția?

Kate își întoarse privirea și studie pajiștea întinsă. Într-adevăr, membrii miliției locale erau îmbrăcați în uniformă completă și mărșăluiau în formație. Chiar spre ele, din câte se părea.

Ciudat!

– Nu credeam că fac instrucție, spuse Diana.

– Nici eu. Și chiar dacă făceau, de ce să fi mărșăluit în direcția moșiei lui Sir Lewis Finch?

– Este ca un simulacru de luptă. Plină de entuziasm, Charlotte se îndreptă de spate. Doamne versus domni. Putem să ne așezăm și noi în formație? Ne pregătim baionetele și armăm?

Diana o trase ușor de păr pe sora ei.

– Nătăfleață!

În timp ce se apropia coloana de bărbați înveșmântați în roșu, Kate îl recunoscu în fruntea lor pe caporalul Thorne. Nu îi era greu să se facă remarcat. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât majoritatea bărbaților. Umerii îi erau aproape de două ori mai lați.

Iar purtarea îi era de o mie de ori mai neplăcută.

– Doamnelor, strigă Kate, păstrând un ton netulburat al vocii. Jos armele, vă rog. Se pare că bărbații vor să discute ceva cu noi.

Cu un ordin răstit, Thorne îi opri pe oamenii lui. Un alt ordin aspru și se aranjară într-un singur rând, întorcându-se cu fața spre doamne.

Se apropie de Kate. Ea deveni neliniștită, coloana parcă i se ofili în umbra aceea masivă care acoperea soarele cu totul. Detesta efectul pe care îl avea asupra ei. Foarte bine, omul nu o plăcea. Și ce? Nu plăcea pe nimeni, și de ce să-i pese ei? De ce să-l lase să o facă să se simtă atât de mică, atât de neputincioasă?

– Caporale Thorne, spuse ea și încuviință din cap în loc să facă o reverență. Cărui fapt îi datorăm… această întrerupere?

– Am de gând să fac o anchetă. Printre doamnele tale și oamenii mei. Vreau să știu dacă are cineva motive să creadă că domnișoara Minerva Highwood și lordul Payne erau…

– Îndrăgostiți? termină ea în locul lui.

– Implicați într-o legătură. De orice fel.

Kate ridică din umeri.

– Aș fi zis că fuga lor este o dovadă clară a relației în care erau implicați, caporale Thorne.

El scutură din cap.

– Nu este de ajuns. Ceva nu-mi miroase bine aici.

– Doamna Highwood a spus…

– Știu asta, domnișoară Taylor. Nu sunt vreun prost.

– N-am spus că ai fi.

– Știu ce a zis doamna Highwood, spuse el, și am decis că nu-mi pasă. În absența lordului Payne, eu sunt la conducerea miliției. Și asta înseamnă că sunt responsabil pentru siguranța acestui loc și pentru fiecare bărbat, femeie și copil care locuiește aici. Inclusiv pentru domnișoara Minerva. Dacă starea de sănătate, fericirea sau virtutea îi sunt puse cumva în primejdie, este responsabilitatea mea să mă asigur că se întoarce acasă. Teafără.

– Și ce se întâmplă dacă nu este în primejdie, ci doar a fugit fericită?

– Iată ce vreau să aflu prin prezența mea aici.

El făcu vreo câțiva pași în spate și strigă.

– O să trec pe la toți oamenii mei, apoi vin la doamnele tale. Și o să

pun aceeași întrebare fiecăruia în parte. Înainte de dispariția lor, ați avut vreun motiv să credeți că lordul Payne și domnișoara Minerva Highwood erau…

– Îndrăgostiți, se oferi să mai răspundă Kate încă o dată. Se pare că ai o problemă cu cuvântul ăsta, caporale. Sau o problemă cu conceptul?

El nu trădă nici o reacție.

– Nu-l înțeleg pe omul ăsta, mormăi ea spre Diana. Ori are pietre în loc de creier, ori o stâncă în loc de inimă.

Diana zâmbi.

– Mă îndoiesc. Dacă ar fi fost adevărat, Minervei i s-ar fi aprins călcâiele după el, nu după lordul Payne. Iubește atât de mult pietrele și stâncile!

Caporalul Thorne se opri în fața domnului Fosbury, proprietarul de la Bull and Blossom.

– Fosbury.

– Da, domnule.

– Înainte de a dispărea, ai avut vreun motiv să crezi că lordul Payne și domnișoara Minerva Highwood nutreau vreo afecțiune unul pentru altul?

Domnul Fosbury chicoti.

– Ăștia doi? Nu, domnule. A fost o adevărată surpriză.

Thorne înaintă de-a lungul șirului de bărbați până la fierar.

– Dawes. Aceeași întrebare.

Bărbatul cel masiv aruncă o privire în direcția doamnelor.

– Nu, caporale. Din câte am văzut, aș fi zis că o place pe domnișoara Diana. Și locotenent sau nu, cred că este un ticălos în toată regula că a dus-o cu zăhărelul. Dacă te duci după el, te-aș ruga să mă lași să te însoțesc.

– Ei bine, asta e… frumos din partea lui, bănuiesc, murmură Kate spre prietena ei. Chiar dacă nu este nevoie.

Diana nu răspunse.

Caporalul Thorne își continuă ancheta, luându-l la întrebări pe fiecare dintre oamenii lui. Vicarul, câțiva fermieri. După cea de-a opta dezmințire hotărâtă, Thorne îi trimise lui Kate o scurtă privire înfumurată. O privire care îi spunea „ți-am zis“.

Abia dacă își mai arcui sprâncenele în semn de răspuns.

– Hastings, se răsti el, trecând la următorul bărbat. Pescar de meserie. Înainte să fugă împreună, ai avut vreun motiv să crezi că lordul Payne și domnișoara Minerva Highwood aveau o relație?

Hastings își îndreptă umerii.

– Da, domnule.

Thorne se opri brusc. Dăduse deja să treacă la următorul soldat. Dar, ca urmare a răspunsului lui Hastings, namila de ofițer se întoarse. De fapt, își întoarse doar capul, nu și corpul. Mișcarea i se păru lui Kate amenințătoare și nefirească.

El spuse:

– Ce ai spus, Hastings?

Până și Hastings păru tulburat.

– Eu… am spus că da, domnule. Am motive să cred că cei doi aveau o legătură.

– De ce? Ce? Cum?

El își lansă întrebările ca pe niște obuze.

Kate râse agitată.

– Câte o întrebare pe rând, caporale. Lasă-l pe bietul om să-ți răspundă măcar.

O, ce privire îi aruncă în clipa aceea. O amenințare fulgerătoare și nimicitoare. Ei bine, Kate i-o întoarse numaidecât. Ea nu era unul dintre soldații lui care trebuiau disciplinați. Chiar fără avere sau familie, era o femeie din lumea bună. Nu avea nici o putere asupra ei.

Își duse iute mâna la spate, ca nu cumva el să o vadă tremurând.

Hastings își regăsi vocea.

– I-am văzut împreună în golfuleț. Cu doar câteva zile în urmă, când plecasem cu plasele mele de pescuit dimineața devreme. Domnișoara Minerva era în costumul ei de baie, iar Lord Payne se dezbrăca până la brâu.

– Făceau baie? spuse Diana. În aprilie?

– Nu știu ce au făcut după aceea. Știu doar ce am văzut. Hastings ridică din umeri. Și când m-am întors, după câteva ore, tocmai plecau.

– Știu că încă nu mi-a venit rândul, strigă Rufus Bright de la capătul rândului, dar și eu i-am văzut împreună.

– Când? întrebară Kate și Thorne la unison, spre disperarea lor împărtășită.

– Într-una din nopțile trecute, când stăteam de pază la castel. Cândva după… Rufus aruncă în treacăt o privire spre femei și se trase de reverele hainei. Cândva după miezul nopții, am văzut-o pe domnișoara Minerva părăsind reședința lordului Payne. Singură.

Charlotte scoase un țipăt, apoi își acoperi gura cu ambele mâini. Diana încercă să-și liniștească sora.

– De ce n-ai spus nimic în noaptea aceea? îl întrebă Thorne. Ai lăsat-o să se ducă singură acasă, neprotejată?

– Ei bine, trebuie să recunoști că n-a fost prima oară când a primit vizita unei doamne după lăsarea întunericului.

„O, Doamne sfinte.“

Kate se avântă înainte.

– Caporal Thorne, nu este de ajuns? Ai vrut dovezi. Cred că Hastings și Rufus ți-au oferit suficiente dovezi. Acum putem să încetăm cu ancheta asta publică, înainte să se mai dezvăluie alte detalii care s-ar dovedi inutil de stânjenitoare pentru familia Highwood, nu?

Bărbatul cel masiv răsuflă ușor.

– Tu chiar crezi că Payne o să se însoare cu ea?

– Da, răspunse ea.

– Ei bine, ai dreptate aici. Chiar o să se însoare cu ea. O să mă ocup personal de asta. Singura întrebare este dacă are să o facă de bunăvoie acum sau dacă o să se însoare cu ea când se întoarce… Bărbatul cel masiv își trosni gâtul… și sub amenințarea pistolului meu.

Capitolul 16

Să-l ferească Dumnezeu de incompetență.

În timp ce zăcea pe solul pădurii, cu brațele strânse la spate și legate fedeleș în jurul unui trunchi de castan, Colin se simți copleșit de o nostalgie gânditoare pentru miliția din Spindle Cove. Poate că la început fuseseră un grup de voluntari de toată jena, care abia reușeau să meargă în pas de marș… dar în comparație cu banda de tâlhari nebuni, oamenii lui păreau să facă parte dintr-o unitate remarcabilă de infanteriști.

Mai întâi, hoții se ciondăniseră vreo jumătate de oră ca să decidă dacă să creadă că era un prinț, un viconte sau un șarlatan. Apoi, se certaseră cam tot atât timp ca să-și dea seama ce să facă cu el. Desigur, Colin avusese o mulțime de sugestii… fiecare aducându-i câte un alt pumn în față.

Până acum, criminalii se dovediseră pricepuți la un singur lucru: la noduri.

În cele din urmă, hotărâseră să se prezinte la raport în fața căpeteniei lor… aparent, un fel de șef al bandei de hoți. Și astfel, îl legaseră pe Colin de castan și îl lăsaseră sub supravegherea celui mai tânăr și mai neliniștit dintre ei. Tânărul stătea la vreo trei metri distanță, ținând un pistol ațintit spre pieptul lui Colin.

Colin nu era tulburat de băiatul cu arma; funiile care îl țineau legat de copac nu-i dădeau pace. Detesta să se simtă țintuit, nu suporta să fie legat.

„Liniștește-te. O să ți se dea drumul. Odată și-odată.“

Era pur și simplu prea important ca să fie ucis. Dar, cu cât zăcea mai mult legat aici, prizonier al nehotărârii tâlharilor, cu atât vestea ajungea mai greu la urechile lui Bram. Și cu atât mai mult timp petrecea Minerva pe cont propriu, singură și fără bani.

Gândul de a o ști cu inima cât un purice și flămândă într-un sat străin… îl făcea să tremure sub încordarea unei furii neputincioase. Trase nebunește și se chinui cu frânghiile care i se săpau în carne.

Gata cu răbdarea. Nu mai avea nici un rost să aștepte. Trebuia să scape.

– De ce tu? îl întrebă Colin pe cel care îl ținea captiv, încercând să pară calm.

– Ce?

– De ce te-ar lăsa pe tine să ai grijă de un ostatic așa de important? Abia dacă ai vârsta la care să te razi.

– Fac nouăsprezece ani la vară. Tâlharul se scărpină în barbă. Bănuiesc că Grubb și Carmichael au vrut să povestească ei șefului. Probabil că se ciondănesc și acum pe tema asta, ca să decidă cine să îi spune toată pățania.

– Ah.

Colin înclină capul. În spatele copacului, se chinui și trase de frânghiile care i se încolăceau peste încheieturi. Nu slăbiră deloc. La naiba, dacă ar fi reușit numai să ajungă la briceagul din cizmă…

– Deci, spuse el, Grubb și Carmichael, cum le zici tu… au vrut să-și asume tot meritul pentru asta, nu?

– Așa mi se pare.

– Sunt sigur că ai dreptate. El dădu din cap. Ești foarte isteț. Dar știi, probabil că nu trebuia să-mi spui cum îi cheamă.

Tânărul făcu ochii mari. Scoase o înjurătură lipsită de ima-ginație.

– Nu-ți face griji. Sunt sigur că Grubb și Carmichael nu o să te ucidă.

El flutură pistolul spre Colin.

– Nu… nu… nu mai spune numele astea.

– Ei bine, nu este ca și cum le-aș putea uita pur și simplu, nu-i așa?

Tânărul sări brusc în picioare.

– O să le uiți dacă te împușc.

– Dar așa o să te nimerești într-o situație foarte proastă. De îndată ce Grubb, Carmichael și șeful ăsta al vostru se întorc și constată că le-ai ucis prețiosul ostatic, nu? Colin scoase un fluierat scăzut. N-o să-ți mai faci mult veacul pe lumea asta.

Mâinile tâlharului începură să tremure.

– Eu n-am fost de acord cu asta. Eu trebuia doar să stau cu ochii-n patru, cât se ocupau ei de jaf.

– Nu, spuse Colin ușor. Normal că nu ai fi fost de acord cu asta. Să răpești un aristocrat? Nu-ți stă în fire.

– Nu-mi stă, nu-i așa? Eu am vrut doar să fac rost de câțiva bănuți ca să o duc pe iubita mea la bâlci.

– Să-i cumperi un flecușteț, să-ți strecori o mână pe sub fustele ei…

– Exact.

Colin se opri.

– Hai să-ți spun eu cum facem. Vezi tu cizmele pe care le port? O să-ți aducă o sumă frumușică în orice oraș. Dacă mă dezlegi, sunt ale tale. Îți iei tălpășița, faci rost de bani, o duci pe drăguța ta la bâlci. Când o să vină oamenii legii după Grubb și Carmichael… și ascultă bine ce-ți spun, ei doi o să atârne în știreang… tu o să fii de mult plecat. Dat uitării. Nici măcar nu știu cum te cheamă.

Tânărul îl privi cu ochi bănuitori și se apropie încet.

– Am o idee mai bună. Aș putea să-ți iau cizmele. Și așa o să te las aici.

Un fior de frică îl străpunse pe Colin într-o arteră vitală. Calmul lui începu să sângereze sub violența loviturii primite, în jeturi care îi tăiau respirația. Simplul gând de a fi lăsat singur, legat de un copac… pe măsură ce se lăsa noaptea, în cele din urmă…

Ar fi putut să-l implore pe bărbat să-l împuște pur și simplu.

În schimb, închise ochii.

„Liniștește-te. Asta ți-ai dorit. Știai că o să facă asta."

Încă ținând arma cu o mână, tânărul începu să tragă cu cealaltă de cizma stângă a lui Colin.

– Nu o să apuci să le scoți niciodată așa, spuse Colin, chinuindu-se să vorbească pe un ton nonșalant, în ciuda broboanelor de sudoare care i se prelingeau pe spate. Ai putea la fel de bine să lași pistolul deoparte. La cum sunt legat, nu pot să fac nici o mișcare.

După alte câteva momente de încercări zadarnice, tâlharul trase o înjurătură și făcu așa cum îi sugerase Colin, punând pistolul într-o parte și chinuindu-se să scoată cizma cu ambele mâini. În cele din urmă, cizma îi alunecă din picior cu un șuierat.

Lăsând deoparte prima cizmă, băiatul se apucă să o scoată și pe cealaltă.

– Încetișor, spuse Colin în glumă. Ai grijă cu gleznele mele betege.

În realitate, nu-i păsa deloc de gleznele lui. Miza totul pe speranța acelui briceag, ascuns în cizma dreaptă. Dacă briceagul ateriza într-un loc în care să-l vadă… și dacă răpitorul lui nu îl observa… și dacă reușea cumva să pună mâna pe el… în câteva minute, putea să se elibereze.

Dar dacă vreo etapă mergea prost, el rămânea legat aici. Și numai Necuratul știa pentru cât timp. Până la lăsarea nopții, mai mult ca sigur. Până se așternea întunericul, încărcat de foșnete amenințătoare. Până când setea și foamea deveneau demoni care prindeau viață, având sarcina de a-l chinui fără încetare.

Până veneau câinii sălbatici.

„Doamne. Te rog, Doamne, nu."

Bătăile inimii începură să bubuie în pieptul lui.

În timp ce tânărul îi ridică piciorul și se apucă să tragă de cizmă, Colin încordă mușchii piciorului, obligându-l pe băiat să vină mai aproape. Trebuia să păstreze cuțitul aproape. Dacă apuca să zboare prin aer când îi scotea cizma…

– Ușurel, spuse el printre dinții strânși.

Simțea cum cizma începe să cedeze.

Trosc. Un trosnet abia imperceptibil venit din tufișuri îi atrase atenția.

Răpitorul lui nu observă sunetul. Era prea concentrat pe strădaniile

lui cu cizma. Dar Colin își lăsă privirea să alunece într-o parte și ce zări acolo îi opri cu totul bătăile nebunești ale inimii.

Minerva.

Minerva Highwood, în rochia ei cuminte și albastră de călătorie, strecurându-se încet din tufișuri. Apropiindu-se de ei cu ușurința unei pisici, hotărâtă să înșface muscheta care zăcea pe jos. Își lipi un deget pe buzele strânse, făcându-i semn lui Colin să nu scoată un cuvânt.

Colin făcu ochii mari. „Nu“, îi spuse el fără cuvinte. „Nu. Întoarce-te.“

Ea se furișă mai aproape. Călcă pe o ramură care trosni.

De data aceasta, tâlharul observă. Întoarse brusc capul, în direcția Minervei.

Cu un mârâit înfiorător, Colin își adună forțele și îl lovi cu piciorul în față. Forfecându-și picioarele, îl prinse pe bărbat de gât. Îl luase prin surprindere și cu garda jos. Dar nu mai putea să-l țină prea mult așa.

– Ia muscheta, reuși el să mai spună.

În timp ce Minerva se năpusti să recupereze arma, Colin strânse picioarele peste gâtul tâlharului.

– Știu la ce te gândești, spuse el, cu vocea încordată de efort. Îți zici că este doar o domnișorică inocentă cu ochelari. Că nu știe cum să tragă arma. Dar te înșeli. S-a antrenat. El ridică vocea. Min, arată-i cum stau lucrurile. Trage în mesteacănul de acolo.

– Nu trag în nici un copac! Mi-aș irosi glonțul și nu mai am praf de pușcă. Și atunci cum ți-aș mai fi de ajutor? Serios, Colin.

– Vezi? îi spuse Colin bărbatului care se sufoca. Știe ce face. El îi dădu drumul tâlharului cu o ultimă lovitură, trimisă cu toată forța de care era în stare în maxilarul tânărului. Fără alte mișcări.

Minerva își ochi ținta și ținu muscheta nemișcată.

– Îl împușc?

– Nu. Nu, am un briceag în cizma dreaptă. Scoate-l tu, te rog.

Fără să abată vreo clipă țeava armei dinspre tâlhar, ea înaintă pe diagonală până reuși să ajungă la cizmă. Găsi briceagul cu o mână și îl deschise, mânuindu-l ca pe un pumnal.

– Bun, spuse ea, încruntându-se spre hoț. Deci, unde îl înjunghii?

„Îl înjunghii?“ Colin ridică uluit privirea spre ea. Părul îi era aproape despletit, ondulându-i-se peste umeri. În ochi îi scânteia o intensitate sălbatică. Buzele pline i se curbară într-un zâmbet încrâncenat.

Mai văzuse expresia aceasta sălbatică și înfricoșătoare pe chipul ei. În Spindle Cove, văzuse cum doborâse bărbat în toată firea cu gentuța ei plină de pietre și, odată, chiar îl provocase pe Colin la duel. Afișa aerul acesta de furie justițiară când credea că sora sau vreunul dintre prietenii ei erau în pericol. Chiar și Francine.

Dar era prima dată când afișa aerul acesta ca să-l apere pe el.

Uluitor. Ea nu ar fi trebuit să fie aici. Dar iată că aici era, pentru el. Dispusă să tragă sau să înjunghie un bărbat pentru a-l apăra pe el. Și era

al naibii de frumoasă.

– Nu-l înjunghii nicăieri, iubito, spuse el cu blândețe. Folosești briceagul ca să-mi dai mie drumul.

– O. O, da. Un râset zăpăcit i se agită în gât. Bănuiesc că asta are mai mult sens.

După câteva minute de tăiat și tras de sfori, ea îl eliberă.

Colin îi luă muscheta din mână cu prima ocazie și o înfipse numaidecât în fața tâlharului, lăsându-l lat la pământ. Înșfăcă iute cornul cu praf de pușcă și glonțul de plumb de rezervă de la bărbatul inconștient.

Se întoarse spre Minerva.

– Grăbește-te. Trebuie să plecăm înainte să se trezească.

– O, Colin. Te-au lovit.

Ea își scoase o batistă din buzunar și îi tamponă ușor colțul însângerat al gurii, tresărind în timp ce o făcea.

– Nu-i nimic.

– Dar banii noștri? întrebă ea, privind în jur.

– S-au dus cu ceilalți tâlhari.

– O. Măcar mai am o liră. Este cusută în căptușeala de la cămășuță.

– Ca să vezi, mormăi el, îndesându-și piciorul stâng înapoi în cizmă. Ce inventivă ești, nu?

– Pari supărat.

Ea mototoli batista în mână.

– Sunt supărat. Se ridică în picioare și o luă în direcția din care venise ea. Trebuiau să plece, cât mai curând cu putință. Nici nu-mi vine să cred că ești aici. Minerva, ți-am spus clar să continui drumul spre orașul următor. Unde ai fi fost în siguranță.

– Știu. Dar am convins-o pe domnișoara Gateshead să mă lase să cobor la vreun kilometru după aceea. Eu… Ea îl apucă de încheietură. Nu puteam să te las aici.

El se întoarse și se uită lung la ea.

Doamne, nu știa ce să simtă. Să fie ușurat că era liber? Supărat pe ea pentru că nu-i ascultase ordinele? Copleșit de recunoștința de a o vedea întreagă și în siguranță și de a o avea aici cu el? Emoțiile care clocoteau înăuntrul lui erau o combinație.

Știa un lucru. Nici măcar nu îndrăznea să o atingă acum. Fie o scutura până leșina, o lipea de el până o lăsa fără suflare și se apuca să plângă în fustele ei, fie făcea dragoste cu ea pe solul pădurii până atingea culmi de nesuportat ale plăcerii…

Într-un fel sau altul, ea ar fi pățit ceva. Iar într-un asemenea caz, tot calvarul prin care trecuseră ar fi fost degeaba.

– Stai. Când se îndepărtară de poiență, ea îl trase deoparte. Valiza mea este aici. Am ascuns-o sub niște crengi.

– Ai venit cu Francine?

Acesta era motivul pentru apariția ei atât de întârziată.

– Ei bine, nu puteam să o las de izbeliște. Ea îngenunche pe pământ și se apucă să dea la o parte ramurile de pe valiza ascunsă. Nu după tot ce ai făcut ca să o salvezi.

– După tot ce am făcut… ca să o salvez pe Francine? El se lăsă pe vine lângă ea, ajutând să scoată geamantanul la suprafață. Ești o fată deșteaptă, Min. Dar uneori poți fi remarcabil de prostuță. N-aș da nici doi bani ca să salvez bucata aia amărâtă de ipsos. Cu atât mai puțin să-mi risc viața.

– Dar ai risca-o pentru cele cinci sute de guinee.

– Crede-mă, nici cu cinci mii de guinee n-aș accepta să fiu legat așa de un copac. N-aș fi plecat niciodată cu tâlharii ăia dacă nu m-ai fi forțat să o fac.

– Te-am forțat? Tonul ei se înălță cu o octavă. Nu te-am forțat. Te-aș fi strâns de gât cu mâna mea când te-ai oferit să pleci. Am fost atât de speriată!

– Ei bine, ori acceptam să plec cu ei, ori te vedeam ucisă. Dacă nu interveneam, ai fi riscat totul ca să salvezi șopârla asta afurisită. Și ai fi murit. Sau mai rău.

– Deci ai făcut-o pentru mine?

– Minerva. El dădu să se întindă spre ea, apoi se răzgândi. În schimb, făcu un gest nerăbdător. Nu mi-ai dat de ales.

– Îmi pare rău. Ea își duse o mână în păr. Îmi pare rău că te-am pus în situația asta. Doar că… în valiza asta se află munca mea de-o viață. Este singura mea șansă de a obține recunoașterea colegilor mei, singura mea șansă de a avea succes. Am riscat deja atât de multe pentru asta. Când tâlharul a încercat să o ia, nu m-am mai gândit, ci… am reacționat pur și simplu. Cu nări fremătânde, ea ridică ochii spre el. Poți să înțelegi?

– O, cum să nu. Înțeleg. Ce duci tu în valiza asta este munca ta de-o viață, iar eu sunt doar neisprăvitul care călătorește cu tine săptămâna asta. Desigur, siguranța lui Francine este pe primul loc.

– Nu. Ea clătină atât de tare din cap, încât i se strâmbară ochelarii. Nu este drept. Îmi răstălmăcești cuvintele. Colin, ascultă. În momentul acela de nebunie din trăsură, da… aș fi putut să-mi risc propria viață ca să salvez valiza. Dar trebuie să mă crezi când îți spun asta. Nu am vrut să o risc pe a ta. De aceea m-am întors.

El dădu încet din cap. Era greu să o contrazică în continuare, după felul în care pusese ea problema.

Serios, ce ar fi putut să mai spună? Să recunoască fantezia masculină absurdă pe care o întreținuse, în care ea traversa pădurea într-un suflu ca să-l salveze, cu părul fluturându-i vâlvoi la spate, sânii tresăltând la fiecare pas… ghidându-se după ciripitul păsărilor care îi spuneau încotro să se ducă… doar pentru că știuse, în adâncul inimii, că el avea nevoie de ajutorul ei? Căci, în clipa în care trăsura doamnelor Gateshead se îndepărtase, își dăduse seama că toată știința nu mai

însemna nimic… absolut nimic… în lipsa lui. Și că i se va prăbuși acum la picioare și îl va implora, cu buze senzuale, să fie sclava iubirii lui pentru veșnicie?

Nu, bineînțeles că nu. Se întorsese pentru că el o ajuta să-și atingă obiectivele și pentru că era ceea ce îi cerea decența să facă. Era atât hotărâtă, cât și loială, ca de obicei. Nimic nu se schimbase între ei.

La naiba!

Se ridică în picioare și apucă unul din mânerele de la valiză.

– Trebuie să plecăm imediat. Tânărul pe care l-am bătut măr nu o să vină după noi. O să fie prea ocupat să fugă ca să se salveze. Dar când o să-și dea seama tovarășii lui că lipsesc…

– O, Doamne. Ea își ridică partea ei de valiză. S-ar putea să vină după noi.

Capitolul 17

Merseră parcă o veșnicie prin pădurile acelea, purtând-o pe Francine între ei. După soarele amiezii care se afla în spatele lor, Minerva știa că se îndreptau spre nord. Nu trecuseră pe lângă întinderi mari de apă, deci bănuia că se mai aflau încă pe teritoriu britanic. În afară de asta, nu știa ce altceva să spună. Credea că nici Colin nu prea știa.

Doamne, de dimineață chiar se trântise pe marginea drumului și îi spusese că nu mai putea să facă nici măcar un pas? Colin insistase că avea toată puterea de care avea nevoie și o enerva să recunoască faptul că avusese dreptate. Înaintase deja kilometri întregi, fără să fi mâncat nimic după cina luată cu o seară în urmă.

Ca să mai pună o botină în fața celeilalte avea nevoie de toată puterea de concentrare. Foamea îi ghida fiecare pas, consumând-o pe dinăuntru.

– Să fiu al naibii! Colin se opri din mers. Și eu care credeam că urăsc provincia.

Minerva ridică privirea. Intraseră într-o poieniță. O pajiște amplă și verde, în inima pădurii. Toată întinderea era acoperită cu un covor de clopoței. Mii și mii de tulpini verzi care se unduiau dulce și aveau vârfuri îngreunate de floricele ca niște stropi de un albastru violaceu. Lumina soarelui strălucea de pe cer și se furișa printre copaci, surprinzând florile din unghiuri diferite. Întreaga scenă scânteia.

Era magic.

Colin spuse:

– Până și eu, oricât aș fi de obosit, trebuie să recunosc că e extraordinar de frumos.

Minervei îi era atât de foame, încât singurul răspuns de care se mai simți în stare fu:

– Crezi că sunt comestibile?

El râse. Ea zâmbi. Și uite așa, se înveseliră. Tâlharii rămăseseră în urma lor. Erau sănătoși și întregi și încă o mai aveau pe Francine. Poate că avea stomacul gol, dar un sentiment de speranță creștea în pieptul ei.

Poate că nu era totul pierdut.

În timp ce înaintau pe pajiște, ea fu încercată de un ciudat sentiment că plutea pe valuri. Doar că pășea pe o mare de petale, nu de apă sărată. Piciorul i se prinse într-o ramură căzută și se împiedică ușor.

– Ești bine? întrebă Colin.

Ea dădu din cap.

– Da, doar că nu eram atentă. Mă întrebam câtă argilă se găsește în solul de aici.

– Poftim?

El lăsă jos partea lui de valiză. Minerva făcu la fel.

– Știi, spuse ea. Argilă. Un amestec de lut și nisip. Pentru ca pe un sol să crească atât de mulți clopoței, ar trebui…

– Stai în mijlocul acestui lucru… El întinse brațele larg pentru a-i arăta splendoarea naturii… și te gândești la argila din sol? Îți petreci mult prea mult timp cu ochii în pământ.

Ocolind valiza, Colin o ridică de pe picioare. Cu o forță blândă, o aruncă delicat între clopoței. Rămase întinsă pe spate, fără suflare și năucită de schimbarea bruscă de perspectivă. De apropierea lui bruscă.

El se întinse lângă ea.

– Așa. Ia o pauză. Privește cerul, de dragul schimbării.

Minerva se uită lung la terenul accidentat. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi și un parfum de verde zdrobit îi luă cu asalt simțurile. Ierburile și clopoțeii se înălțau deasupra ei, legănându-se în vânticelul blând și picurând cu frumusețe. Deasupra tuturor, cerul plutea scânteietor și albastru. Aproape fără urmă de nori, cu excepția câtorva dungi subțiratice și versatile de alb, aparent prea mândre ca să imite iepurași, dragoni sau corăbii.

– Ce ar trebui să văd? întrebă ea.

– Nu știu. Ce văd oamenii când privesc cerul? Inspirație? Frumusețe? Îl auzi oftând. Ca să fiu sincer, perspectiva asta m-a intimidat întotdeauna. Cerul este atât de vast. Nu pot să nu simt că are așteptări de la mine. Pe unele le-am dezamăgit deja. El tăcu vreme îndelungată. Îmi amintește de ochii tăi.

Ea își înfipse cotul în coastele lui.

– Ochii mei sunt căprui. Și încep să mă ud la spate. Acesta este cu siguranță un sol foarte bogat în argilă. Trebuia doar să mă uit la cer ca să-mi dau seama.

Cu un chicotit, el se rostogoli și o fixă cu un picior.

– Știi, ești cea mai surprinzătoare femeie.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Și tu ai un fel al tău de a mă surprinde. Nu întotdeauna plăcut.

– Dacă surprizele ar fi mereu plăcute, n-ar mai fi prea multă surpriză în ele.

– Presupun că așa e.

El îi îndepărtă câteva șuvițe păr de pe față, apoi îi scoase ochelarii și îi așeză pe valiză.

Pulsul Minervei începu să se zbată în timp ce el coborî încet capul și o sărută pe… vârful nasului.

Ea clipi nedumerită, încercând din greu să se concentreze și să-i deslușească expresia de pe chip. Era strengărească sau afectuoasă? Nu-și dădea seama.

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că nu te așteptai. Ce fel de surpriză a fost? Plăcută sau altfel?

– Nu sunt sigură.

– Atunci o să încerc din nou.

Coborî capul și îi sărută tâmpla. Apoi bărbia, maxilarul, locul dintre sprâncene.

Își trecu limba peste urechea ei.

O lăsă să alunece pe gâtul ei.

Se scufundă în adâncitura caldă și sensibilă dintre sânii ei.

Ea începu să răsufle tot mai accelerat.

– Colin.

El își încleștă un pumn în fusta ei și îi aduse bazinul să îl întâlnească pe al lui.

– Min, gemul el pe gâtul ei. Știu că este o nebunie, dar am nevoie de asta chiar acum. Chiar aici, în mijlocul acestei frumuseți. Trebuie să te simt fierbinte și vie sub mine.

În timp ce el se apleca să o sărute pe gură, ea își lipi o mână pe pieptul lui.

– Nu cred că este o idee bună.

Mâna lui pluti peste trupul ei.

– Nu a fost bine noaptea trecută?

Amintirile vagi ale acelei plăceri înfierbântate, libertine și mistuitoare o luară cu asalt. Simți că se umezește între picioare și nu avea nimic de-a face cu solul argilos.

– A fost foarte bine. Dar a fost confuz.

– Nu trebuie să fie complicat. El îi cuprinse sânul în palmă și îi dezmierdă sfârcul până deveni un vârf tare și vibrând dureros. Este fizic. Instinctual. Eliberarea tensiunii într-o plăcere pe care să o împărtășească amândoi.

El presără săruturi pe coloana gâtului ei și fiori de dorință se treziră cu fiecare dintre ele. Totuși…

– Nu sunt… Ea răsuflă întretăiat la încă un sărut lacom. Nu mă simt bine să fiu instrumentul eliberării tale.

– O faci să sune atât de părtinitor. Îți promit că o să-ți placă și ție.

Nu se îndoia. Mâna lui își găsi drumul pe sub decolteul rochiei și își strecură degetele pe sub țesătură ca să se încolăcească pe sânul ei. Cu o îndemânare iscusită, ridică ușor sfera sânului ei și o eliberă din prinsoarea materialului.

– Doamne, spuse el fără suflare, și desenă cu vârful degetului cercuri

peste sfârcul dezgolit. Ești atât de catifelată. Atât de caldă, de fină și de dulce.

Îi acoperi sfârcul cu gura. Gemu, apoi trase ușor de vârful întărit cu o încântare delicioasă și desenă cercuri cu limba.

Minerva se lăsă în voia iureșului trezit înăuntrul ei de senzațiile acelea grandioase. Felul în care o atingea, o săruta, o lingea și o sugea… se simțea atât de bine. Plăcerea era atât de ascuțită, încât trezea o durere în adâncul ei. Era imposibil să simți asta și să nu tânjești după mai mult.

Dar Colin nu era singurul cu principii. Nu era singurul care putea impune reguli. Pur și simplu nu mai putea să ia „lecții“ sau să se prefacă. Își dorea acest lucru doar dacă era real.

Piciorul lui alunecă între ale ei.

– Arde un foc atât de intens înăuntrul tău, Min. Ai un talent înnăscut pentru pasiune.

Un talent pentru pasiune? Ea?

– Chiar dacă ar fi adevărat, spuse ea, uite unde am ajuns pentru că m-am lăsat dusă de val. Azvârlită dintr-o trăsură, jefuită în cealaltă. Pierdută în pădure. Flămândă, aproape fără nici un ban.

– Ai ajuns aici. În cea mai frumoasă după-amiază care a binecuvântat vreodată peisajul rural al Angliei. Întinsă pe un covor bogat de clopoței, cu privirile ațintite spre un cer de un albastru sfâșietor.

– Cu tine.

– Cu mine.

Rămaseră tăcuți o vreme. Apoi simți o schimbare bruscă în atitudinea lui. Mușchii pieptului lui se încordară sub atingerea ei. Tonul vocii i se schimbă.

– Înțeleg, spuse el și își retrase degetele de pe sânul ei. Deci asta este problema. Nu decorul, nu ideea de plăcere. Ci eu. Crezi că ești aici cu bărbatul nepotrivit.

– Colin…

El se îndepărtă de ea.

– Ai prefera să împărtășești toate astea cu altcineva. Cineva ca Sir Alisdair Kent. Vorbind despre argilă și compoziția solului și negând partea din tine care îmi urla numele aseară.

Roșind, ea își băgă sânul înapoi în corset și își căută ochelarii.

– Nu este nevoie să fii crud.

– Nu sunt crud. El se ridică în picioare, scuturându-și pământul și urmele de iarbă de pe pantaloni. Îmi pare rău pentru tine, atât. Am încercat să te scot din carapacea ta, să te învăț cum să te bucuri de viață. Dar acum îmi dau seama că nu vrei. O să sfârșești chircită în colivia asta dură și sfărâmicioasă pe care ți-ai construit-o. Sper ca pe Sir Alisdair să nu-l deranjeze spațiile înghesuite.

– Deci acum ar trebui să-mi cer scuze? Pentru că îmi doresc ceva mai mult decât „lecții“ despre plăcerile carnale pe care mi le oferi din milă?

La urma urmei, este cel mai bun lucru la care poate să spere o intelectuală dubioasă ca mine. Nu? Minerva se chinui să se ridice. Măcar Sir Alisdair și-ar aminti care mi-e numele.

– Poate. El micșoră distanța dintre ei, oprindu-se atât de aproape încât pieptul lui aproape îi atingea sânii. Dar te-ar putea săruta atât de pasional încât să nu-l uiți?

Pentru o secundă plină de patimă și confuzie, răsuflarea lui se împleti cu a ei.

Dar înainte ca ea să se mai gândească la orice posibilă replică, el se retrase. Ridică valiza și o puse pe umeri.

– Hai, spuse el iritat. Deja de acum ar fi trebuit să fim aproape acolo.

– Aproape acolo? Aproape unde?

Minerva rămase cu mult în urma lui, încercând să-i înțeleagă furia irațională. Și înțelepciunea din popor care susținea că femeile erau cele cu firea schimbătoare.

Continuară să meargă mai bine de un sfert de oră și apoi ieșiră din pădure, ajungând chiar la marginea unei culmi.

În depărtare, coborând la vale, se contura un conac uriaș de piatră, mărginit de grădini și dependințe.

– Doamne sfinte, spuse ea pe nerăsuflate. Ce este locul acela?

– Winterset Grange, răspunse el. Știam că trebuie să fim pe aproape. Un bun prieten de-al meu locuiește acolo. Avem nevoie de un loc unde să rămânem peste noapte. Să ne ascundem, în cazul în care tâlharii mai sunt încă pe urmele noastre.

– Și ne înființăm pur și simplu la ușa prietenului tău? Neinvitați, apăruți din senin? Ea flutură o mână spre ei. Arătând așa?

– O, nimeni nu o să clipească măcar. Oaspeții vin și pleacă mereu de la Winterset Grange. De fiecare dată când ducele este acasă, reședința devine imperiul unui desfrâu fără de sfârșit.

Minerva se uită lung la el.

– Ducele? O să fim oaspeții unui duce?

– Nu este un duce de sânge regal, spuse el, de parcă trebuia să fie un fel de alinare. Hal e un tip amabil, o să vezi. Este sponsorul unui cerc celebru de cartofori care se cheamă Shilling Club. Eu sunt membru. Nu mi-a refuzat niciodată o invitație, atâta timp cât vin cu bani pe care să-i pierd la masa de joc.

– Dar nu ai bani pe care să-i pierzi la masa de joc. Mai avem fix o liră în buzunare.

– Detalii, detalii.

Se apucară să coboare pe panta înverzită. Mărețul și impresionantul conac părea să ia amploare, pe măsură ce se apropiau. De parcă vreun băiețel năstrușnic se ascundea în spatele clădirii și pompa aer înăuntru, ca într-o vezică de porc. Era pur și simplu grotesc de mare, cu ferestre oblice adâncite în cadrele lor, asemenea unor ochi cu căutături răutăcioase.

Nu îi plăcea. Deloc.

Când ieșiră la drum, Colin o trase în grădini, în spatele unui pâlc de chiparoși. După ce scufundă o batistă într-o fântână, el își șterse fața și gâtul, apoi își refăcu nodul de la lavalieră. Își scutură praful de pe haină și scutură din cap, cu mișcări zglobii și nepăsătoare, care îi îmblânziră numaidecât părul.

Era atât de cumplit de nedrept. După treizeci de secunde de aranjat, el arăta mai bine decât i-ar fi reușit ei cu clești de ondulare a părului, bigudiuri și ajutorul a două slujitoare franțuzoaice.

– Sunt prezentabil? întrebă el.

– Ești la fel de injust de chipeș ca întotdeauna.

El își înclină capul și o privi atent.

– Acum, ce să ne facem cu tine?

Ea pufni. Da, într-adevăr, ce?

– Probabil nimic, milord, spuse ea acid.

– Ei bine, nu poți să-ți faci intrarea așa… toată aranjată, dantelată și cu nasturii încheiați până sus. Nu dacă trebuie să treci drept amanta mea.

– Amanta… Ea coborî vocea, ca și cum chiparoșii ar fi avut urechi. Amanta ta?

– Cum altfel să-ți explic prezența? Sunt prieten cu ducele de Halford de ani de zile. Nu pot să-i spun că ești sora mea. Știe foarte bine că n-am nici o soră. Mâinile lui se îndreptară spre nasturii de la sacoul ei. Începând cu nasturele care se afla cel mai aproape de gâtul ei, îi descheie unul câte unul. În primul rând, trebuie să scăpăm de chestia asta. După ce despărți cele două părți ale hainei, îi împinse sacoul de pe umerii și îi trase de mâneci în jos. În tot acest timp, Minerva rămase încremenită, fără să știe cum să se împotrivească.

Îi împături jacheta și o aruncă deoparte.

– Nici asta nu o să meargă, mormăi el, privindu-i rochia șifonată din mătase. Ar fi trebuit să o porți pe cea roșie azi.

Minerva făcu o grimasă.

– Ce este în neregulă cu rochia asta?

Îi plăcea această rochie. Era una dintre cele mai frumoase pe care le avea. Albastrul păun se potrivea cu tenul ei, sau așa i se spusese.

– Este cu mult prea modestă, îi spuse el. Arăți ca o guvernantă, nu ca o amantă.

Modestă? Ea se uită lung la mătasea rochiei. Corsetul i se potrivea perfect pe sâni, iar stilul empire[3] îi evidenția bine linia coastelor, făcând trecerea spre o fustă vaporoasă cu falduri. Era o croială care lua forma trupului, care sublinia silueta… una pe care o considerase deosebit de îndrăzneață, atunci când o probase la croitoreasă. Mânecile, mai ales. Erau ușor bufante la umăr, apoi se strângeau cu o fundă din panglici chiar deasupra brațului. De acolo, îi îmbrățișau strâns mâinile, până la încheietură.

El se întinse spre una dintre funde, frecând legăturile între degete, înainte de a aluneca într-o atingere ușoară spre manșetă. O senzație amețitoare izbucni înăuntrul ei, glisând odată cu strălucirea mătăsii.

„Vezi?“ Mânecile o învăluiau într-o aură ademenitoare și senzuală. Nu era nimic modest la ele.

– Poate că asta o să ajute.

El apucă manșeta între degete și trase fără nici un scrupul.

– Nu, nu face asta!

Și uite așa, mâneca ademenitoare dispăruse. Smucitura necruțătoare rupse cusătura de sub legăturile panglicii, iar el trase de restul materialului cu degete diabolice. În câteva clipe, distrusese toată mâneca și se apucase și de cealaltă.

În cele din urmă, umerii îi mai erau acoperiți doar de niște mâneci bufante scurtate. Două apostrofe discrete din mătase, unde înainte se desenaseră paranteze complete.

După ce se trase o clipă înapoi ca să o privească, el îi desprinse una dintre funde și îi lăsă capetele să se legene în aer.

– De ce ai face una ca asta?

El arcui o sprânceană.

– Face o sugestie.

– Sugestia este că sunt o femeie ușoară?

– Sunt cuvintele tale, nu ale mele.

El îi cuprinse talia în mâini și o întoarse pe călcâie… ca să stea cu spatele. Mâinile lui se îndreptară spre șirul de capse care îi șerpuia pe spatele rochiei. Începând de la baza gâtului, le descheie una câte una.

– Acum este prea de tot, protestă ea, încercând să scape din prinsoarea lui. Nu o să accept să arăt ca o femeie deșănțată.

El o ținu strâns. Respirația lui se repezi fierbinte și aspră pe gâtul ei.

– O să arăți așa cum vreau eu să arăți. La urma urmei, ăsta este scopul unei amante. Fără îndoială, lui Sir Alisdair Kent îi place ca femeile lui să arate îngrijit și modest, dar tu m-ai ales pe mine ca partener de călătorie. Eu am o reputație de păstrat.

O descheie la rochie până la jumătatea spatelui, chiar între omoplați. Apoi se concentră să-i adâncească decolteul peste pantele umerilor, coborându-l până la un punct teribil de indecent. Marginea cămășii îi era expusă, făcând ca o margine albă, dantelată, să-i încadreze decolteul adânc.

După ce o întoarse la loc cu fața spre el, Colin își studie opera. Minerva se făcu roșie de rușine. Îi transformase rochia de călătorie perfect respectabilă într-o ținută cu umerii goi care i se potrivea mai degrabă amantei unui pirat.

Și încă nu terminase. El își duse mâinile în părul ei și se apucă să scoată agrafele din cocul care amenința să se desfacă. Dacă nu ar fi fost moartă de foame și înspăimântată de perspectiva de a rămâne fără bani în Midlands, nu ar fi acceptat nici în ruptul capului un asemenea

tratament.

Ce se întâmpla acum întrecea cu mult limitele unei simple tachinări. Se putea… oare ca el să fie invidios?

– Serios, Colin. Îmi pare rău dacă te deranjează respectul pe care i-l port lui Sir Alisdair. Dar să mă umilești în felul ăsta nu o să te ajute să-mi fac o părere mai bună despre tine.

– Poate că nu. El îi scoase și ultima agrafă și îi aranjă părul desfăcut în jurul feței. Dar sunt convins că o să aibă o contribuție extraordinară la satisfacția mea personală. Și o să ne scutească pe amândoi de o mulțime de întrebări indiscrete.

Îi luă ochelarii de pe față și îi plie, îndesându-i în buzunarul de la piept.

– Am nevoie de ei.

Ea întinse mâna spre ochelari.

El o prinse de încheietură.

– Nu, nu o să ai. Din clipa în care trecem prin ușile acelea, nu o să te îndepărtezi nici o clipă de lângă mine, m-ai auzit? Crede-mă, nu vrei ca oaspeții lui Halford să aibă impresia că mi-aș dori să te împart cu cineva.

Să o împartă? În ce fel de cuib al dezmățului aveau să intre?

– În ce mă privește, spuse el, o să mă port de parcă aș fi protectorul tău servil, îndrăgostit până peste urechi, gelos.

Ea își înăbuși un râset deloc elegant.

– Ăsta chiar că o să fie rolul vieții tale.

– Iar tu… El îi ridică bărbia cu vârful unui deget. Ai face bine să-ți joci rolul la perfecție, iubito.

– Rolul? Nu știu cum să fiu amantă.

Cu siguranță nu printre duci. Devenea o mielușea în prezența bărbaților puternici.

– O, nu te subestima. Cred că o să te descurci chiar foarte bine. Vezi tu, amanta este o făptură neîmblânzită și cu limba ascuțită. Când îi convine, îl face pe bărbat să se simtă ca și cum ar fi irezistibil, dorit, extraordinar de fascinant. Singurul bărbat de pe pământ. El veni mai aproape și vocea îi deveni o șoaptă întunecată. Era prea aproape pentru ca ea să se mai simtă în largul ei sau să mai gândească limpede, căci stătea în umbra unei ferocități masculine. Geme de parcă ar fi cu adevărat sinceră. Și după ce obține ce și-a dorit, îi spune răspicat bărbatului că nu înseamnă nimic… absolut nimic… pentru ea. Cred că te-ai născut pentru rolul ăsta. Nu-i așa?

– Nu, nu-i așa, spuse ea o cu vocea tremurătoare. Cum îndrăznești să sugerezi că aș fi un fel de… Ce s-a întâmplat aseară a fost toată ideea ta.

– Ştiu.

– Și nu cred să fiu prima femeie care petrece o noapte frumoasă în brațele tale și să nu vrea să aibă prea multe de-a face cu tine a doua zi.

– Bineînțeles că nu. Ești doar cea mai recentă dintr-un lung și distins

șir. Și nu-ți face iluzii că o să fii ultima.

– Atunci de ce ești atât de furios? De ce mă alegi pe mine pentru o asemenea răzbunare plină de cruzime? Ce suferință puteam să-ți provoc eu, exceptând mândria un pic rănită?

El rămase cu privirea ațintită spre ea vreme îndelungată.

– Nu știu.

Apoi ridică ambele mâini și o ciupi de obraji. Tare.

– Au! Trăgându-se înapoi, ea își lipi palmele pe obraji. Asta pentru ce a fost?

– Ai nevoie de niște roșeață în obraji, dacă vrei să fii femeia mea, și nu avem ruj cu care să facem asta. Unul dintre brațele lui se încolăci în jurul ei și o strânse aproape. Îi urmări cu degetul mare conturul buzei de jos. Iar buzele astea sunt prea încordate și palide.

Plecând capul, el îi acoperi gura cu un sărut aspru și năvalnic. Limba i se împinse printre buzele ei, revendicându-i gura cu dezmierdări categorice. Apoi îi prinse buza de jos între dinți și o răsfăță cu mușcături neastâmpărate și ispititoare. Îi lăsă gura umflată, usturând de plăcere și durere.

Ea își înfipse un cot în coastele lui, folosindu-și toată forța din braț ca să pună o distanță între ei. Colin îi dădu drumul, iar ea se trase ușor în spate cu pași împleticiți.

Își duse degetele la buze ca să verifice dacă nu sângerau.

– Ești mulțumit acum?

El răsuflă prelung și frustrat. Cu o oarecare distanță între ei, ea putea recunoaște mai bine expresia de pe chipul lui. O dorință șovăitoare și prudentă.

– Nici măcar pe aproape, Min. Se aplecă și ridică valiza. Nici măcar pe aproape.

Stil vestimentar, în care rochia este prevăzută cu un corset fix care se încheie chiar sub bust, oferind impresia unei talii înalte, și cu o fustă mai degrabă vaporoasă decât susținută de jupoane voluminoase. Stil popularizat de Josephine de Beauharnais, prima soție a lui Napoleon Bonaparte și împărătească a Franței.

Capitolul 18

Dacă Winterset Grange părea auster și amenințător din exterior, interiorul părea parcă preluat din Roma antică, în perioada de culme a desfrânării și excesului.

Faptul că nu purta ochelarii era atât un impediment, cât și o binecuvântare. Oriunde se întorcea Minerva, zărea reprezentări neclare de trupuri. Picturi cu nuduri obscene acopereau pereții impunători și se aliniau pe trei niveluri. Sculpturi decadente se iveau din nișe. Un decorator ambițios stropise cu foiță de aur peste tot.

Sculptura cea mai apropiată de Minerva părea să fie Pan, țopăind și contorsionându-se în vârful unei coloane corintice. Dacă făcea ochii mici, reușea să distingă vinișoarele fine argintii și trandafirii din marmură. Italiană, fără îndoială.

– O marmură atât de minunată folosită atât de greșit.

Ea își trecu degetele peste piatra rece și netedă. Apoi își retrase imediat mâna când își dădu seama că proeminența cilindrică pe care o apucase nu era nici corn, nici fluier.

Căutând în jur un loc sigur în care să-și odihnească privirea, se uită la tapet. Un model clasic și frumos pe pânză alb cu galben, care ilustra cupluri dansând. Sau…?

Ea privi chiorâș de mai aproape, străduindu-se să se concentreze pe model.

Nu, cuplurile nu dansau.

– Payne! Ești chiar tu.

În pas săltat, un bărbat se apropie de ei pe coridor, învești mântat într-un halat legat alene. Părea tânăr… apropiat de vârsta lui Colin, bănuia ea… și inspira un aer de depravare cultivată și parfumul vag al fumului de opiu. Era flancat de-o parte și de alta de două femei chiar mai puțin îmbrăcate ca el… una cu părul drept și blond, cealaltă cu un păr bogat și roșcat. Minerva nu reușea să distingă expresiile de pe chipurile femeilor, dar senzualitatea lor inspira o forță palpabilă. Le simți privirile, reci și tăioase, ațintite spre ea.

„Fetița asta sfioasă nu poate să fie una dintre noi“, bănuia că își

spuneau în gând.

„Nu sunt“, și-ar fi dorit ea să le strige. Pentru o fracțiune de secundă, fu traversată de o viziune intensă în care le servea lui Colin, prietenului său destrăbălat și acestor două femei deșănțate o muștruluială zdravănă, izbind Panul priapic în podea, învârtindu-se pe călcâie și…

Dar nu avea bani. Nu avea unde să se ducă și nici o cale de a ajunge acolo. Nu mai avea nici măcar ochelarii.

Astfel că Minerva înălță bărbia și își înclină ușor șoldul. Se apropie de Colin și își sprijini brațul de umărul lui. Desigur, la cât de bine vedea, calculă greșit și își sprijini brațul de aer. Se împiedică și se prăbuși spre el, aruncându-și un braț peste pieptul lui și încercând din răsputeri să pară că era exact ce își dorise să facă.

Nu credea că se lăsase cineva păcălit.

O femeie începu să chicotească. Cealaltă râse în hohote.

Minerva își dori să intre în pământ.

– Doamnelor, bărbatul despre care se presupunea a fi ducele de Halford spuse: Vă amintiți de bunul meu prieten, Payne.

– Dar, cum să nu, gânguri una dintre ele. Suntem prieteni vechi, nu-i așa?

Acum Minerva își dorea să intre în pământ și să-și dea duhul acolo. Își dădu seama că Colin era supărat, dar cum să-i facă una ca asta?

Colin înclină ușor capul.

– Este mereu o plăcere, Hal. Ne pare rău că am venit neanunțat. Sper că nu te deranjează prezența mea.

– Niciodată! Dar, Dumnezeule, chiar că ai apărut de nicăieri. Nici nu ți-am auzit trăsura pe drum. Bărbatul o eliberă din prinsoare pe una dintre doamne și înfipse un pumn cu toată puterea în brațul lui Colin. Majordomul mi-a spus că ai venit și nu l-am crezut. Din câte am auzit ultima dată, vărul tău hotărâse să te țină strâns în lesă.

– Pare că am scăpat.

– Bravo ție! Nici nu se putea să te sincronizezi mai bine. Ne așteptăm ca Prinny să apară spre finalul săptămânii. Fetelor, mergeți să o căutați pe menajera mea încruntată și spuneți-i să pregătească suita obișnuită a lui Payne.

– Da, Excelență.

Halford le trimise pe doamne la plimbare, cu o câte o palmă răsunătoare peste fese.

Apoi Minerva simți cum privirea ducelui alunecă spre ea. I se făcu pielea ca de găină.

– Acum, spuse el, să ne ocupăm de bagajele tale. N-ai de gând să mi-o prezinți, Payne? Nu cred să o mai fi văzut până acum.

– Nu, n-ai mai văzut-o. Colin îi desenă o atingere liniștitoare pe spate. Melissande este nouă.

„Melissande?“ Pentru o secundă, ea închise ochii ca să nu și-i dea peste cap.

– Nu prea este genul tău, nu-i așa? întrebă ducele.

– Mi-a plăcut mereu să variez. Poate să pară inocentă, dar în dormitor este foarte surprinzătoare.

– Da, chiar așa? Ducele i se adresă ei. Foarte bine, Melissande. Sigur prietenul meu ți-a spus că la Winterset Grange suntem toți amici. Nu vrei să-i arăți gazdei tale puțină apreciere? Ai putea începe cu un sărut.

Ea simți că i se întoarce stomacul pe dos.

Brațul lui Colin se strânse peste talia ei, lipind-o de el și interzicându-i să facă vreo mișcare. El spuse nonșalant:

– Va trebui să o ierți. Nu vorbește o boabă de engleză.

– Nici măcar un cuvințel? Ducele chicoti. Parlez-vous français?

– Nu, nici franceză. Se trage dintr-un mic principat din munți. Nici nu-mi mai amintesc cum se cheamă. Au propriul lor dialect.

– Hm. Ducele căzu pe gânduri. Din fericire, plăcerea este un limbaj universal.

Își lăsă un deget să plutească peste umărul dezgolit al Minervei.

Ea se uită încruntată la el, clocotind de furie. Duce sau nu, viclean sau nu, simpozion sau nu… Minerva refuza să accepte un asemenea tratament. Chiar dacă îi lipseau frumusețea, desăvârșirea și grațiile sociale ale unei doamne adecvate, era o femeie din lumea bună și o ființă liberă în gândire. Avea demnitatea ei.

Când atingerea înfumurată a lui Halford continuă să coboare, plutind deasupra decolteului, ea luă foc… și îi plesni mâna.

Apoi strânse din dinți și scoase un mârâit ușor. Și violența era un limbaj universal.

– Ai grijă, Halford. Colin se încordă. Nu mai era nici o urmă de umor în vocea lui, ci doar amenințare. Cu fata asta nu e de glumă. Un prieten de-al vărului meu de la Ministerul de Război mi-a cerut să stau cu ochii pe ea. Circulă zvonuri, bănuieli. Agenții secreți ai Coroanei sugerează că fie este o prințesă în exil, fie o asasină cu sânge-rece.

Ducele scoase un râset răgușit.

– Judecând după vânătaia de pe maxilarul tău, pun pariu pe ultima variantă. Dar apropo de pariuri, hai. Toată lumea este în camera de jocuri.

Ducele se întoarse pe călcâie… călcâiele goale, căci nu părea să mai poarte altceva pe sub halat… și traversă agale un coridor lung.

Colin și Minerva rămaseră la câțiva pași în urmă.

– Acum sunt o asasină cu sânge-rece? șuieră ea. De unde născocești toate nebuniile astea?

El îi făcu semn să tacă, încetinind intenționat pasul ca să rămână și mai în spate.

– Se numește improvizație, ai uitat? Trebuia să ofer o explicație pentru comportamentul tău.

În fața lor, ducele își strigă un prieten în timp ce o luă după un colț.

De îndată ce Halford se făcu nevăzut, Minerva se opri brusc pe

coridor, eliberându-se din îmbrățișarea lui Colin. Nu înțelegea cum de putea să-i facă una ca asta… să fie atât de protector și de atent într-o clipă, pentru ca, mai apoi, să se poarte atât de condescendent.

– Nu merit asta, șopti ea. Doar pentru că am făcut greșeala de a-ți accepta… atențiile… aseară, nu înseamnă că sunt o femeie ușoară. Cum îndrăznești să mă confunzi cu femeile astea decăzute?

– Crede-mă, femeile astea n-ar spune că sunt decăzute. Și ce te face să crezi că sunt femei ușoare? Poate că sunt doamne, la fel de nobile și de bine-crescute ca tine, care știu ceea ce nu știi tu. Să se distreze. Să se simtă bine.

– Poftim? Ea își înfipse un deget în propriul piept. Știu să mă distrez. Știu să mă simt bine.

El își înclină capul și spuse cu un glas tărăgănat:

– O, bineînțeles că știi.

– Cum îndrăznești. Acum își înfipse același deget în pieptul lui. Cum îndrăznești să mă aduci în locul ăsta și să mă supui privirilor libidinoase ale acestui dezgustător?

El o apucă de încheietură și coborî vocea.

– Chiar așa, cum îndrăznesc.

Nu trebui să-i vadă expresia de pe chip ca să știe că era supărat. Furia radia dinăuntrul lui.

– Cum îndrăznesc să-mi risc viața ca să o salvez pe a ta, când aproape te-ai aruncat de bunăvoie în mâinile tâlharilor. Cum îndrăznesc să te aduc într-o casă confortabilă, unde să găsim mâncare și un adăpost peste noapte, după o zi în care am rătăcit prin păduri și pe câmpuri. Cum de îndrăznesc?

Mâinile lui îi alunecară peste umeri și se opriră la jumătatea distanței dintre capul și gâtul ei. De parcă stătea să decidă dacă să o sărute sau să o strângă de gât.

În orice caz, ea ar fi opus rezistență.

– O să intrăm acum în sala de jocuri. O să mâncăm, o să bem și o să le facem jocul. Când se ivește ocazia, urcăm frumos la etaj și dormim bine. Îți jur, mâine-dimineață o să pleci din casa asta și cu virtutea, și cu personalitatea dezaprobatoare intacte… ascunse bine sub carapacea ta… atâta timp cât faci două lucruri. El scutură ușor din cap spre ea. Stai aproape de mine și joacă-ți rolul.

– Rolul de asasină cu sânge-rece? M-ar putea inspira asta.

– Rolul de iubită. Degetele lui alunecară în sus și i se împletiră prin părul ei, trezindu-i senzații rafinate pe pielea capului. Caută bine în mintea ta inteligentă și vezi poate reușești să-ți folosești imaginația pentru rolul ăsta. Ca să-i convingi pe cei din jur că găsești ceva de admirat la mine. Că, în ciuda tuturor așteptărilor, preferi compania mea unei bucăți de piatră.

Durerea ascuțită din vocea lui o luă prin surprindere. Acesta era motivul pentru schimbările lui bruște de stare și purtarea imprevizibilă.

Cumva, în încercarea de a-și proteja propriile emoții fragile, reușise să-l facă să se simtă mai prejos decât murdăria.

– Colin… Ea îi mângâie reverul. Îi pot convinge că-mi place de tine. Nu o să am nevoie de imaginație pentru asta.

El îi urmări cu degetul linia maxilarului, iar vocea îi căpătă o tonalitate răgușită.

– Nu?

– Dar nimeni nu o să creadă că suntem iubiți. Le-ai auzit râzând pe femeile acelea. Ai spus-o chiar tu, când eram la Spindle Cove. Nimeni nu o să creadă că mă vrei pe mine.

Cu un geamăt, își lăsă mâinile să coboare pe spatele ei. Îi cuprinse fesele în mâini, o ridică și o apăsă în cea mai apropiată nișă. Atitudinea lui posesivă o înfioră, la fel și corpul lui tare și musculos lipit de al ei.

Își apăsă buzele într-un sărut pe urechea ei.

– Și dacă ți-aș spune că am fost un idiot în noaptea aceea?

– Aș fi de acord.

– Și dacă ți-aș spune că totul s-a schimbat? El o sărută pe gât. Că în ultimele douăzeci și patru de ore am vrut să omor trei bărbați diferiți doar pentru că au îndrăznit să te atingă… unul dintre ei fiind un duce. Că sunt disperat de dor, consumat de dorința de a te avea. Te doresc cum nu mi-am mai dorit niciodată o altă femeie în toată viața mea depravată și irosită.

Limba lui îi dezmierdă pulsul și ea rămase fără suflare.

– Atunci m-aș îndoi de tine, șopti ea.

– De ce?

– Pentru că… „Pentru că mă îndoiesc de mine.“ Pentru că știu cu câtă ușurință minți.

El îi strânse fesele în mâini și îi lipi bazinul de al lui. Membrul lui se roti spre ea, trezindu-i o plăcere învolburată prin vene.

– Simți asta? mormăi el.

Ea dădu din cap. Doamne, cum să nu simtă?

– Sunt tare din cauza dorinței pe care o trezești de câteva zile, Minerva. Chiar dinainte să plecăm din Spindle Cove. Dacă nu crezi nimic în altceva, crede în asta. El se legănă pe trupul ei. Asta nu minte.

*

Colin nu mai avea chef să se prefacă.

O conduse pe Minerva în sala de jocuri. După ce salută vreo câteva fețe cunoscute adunate în jurul mesei de fetru verde și o prezentă pe Melissande, amanta sau ucigașa lui străină, își ocupă propriul scaun.

Și, apucând-o pe Minerva de șolduri, o așeză în poala lui. Îi cuibări posteriorul micuț pe coapsa stângă, își înfășură un braț peste umerii ei și își lăsă mâna să atârne direct pe sânul ei. Cu mișcări lenețe, urmări marginea delicată unde răscroiala modificată îi săruta decolteul expus.

– Rămâi aproape, șopti el și îi dezmierdă ușor urechea cu nasul.

Dacă tot era prin preajmă, profită de ocazie ca să-i prindă între dinți lobul micuț.

Pe scurt, îi făcu pe amândoi să se simtă foarte, foarte în largul lor. Nu pentru a crea false impresii de dragul lui Halford. Nu pentru a dovedi ceva în fața ei sau a altcuiva.

Ci doar pentru că o dorea. Și se săturase să pretindă altceva.

– Hai, Payne. Ducele se întinse după pachetul de cărți. Jucăm poker.

Colin studie monedele și jetoanele împrăștiate pe masă.

– Dă-mi o liră, vrei? N-am prea multe monede la mine.

– Dar cum să nu.

Ducele împinse spre el două teancuri de șilingi, fiecare de câte zece bucăți.

Minerva se încordă în poala lui.

– Șșșt, murmură el în părul ei. Ai încredere în mine.

Trebuia să înțeleagă că era un lucru necesar. Câteva ore petrecute la masa de joc aveau să le aducă masa și cazarea.

Ea scoase un sunet neîncrezător și gutural. Dar rămase nemișcată.

– Fii o gazdă bună, Hal, și roagă pe unul dintre filfizonii tăi în uniformă să-i aducă doamnei mele ceva de mâncare și vin? Nu i-ar strica o gustare.

– Nici ție, la cum arăți.

– Da, fie. Colin zâmbi larg. Ne-am cam epuizat unul pe altul în ultimele zile.

Cartoforii adunați din jurul mesei izbucniră în hohote însuflețite de râs. Ducele doar făcu semn cu mâna spre slujitori ca să le aducă gustările și băuturile și începu să împartă cărțile. În sala de joc, Halford era mereu pus pe treabă.

Colin își îndreptă atenția spre cărțile lui. Minerva și-o întoarse pe a ei spre mâncare.

Avu grijă de el cu gesturi discrete. În timp ce el se concentră pe cărțile primite, ea îi umplu paharul cu vin roșu. Acum îi pregătea o felie de carne friptă de porc, făcută sendviș între jumătățile unui croasant cu unt. Între timp, scăpă puțin unt pe degetul mare. Își duse degetul la gură și îl supse. Colin știa că nu avea de gând să fie sfioasă sau provocatoare. Ceea ce făcea ca gestul să fie al naibii de excitant.

Remarcase acest lucru la ea încă din prima seară în turn. Avea o senzualitate firească, deloc jucată, dar ieșea la iveală doar atunci când se simțea sigură pe ea. Sau după ce bea puțin vin. Se întrebă de ce era nevoie pentru a o convinge pe această Minerva să iasă pentru totdeauna în lume. Ar fi avut nevoie de o doză bună de siguranță de sine, își închipui el. Poate că participarea ei la întâlnirea organizată de Societatea Regală de Geologie îi putea oferi asta, într-o oarecare măsură. Dar bărbatul potrivit putea face mult mai multe. Bărbatul potrivit putea să sădească semințele încrederii adânc în interiorul ei, și să le

îngrijească până se transformau într-o vie puternică și sănătoasă, care se înălța spre cer și se extindea, oferind fructe dulci și îmbelșugate.

Singurul fruct de care îi păsa ei acum erau strugurii și caisele care tronau pe platoul din fața lor. Să-și satisfacă stomacul înfometat era clar obiectivul ei principal și i se dedica pe deplin și cu toată energia… devorând felii de brânză și de șuncă. Când un slujitor îi oferi o tavă cu tarte micuțe, ea își abandonă paharul de vin cu un suspin nerăbdător și întinse ambele mâini după câte o tartă.

Pe una o băgă în gură, iar pe cealaltă i-o oferi lui.

Decât să o ia cu propriile degete, el o apucă strâns de încheietură ca să o țină nemișcată. Apoi devoră patiseria direct dintre degetele ei, lăsându-și limba să se joace peste vârfurile lor. Minerva oftă, iar acest sunet discret era mai dulce și mai păcătos de delicios decât ar fi sperat vreodată să fie o tartă cu gem.

Halford își drese glasul.

– Este rândul tău, Payne.

Colin se adună și trimise în zbor un șiling spre centrul mesei.

– Da, desigur.

El jucă, mâncară împreună, apoi Colin le făcu semn slujnicelor să ia farfuriile și platourile.

Minerva se așeză mai bine în poala lui. Degetele i se împleteau în părul de la ceafa lui, jucându-se absent cu șuvițele. Ea îi mângâie în sus și în jos mușchii gâtului, liniștindu-le tensiunea încordată. Mici dezmierdări de bunătate pe care nu le merita.

El își lipi buzele de urechea ei și îi șopti:

– Știi că-mi pare rău? Pentru mai devreme.

Ea dădu ușor din cap.

Cu un geamăt murmurat, el își coborî în jos brațul până spre mijlocul ei și o strânse mai aproape. Ea își lipi capul pe pieptul lui.

El o sărută pe creștetul capului.

– Dormi, dacă vrei.

Ea scoase un oftat adânc și se topi în îmbrățișarea lui. Această intimitate tihnită dintre ei… Avea sens, bănuia el, dacă te gândeai la aventurile prin care trecuseră în ultimele zile și nopți. Totuși, rămânea o surpriză.

Fusese intim cu multe femei și se simțise apropiat emoțional de altele. Dar până acum, se chinuise din răsputeri ca să păstreze distanța dintre cele două sfere sociale. Erau femeile pe care Colin le considera prietene și mai erau femeile cu care se culca. De fiecare dată când le permitea celor două categorii să se suprapună, însemna că va avea probleme.

Minerva Highwood nu îi adusese nimic altceva decât probleme, de la bun început.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, avea să-i întoarcă serviciul. Așa cum stătea cuibărită la pieptul lui, o simți atât de mică și de fragilă în

brațele lui. În ultima zi, parcursese nenumărați kilometri prin provincia englezească, renunțase la toți banii ei sub amenințarea armei, scosese cuțitul la un tâlhar și poposise într-o casă care respira în ritmul unor excese bahice atât de mari, încât o fecioară manierată ar fi urlat îngrozită. Și toate acestea, doar la o zi după primul ei orgasm adevărat.

Nu izbucnise nici măcar o dată în lacrimi neputincioase. Și nici nu-l implorase să o ducă acasă. Nici o femeie dintr-o sută nu s-ar fi descurcat atât de bine într-o situație asemănătoare.

Atunci și acolo, Colin își jură un lucru. Chit că nu va face nimic altceva bine în viața lui, îl va face pe acesta: să o ducă pe Minerva Highwood la Edinburgh pentru prezentarea ei științifică. La timp, întreagă. Și cu virtutea intactă.

Într-un fel, cumva, va face ca aceste bune intenții să iasă cum trebuie.

Îi mângâie ușor părul și i-l dădu pe spate cu mâna stângă, în timp ce își adună cărțile cu dreapta.

– Dormi, murmură el din nou.

În timp ce se mișca în poala lui, coapsa i se frecă de el. Corpului lui reacționă imediat, din instinct. Sângele i se agită prin vene, îi făcu membrul să se întărească și înverșunarea cu care se ținea de principiile lui neprețuite să slăbească. El o dorea fizic și nu se putea preface că nu era așa.

Dar trebuia să ascundă această altă reacție mai viscerală… tandrețea copleșitoare care îi răsuna în piept.

Realitatea simplă și de neconceput a faptului că îi păsa.

Capitolul 19

Din nou, Minerva se trezi în brațele lui. Începea să se obișnuiască să se trezească așa… învăluită în căldura lui, în forța lui, în mirosul lui de cuișoare. Nu se grăbi să se trezească de-a binelea, ci mai zăbovi un minut în lumea aceea de vis. Oftă cu nasul în vesta lui și îl strânse tare de gât.

Avea încredere în acest bărbat. Era un mincinos notoriu și un crai neobrăzat, dar avea încredere în el. De ajuns cât să adoarmă în brațele lui în mijlocul dezmățului.

Ea clipi spre masa de joc, încercând să deslușească învălmășeala de cărți și monede. Cât timp trecuse? I se părea că este foarte târziu. Majoritatea jucătorilor păreau să se fi retras deja. Mai rămăseseră doar Colin și Halford.

Se uită stăruitor spre grămada de șilingi din fața lor. Mărise fondurile suficient ca să continue cu călătoria lor? Începuseră jocul cu douăzeci.

Acum numără…

Patru.

Inima i se opri în piept. O, Doamne. Cum era cu putință? Ea avea încredere în el și el pierdea totul.

Apoi își îndreptă privirea spre cărțile din mâna lui Colin. Ce zări îi dădu motive să respire din nou. Cărțile lui arătau promițător. Nu putea să le deslușească limpede… nu fără ochelari. Dar vedea că erau toate roșii și toate erau cărți mari. Logica simplă îi spuse că trebuia să fie de bine. Cel puțin o pereche de valeți.

Se uită spre centrul mesei plină cu monede. Mai mult decât suficient ca să compenseze pentru ce le luase tâlharul. Poate că totul făcea parte din planul lui Colin.

– O pereche amărâtă de nouari, atât. Ducele își azvârli cărțile. Sunt sigur că poți să te descurci mai bine, Payne.

„Da! Putea.“ Ea își încolăci degetele peste marginea buzunarului de la vesta lui, plină de entuziasm.

Colin rămase tăcut o vreme.

– Îmi pare rău să te contrazic, Hal, spuse el, dar m-ai bătut.

Își dezvălui cărțile pe masă în fața lui.

Cu un râset lacom, ducele de Halford își strânse câștigurile.

Mâna Minervei alunecă din buzunarul lui Colin. Era uluită. Îngrozită. Patru șilingi. Nu mai aveau decât patru șilingi. Trebuia să-l ridice de la masa asta de joc, înainte să piardă tot ce aveau.

Dar cum? Nici măcar nu putea să-i vorbească, din cauza poveștilor lui nesăbuite. Toți oamenii de aici credeau că este Melissande, o prințesă refugiată dintr-un mic principat din munți. Sau, altfel, o asasină care putea să le ia tuturor gâtul în somn. Și în timpul liber, amanta lui Colin.

Amanta lui senzuală și de viață.

Minerva își mușcă buza. Poate că exista o cale prin care să-l ademenească de la masă fără să se folosească de cuvinte.

Ajustându-și greutatea în poala lui, ea întinse o mână ca să-i mângâie părul. Onduleurile grele și castanii i se cernură printre degete, plutind asemenea unor pene în palma ei. Cu cealaltă mână, trase de nodul de la lavalieră până când toată lungimea țesăturii i se furișă de pe gât într-o alunecare lenșă și senzuală. I se păru că îl aude gemând ușor.

Ea își frecă nasul de gâtul lui. Mirosul de coniac dansa pe pielea lui, întunecat și amețitor. Fără ochelari, de la această distanță apropiată, el nu părea decât o pată neclară și nerasă. Dar era o pată neclară chinuitor de chipeșă. Întinzând gâtul, ea îl sărută pe obraz.

Lui i se opri răsuflarea, iar ea aproape că își pierdu curajul de a merge mai departe. Dar ea fusese cea care începuse totul și acum nu mai era cale de întoarcere.

Înclinând capul, apăsă un sărut pe maxilarul lui.

De peste masă, ducele scoase un râset sec.

Inima Minervei îi tresări în piept. Încremeni, cu buzele lipite de gâtul nebărbierit al lui Colin. La ce s-o fi gândit? O seducătoare necuviincioasă? Ea? Bineînțeles că Halford nu va crede. Nimeni întreg la minte nu ar fi crezut un asemenea lucru.

– Payne, spuse ducele, poate ai vrea să stai pe tușă runda asta? S-ar părea că Melissande trebuie dusă la culcare.

Mărul lui Adam al lui Colin îi zvâcni în gât.

– Poate să aștepte.

– Poate, răspunse ducele, cu o chicoteală cunoscătoare. Dar tu poți? N-am văzut niciodată un bărbat cu articulații mai albe decât ale tale.

Încântarea îi fremătă prin tot corp. Halford chiar credea. Colin era afectat. Ea era o seducătoare. Dar încă nu reușise să-și atingă ținta… să-l ridice pe Colin de la masa de joc.

Minerva își dublă eforturile. Își împleti degetele strâns în părul lui. Îl linse pe gât, trecându-și limba de pe pulsul gâtului spre lobul urechii lui. Cu vârful limbii, trasă conturul fiecărui vârtej și fiecărei creste de pe urechea lui.

– Sus, șopti ea. Du-mă sus. Acum.

Mâna lui Colin se încleștă în spatele rochiei, oprindu-i respirația cu o mișcare rapidă. Dar mustrarea ascunsă și secretă doar aprinse și mai tare firea rebelă a Minervei. Cine venise cu ideea ca ea să joace rolul acesta? El nu avea dreptul să se plângă. Pe deasupra, o parte din ea se bucura de moment. Judecând după mădularul tare și înfierbântat care îi pulsa pe coapsă, și o parte din el se bucura de același lucru.

„Asta nu minte.“

Ea îl sărută pe claviculă, coborând degetele spre nasturii de la cămașă. Descheie unul, apoi doi, și își cufundă degetele înăuntru ca să-i mângâie pieptul neted și musculos.

Ducele observă:

– Văd că ți se cam împuținează banii, Payne. Cum nu ești atât de neinteresat să te bucuri de Melissande, poate ai vrea să faci un pariu ca între prieteni. Aș paria mulți bani pentru încântări… atât de evidente și de generoase.

Minerva se strădui, foarte tare, să nu trădeze printr-o privire acră faptul că îl înțelesese. Sau cu un pumn violent plasat direct în stomacul lui.

Și Colin se încordă.

– Ai grijă, Halford.

– De ce? Nu este ca și cum ar înțelege ceva din ce spunem. Ducele amestecă și împărți cărțile. O mână, un câștigător. Îți pui fata la bătaie și fac și eu la fel cu una dintre fetele mele. Cine câștigă o să se poată desfăta la dublu în seara asta.

Fiecare mușchi din corpul lui Colin se făcu brusc tare ca piatra. Una dintre mâini se încleștă într-un pumn. Cealaltă se îndreptă spre pistolul de la brâu.

Minervei îi îngheță sângele în vene. Toate bune și frumoase cu aceste puseuri protective, dar ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca el să intre în probleme cu ducele. Vor fi alungați de la Winterset Grange… de data aceasta, alergând în noapte, fără să aibă altceva decât hainele de pe ei.

Era o chestiune de minute până să se declanșeze un eventual dezastru. Dar, după expresia zbuciumată de pe chipul lui, își dădea seama limpede… Colin nu era în stare să gândească la mai mult de zece secunde în viitor.

Ridicând-o pe Minerva din poala lui, se împinse în picioare. Întinse un deget spre duce.

– Să nu îndrăznești niciodată…

Jap.

Minerva îl plesni peste față.

Colin clipi spre ea, evident uimit.

Ea ridică din umeri. Nu-i lăsase de ales. Trebuia să pună cumva punct discuției dintre cei doi. Iar Colin nu avea cum să se ia la ceartă cu ducele dacă ea începea să se ia prima la ceartă cu Colin. Astfel că…

Jap.

De data aceasta își folosi mâna stângă, făcându-i capul să se întoarcă în cealaltă direcție.

Apoi se opri, agitându-se pe cât de dramatic bănuia că ar fi făcut o prințesă-asasină, cu păr negru și sânge fierbinte, coborâtă direct din munți. Adoptând un accent indistinct… pe undeva la jumătatea drumului dintre italiană și franceză… își îngustă ochii și spuse:

– Tică. Loo. Sule.

Pe fruntea lui se desenară riduri nedumerite.

– Poftim?

„O, pentru numele lui Dumnezeu."

– Tică! Îi împinse pieptul cu ambele mâini. Loo. Sule.

Ridicându-se de pe scaun, Halford râse.

– Cred că-ți spune că ești un ticălos, prietene. Ai dat de naiba acum. Se pare că, la urma urmei, fata noastră înțelege o boabă de engleză. Hopa.

În cele din urmă, Colin înțelese.

– D… d… dar Melissande, pot să-ți explic.

Ea îl ocoli și scoase un mârâit.

– Tică. Los. Tică. Los.

Când el vorbi din nou, era limpede că se chinuia să nu râdă.

– Liniștește-te, iubito. Și orice ai face… Te rog, te rog, nu începe iar cu una din crizele tale de nebunie furtunoasă și pasiune incontrolabilă.

Un pungaș irecuperabil. Nu avea nici cea mai mică îndoială că își rostise cuvintele ca pe o provocare.

Bine. Va accepta invitația lui.

Minerva întinse mâna după un pahar cu vin roșu de pe masă. Îl bău aproape dintr-o singură înghițitură, apoi aruncă ce mai rămăsese chiar în fața lui Colin. Vinul îi stropi pe amândoi. Firicele de un roșu rubiniu se prelinseră pe expresia uluită de pe chipul lui.

Cu un mormăit ușor, se aruncă spre el, apucându-l de umeri și înfășurându-și picioarele peste șoldurile lui. Îi linse vinul de pe față, trecându-și limba peste obraji, bărbie… chiar sprâncene. Și apoi, își încheie spectacolul de amantă nebună cu un sărut lent, adânc și sălbatic care îl făcu să geamă pe buzele ei și să-i cuprindă fesele cu ambele mâini.

– Sus, murmură ea pe buzele lui. Acum.

În cele din urmă, o scoase din încăpere. Și o sărută până ajunseră la jumătatea coridorului. Acolo se opri, aparent incapabil să-și mai rețină râsul măcar o clipă. O lipi de perete și răsuflă neputincios în gâtul ei, cutremurându-se de râs.

Ei bine, se bucura să știe că măcar cuiva i se părea amuzantă situația.

Continuând să râdă, îi dădu drumul și o trase pe o scară până ajunseră pe un coridor lateral. Deschise ușa unui apartament, care îi era

deja cunoscut. La nivel de decor, suferea de același exces de foiță de aur și lipsă de bun-gust precum restul reședinței Winterset Grange.

– O, Min. A fost excelent.

– A fost… Ea închise ușa… Umilitor.

– Ei bine, ai interpretat o amantă de primă clasă. El își trase haina de pe umeri, lăsă deoparte pistolul și se apucă să descheie nasturii de la vestă. Ce naiba a fost chestia aia… cu linsul și vinul? Și cum Dumnezeu te-ai gândit să…

– Se cheamă improvizație! Te lași dusă de val și toate cele. Își trecu mâinile prin părul desprins și ciufulit, căutând înnebunită prin cameră până găsi valiza cu Francine, strecurată frumos sub o măsuță laterală cu picioare în spirală. Trebuia să te ridic de la masa aia înainte să pierzi toți banii pe care îi avem și să distrugi totul. Îi datorăm deja șaisprezece șilingi din lira mea. Nu se presupune că datoriile de onoare trebuie plătite imediat?

Ea se îndreptă spre el și se întinse hotărâtă spre căptușeala vestei lui. În timp ce degetele ei îi mângâiară pieptul în treacăt, îl auzi cum i se taie respirația.

– Am nevoie de ei, îi explică ea, brusc timidă.

Își scoase ochelarii din buzunarul interior și și-i puse pe față. Ce bine era să pună o imagine clară pe ceața în care fusese învăluită camera până atunci.

Și-ar fi dorit atât de tare ca lentilele să-l ajute și pe Colin să vadă clar. Ce Dumnezeu încercase să facă? Să pună punct călătoriei lor aici? Poate că se săturase de ea și de Francine și hotărâse că va rămâne la Winterset Grange până la ziua lui ca să profite de generozitatea ducelui.

– Este Shilling Club, spuse el. Ne jucăm pe șilingi, dar fiecare șiling reprezintă câte o sută de lire.

– O sută de lire? Fiecare? Ea simți că o ia cu leșin. Apăsă o mână pe sprânceană. Dar cum o să…

– Nu o să… El își scoase vesta și o lăsă deoparte. Eu pierd mereu, nu plătesc niciodată. Știu că o să mă port cum trebuie până la urmă.

– Dar de ce să pierzi? Am văzut ce cărți aveai la ultima mână. Erau mai bune decât ale ducelui. L-ai lăsat să câștige.

El își smulse lavaliera și o așeză pe spătarul unui scaun.

– Da, ei bine… Toată lumea te iubește când pierzi frumos. De aceea sunt mereu binevenit la orice masă de joc, în orice seară, aici sau în Londra. Nu duc lipsă de prieteni.

– Prieteni. Ea rosti cuvântul cu dispreț. Ce-i face pe asemenea oameni să fie prietenii tăi? Faptul că te lasă să stai la masa lor și să pierzi o grămadă de bani? Asta nu prea se potrivește cu nici o definiție a prieteniei pe care să o cunosc eu.

El nu răspunse. Se așeză doar pe marginea patului ca să-și scoată cizmele.

– Ei nu te respectă, Colin. Cum ar putea? Nu te cunosc deloc. Nu pe

tine, cel adevărat.

– Și ce te face pe tine să fii expertă în mine, cel adevărat?

– Bănuiesc că nu sunt. Nici măcar nu sunt sigură că tu știi cine ești. Pur și simplu devii ceea ce-ți impune situația să devii.

El își azvârli cizmele într-o parte și intră fără alte cuvinte într-o cameră de legătură. Probabil un vestiar sau o baie. Auzi clipocitul apei într-un lavoar.

Ea ridică vocea.

– Adică, încep să observ un tipar. Toate formele pe care le iei sunt variațiuni pe aceeași temă. Escrocul fermecător, care iubește distracția, și cu o suferință care nu este ascunsă chiar atât de adânc. Evident, pentru tine merge de minune. Dar nu devine obositor?

– Cu adevărat obositor. El reveni în cameră, cu părul ud și cămașa descheiată și cu mânecile suflecate până la coate. Min, te rog. Sunt puțin beat și teribil de obosit. Putem să păstrăm restul acestei analize de caracter pentru dimineață?

Ea scoase un oftat.

– Bănuiesc.

– Atunci hai la culcare. Sunt epuizat.

Cu unele mici eforturi, ea reuși să se descheie la capsele de la spatele rochiei. Își trase mătasea zdrențuită și pătată de vin peste șolduri și o aruncă pe un șezlong. Gândul că nu mai avea ce altceva să poarte a doua zi era chiar descurajant. Măcar dimineața, va putea să facă o baie în toată regula. Pentru moment, se descurcă așa cum putu cu lavoarul și săpunul.

După ce își încheie la loc nasturii de la cămășuță, se întinse pe patul de lângă el, privind lung în tavan.

Trecură câteva minute.

– Nu dormi, spuse ea.

– Nici tu.

Ea își mușcă buza. Ceva nu-i dădea pace și nu avea cui să-i spună.

– Nici el nu mă cunoaște.

Răspunsul lui răsună amețit.

– Cine?

– Sir Alisdair Kent. La menționarea numelui lui, ea simți încordarea bruscă din partea patului lui Colin. Adică, știe de descoperirile mele științifice și îmi admiră intelectul. Dar nu știe cine sunt cu adevărat. Mi-am desfășurat toate activitățile legate de Societate prin corespondență scrisă și m-am semnat mereu cu M.R. Highwood. Așa că Sir Alisdair… Ei bine, crede că sunt bărbat.

Trecură câteva momente.

– O să aibă o mare surpriză.

Ea chicoti spre tavan.

– Într-adevăr.

Îi era teamă să-și dea cu părerea dacă va fi plăcută sau neplăcută.

– Dar este ciudat, spuse el. Chiar se simțea o afecțiune sinceră în scrisoarea aceea.

– Sunt sigur că este un interes amical.

– Eu nu sunt atât de convins. Poate că este îndrăgostit de tine.

Simți că inima i se agită ciudat în piept. Nu la perspectiva ideii, ci la auzul acelui cuvânt de pe buzele lui: îndrăgostit.

– Cum să se poată așa ceva? Ea se întoarse pe o parte, îndoind cotul și sprijinindu-și capul în mână. N-ai auzit ce am zis? Sir Alisdair crede că sunt bărbat.

– O, ba te-am auzit. Ochii diabolici îi întâlniră pe ai ei. Poate crede că ești bărbat și este îndrăgostit de tine. Dacă este așa, pe bietul om îl așteaptă o inimă frântă.

Ea se încruntă, nefiind sigură ce voia să spună.

El chicoti pe un ton scăzut.

– Nu te lua după mine, iubito. Mă dor boașele și sunt rănit în mândrie. Sunt pilit și mă simt foarte nărăvaș în seara asta. Dacă știi ce este mai bine pentru tine, o să mă ignori și o să te pui la somn.

– De ce te dor boașele? Ea se ridică. Ești rănit cumva? A fost de vină tâlharul?

Cu un geamăt, el își lipi încheietura peste ochi.

– Scumpa mea fată, poate că ești un geolog strălucit, dar stai cam prost la cunoștințele de biologie.

Ea coborî privirea spre deschizătura din față a pantalonilor lui. Era impresionant de întinsă.

– Du-te la culcare, M.

– Nu, nu cred că mă duc. Nu încă.

Cuprinsă brusc de hotărâre, ea trase de nasturii prohabului. Reușise deja să descheie complet o parte înainte ca el să mai apuce să se ridice în coate.

– Ce faci?

– Îmi satisfac curiozitatea.

Ea își strecură mâna sub țesătură, iar el tresări. Un val nestăvilit de putere se dezlănțui înăuntrul ei. Vinul pe care îl băuse la parter își făcea treaba, topindu-i inhibițiile. Voia să știe, să vadă și să atingă… cea mai sinceră și mai reală parte din el.

„Asta nu minte.“

Ea spuse:

– Eu am făcut cum mi-ai cerut și am jucat rolul amantei, așa că merit măcar atât. Vreau să-l văd și să-l ating cum trebuie. N-am mai avut niciodată ocazia asta.

– Mama nai…

– Stai liniștit. Ce mi-ai spus tu? Să mă gândesc la asta ca și cum aș face… o săpătură. Cu un zâmbet, își înfășură degetele peste lungimii lui tare și fierbinte. O fac în numele științei.

*

„O fac în numele științei.“

Ha! O replică excelentă. Care se plasa chiar deasupra altora precum „Ai putea să-mi salvezi viața în seara asta“ și „Iubito, învață-mă ce înseamnă să iubești“. Colin își notă în gând să nu o uite pe viitor.

Apoi mâna ei se închise peste mădularul lui înfierbântat și mintea lui se goli cu totul.

– Doamne sfinte, se auzi murmurând.

Era periculos. Era aproape beat și abia dacă se mai putea stăpâni.

„Reguli“, își aminti el. Avea reguli.

Dar, în mod curios, nici una dintre ele nu acoperea mângâierile feciorelnice oferite în numele științei. Numai Minerva Highwood ar fi putut să transforme explorările intime într-un demers complet nou.

Ea îl ținu cu blândețe o clipă, frecându-și degetul mare în sus și în jos pe partea inferioară a membrului lui. Frământarea ușoară și delicioasă mai mult îl stârni decât să-l satisfacă. Apoi îl eliberă din prinsoare și se apucă să tragă de pantaloni și de lenjeria de corp, chinuindu-se să le coboare peste șolduri.

– Îmi stau în cale, îi explică ea atunci când el îi aruncă o privire scandalizată.

Resemnat, el își lăsă capul să cadă pe pernă. Habar n-avea cum să zădărnicească această explorare științifică și, sincer vorbind, nu-și dorea să o facă. O ajută ridicându-și șoldurile și scoțându-și pantalonii, de îndată ce ea îi coborî țesătura până la genunchi.

– O, de ce să te oprești aici, mormăi el, apucându-și cămașa cu ambele mâini și scoțând-o peste cap înainte de a se trânti înapoi pe saltea. Iată. Acum ai modelul în mărime naturală. Explorează după pofta inimii.

Și ea făcu întocmai. Îi exploră corpul… fiecare centimetru în parte… pe îndelete, într-un ritm care îl înnebuni de dorință. Începu să regrete că se oferise ca subiect de experimentare. Când ea desenă o ușoară atingere pe centrul pieptului lui, și un afurisit de melc s-ar fi putut lua la întrecere cu degetul ei.

Prea epuizat și amețit ca să mai facă ceva, Colin pur și simplu rămase încremenit și îndură. Se supuse explorării molcome și dulci a brațelor, pieptului, abdomenului… Dumnezeule, a sfârcurilor lui. Se temea că scosese un sunet nu chiar bărbătesc când ea îl ciupi ușor de sfârcuri. În tot acest timp, membrul lui ignorat zvâcnea și se chinuia să-i atragă atenția, arcuindu-se până la buric în nuanțe furioase care trebuiau să se apropie de un vinețiu ca de prună și un roșu întunecat.

– Dacă vrei să mă chinui, făcu el o grimasă, să știi că faci o treabă excelentă.

– Da?

Ea tresăltă cu degetele peste clavicula lui. Obrăznicătura îl tachina

acum intenționat.

Cu o înjurătură, el o apucă de mână și îi duse atingerea spre locul în care și-o doreau amândoi. Ușurarea se declanșă imediat, intens. Și nici pe departe suficient.

– Doamne. Ea rosti cuvântul pe un ton uluit și teribil de îmbucurător, care îl făcu să se întrebe de ce nu răvășea mai des fecioare. Este foarte… tare.

– Este opera ta.

Incapabil să reziste, el își închise mâna peste a ei și o îndemnă în tăcere să apuce mai strâns, arătându-i cum să-l mângâie. Ea îi făcu pe plac pentru câteva secunde ispititoare.

– Cum îi spui? întrebă ea. Știu că sunt diferite nume.

– Nume? Ca Peter, Belvedere, Sir Charles Grandison? Începea să răsufle greoi. Este doar mădularul meu, iubito.

Ea alunecă până la bază și îl strânse bine.

– Mădularul tău.

O, Doamne sfinte. Îl înnebunea când vorbea așa.

– Îmi place foarte tare mădularul tău. Este neted precum talcul la exterior. Urcă din nou mâna. Dar tare ca granitul pe dedesubt.

El râse. Un râset încordat, care răsună ca un fel de „ha, ha, ha, aș putea muri de râs“.

– Bine. Amândoi știm cât de mult iubești tu rocile.

– Chiar iubesc pietrele. Un zâmbet cochet înflori în vocea ei. Mi se par absolut fascinante. Le iau mereu în mână. Explorez fiecare încreștitură și contur. Cu atingere delicată, își lăsă degetul să plutească peste mădularul lui, urmărind încreștitura largă a coroanei și fanta înrourată din vârf. Apoi atingerea ei coborî peste lungimea lui, până ajunse la rădăcină. Unele dintre ele au niște vinișoare foarte interesante.

– Nu cred să fi pus vreodată… în numele științei, desigur… în gură aceste obiecte absolut fascinante, nu?

Ea încremeni.

– Poftim?

El se plesni peste ochi. Acesta era motivul pentru care avea propriile reguli când venea vorba despre tinerele neprihănite. Propunerea indecentă îi ieșise pur și simplu pe gură, într-o tărăgănare lascivă.

– Sunt beat, Min. El flutură din mână a lehamite. Uită ce am spus.

– Cum aș putea să uit că ai spus asta? Mâna ei îl apucă puternic de mădular, de parcă ar fi reușit să smulgă vreun răspuns din vârful acestuia. Ce sugestie! Femeile chiar… Ea înghiți răspicat în sec. Chiar?

– Vrei să auzi un adevăr foarte direct, foarte brutal, absolut științific? Se chinui să se ridice într-un cot, întinzând o mână spre fața ei. Îi cuprinse obrazul în palmă și urmări cu degetul mare conturul buzelor întredeschise. Tu, șopti el cu un glas răgușit, ai cea mai erotică gură pe care am văzut-o vreodată. Buzele tale dulci și pline mă înnebunesc. Îmi este imposibil să mă uit la tine și să nu… nu mă întreb cum ar fi.

Ea făcu ochii mari.

– Te-ai întrebat.

El dădu din cap.

– O, da.

– Chiar ți-ai petrecut timp…

– Ore, probabil, dacă ai sta să le aduni.

– Gândindu-te la…

– Asta. El își strecură degetul mare între buzele uimite, apăsându-l adânc în gura ei fierbinte și umedă. Da.

Se priviră lung unul la altul, fără să se mai miște. Apoi, după o lungă și chinuitoare șovăială, ea își închise buzele în jurul degetului lui. Limba ei se învârti sub el, gâdilând ușor. Dezmierdând. O strălfulgerare de senzații îl săgetă direct în mădular. Gemu sub apăsarea unei plăceri neputincioase.

– Doamne, da. Așa se face. Își scoase degetul o jumătate de centimetru, apoi îl împinse din nou înăuntru, mai adânc. Obrajii i se traseră când îl supse ușor. Ești nespus de deșteaptă, Min. Și atât de… atât de al naibii de frumoasă.

Ea gemu ușor când el își retrase degetul. Buzele îl apucară atât de strâns, încât auzi un pocnet ușor când alunecă, în cele din urmă, afară.

– Doamne sfinte, mormăi el, prăbușindu-se peste saltea. O să mă omori cu zile.

Se uită la membrul lui, ținându-l ferm în strânsoare și trimițându-i o privire îndrăzneață, cercetătoare. Doar gândul de a-și urmări bărbăția dispărând în gura ei… Fu aproape de ajuns ca să-și dea drumul, în secunda aceea.

Imediat însă, afurisita lui de conștiință se trezi, în sfârșit, la viață.

– Min, nu trebuie… La naiba, chiar nu ar trebui.

– De ce nu? Îți dorești asta, nu-i așa?

– Cu fiecare celulă din corpul meu, crede-mă. Dar nu pot să ți-o cer. Iar tu nu ar trebui să mi-o oferi. Ar face… Ar face ca lucrurile să fie ciudate mâine-dimineață.

Ea se cutremură de râs.

– Nu se poate așa ceva. Pentru că ne-am înțeles atât de bine până acum.

Cu o scuturare a capului, își dădu peste umăr coama bogată de păr lung și negru. Apoi capul ei… gura aceea ispititoare… se lansă într-o coborâre lentă, dar netulburată. Această fată era o adevărată aventurieră științifică.

„Reguli.“

Trebuia să aibă o regulă care interzicea acest lucru. Și chiar dacă nu avea o regulă deja oficializată… vreun cod de conduită care să-i permită să-și strecoare membrul în gura unei fecioare, dar nu și în feminitatea ei, nu? Ei bine, probabil codul respectiv trebuia regândit.

Apoi simți sărutul ei dulce pe el. Și apoi, se trezi în raiul fierbinte și

umed al gurii ei. Gata cu gânditul pentru astă-seară.

– O, gemu el, în timp ce căldura ei îl învălui. O, Minerva.

Buzele ei coborâră, alunecând peste coroana umflată a erecției lui și pe o parte a membrului. Apoi supse ușor, limba ei mângâindu-l în valuri seducătoare. Șoldurile i se desprinseră de pat și el scoase o înjurătură.

Ea se retrase, lăsându-i membrul strălucitor, îndurerat și, probabil, atât de tare încât să zdrobească piatra. Colin se chinui să-și stăpânească dezamăgirea. Ea își efectuase experimentul și acum era mulțumită. El nu avea cum să fie, dar nici nu putea să-i ceară mai mult.

Dar, mai degrabă decât să-l părăsească definitiv, ea se apucă să apese săruturi în sus și în jos pe lungimea lui. El închise ochii, desfătându-se în șoaptele sfioase și încărcate de senzații. Era cea mai dulce tortură pe care o cunoscuse vreodată.

Când îl luă din nou în gură, alunecă mai adânc de data aceasta. Îl cuprinse aproape pe jumătate. Retragerea ei domoală și alunecoasă îl făcu să înnebunească de nevoie. Se zvârcoli pe așternuturi, chinuindu-se să găsească forța de a se abține.

Nu o găsi.

Ca un nemernic în călduri ce era, se întinse spre ea și făcu ce tânjea să facă de secole. Își strecură mâna în părul negru și mătăsos și îl strânse în pumn. Și apoi o îndrumă, o învăță cum să-i ofere plăcere. Glisând cu gura ei senzuală și fierbinte în sus și în jos pe membrul lui, în note adânci și neîntrerupte.

Era un nemernic. Era un monstru. Avea să ardă în flăcările iadului.

Și va merita cu vârf și îndesat.

– Da, îi spuse el, tresărind la plăcerea excepțională. Min, este atât de bine. O faci atât de bine.

El își relaxă pumnul în părul ei și ea se trase înapoi, îndrep-tându-se.

– Nu… Se chinui să tragă aer în piept. Nu trebuie să continui.

De parcă ar fi devenit astfel vreun fel de sfânt generos.

Ea doar zâmbi. Mai întâi, își scoase ochelarii, îi împături și îi puse deoparte. Apoi își ajustă poziția, ridicându-și cămășuța până la genunchi și încălecându-i piciorul întins, în timp ce se aplecă să-l cuprindă din nou în gură.

El gemu. Ea învăța repede. Totul devenise serios. Fără nici o urmă de rușine, privi cum buzele acelea pline și savuroase alunecau pe mădularul lui. Frământarea încordată și umedă era doar parte din plăcere. Restul provenea din dulcea victorie de a se ști gustat de ea, satisfăcut de ea. Mai presus de toate, de a se ști pur și simplu înăuntrul ei, într-un fel. Și-o dorise atât de mult. Toate nopțile în care stătuse lângă ea, dorindu-și să fie înăuntrul ei. Să facă parte din ea.

Să simtă că era însoțit, că nu era singur.

El apăsă o mângâiere afectuoasă peste corpul ei și se întinse spre tivul cămășuței, apoi îl trase în sus. Strecură o mână sub materialul diafan, desenând o atingere peste întinderea dezgolită a coapsei ei. Ea

gemu, depărtându-și ușor picioarele. El primi încurajarea și dezmierdă puțin mai sus. Până îi cuprinse sexul în mână, umed și roșiatic, păzit de buclele ademenitoare.

„Da. Doamne, da.“

Degetul lui se furișă printre faldurile alunecoase, frământându-i feminitatea în sus și în jos. Ea suspină și începu să-și rotească șoldurile, căutându-i atingerile. El își strecură degetul mijlociu în intimitatea ei strâmtă, mișcându-se cu penetrări lenețe și superficiale pe care ea începu să le imite cu gura. Când el se mișcă mai repede, la fel făcu și ea. Când el își apăsă degetul mai în adâncuri, ea coborî mai mult și îl cuprinse aproape cu totul.

Plăcerea vibra atât de acut, atât de intens. Nu mai putea să reziste mult.

Își făcu mâna căuș pentru ca podul palmei să danseze pe perla ei. Gemând de plăcere, ea se apăsă în atingerea lui. Continuă să rotească din șolduri într-o cadență alertă și febrilă și, pentru prima dată, propria ei ritmicitate se împletici.

– Min, rosti el printre dinți.

Ea înălță capul, cu ochii tulburi și îmbujorată de dorință. Mâna lui stângă rămase fericită la adăpostul coapselor ei. Îi acoperi mâna cu mâna lui dreaptă, acolo unde ea susținea baza erecției lui.

– Așa. Îi ghidă cu mâna în sus și în jos. Da.

Se explorară unul pe altul într-un ritm categoric, constant, privindu-se în ochi, în timp ce plăcerea atingea noi culmi. Până ce pleoapele ei se închiseră și între sprâncene i se iviră mici linii încruntate.

– Colin, spuse ea pe nerăsuflate.

– Da, iubire. Asta e. El își cufundă capul pe pernă, în timp ce îi mângâie pe amândoi mai repede. Asta este. Asta…

Ea țipă. Mușchii ei intimi se încleștară și fremătară peste degetul îngropat înăuntrul ei. Și apoi, explodă în frenezia apogeului, care trimise valuri de fericire pură tremurând prin tot corpul lui și o lumină incandescentă scăpărătoare se aprinse în spatele pleoapelor lui.

În următoarele câteva clipe, rămase cu ochii închiși. Își lăsă degetul să alunece din feminitatea ei și îi trase cămășuța peste coapse. Pieptul i se înălța și cobora sub asaltul respirațiile întretăiate. Încercă să o convingă să se întindă lângă el, dar nu se mișcă din loc… de pe piciorul lui, cu mâna înfășurată pe erecția lui.

Acum, după ce își satisfăcuse curiozitatea și își adăpase nevoia, el se aștepta ca ea să se îndepărteze de el. Sigur își dăduse seama cu câtă ticăloșie tocmai ce o folosise și ce libertăți își permisese cu corpul și cu încrederea ei. Chiar se aștepta să-l urască și să-l disprețuiască cu o patimă reînnoită… nu, fără precedent.

Când, în cele din urmă, el găsi forța de a-și înălța capul și de a-i măsura reacția, o zări cum își pune ochelarii la ochi. Expresia de pe chipul ei nu trăda nici o urmă de ură sau dispreț, ci mai degrabă…

Interes științific. Desigur.

– O, Colin. Ea își trecu vârful degetului peste abdomenul lui lipicios, apoi își frecă degetele, de parcă ar fi testat calitatea seminței lui. A fost fascinant.

Capitolul 20

Avusese dreptate. Lucrurile erau ușor ciudate de dimineață.

Lăsându-l pe Colin în brațele lui Morfeu, Minerva se strecură tiptil din pat și chemă servitoarea. O întâmpină la ușa apartamentului, folosindu-se de o mimică ridicolă ca să o roagă să-i pregătească o baie fierbinte în camera alăturată.

Simți o scânteie de neliniște când slujitorii aduseră apa încălzită și cada, crispându-se când își închipui cum arăta întreaga scenă. O femeie tânără, nemăritată, care împărțea o cameră cu un lord dezgolit și cufundat în somn? Dar servitoarele păreau plictisite și pragmatice, nu șocate. Minerva își dădu seama curând că pentru servitorii de la Winterset Grange, aceasta era cu greu o scenă scandaloasă. Era doar… vineri.

Doamne, era vineri. Zilele care o mai despărțeau de simpozion se împuținau și aici se aflau abia la o treime din drumul spre Edinburgh.

În ciuda urgenței pe care o impuneau calculele, nu se grăbi cu baia. Servitoarele îi aduseseră uleiuri și săpunuri parfumate, petale de trandafir pentru apa de baie și felii reci de castravete ca să-și liniștească ochii. Minerva acceptă ajutorul oferit când veni vorba să se spele pe cap. Apoi le făcu semn slujitoarelor să plece și zăbovi în cadă până se răci apa, simțind cum durerea și tensiunea parcă i se potoleau în mușchi.

În timp ce se uscă cu prosopul, regretă faptul că nu avea cu ce altceva să se îmbrace în afară de aceeași cămășuță zdrențuită și rochie de mătase distrusă cu o zi înainte. Poate că reușea să găsească pe undeva prin casă niște haine de rezervă, dar nu știa dacă va fi în stare să poarte veșmintele vreunei amantei. Dar privirea ei ateriză pe valiză. Valiza în care se odihneau urma lui Francine, notițele științifice ale Minervei și…

Trusoul ei.

Înfășurată în prosop, traversă ușor încăperea și deschise cataramele de la geamantan. Punând cu grijă deoparte toate jurnalele și hârtiile, scoase sulurile din pânză albă care acopereau ipsosul. În mare parte, acești cilindri voluminoși de o culoare imaculată erau lenjerii de pat

brodate, fețe de masă și fețe de pernă. Dar mai erau și alte articole, de natură mai personală.

Cămășuțe dantelate. Eșarfe vaporoase. Corsete care ridicau sânii. Ciorapi de mătase și jartiere cu panglici.

Uitase de aceste lucruri, lăsate în valiză ani de zile. I se păruse că nu va folosi niciodată o îmbrăcăminte atât de senzuală și de revelatoare. Renunțase pur și simplu la ideea căsătoriei.

După această călătorie… Doamne, după noaptea precedentă… căsătoria părea mai puțin probabilă ca niciodată. Dar nu însemna că nu putea folosi aceste lucruri sau că trebuia să nege această latură a ei. Articolele din această valiză erau elegante și senzuale și erau ale ei. Indiferent dacă avea sau nu un soț pentru care să le poarte.

Desfășură o cămășuță albă și curată, decupată atât în față, cât și la spate și își încheie legăturile din dantelă de la decolteu. Lăsând deoparte crenguța de lavandă uscată, strecurată înăuntru, pentru o aromă de prospețime, ea își trase țesătura fină peste corp și se duse în fața oglinzii.

Făcând o piruetă ca să se vadă din diferite unghiuri, își trecu mâinile peste piept, strângând pe corp țesătura fină. Până când se zăriră mugurii de culoarea vinului ai sfârcurilor ei și triunghiul întunecat dintre picioare. Își lăsă din nou mâinile să plutească peste tot corpul, bucurându-se de căldura moale a cărnii sub materialul rece. Peste conturul delicat al sânilor, abdomenului și șoldurilor. În timp ce își privea propriile mâini mângâindu-și pielea, pulsul i se acceleră.

Acest corp dorea.

Acest corp era dorit, de el.

În patul din dormitor, Colin se agită și mormăi ceva în somn. Minerva tresări, apoi își lipi mâinile la gură ca să nu râdă zgomotos.

Își puse o pereche de ciorapi de mătase și îi fixă cu panglici rozalii. O chemă din nou pe servitoare ca să o ajute să intre într-un corset franțuzesc care îi ridica și aranja sânii cu un efect foarte măgulitor. Cu reticență, îmbrăcă din nou rochia din mătase albastră. Dar rezultatul era mult mai bun, grației cămășuței curate din dantelă, care se zărea deasupra corsetului. Și găsi în valiza ei o fustă albă brodată, mai degrabă ca un șorțuleț. Acoperea majoritatea petelor de vin.

Părul îi era încă ud, așa că, decât să-l fixeze în creștetul capului, apucă doar câteva șuvițe din față și le prinse cu pieptenii de păr. Își lăsă restul părului să atârne liber și greu peste umeri.

– Bună dimineața.

Ea se întoarse și îl zări pe Colin încurcat în cearșafuri, sprijinit într-un cot și frecându-și fața nebărbierită cu cealaltă mână.

– Bună dimineața, spuse ea, împotrivindu-se dorinței de a se întoarce sfioasă și de a-i cere părerea.

El clipi și își concentră privirea. Un zâmbet strâmb îi curbă buzele în sus.

– Ei, Min. Ce drăguță ești!

O bucurie buimacă o străbătu din cap până în picioare. Era un compliment simplu, dar perfect. S-ar fi îndoit de el, dacă i-ar fi spus că este „încântătoare“, „frumoasă“ sau „uluitoare.“ Dar „drăguță“? Putea să creadă că era drăguță.

– Serios? întrebă ea.

Nu ar fi deranjat-o să audă complimentul repetat.

– Ești însăși imaginea unei fete atrăgătoare de la țară. Privirea lui îi examină corpul și zăbovi pe decolteul ei subliniat, cu margini dantelate. Mă faci să-mi doresc să găsesc o căpiță de fân.

Ea se înroși, probabil ca orice fată atrăgătoare de la țară.

El căscă.

– De când te-ai trezit?

– De o oră. Poate mai mult.

– Și eu nu m-am trezit? Fruntea i se încruntă. Remarcabil.

Servitoarea aduse o tavă cu micul dejun. În timp ce Colin se ridică din pat și își făcu propria toaletă, Minerva se înfruptă cu ouă fierte, chifle cu unt și ciocolată.

– Mi-ai lăsat și mie? întrebă el, revenind în cameră după un sfert de oră.

Ea ridică privirea, îl văzu și își lăsă lingura să cadă pe masă.

– Asta este pur și simplu nedrept.

Un sfert de oră. Douăzeci de minute, cel mult. Și în acel timp, el se îmbăiase, se bărbierise și se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni impecabili și o cămașă curată și scrobită.

Poate că ea era „drăguță“ sau „atrăgătoare“. Dar el arăta magnific.

Colin își aranjă manșeta.

– Îmi păstrez mereu câteva schimburi aici. Nu și o haină, din nefericire. Trebuie să mă mulțumesc cu cea pe care am purtat-o până acum.

Era meschin din partea ei să o ia drept consolare. Dar așa era.

– Acum. Se așeză vizavi de ea și înșfăcă o felie groasă de pâine prăjită. Apropo de azi-noapte.

Ea tresări.

– Trebuie să discutăm despre azi-noapte?

El își unse pâinea prăjită cu mișcări lente și egale.

– Cred că trebuie. Probabil că se impun niște scuze.

– O. Dând din cap, ea înghiți în sec. Îmi pare rău că am profitat de tine.

El se înecă cu propriul dumicat de pâine prăjită.

– Nu, serios, continuă ea. Erai epuizat și cam ametit, iar eu am fost nespus de neobrăzată.

El clătină din cap și scoase sunete de dezaprobare. La repezeală, își înghiți pâinea prăjită cu o gură de ceai.

– Minerva. El întinse mâna peste masă pentru a-i atinge obrazul. Ai

fost… o revelație. Crede-mă, nu ai absolut nici un motiv să-ți ceri scuze. Neobrăzarea a fost a mea. În ochii lui se citi o neliniște. Nu cred că ar trebui să mergem mai departe cu călătoria asta, iubito. Mi-am promis că te duc teafără în Scoția. Dar dacă o să tot continuăm să împărțim patul, chiar risc să-ți fac rău. Iremediabil.

– Ce vrei să spui?

El arcui o sprânceană.

– Cred că știi la ce mă refer.

Știa. Voia să spună că o dorea, mai mult decât dorise vreo femeie în viața lui desfrânată și aruncată pe fereastră… și nu era sigur cum să respecte promisiunea de a nu o seduce.

Pulsul începu să i se zbată nebunește. De exaltare, de frică.

– Dar nu putem să ne întoarcem acum. Nu putem să renunțăm.

– Nu este prea târziu, spuse el. Am fi înapoi la Londra în seara asta. Te-aș duce acasă la Bram și Susanna și le-am spune tuturor că ai fost oaspetele lor în toată această perioadă. Se poate să se audă ceva vorbe pe la colțuri, dar dacă vărul meu te susține… nu o să fii distrusă.

Se uită lung la fața de masă. Gândul de a se opri pur și simplu și de a se întoarce la Spindle Cove, fără să fi ajuns vreodată la Edinburgh… Fusese pregătită să revină ruinată și căzută în dizgrație. Dar nu știa că putea trăi cu ideea de a se întoarce învinsă.

Și cum să se întoarcă la vechea ei viață și să pretindă că nimic din toate acestea nu se întâmplase vreodată? Imposibil.

– Min…

– Putem să facem asta, Colin. Putem să ajungem la Edinburgh la timp. Și pot să te țin la respect, dacă pentru asta îți faci griji. Pot să redevin arțăgoasă și neatrăgătoare. Eu… o să-mi ascund o bâtă sub pernă.

El râse.

– Oricum, sunt mulțumită acum. Știi, în privința curiozității mele. După azi-noapte, sunt sigură că am văzut tot ce era de văzut.

Vocea lui se întunecă pe o notă captivantă.

– Crede-mă. N-ai văzut nici măcar o frântură din ce ți-aș putea arăta.

„Nu, nu. Nu-mi spune asta.“

– Colin, te rog. Ea închise ochii strâns, apoi îi deschise. Gândește-te la bani. Gândește-te la cele cinci sute de guinee.

El scutură din cap.

– Nu este vorba de bani, iubito.

– Atunci gândește-te la Francine.

– La Francine?

– Gândește-te la ce reprezintă ea. Dacă acum mulți, mulți ani, înainte să apară primul om pe pământ, existau creaturi ca ea peste tot? Șopârle uriașe, care cutreierau pământul în lung și-n lat. Chiar zburând prin aer.

– Eh…

Își dădea seama că el se chinuia să nu râdă.

– Știu că ți se pare amuzant, dar eu vorbesc serios. Descoperirile precum urma mea schimbă istoria… sau cel puțin, felul în care o înțelegem noi. Și sunt nenumărați oameni cărora nu o să le placă asta. Geologii pot părea plictisitori, dar suntem, de fapt, niște renegați. Ea zâmbi. Știu că ai fost cu o mulțime de femei, dar Francine ar putea să fie cea mai scandaloasă și mai eretică femeie care să fi împărțit vreodată dormitorul cu tine.

Atunci el izbucni într-un râs binevoitor.

Din impuls, ea îl apucă de mână.

– Colin, te rog, nu-mi lua asta. Acesta este visul meu și am riscat deja atât de multe. Prefer să eșuez decât să pierd.

El inspiră adânc.

Ea se ținu tare pe poziții.

– Halford nu se trezește niciodată înainte de prânz, spuse el. Ar trebui să plecăm de aici cât mai curând ca să evităm întrebările.

Se simți copleșită de o ușurare caldă și dulce.

– O, mulțumesc. Ea îi apucă mâna și i-o strânse. Dar avem atât de puțini bani. Încotro ne ducem?

El mușcă din pâinea prăjită și mestecă. Ridicând din umeri, răspunse în cele din urmă:

– Spre nord.

*

Era cu adevărat uimitor, se gândi ea, cât de departe putea să ajungă un bărbat numai bazându-se pe șarm. Până la mijlocul dimineții, Colin reușise să convingă o serie de negustori și fermieri să-i ia cu ei, îndreptându-se spre un loc de unde să o ia din nou spre Marele Nord.

După ce se opri să discute cu un fermier local, el se întoarse cu pași mari spre Minerva, care aștepta lângă un gard.

El o privi chiorâș în lumina scânteietoare a soarelui de dimineață.

– Mi-a spus că ne poate duce la Grantham după-amiază, în schimbul a câteva ore de muncă în dimineața asta. Oamenii lui de la fermă lucrează la acoperișul de paie al unei căsuțe. Dacă îi ajutăm, ne oferă un loc în trăsură lui după aceea.

– Un drum până la Grantham? Ar fi minunat. Dar…

– Dar ce?

Ea își înclină capul.

– Bănuiesc că el nu și-a dat seama că ești viconte.

– Viconte? Îmbrăcat așa? Zâmbind, arătă spre redingota destrămată și plină de praf. Țesătura păstra doar o amintire vagă a albastrului original. Cizmele nu îi mai fuseseră date cu cremă de câteva zile. Nici o șansă. Are impresia că suntem niște călători obișnuiți, firește.

– Dar… Cum să o spună astfel încât să nu-i afecteze mândria? Colin, ai mai făcut vreodată un acoperiș din paie?

– Bineînțeles că nu, spuse el jucăuș, ajutând-o să treacă valiza cu Francine peste gard. Asta este marea mea șansă.

Ea trase adânc aer în piept.

– Dacă spui tu.

Traversară un câmp de hamei, presărat cu șiruri îngrijite de stâlpi și crenguțe verzi ambițioase care abia începeau să se ca-țăre pe lemn. Minerva vedea cabana în depărtare. Câțiva bărbați urcau pe scări și duceau în spate grămezi de paie proaspăt tăiate și aurii, cu care să completeze acoperișul. Arătau ca niște furnicuțe care mișunau peste un vas plin cu budincă galbenă de ouă.

– Aici. Colin își scoase lavaliera și o înfășură în jurul pistolului înainte de a-l îndesa în buzunarul redingotei. Apoi o scoase cu totul și i-o întinse. Ai grijă de asta.

Și astfel, li se alătură muncitorilor. Minerva se trezi iute trasă în grupul femeilor, alegând și formând mănunchiurile de paie, în timp ce erau scoase cu furca din trăsură. Dacă putea să fie o misionară sau o asasină convingătoare, trebuia să fie în stare să facă și asta. La urma urmei, era obișnuită să lucreze ore întregi cu ciocănelul ei.

O oră mai târziu, o durea spatele și brațele expuse se aleseseră cu o mie de mici zgârieturi. Își simțea capul inundat de mireasma densă și dulce a paielor. Nu se pricepea foarte bine la ce trebuia să facă și simțea că celelalte femei ajunseseră la limita răbdării. Dar nu se va da bătută.

Se îndreptă de spate preț de un minut ca să-și mai dezmorțească mușchii. Umbrindu-și ochii cu o mână, îl căută pe Colin printre bărbați. Îl zări undeva lângă coama acoperișului, stând fără teamă pe doi căpriori. Fără o vreo urmă de șovăială sau de lipsă de echilibru, parcurse trei metri pe o grindă îngustă, aplecându-se să mai înșface un mănunchi proaspăt de paie. Desigur, se apucase relaxat de sarcina pe care o avea de făcut… așa cum făcea cu toate.

Ea îl urmări câteva minute. Cum așeza paiele într-un strat gros, apoi îl fixa cu legături de alun despicat. Ridică o unealtă cu capătul plat, care arăta ca o combinație între o țesală și un ciocan de lemn. Cu arcuiri rapide și puternice din braț, țintui paiele pe loc. Se opri să-și șteargă fruntea și le trimise un comentariu tovarășilor de muncă. După felul în care râseră cu toții, își închipuia că trebuia să fi fost o glumă bună.

Minerva se trezi luptându-se între admirație și invidie. Ea părea condamnată să se miște prin viață, simțindu-se mereu o străină, în timp ce Colin putea să se adapteze oriunde. Dar pentru prima dată, ea îi percepu farmecul într-o lumină nouă. Nu ca un liant, de natură socială sau sexuală, ci pur și simplu ca o expresie a propriei lui personalități.

El o văzu și ridică o mână în semn de salut.

– Tallyho!

Ea nu putu să nu surâdă și să nu clatine din cap, șoptind:

– Ești dus cu pluta.

Chiar că dus cu pluta.

De fapt, mai degrabă deschis. Ieșit din carapacea lui.

Ce amuzant! El o lua mereu peste picior pe Minerva, spunându-i să iasă din colivia ei protectoare. Dar nu avea toată lumea o carapace? O armură externă tare care proteja creatura sensibilă și vulnerabilă de dedesubt?

Poate, se gândi ea, oamenii semănau mai mult cu amoniții decât ți-ai fi închipuit. Poate că și ei își construiau cochilii în funcție de un factor care rămânea constant și neschimbat… o anumită calitate sau situație construită în tinerețe. Fiecare secțiune din cochilie era doar o extindere a celei anterioare. Crescând an de an, până ajungeau să se învârtă în cerc și să se închidă pe dinăuntru.

Carapacea lui Colin fusese formată de tragedie. Moartea părinților lui definise forma primei camere de protecție. El și-o asumase, ajunsese să îi ocupe forma, o extinsese cu cameră după cameră de suferință și tulburare. Dar ce se întâmpla dacă persoana care sălășluia în acele nenumărate camere goale în care reverbera sec ecoul nu era deloc o tragedie în sine? Ci doar un bărbat care se bucura cu adevărat de viață și iubea oamenii, dar se întâmpla să aibă doi părinți morți și să se lupte cu un caz sâcâitor de insomnie?

Dar ea cine era, sub toate straturile ei? O fată ciudată căreia îi plăceau cărțile, pe care nu o puteai convinge să-i pese de altceva decât de fosile și roci? Sau o femeie îndrăzneață, aventuroasă, care riscase totul… nu din speranța de a obține recunoaștere profesională, ci pentru o mică șansă de a găsi iubirea. De a găsi bărbatul care să o înțeleagă și să o aprecieze și care să o lase să-l înțeleagă și să-l aprecieze.

Nu putea să mintă. În Spindle Cove, își făcuse iluzii deșarte că Sir Alisdair Kent putea să fie acel bărbat. Dar acum, privind înapoi, trebuia să-și mai asume un adevăr incomod. Ori de câte ori se închipuia cu Sir Alisdair… privind în străfundul ochilor care reflectau acceptarea, dorința, afecțiunea și încrederea… ochii aceia semănau extraordinar de mult cu diamantele de Bristol. Și erau încadrați de un maxilar puternic și o singură gropiță reticentă.

Se simțea atât de confuză. În viitorul imediat, își dorea… avea nevoie… să împărtășească urma lui Francine cu comunitatea științifică. Dincolo de asta, Minerva nu mai știa ce voia. Și chiar dacă reușea să înțeleagă ce viitor își dorea…

Cum va supraviețui dacă viitorul acesta nu o dorea pe ea?

După ce terminară cu acoperișul de paie, muncitorii se adunară în jurul unor mese lungi ca să se bucure de un prânz simplu. Minerva le ajută pe celelalte femei să treacă pe la fiecare în parte cu coșuri cu pâine proaspătă, cârnați și brânză. Berea curgea în voie dintr-un butoi.

Starea generală de spirit se transformă dintr-una de muncă într-una de nerăbdare. Bărbații se spălară și își îmbrăcară hainele, iar fetele își scoaseră șorțurile și își legară panglici una în părul celeilalte. Căruța care fusese de curând plină cu paie pentru acoperiș fu curățată și niște

cai puternici și viguroși înhămați la ea.

– Căruța ne așteaptă. Colin îi întinse o mână Minervei. După tine.

O ajută să urce în căruță, apoi încărcă valiza. O împinse până în colțul cel mai îndepărtat, iar ei se așezară la rând… toți trei. Minerva își încrucișă picioarele sub ea. Colin le întinse. Francine își păstră piciorul în geamantan.

– Nu te deranjează căruța? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

– Nu atât timp cât este descoperită.

Toți ceilalți muncitori se înghesuiră înăuntru și, chiar înainte de închiderea porții din spate, toată gașca fu completată de șase purcei roz, care se agitau de colo-colo. Unul dintre ei își croi drumul spre poala Minervei, ghemuindu-se adorabil în faldurile albe ale fustei, unde mica făptură nerăbdătoare știa că ascunsese niște brânză de la prânzul lor.

– Ne ducem cu toții la Grantham? se miră Minerva cu voce tare, hrănind purcelușul cu o bucată de brânză.

Tânăra așezată în colțul opus al căruței se uită lung la ea, de parcă ar fi fost o nătăfleață.

– Este bâlci azi, nu?

Ah. Ziua bâlciului. Iată cum se explica entuziasmul din aer. Și purceii.

În timp ce căruța începu să înainteze pe drum, fetele se mișcară și se prinseră de mâini, formând un mic grupuleț. Tot șușoteau una la urechea celeilalte, aruncând priviri furișe spre Colin și Minerva.

Minerva bănui că-și dădeau cu presupusul despre relația lor. Se întrebau dacă străinul chipeș era sau nu liber. După alte câteva șoapte și ghionturi, aleseseră o brunetă cu o atitudine îndrăzneață care să afle răspunsul.

– Deci, domnule Sand, spuse ea zâmbind. Ce vă aduce pe tine și pe prietena ta la bâlciul din Grantham?

Minerva își ține respirația, sperând prostește că va răspunde că îi era altceva decât soră. Ci mai degrabă iubită.

– Am venit cu treabă, spuse ușor Colin. Suntem circari.

„Circari?“

– Circari? repetară mai multe dintre fete.

– Da, desigur. El își trecu leneș o mână prin păr. Eu merg pe funie și doamna mea, aici de față… Își înfășură brațul în jurul Minervei și o strânse aproape… Este o înghițitoare de săbii de primă clasă.

„O, Dumnezeule.“

Minerva își acoperi gura cu o mână și își înăbuși suspinele neputincioase în palmă.

– M-am înecat cu niște praf de paie, explică ea câteva clipe mai târziu, ștergându-și lacrimile de râs de la ochi.

Ea îi aruncă o privire lui Colin. Omul era un nerușinat sfruntat. Nedrept de chipeș. Și… o, Doamne. Ea nu mai avea mult până să se

îndrăgostească fără speranță de el.

– O înghițitoare de săbii, repetă bruneta, aruncând o privire sceptică spre Minerva.

– O, da. Are un talent rareori văzut. Trebuie să mă credeți când spun… mi-am petrecut câțiva ani în lumea circului și n-am mai văzut niciodată așa ceva. Să-i fi văzut numărul de aseară. Vă spun, excelență curată. Are un fel de a…

Minerva îi trimise un cot în coaste, tare.

– Ce-i? El o prinse de bărbie, întorcându-i fața spre a lui. În ochii lui dansau licăriri de amuzament. Serios, iubito. Ești prea modestă.

Ea se scufundă prelung și amețitor în privirea lui caldă și afectuoasă. Și apoi, el o sărută. Nu chiar pe gură, nu chiar pe obraz. Chiar în colțul zâmbetului ei.

Căruța lovi un șanț din drum, despărțindu-i. Minerva își așeză capul pe umărul lui și oftă de fericire.

Prin căruță, restul femeilor oftară dezamăgite.

„Da, fetelor. Mergeți să plângeți în șorțuri. El este luat. Pentru astăzi, cel puțin.“

Minerva își împleti mâna cu a lui Colin și o strânse în semn de mulțumire. Pe lângă toată plăcerea mistuitoare pe care o clădise cu atâta măiestrie în corpul ei, el îi oferise acum o senzație complet nouă.

Deci, așa era când te simțeai invidiată.

– Ei bine, spuse bruneta, nu știi niciodată cu cine o să te întâlnești pe drumul spre Marele Nord, nu-i așa? Chiar ieri, fratele meu mi-a spus că unul dintre prietenii lui a petrecut ceva timp cu un prinț regăsit.

Toată lumea din căruță râse, cu excepția Minervei. Brațul lui Colin se strânse peste umerii ei.

– Nu, serios, continuă fata. Era un prinț, care călătorea ca om de rând.

Lângă ea, o altă tânără scutură din cap.

– Fratele tău iar spune verzi și uscate, Becky. Închipuie-ți, un prinț regăsit care călătorește sub acoperire prin părțile astea. Ce făcea? Venea la bâlci? Ea chicoti. N-aș crede niciodată așa o poveste.

– Eu nu știu ce să zic. Minerva zâmbi în sinea ei, cuibărindu-se mai aproape de Colin. S-ar putea să cred.

– Ei, na. Bruneta arcui o sprânceană. Dacă există un astfel de prinț… ar face mai bine să se roage să nu-i întâlnească pe prietenii fratelui meu. Au niște conturi de reglat cu Majestatea Sa.

Capitolul 21

Nu mai aveau cum să plece din Grantham astă-seară. Nici în numele iubirii, al banilor, al șopârlelor uriașe sau al oricărui alt motiv nebunesc care îl mâna acum pe Colin în această căutare.

Probabil că fiecare căruță, trăsură și șaretă din comitat trebuie să fi venit la oraș pentru bâlci. Nici una nu se va mișca din loc.

Se chinui să înainteze prin mulțimea de cai și căruțe, revenind spre locul în care o lăsase pe Minerva. În timp ce un car burdușit cu găini gălăgioase se îndepărta huruind din calea lui, el o zări printr-o perdea de pene albe.

I se tăiară genunchii, fascinat. Admirând.

Desigur, stătea cocoțată pe scumpa ei valiză, cu bărbia sprijinită în palmă. Își lăsase ochelarii să alunece spre vârful nasului, ca să se poată uita pe deasupra ramelor… așa cum făcea mereu când urmărea ceva care se afla la mai mult de câțiva pași distanți. Părul ei lung și negru cobora în valuri seducătoare peste umeri, iar soarele amiezii târzii îl aprindea în scânteieri calde și roșietice. Cu dinții, mușca ușor din buza dulce și plină de jos, iar degetele de la picioare băteau ritmul unei muzici care se auzea în depărtare.

Era minunată. Imaginea perfectă a unei țărăncuțe cu ochii mari, bucurându-se de bâlci.

– Nimic, spuse el, apropiindu-se de ea. Poate o să avem mai mult noroc mai pe seară. Aruncă o privire peste umăr, spre învălmășeala plină de viață. Între timp, am putea să vedem ce se petrece pe la bâlciul ăsta.

– Dar nu avem nici un ban. Ea își împinse ochelarii pe nas și ridică o monedă subțire de aur între degete. Lira asta trebuie să ne ajungă până la Edinburgh.

El o luă de la ea și o strecură în buzunarul de la piept.

– Nu te costă nimic să te uiți. Și trebuie să mâncăm ceva, la un moment dat. Dar o să fim cumpătați.

– Un frate și o soră cumpătați? întrebă ea, uitându-se la el. Un domn și și amanta lui cumpărați? Sau circari cumpătați?

– Iubiți cumpătați. El îi întinse o mână. Doar azi. Bine?

– Bine.

Zâmbind, ea își puse mâna într-a lui, iar el o ajută să se ridice în picioare.

Ah, afecțiunea dulce și deslușită din ochii ei… Îi făcu inima să crească în piept și să bată cu înverșunare. Un bărbat mai onorabil nu s-ar fi jucat de-a „iubiții“ cu ea când știa foarte bine că jocul nu putea duce la mai multe.

Dar el nu era un bărbat mai onorabil. El era Colin Sandhurst, un ticălos nesăbuit și incorigibil… și la naiba, nu mai putea să se abțină. Voia să o distreze, să o răsfețe, să o desfete cu dulciuri și delicatese. Să fure un sărut sau două, când ea nu se aștepta. Voia să fie un tânăr îndrăgostit, care își plimba drăguța pe la bâlci.

Cu alte cuvinte, își dorea să trăiască cinstit. Doar pentru o zi.

Ridică valiza cu Francine și o așeză în echilibru pe umărul drept, oferindu-i Minervei brațul stâng. Se strecurară împreună printre mulțime și trecură pe lângă biserică. Păsiră printre rândurile de animale frumoase care participau la concursul din cadrul târgului, punând porcilor și nevăstuicilor nume ridicole, apoi dezbătură care merită premiul și de ce.

– Hamlet trebuie să ia premiul, susținu Minerva. Ochii lui sunt cei mai strălucitori și are pulpele cele mai grase. Este și destul de curat pentru un porc.

– Dar Hamlet este un prinț. Credeam că în grațiile tale intră mai ales cavalerii. El arătă în altă parte. Poate că l-ai prefera pe Sir Francis Bacon de acolo.

– Pe cel murdar care se tăvălește și grohăie în noroi?

– Înțeleg că grohăitul este un semn al inteligenței porcine.

– Te rog. Ea îi aruncă o privire. Până și eu am standarde.

– Mă bucur să aud. Și adăugă în șoaptă: Cred.

Rătăciră printre dughenele care prezentau o gamă de articole pe cât de exotice te-ai fi putut aștepta să vezi în ținutul de mijloc al Angliei… de toate, de la portocale la orologii, de la bonete franțuzești la creme parfumate de pantofi. Colin își dorea să-i fi cumpărat câte una din fiecare, dar se mulțumi să cheltuiască șase penny pe o panglică albastră care să se asorteze cu rochia ei.

– Dacă vrei cumva să-ți prinzi părul, spuse el.

– Ai vrea să-mi prind părul?

– Absolut deloc. Îmi place foarte tare când e desprins.

Ea clătină din cap.

– N-ai nici o noimă.

El se prefăcu a se burzului cu un râset ofensat.

– Pur și simplu nu știi să primești un cadou.

– Un cadou? Ea râse și îl înghionti. L-ai cumpărat din banii mei. Dar mulțumesc.

Ea îl sărută pe obraz.

– Așa e mai bine.

Pentru un șiling și un penny, Colin cumpără cina… un urcior mic de lapte proaspăt și două plăcinte cu carne. Găsiră un loc mai liniștit pe pajiște și se așezară față în față pe valiza. Minerva își întinse batista ca o față de masă improvizată.

– Mi-e atât de foame, spuse ea, privind lung mâncarea.

El îi dădu una dintre plăcinte.

– Atunci, înfruptă-te.

Ea mușcă din patiseria în formă de semilună, înfigând încet dinții prin straturile de aluat crocant. Flutură genele și scoase un oftat de plăcere.

– O, Colin. E minunat.

Își umezi cu limba buzele pline, senzuale și îmbufnate.

El rămase cu privirea ațintită spre ea, brusc incapabil să se mai miște sau să mai vorbească. Îl luă cu asalt o dorință brută și animalică și îl țintui neînduplecată pe loc.

Trebuia să simtă din nou buzele ei. Trebuia neapărat. Nu era o simplă expresie a preferinței. Era o condiție imperativă. Corpul lui era insistent. Ca să-și continue existența pe acest pământ, el avea acum nevoie de următoarele lucruri: mâncare, apă, un acoperiș deasupra capului, haine și de buzele Minervei Highwood.

Aruncându-i o privire sfioasă printre genele negre, ea luă o înghițitură de lapte. Apoi se linse din nou pe buze.

O mică rectificare. Avea nevoie de mâncare, apă, un acoperiș deasupra capului, haine, de buzele și… gura Minervei Highwood.

Amintirile ultimei nopți îi goniră într-un zbucium prin minte. Nici măcar nu se chinui să și le reprime. Nu, le lăsă să iasă la suprafață, concentrându-se în voie să-și întipărească în memorie fiecare clipă de plăcere carnală și erotică. Fiecare moment de euforie trebuia înregistrat pentru a putea retrăi acea scenă în gând în lunile și anii ce vor urma. Nu doar din pură dorință, ci de nevoie. Buzele ei. Limba ei.

– N-ai de gând să mănânci? întrebă ea.

– Nu. Hm… ba da. El se scutură. La urma urmei…

Colin mușcă din plăcinta lui. Era bună și savuroasă, caldă încă de la cuptor. Își lăsă simțurile să se bucure. Dar nu atât de mult pe cât se bucura să urmărească plăcerea ei.

Remarcabil. Își curtase iubitele cu bijuterii și dantelă venețiană, le dusese la spectacole de operă în cea mai fastuoasă lojă, le oferise stridii și fructe de pădure zaharisite pe tăvi de argint. Dar nu cunoscuse niciodată o plăcere atât de pură și de sinceră precum cea pe care o simțea chiar aici, chiar acum. Mâncând cu poftă plăcinte cu carne împreună cu Minerva Highwood la un bâlci de țară.

Lingându-se pe deget, ea își înclină capul ca să se uite la cer.

– Curând o să apună soarele. Să ne mai încercăm oare norocul cu

trăsura?

– Probabil.

O ridicară pe Francine și o purtară între ei, întorcându-se spre locul unde erau oprite trăsurile la grajduri. În timp ce își vedeau de drum, trecură pe lângă vreo câteva chioșcuri și dughene cu jocuri de bâlci.

O fetiță îl trase de haină. Părea bolnăvicioasă, dar avea ochii strălucitori și era îmbrăcată într-o rochie galbenă peticită.

– Nu vrei să vi se ghicească norocul ție și doamnei tale, domnule? Fata arătă spre un cort aflat la câțiva pași distanță. Mama ghicește viitorul pentru șase penny. Chiar vede în viitor, clar ca și cum te-ai uita printr-o fereastră. O să-ți spună tot ce vrei să știi despre viață, dragoste și copii. Chiar și ziua morții!

Ea aproape își ciripi nedeslușit ultimele cuvinte.

Colin zâmbi și puse jos valiza.

– Ei bine, ce ofertă tentantă.

– Colin, nu putem, îi șopti Minerva la ureche. Mai avem doar optsprezece șilingi. Nu putem să-i aruncăm pe ghicitoare.

El știa că are dreptate, dar ceva îl atrase la zâmbetul fetiței cu dinți lipsă.

– Cum te cheamă, iubito? o întrebă el pe fată.

– Elspeth, domnule.

– Ei bine, Elspeth. El se aplecă aproape. Mă tem că nu ne permitem să o plătim pe mama ta ca să ne ghicească viitorul. Vezi tu, eu sunt cam slab de înger. Nu sunt sigur că aș putea să fac față revelațiilor despre iubirile și copiii mei, cu atât mai puțin ziua în care o să mor. Dar ce-ar fi să-ți ghicesc eu ție?

– Să-mi ghicești? Ea îngustă ochii cu un cinism precoce. Își trecu limba înainte și înapoi peste un dinte care i se mișca în față. Și cum o să-mi ghicești?

– O, simplu ca bună ziua. Colin scoase un bănuț din buzunar și îl puse în mâna fetei. Văd că te așteaptă ceva dulce în viitorul tău.

Elspeth zâmbi și închise mâna peste bănuț.

– Bine, atunci.

În timp ce plecă în pas săltat, el își făcu mâna căuș în jurul gurii și strigă după ea:

– Ceva dulce, nu uita. Să nu-mi spui că am fost un șarlatan. Ai grijă să nu-i cheltui pe altceva.

El se întoarse și găsi ochii ațintiți ai Minervei spre el.

– Este adevărat, întrebă ea, ce i-ai spus adineauri?

– Ce i-am spus adineauri?

– Că ți-e frică de viitor.

El plecă bărbia, de parcă ar fi evitat din instinct o lovitură. Văzu stele verzi, de parcă nu ar fi reușit să scape.

– N-am spus asta.

– Ai spus ceva asemănător.

Chiar? Poate că o spusese.

– Nu mi-e frică de viitor. Doar că mi se pare că este mai bine să nu-ți creezi așteptări. Așteptările duc la dezamăgiri. Dacă nu ai nici o așteptare, ești mereu surprins.

– Dar nu ești niciodată mulțumit. Nu experimentezi niciodată bucuria de a te strădui să atingi un scop și de a reuși.

El oftă apăsat. Trebuia să fie mereu atât de al naibii de perspicace?

„Nu devine obositor?“ îl întrebase în noaptea precedentă, referindu-se la stilul lui de viață nepăsător și lăsat la voia întâmplării.

Da, devenea destul de obositor. Colin îi invidia pe bărbații ca vărul lui, care aveau un simț atât de ascuțit al datoriei și al scopului în viață, încât reușeau să meargă în echilibru pe muchie de cuțit. Bărbații ca Bram se trezeau în fiecare dimineață știind exact ce voiau să facă, de ce și cum. La naiba, Colin îi invidia pe bărbații cu care lucrase de dimineață, reparând acoperișul unei căsuțe.

Și o invidia pe Minerva pentru dăruirea și descoperirile ei științifice. Mai mult decât și-ar fi putut închipui ea vreodată.

– Dacă mă întrebi de ce nu vreau să fac ceva util cu viața mea… Bineînțeles că vreau. Dar eu sunt viconte, iubito. Asta vine la pachet cu o responsabilitate de la sine înțeleasă. Sau care o să fie de la sine înțeleasă, după ce o să obțin, până la urmă, controlul asupra finanțelor mele. În principal, sarcina mea este să rămân în viață și să stric totul. Nu pot să-mi risc viața cumpărându-mi un brevet de ofițer sau plecând pe mare cu o bandă de pirați.

– Domnii nu trebuie să-și administreze pământurile?

– Cine spune că nu fac asta? El îi aruncă o privire. Că-ți vine să crezi sau nu, stau să mă murdăresc pe degete de cerneală în fiecare lună, asigurându-mă că proprietatea mea este administrată cum trebuie. Și mă asigur că rămâne într-o stare excelentă, stând departe. El ridică din umeri. Știu că unii domni dezvoltă interese intelectuale sau se lansează în proiecte politice ca să-și ocupe timpul. Dar ce să-ți spun? Eu nu sunt vreun specialist. Sunt foarte bun la o mie de lucruri, dar nu excelez în mod deosebit la nici unul.

– Omul bun la toate, spuse ea gânditoare.

– Ei bine, cam așa ceva. Dacă aș putea să mă ocup de toate, ceea ce nu pot să fac.

Urmă o tăcere de câteva clipe.

– Chiar ai talente, Colin.

El îi aruncă o privire indecentă.

– O, știu că da.

– Nu asta am vrut să spun.

– Să vedem. Mă pricep să mint, să beau, să le ofer plăcere femeilor și să provoc încăierări prin taverne. Ridicându-se în picioare, se opri în fața unei dughene cu un joc de aruncare. Și la asta. Mă pricep la lucruri de genul ăsta.

Ridică una dintre bilele rotunde din lemn, o aruncă în aer și o prinse în mână. Încercându-i greutatea în timp ce o rostogolea din palmă până spre vârfurile degetelor și înapoi.

– Cum pot să joc? o întrebă pe femeia din spatele tejghelei.

– Trei penny pentru o încercare, domnule. Arunci bila în coșuri. Ea făcu semn cu mâna spre coșul mare care trona chiar în față. În spatele lui, se aliniau alte câteva coșuri asemănătoare… de mărimi care scădeau treptat. Dacă nimerești în primul coș, câștigi un măr. În următorul coș, o portocală. Apoi piersici, cireșe, struguri. Se duse până la capătul rândului și arătă spre un coșuleț de nuiele, probabil mai mic chiar decât bila. Dacă-l nimerești pe ultimul, câștigi un ananas, venit direct din insulele Sandwich.

„Da, cum să nu.“ Colin zâmbi zeflemitor. Ananasul butucănos și stafidit, expus la vedere, părea să provină dintr-o seră de fructe, după ce traversase preț de vreo câteva săptămâni ținuturile provinciale ale Angliei.

Era foarte ușor să-ți dai seama cum funcționează jocul. În esență, jucătorii schimbau trei penny cu un măr. Dacă aveau ceva abilități, se alegeau și o portocală.

Era clar, nimeni nu câștiga vreodată ananasul.

El puse trei bănuți pe masă.

– O să încerc.

Câștigă mărul cu ușurință, după cum era de așteptat. Îi întinse fructul rotund și strălucitor Minervei, care se așezase pe valiză.

– Hai, o îndemnă el. Viața este un loc nesigur. Mănâncă-l acum.

Până în clipa în care îi câștigase portocala și trei piersici frumoase și coapte, Colin adunase deja o mică mulțime de copii. În timp ce se pregătea să arunce în coșul cu cireșe, el aruncă o privire într-o parte și își dădu imediat seama de unde apăruseră. Micuța Elspeth se așezase cu Minerva pe valiză. Zeama piersicii i se prelingea încet pe bărbie în timp ce mușcă fructul dintr-o parte, evitând cu grijă locul din care îi lipsea un dinte. Aparent, nu îi fusese de ajuns un bănuț. Se întorsese pentru mai mulți și mai venise și cu toți prietenii ei.

După ce aruncase bila și câștigase, Colin îi întinse plasa cu cireșe Minervei pentru ca ea să le împartă.

– Câte una la fiecare, strigară băieții și fetele adunate în cerc. Nu scuipăm sâmburii.

După veselia zgomotoasă care se dezlănțui în aer, ai fi zis că se dădeau monede de aur.

Minerva era presată și împinsă din toate părțile, dar îi trimise un zâmbet larg când deschise plasa.

– Tu nu vrei?

El scutură din cap. Zâmbetul ei… sincer, plin de adorație… era cea mai bună recompensă pe care și-o putea închipui.

– Continuăm cu strugurii! urlă un băiat. Măiculiță, n-am mâncat

niciodată struguri. Nici măcar o dată în viață.

Femeia mai plinuță din spatele tejghelei își încrucișă brațele.

– Cerșetori lacomi ce sunteți! Plecați de aici. Nu o să câștige strugurii.

– Mai vedem noi.

Colin rostogoli bila de lemn în mână și își măsură șansele. Coșul în care trebuia să nimerească se afla la vreo trei metri în spate și era mare cam cât o farfurie. Dacă o trimitea într-o lovitură directă, bila putea să alunece de pe marginea coșului. Cel mai bine era să arunce cu efect, pentru ca bila să zboare în sus și apoi să coboare în linie dreaptă.

Ridică bila în aer. Copiii își ținură respirația.

Și câteva clipe mai târziu, Colin le întindea ciorchini rotunzi de struguri roșii. Erau plini de sâmburi și cam stafidiți. În unele cazuri, nu mai era mult până să se facă stafide. Dar un băiat care nu mâncase niciodată struguri nu avea de unde să știe. Copiii îi îndesară în gură și se luară la întrecere ca să vadă cine scotea sunete mai încântate.

– Ananasul! strigară cu toții în cor, sărind în sus și în jos. Câștigă-ne ananasul!

În colțul gurii lui Colin răsări cea mai vagă urmă de zâmbet. Coșul cu ananas părea de mărimea unei căni. Nici măcar dacă puteai pune bila de lemn în coș, să nu mai vorbim de distanță.

– Nu vă faceți mari speranțe, copii.

– O, dar am visat la un ananas.

– Mama este menajeră. Ea a gustat. Zice că este ca ambrozia.

– Hai că poți, domnule! strigă Elspeth.

Colin aruncă bila spre o fetiță îndrăzneață.

– Atinge-o ca să-mi aducă noroc, iubito.

Zâmbind, fata se supuse și i-o dădu înapoi.

El îi făcu Minervei cu ochiul și ridică din umeri.

– Totul sau nimic.

Privi atent coșul, ridică brațul… și aruncă bila.

Capitolul 22

Cât bila de lemn zbură prin aer, toți copiii plini de speranță își împreunară mâinile și își ținură respirația. Minerva își ținu respirația odată cu ei. Și nici măcar nu-i plăcea ananasul.

„Nimerește“, o încurajă ea. „Nimerește.“

Nu nimeri.

Când bila sări de pe marginea coșului și se prăbuși la pământ, ea nu avu cum să nu se alăture geamătului colectiv de dezamăgire.

Colin înălță din umeri și își trecu o mână prin păr.

– Îmi pare rău, băieți și fete. Am făcut tot ce am putut.

Un bărbat simpatic bătut de soartă. Un învins grațios, ca de obicei. Dar putea să-și dădea seama că și el era dezamăgit. Nu din cauza mândriei rănite, ci pentru copii. Își dorea să le ofere o surpriză care să le rămână în amintire și cine să-l condamne pentru asta?

Lăsând deoparte prudența și cumpătarea, Minerva își făcu loc spre masă și i se adresă stăpânei dughenei.

– Cât este ananasul? Accepți trei șilingi?

Ochii femeii se aprinseră cu lăcomie, dar gura îi rămase netulburată.

– Nu e de vânzare.

– Atunci o să încerc și eu.

Un tânăr domn îmbrăcat elegant făcu un pas în față. Părea să fie versiunea locală a unui crai… era probabil fiul unui nobil de țară, trimis la bâlci cu o sumă frumușică de bani de buzunar și un sentiment exagerat al vanității. Era însoțit de doi prieteni, amândoi părând dornici să se amuze.

– Îmi pare rău, domnule. Femeia mai plinuță își încrucișă brațele. Chioșcul s-a închis.

– Păcat, spuse tânărul cu un aer sofisticat, aruncându-i o privire de superioritate lui Colin. Abia așteptam să-i arăt tovarășului nostru cum se face.

Prietenii lui izbucniră în râs. Între timp, copiii se adunară în jurul lui Colin, de parcă l-ar fi revendicat ca fiind al lor și trebuiau să-i vină în apărare. Erau teribil de drăguți.

– Ei bine, spuse Colin amabil, încă ești binevenit să încerci. Dacă îți dorești un concurs de tir, se poate aranja unul. Cu ținte și pistoale, poate?

Entuziasmul se răspândi printre copiii adunați. Aparent, promisiunea unui concurs de tir era un remediu eficient pentru speranțele dezamăgite în povestea cu ananasul.

Cu un zâmbet arogant, tânărul îl privi pe Colin de sus în jos.

– Te avertizez, am cea mai bună țintă din comitat. Dar, dacă insiști, aș fi bucuros să te fac praf.

– Atunci ar trebui să fii bucuros să-mi iei și banii. Hai să facem un pariu.

– Absolut. Spune-ți miza.

Colin se scotoci prin buzunare, iar Minerva începu să se agite. Poate că avea o țintă excelentă, dar sigur nu va risca toți banii lor.

– Cinci lire, spuse Colin.

„Cinci lire?“

– Cinci lire? repetă tânărul domn.

Minerva nu se putu abține. Se duse lângă el, șoptind:

– Cinci lire? Ești nebun? De unde vrei să scoți cinci lire?

– De aici. Din cel mai ascuns buzunar, Colin scoase o bancnotă împăturită de hârtie. Tocmai ce am găsit-o în buzunarul de la haină. Trebuie să fi rămas aici luni de zile. Am uitat de ei.

Ea despături bancnota și își aranjă ochelarii. Chiar era o bancnotă de cinci lire.

Cinci lire. În tot acest timp, ea dăduse de ceasul morții ca să-și dea seama cum să se descurce cu șilingii și mărunțișul lor, iar el avusese dintotdeauna în buzunar o bancnotă de cinci lire. Pungaș incorigibil.

– Nu poți să riști, șopti ea. Este…

– Batem palma. Filfizonul scoase un portofel și recuperă cinci monede. Le lăsă să cadă în mâna Minervei. Cinci lire.

O, Doamne. Nu avea o presimțire bună în povestea asta.

Se lansară într-o adevărată paradă, tot grupul mărșăluind spre marginea terenului pe care îl ocupa bâlciul, unde se putea organiza în siguranță un concurs de tras cu pușca. Amurgul se contura la orizont după ce se montase o țintă de paie și o mulțime numeroasă venise să se uite… nu doar copii, ci și adulți.

– Câte un foc de fiecare, spuse filfizonul mult prea încrezător, înclinând capul spre ținta marcată în centrul unui câmp arat de curând. Cine trage cel mai aproape de centru câștigă.

– Mi se pare corect, spuse Colin. Începe tu primul.

Tânărul se dădu în spectacol curățându-și și încărcându-și pistolul scump și lustruit cu două țevi. Era un pistol Finch, observă Minerva cu oarecare amuzament. Prietena ei Susanna ar fi râs pe înfundate.

Cu mare pompă și un aer nejustificat de gravitate, așa-zisul filfizon își ridică pistolul și trase. Un cerc întunecat se ivi pe țintă, la câțiva

centimetri în stânga față de centru.

Tânărul acceptă rafalele de aplauze ale mulțimii cu o plecăciune. Minerva își dădu ochii peste cap. Doamnele din Spindle Cove puteau să tragă mai bine de atât.

Cu siguranță, putea și Colin.

Pentru prima dată, Colin nu încercă să se dea în spectacol. Își scoase pur și simplu haina și își trecu o mână prin părul ondulat. Iar cele două gesturi discrete fură de ajuns ca să-l transforme în dorința fiecărei femei, invidia fiecărui bărbat și idolul fiecărui copil din public. Doamne sfinte, chiar era un bărbat frumos.

Era atât de fascinată de frumusețea lui, încât Minerva aproape că uită să se lase copleșită de neliniște. Înainte să-și mai dea seama de ceva, el făcuse deja un pas în față, ridică pistolul și trase. În timp ce se risipi fumul, ea își șterse ochelarii ca să vadă mai bine țintă.

Fix în centru, desigur.

Copiii se dezlănțuiră în urale și hohote de râs. Câțiva dintre băieții mai mari încercară, fără succes, să-l ridice pe Colin pe umeri pentru a aduce un omagiu victoriei lui.

Iar Minerva își strânse degetele peste mica avere pe care o ținea în mâini. Zece lire. Zece lire schimbau totul. Acum chiar putea să revină la planul lor inițial. Puteau să ajungă la Edinburgh. Francine va ajunge acolo unde trebuia.

Când Colin se desprinse de copiii încântați și se întoarse spre ea, cu un zâmbet larg pe buze… O, ar fi putut să-l sărute. De față cu toți acești oameni.

Dar filfizonul învins își dori să discute mai întâi cu el.

– Ești un trișor. Tânărul îl privi fix pe Colin. Nu știu ce fel de escroc ești, dar tata este magistrat prin părțile locului. Cred că o să aibă o discuție cu tine. Iar bancnota aia de cinci lire trebuie să mă însoțească pe post de dovadă. Sigur ai furat-o de undeva.

Trăgându-se înapoi cu nonșalanță, Colin își strecură brațele în mânecile de la haină.

– Nu vreau bătăi de cap.

Prietenul bărbatului făcu un pas înainte, fluturând un pumn prin aer.

– Ei bine, tocmai te-ai pricopsit cu vreo câteva.

Minerva știa că într-o bătaie cu pumnii, Colin se putea descurca fără probleme cu unul sau amândoi dintre acești tineri. Dar dacă filfizonul chiar era fiul unui magistrat, o încăierare chiar nu era o idee foarte bună.

Și chiar era nevoie să iasă mereu din scenă într-un haosul de violență și răscoală? Nu puteau să plece senini măcar o singură dată, cu zece lire în buzunar și o oarecare veselie în pas? Doar de data asta?

– Ascultă, spuse Colin, lovind ușor pe spate fiecare bărbat în parte. Poate ai dreptate și nu a fost foarte corect din partea mea. Dar sigur putem să rezolvăm situația fără să apelăm la magistrați. Ce zici de

asta… doar ca să-ți arăt că sunt un tip de bună-cuviință, îți ofer șansa să recuperezi toți banii. Dublu sau nimic.

Filfizonul râse batjocoritor.

– Dacă ai impresia că o să…

– Nu, nu, răspunse Colin, vorbind pe un ton senin și împăciuitor. Nu noi doi. Îi punem pe secunzii noștri să tragă. Omul tău de aici… Colin îl bătu pe umăr pe prietenul lui… împotriva fetei mele.

El se uită la Minerva.

„O, nu. Colin, nu-mi face asta.“

– Împotriva fetei tale?

Filfizonul chicoti.

– O să-și scoată și ochelarii. Colin ridică brațele larg deschise în semn că se preda. Ți-am spus, nu vreau să am probleme. Poți să mă iei în cătușe de aici și să mă aruncați în închisoare, dar nu o să fii mai bogat. Așa, o să ai cu cinci lire în plus.

Filfizonul se îndreptă de spate și zâmbi.

– Bine atunci. Cum zici tu.

– Dublu sau nimic. Colin o chemă pe Elspeth lângă el, o apucă de talie și o așeză pe gard. Micuța Elspeth o să țină banii.

El luă cele zece lire de la Minerva și le puse în mâinile fetei.

Tânărul domn se căută de toate monedele din portofel și mai împrumută câteva lire de la prietenii lui. În cele din urmă, își adună partea de bani și i-o întinse zâmbitoarei Elspeth, care o puse bine într-o batistă.

Își întinse pistolul tovarășului lui nerăbdător, care se dovedi repede a fi și țintaș mediocru. El lovi ținta, dar la mare distanță de centru.

Veni rândul Minervei. Emoțiile se învolburau într-un dans nebunesc în stomacul ei.

– Vă rog să ne lăsați un moment, le spuse Colin domnilor cu un zâmbet. Lăsați-mă să-i arăt cum funcționează chestia asta.

Bărbații râseră copios între ei, în timp ce Colin o trase după el până la semnul din care se trăgea.

– Colin, ce ai avut în cap? șopti ea tremurând. Ce o să mă fac?

– O să tragi, desigur. Și o să nimerești ținta, fix în centru.

Cu degete încrezătoare, îi scoase ochelarii, îi împături și îi băgă în buzunarul de la haină.

Îi așeză pistolul reîncărcat în mână. Apoi, apropiindu-se de ea din spate, își încolăci brațele în jurul ei și ridică arma, de parcă ar fi învățat-o să tragă.

– După ce tragi, îi murmură el la ureche, înșfaci săculețul de la Elspeth. Eu o iau pe Francine. Și o luăm la fugă pe aleea aia, cât ne țin picioarele. El întoarse pistolul spre lateral, arătându-i direcția. Să nu te oprești pentru nimic în lume. Să nu te oprești nici ca să te uiți înapoi. O să te prind din urmă, îți promit.

Ea se lăsă pe spate, savurând confortul puterii și al căldurii lui.

– Dar… Dar dacă ratez?

– Nu o să ratezi. Puse un sărut pe lobul urechii ei, apoi se trase în spate și îi eliberă brațele. Hai… Fă-mă mândru.

Minerva îndreptă pistolul spre țintă, oferind ochilor ei timp ca să se concentreze. Mâinile îi tremurau. Încercă să-și amintească toate sfaturile pe care i le împărtășiseră Susanna și domnișoara Taylor. La fel ca toate doamnele din Spindle Cove, învățase și ea să tragă… dar ținta ei nu fusese niciodată extraordinară. Mama nu făcuse nici un secret că participarea Minervei la activitate i se părea de-a dreptul caraghioasă.

„O fată care nu vede aproape deloc, înarmată cu un pistol?“ obișnuia să spună mama. „Draga mea, domnii și așa păstrează distanța. Nu este nevoie să-i sperii și cu arme.“

Minerva inspiră adânc și încercă să ignore hohotele de râs.

– Francine, șopti ea, asta este pentru tine.

Și tocmai când dădu să apese pe trăgaci, o voce frânse tăcerea înmărmurită a mulțimii… făcându-i degetul să încremenească și sângele să-i înghețe în vine.

– El este, chiar acolo!

„Nu. Nu se poate.“

– Puneți mâna pe el, băieți! urlă vocea. Iată-l! Este prințul Ampersand de Crustaceea!

Uimită, Minerva coborî arma și se uită la Colin.

– Trage, spuse el, cu ochii mari și fioroși. Acum.

– Exact.

Cu o certitudine bruscă și rece, Minerva ridică brațele, ținti și trase cu pistolul. Fără să mai stea să vadă unde nimerise ținta, înșfăcă banii de la Elspeth și o luă la fugă. Bucuria necontenită a victoriei cântate de copii îi spuse tot ce trebuia să știe. Ceea ce știa deja, în adâncul inimii.

Lovise fix în centru. După cum îi spusese Colin.

Zâmbind în sinea ei, își coborî bărbia, își încordă brațele și picioarele și alergă cu sufletul la gură pe alee.

Răsuflarea și bătăile inimii i se zbăteau atât de tare, încât abia își auzea propriile cizme lovind pământul. Dar în curând deveni conștientă de alte urme de pași în spatele ei. Nu îndrăznea să încetinească sau să se întoarcă pentru a vedea dacă îi aparțineau lui Colin. Continuă să alerge de parcă ar fi fost urmărită de însuși Necuratul.

Și un gând îi răsări în minte în timp alerga pe alee mâncând pământul… ținând strâns într-o mână un pistol foarte fierbinte și în cealaltă un pumn de bani… că acest moment sigur trebuia să reprezinte un punct de cotitură în viața ei. Serios, nu mai exista cale de întoarcere acum.

Astăzi, se dovedise că toate judecățile mamei ei erau false. Ea nu era simplă, ci frumoasă. Nu era distrată și ciudată, ci plină de încredere și avea o țintă excelentă.

Mai presus de toate, Minerva nu era lipsită de speranță. Avea

douăzeci de lire sterline. Avea o descoperire științifică importantă.

Și îl avea pe Colin, cel mai chipeș și mai fermecător bărbat din Anglia, care venea iute în urma ei. Nu mai conta că tâlharii cu mintea la recompensă și fiul supărat al magistratului alergau să-i prindă…

Viața nu fusese niciodată mai minunată.

– Pe aici, strigă el, depășind-o când se apropiară de marginea orașului.

El o ridicase pe Francine în brațe, deschizând calea în timp ce o coti spre o cărare. Înaintară cu pași bubuitori prin gangul îngust și umbros, apoi găsiră un pasaj boltit care trecea prin zidul de la curtea bisericii și ieșea în câmp.

Purtând-o acum pe Francine între ei, fugiră spre apus. Numai după ce trecuseră de două pajiști, săriseră peste un pârleaz și urcaseră un deal, se opriră să-și tragă sufletul și îndrăzniră să privească înapoi.

Nu văzură pe nimeni.

– Cum de ai scăpat? întrebă ea.

– Elspeth și armata ei. Mi-a oferit o diversiune. Dar încă nu suntem în siguranță. Răsuflând din greu, el făcu un semn din cap spre o colibă aflată în apropiere. Acolo.

Nu era o locuință propriu-zisă. Doar un adăpost înghesuit în care să doarmă păstorii în vreme ce oile lor pășunau pe aceste câmpuri. Astă-seară, era goală. Probabil că toate oile fuseseră duse pe undeva pentru ca păstorii să se bucure de bâlci.

Colin fu nevoit să se aplece ca să intre prin ușa micuță. Înăuntru, găsiră doar o mică plită, o lampă, diferite toiege și alte instrumente de păstorit… și un pat îngust.

Încă răsuflând greoi din cauza efortului, Minerva găsi o cremene și aprinse lampa.

– Vrei să știi ceva? În timp ce lumina galbenă încălzea spațiul, ea întoarse privirea spre Colin. Azi este ziua mea de naștere.

El râse.

– Serios?

– Nu, nu chiar. Ea chicoti neputincioasă. Dar dacă ar fi fost, ar fi fost cea mai frumoasă zi din viața mea. Colin, ai fost incredibil.

– Ai fost uimitoare. O cuprinse de talie. Pieptul i se ridică și coborî cu un oftat răsunător. Ești uimitoare.

Cuvintele lui de laudă îi făcură pielea ca de găină. Dar când o trase mai aproape, un obstacol rotund și ciudat fu strivit între ei.

Fruntea lui se încruntă nedumerită.

– O, spuse ea râzând. Trăgându-se ușor în spate, pescui obstacolul din buzunarul de la fustă și îl întinse spre el. Ți-am păstrat o piersică.

El se uită la piersică. Apoi se uită la ea.

– Minerva.

Fiecare centimetru din pielea ei se trezi la viață. Dorința înflăcărată din ochii lui, căldura mocnită dintre corpurile lor… Nu era o lecție sau

un experiment pentru satisfacerea curiozităților științifice. Nu era nici un fel de prefăcătorie.

Era real.

El coborî capul încetul cu încetul, marcând fiecare clipă a momentului. Făcând-o să-l întâlnească, să-l caute, să tânjească după el. Până când, în cele din urmă, mâna lui alunecă și i se odihni pe gât, iar el îi acoperi gura cu un sărut adânc și pasional.

Ea lăsă piersica să i se strecoare printre degete și să aterizeze pe pământul acoperit cu paie, ca mâinile să-l poată atinge doar pe el. Se sărutară și se încleștară în febrilitatea atingerilor, înlănțuindu-și limbile și împletindu-și degetele unul în părul celuilalt. Parcă nu reușeau să se apropie suficient, nu se puteau săruta suficient, nu se puteau bucura destul de atingerea pielii celuilalt.

Sfârcurile ei se întăriră ca niște mărgeluțe. Ea simți culmea dură a erecției lui, trepidând pe pântecul ei. Iar mintea ei reuși să înțeleagă treptat ceea ce trupurile lor știau deja. Exista o singură cale prin care să satisfacă această nevoie. Un singur mijloc de a ajunge la apropierea după care râvnea.

– Minerva. Limba lui alunecă de pe gâtul ei până la ureche. Vreau să fac dragoste cu tine.

Doar la auzul cuvintelor… afirmarea intenției cutezătoare și categorice… simți cum un foc i se aprinde prin vene. Fierbinte, intens, mistuitor.

Ar fi putut să-l refuze pentru o mulțime de motive. Dar toate erau motivele altcuiva. Ale mamei, ale semenilor, ale societății. Lăsase deja toate aceste așteptări în urmă. Dacă Minerva asculta doar propria chemare, nu exista nici o îndoială. Corpul ei tânjea să simtă pielea lui pe a ei. Mintea ei mereu curioasă era dornică să experimenteze pasiunea fizică, împreună cu el. Iar inima ei…

O, inima ei era deja a lui.

Mâinile lui se îndreptară spre legăturile înnodate ale fustei. Cu mișcări iscusite, le dezlegă și lăsă veșmântul să se prăbușească pe podea. Apoi își fixă atenția pe capsele de la spate.

Vocea lui i se înăspri de nevoie.

– Ți-am promis că nu o să fac asta. La naiba, mi-am promis mie că nu o să fac asta. Dar nu mă pot abține, Min. Te doresc atât de mult.

Ea îi sărută gâtul și își lipi corpul de al lui, sperând să-i arate ceea ce nu reușea să-i spună în cuvinte. Că și ea îl dorea. Că avea nevoie de atingerea lui. În timp ce el îi dezlegă legăturile rochiei, ea își strecură degetele în părul lui ondulat.

– Colin, oftă ea.

Mâinile lui plutiră spre umerii ei. Privirea lui o căuta pe a ei.

– Dacă nu vrei, spune-mi. El își înghiți nodul din gât. Doar o vorbă și mă opresc.

În loc de răspuns, ea își trase mânecile rochiei peste brațe și împinse

mătasea albastră la picioare. El o luă de mână ca să o ajute să-și păstreze echilibrul când păși în afara rochiei.

Făcând un pas în spate, el scoase un zgomot gutural și melancolic.

– Uită-te la tine. Atât de frumoasă.

Ea se încălzi de plăcere în timp ce el cercetă din priviri articolele pe care le scosese din trusou în acea dimineață. Cămășuța din dantelă albă, corsetul care îi evidenția sânii și ciorapii de mătase. Dacă le păstrase pentru alt moment decât clipele acestea împreună cu el… Minerva nu-și mai amintea. Pentru ziua aceasta nebună și triumfătoare la bâlci; pentru locul acesta confortabil și umil în care să-și petreacă noaptea. Cât o privi, dorința se dezvălui din ochii lui.

Se simțea de parcă era tot ce își dorise el vreodată.

Deschise valiza și găsi așternuturile brodate pe care le cususe și păstrase pentru o noapte de nuntă improbabilă. Le întinseră împreună peste patul îngust.

Chiar dacă avea să sfârșească fată bătrână, tot ar fi rămas mai multă pasiune după această noapte decât experimentau unele femei într-o viață. Își jură să se lase încântată de fiecare atingere. Să-și amintească fiecare mângâiere. Să țină ochii deschiși pentru a surprinde fiecare moment. Chiar și acum, în timp ce el îi săruta locul delicat de sub ureche.

O apucă de talie și o întoarse. Cu spatele, se înfioră când el îi eliberă șireturile de la corset. În cele din urmă, veșmântul sever îi alunecă de pe corp și ea trase adânc în piept o gură de aer îmbătător.

Cu un geamăt blând, el o strânse în brațe. Mușchii tari ai pieptului îi susținură greutatea în timp ce el îi ridică și îi cuprinse sânii prin cămășuță. Respirația i se acceleră în timp ce el mângâia și dezmierda globurile moi, frământându-le sfârcurile încordate și nerăbdătoare.

Minerva se întoarse în îmbrățișarea lui, dorindu-și să-l atingă. Strecurându-și mâinile pe sub revere și spre umeri, ea îi depărtă redingota. El își trase haina grea peste brațe și o azvârli deoparte. Ea apucă țesătura cămășii și i-o scoase din pantaloni, lăsându-și mâinile să se strecoare pe dedesubt ca să exploreze contururile netede și musculoase ale pieptului lui.

Colin își ridică brațele… atât cât putea, cu tavanul jos al colibei… și ea îi trase cămașa de pe umeri și peste cap. După ce scăpară de cămașă, el o încurajă să facă asemenea. Minerva întinse brațele în timp ce înșfăcă țesătura subțire și vaporoasă a cămășuței și o trase în sus. Încet, cu un aer reverențios. Până reuși să o desprindă pe deasupra capului și peste brațe. Cu o fluturare a mâinii, o trimise în zbor prin încăpere. Apoi, mâinile lui se întoarseră cu o mișcare lentă și languroasă… trecând peste brațele ei întinse, peste sâni, talie și șolduri. Trezind cu atingerea lui fiecare colțișor din corpul ei. Palmele îi erau puțin aspre după ce lucrase în acea dimineață la acoperișul de paie, dar frământarea fermecătoare nu făcea decât să-i întețească exaltarea.

O lăsă să înțeleagă că tot ce se întâmpla era real.

Ea rămase dezgolită în fața lui, cu excepția ciorapilor și a jartierelor. El coborî o mână peste spatele și coapsa ei. Crezu că îi va dezlega jartiera, dar în schimb, își trecu mâna peste mătasea delicată. Ridicându-i piciorul, îi înfășură coapsa peste șoldul lui, aducând-o mai aproape. Sânii ei se întâlniră cu pieptul lui dezgolit și, în timp ce se sărutară, nu putu să nu îi lase să danseze peste căldura lui puternică, ușurându-le durerea înăbușită.

El gemu lipit de gura ei, apoi strecură o mână între trupurile lor, cuprinzând gingaș și mângâindu-i sexul. Un mușchi din coapsa ei se înfioră și Minerva simți că se umezea.

Colin apăsă două degete înăuntrul ei, aventurându-se în adâncuri. Până ce podul mâinii lui ajunse să se odihnească ferm pe feminitatea ei. Reacția corpului ei fu imediată, intensă. În timp ce el își legăna mâna înainte și înapoi, ea se mișcă odată cu el, alergând în ritmul mișcărilor lui și gemând într-o simfonie perfectă cu penetrările lui blânde.

Atât de aproape. Era deja atât de aproape.

El își retrase degetele, iar ea scoase un scâncet când resimți pierderea bruscă.

În timp ce o ridică și o întinse pe pat, vocea îi tremură de dorință.

– La naiba, știu că ar trebui să fiu generos. Mai întâi ar trebui să-ți ofer plăcere. Dar vreau să fiu înăuntrul tău. Vreau să fiu cufundat adânc în tine când atingi plăcerea.

Ea nu avu cum să i se împotrivească.

Îl privi cum se așeză pe valiză și își scoase febril cizmele și pantalonii. În timp ce erecția lui se eliberă din lenjeria descheiată de corp, ea se întinse spre conturul ispititor și întunecat. El îi oferi libertatea de a explora, depărtând larg coapsele pentru ca ea să-l poată mângâia pe toată lungimea și să cuprindă în palmă săculețul sensibil de dedesubt. El oftă profund cât îl dezmierdă. Minerva își trecu degetele peste mărgelele de lichid care țâșneau din membrul lui, împrăștiindu-le în cercurile concentrice pe care le schița cu degetul.

El o apucă de încheietură și îi opri mâna. Cu un chicotit răgușit, spuse:

– Nu o să mai rezist mult așa.

– Atunci vino la mine.

Cuvintele o făcură să se simtă îndrăzneață și seducătoare. Se întinse cu voluptate pe pat, făcând din propriul corpul o invitație scrisă cu semne de un trandafiriu palid.

El nu se mai obosi să accepte. Se așeză între picioarele ei, depărtându-i larg coapsele. Lungimea mădularului lui îi tachină sexul cu dezmierdări tandre, făcând-o să-și piardă mințile de plăcere. Când își aranjă vârful mare și fin al membrului la intrarea feminității ei, Minerva își dori nebunește să-și găsească împlinirea.

– Ești atât de udă, gemu el și se împinse înainte. Atât de udă și atât

de strâmtă.

Sub invazia molcomă și uluitoare, ea nu reuși să-și înăbușe un strigăt ascuțit de durere. Deschise ochii larg și răsuflă întretăiat.

Se întâmplase. El era înăuntrul ei. Făceau dragoste.

Se simțea… minunat și cumplit, în același timp. Asaltul senzațiilor și al emoțiilor o copleși. Sânii ei se modelară sub greutatea fermă a pieptului lui. Inima îi fu cuprins de o tandrețe pătrunzătoare.

Dar mai ales… o durea ca naiba între picioare.

„Colin știe ce face“, își spuse ea în gând. Sigur avea să se simtă minunat în curând.

Dintr-o clipă în alta.

El se retrase ușor, apoi se împinse din nou înăuntrul ei. Pătrunzând mai adânc de data aceasta și desfăcând-o mai mult. Știa deja din propriile explorări că el era cel mai gros la bază. Cu cât el aluneca mai adânc, cu atât durerea devenea mai intensă. Ea șovăi și fu cât pe ce să-l implore să se oprească cu totul.

– Poți să… Ea se chinui să respire. Să aștepți puțin. O clipă.

Cu o înjurătură, el își lipi fruntea de umărul ei.

– Urăsc gândul că te rănesc. Urăsc că ți-am făcut asta. El înălță capul. Doamne, Min. Îmi pare atât de rău. O să mă revanșez, îți jur. Nu știu cum, dar… O să îndrept lucrurile.

– Să fie bine. Ea îi trimise un surâs curajos. Știi cum să faci asta, nu?

Gura i se curbă într-un zâmbet galeș și arogant.

– Atâta lucru măcar sper să reușesc.

Nu apăsă mai adânc. În schimb, îi oferi răgazul pe care i-l ceruse și își concentră din nou atenția pe lucrurile esențiale. Sprijinindu-și greutatea într-un cot, îi cuprinse sânul în căușul degetelor și îi acoperi sfârcul cu gura. Îl dezmierdă cu mângâieri molcome, rotindu-și limba în jurul și peste vârful sensibil. Cu fiecare mișcare a limbii lui abile, un tremur de fericire palpita prin trupul ei.

În timp ce își mută atenția pe celălalt sân, durerea din locul în care erau uniți începu să se liniștească. Mușchii intimi se relaxară în jurul membrului lui, iar mugurul excitat al sexului ei tânjea după atenția lui. Din pur instinct, se arcui și își roti șoldurile, în căutarea înfrigurată a întâlnirii dintre trupurile lor. Și o găsi… dar mișcarea îl trimise și pe el mai adânc, îi aduse mai aproape.

Ei i se tăie răsuflarea, surprinsă de plăcerea intensă și pătrunzătoare. El gemu pe sfârcul ei.

Orice urmă de durere fu dată uitării când încercă să reproducă senzația, legănându-se din nou pe membrul lui. Apoi din nou și din nou. Invitându-l, în note ispititoare, tot mai adânc înăuntrul ei. Cu fiecare mișcare, bazinul lui îl dezmierda pe al ei exact acolo unde avea nevoie, purtându-i încântarea spre noi culmi ale extazului.

– Da, spuse el, mutându-și greutatea și continuând să o exploreze. Asta e, iubire. El își strecură o mână pe sub fundul ei, ridicând-o în sus

și îndrumând-o spre el, în timp ce se cufundă și mai adânc. Este mai bine acum, nu-i așa?

– Da, șopti ea.

El o penetră mai tare.

– Da?

– Da.

Ea îl apucă strâns de umeri.

– O, Colin. E atât de bine.

Îngropându-și fața în gâtul ei, el murmură ceva care semăna cu „Slavă cerului“. Impuse un ritm, puternic și constant, explorând puțin mai adânc cu fiecare penetrare. Îl simți ajungând în locuri pe a căror existență nici nu o visase vreodată. Și totuși, își dorea mai mult. Când membrul lui ajunse să o umple cu totul, el se odihni o clipă, păstrându-le trupurile în împreunare.

Ochii lui străluciră de emoție.

– Îmi doream asta, Min. De mai mult timp decât ți-ai putea închipui.

Ea îi atinse obrazul.

– Și eu.

O sărută dulce când începu să o pătrundă din nou. Adânc și constant. Real și adevărat. Ea se arcui în mișcările lui, disperată să se înfrupte mai mult. La îndemnul lui tăcut, își înfășură picioarele peste ale lui, iar el alunecă mai adânc. Acum se mângâia într-un loc ascuns, dulce, esențial din interiorul ei, smulgându-i un suspin de o fericire guturală la fiecare penetrare ademenitoare. Ea se agăță de spatele lui, înfigându-și unghiile în carne. Îl mușcă ușor de umăr.

„Nu te opri. Te rog, nu te opri niciodată.“

Se lăsă purtată tot mai sus de valul plăcerii, până se frânse. El o ținu strâns în brațe, fără să se oprească o clipă, în timp ce ea zbură și se cufundă în extaz.

El se ridică pe brațe, asaltând-o dintr-un unghi nou, mai adânc. Ritmul i se acceleră, iar forța penetrărilor lui se intensifică. Îi plăcea la nebunie să simtă nevoia încordată strâns în mușchii lui. Îi plăcea la nebunie să știe cât de mult o dorea, să vadă expresia contorsionată a dorinței pe chipul lui. Îi plăcea la nebunie să-l primească atât de adânc, de apăsat și de repede pe cât își dorea el. De parcă, dacă reușeau să se ciocnească cu destulă forță, puteau să devină una și aceeași persoană.

Chiar puteau să devină una și aceeași persoană, dacă el nu avea grijă.

– Colin, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Trebuie să fim atenți.

– Știu. Știu. Doar că ești… El gemu pe o împingere profundă și dură. Atât de dulce. Atât de bine. Atât de perfect. Atât de… foarte… foarte… foarte…

Cu un strigăt adânc, scos parcă din adâncul ființei lui, el se despărți de corpul ei. Se prăbuși înainte, tremurând în brațele ei. Sămânța lui se revărsă peste pântecul ei ca un fel de mărturisire. Un secret cald, vital.

Ea îl mângâie pe spate, în timp ce respirațiile lui se liniștiră. Era atât de tăcut. Colin era în brațele ei și el nu tăcea niciodată când era în brațele ei. În timp ce el rămase acolo nemișcat, greu și tăcut pe pieptul ei, ea începu să-și facă griji. Oare se descurcase… bine? Poate că nu făcuse destule sau poate că făcuse prea multe. Poate că își dorise să țipe mai tare, să fie mai îndrăzneață sau… doar diferită, în vreun fel sau altul.

Aproape că dădu să-și ceară scuze și să-l implore să-i mai acorde o șansă, când el se rostogoli pe o parte.

– O, Min. A fost incredibil. Nu mi-am închipuit niciodată cât de bine ar putea să fie cu… El îi îndepărtă părul de pe față. Cu tine.

Lacrimi de ușurare și de fericire i se iviră la coada ochilor ei.

El se lăsă pe spate și își duse un braț sub cap.

– Știi, probabil n-ar trebui să spun asta. Dar ai putea să-mi ceri orice acum… absolut orice… și ar fi al tău.

– Serios? Ea chicoti. Ce să-mi doresc? Aur, argint, perle, rubine…?

– S-a făcut. Și s-a făcut, s-a făcut, s-a făcut.

– Luna.

– Este a ta. O să mă duc să o desprind de pe cer pentru tine, de îndată ce-mi mai revin. Și câteva stele, dacă vrei.

Ea se cuibări lângă el.

– Nu te complica. Nu-mi pot imagina nimic care să facă momentul ăsta mai frumos.

Dar era o minciună. Își dorea să fi avut curajul de a-i cere un lucru. Dacă ar fi putut să ceară ceva de la el, ar fi cerut doar un lucru.

„Iubește-mă.

Iubește-mă și lasă-mă să te iubesc.“

Cuvintele îi ardeau pe limbă, dar Minerva nu reuși să le exprime. Ce lașă lipsită de speranță mai era și ea! Putea să-i bată la ușă în miez de noapte și să ceară să fie respectată ca om. Putea să traverseze toată țara în speranța de a fi apreciată pentru realizările ei științifice. Dar îi lipsea totuși curajul de a-i cere singurul lucru pe care și-l dorea din tot sufletul.

Să fie iubită, doar pentru ce era.

Capitolul 23

Undeva în noapte urla un câine.

Colin se trezi cu o tresărire, tremurând din toate încheieturile și fiind un lac de apă. Deschise ușa stânei și trase adânc în piept aerul proaspăt și rece al nopții. În timp ce bătăile inimii lui începură să se potolească, își lipi fruntea de încheietura mâinii și înjură violent.

Mângâieri ușoare și liniștitoare îi alunecară în sus și în jos pe spate. Atingerea ei nu punea întrebări și nu îi cerea răspunsuri. Îl anunța pur și simplu că nu este singur.

– Pot să te ajut? întrebă ea în cele din urmă.

El scutură din cap.

– Nu este nimic ieșit din comun. Doar că m-a luat prin surprindere. În ultimele nopți, nu m-am mai trezit deloc. Aproape că am început să cred că…

– Că sunt leacul tău? Auzi un zâmbet ironic în vocea ei. Cred că și eu am sperat asta. Dar bănuiesc că a fost o idee prostească.

– Nu prostească. El răsuflă, trecându-și mâinile prin păr și revenindu-și în fire. Cred că este doar vorba de locul ăsta.

– Este prea mic și întunecat. Putem să ne luăm păturile și să ne întindem sub cerul liber. Sau putem să renunțăm cu totul la somn și să o luăm spre drum.

– Nu, nu. Mai sunt ore până să se facă dimineață. Pot să mă întorc la somn, dar cred… El își căută lavaliera și își șterse sudoarea de pe frunte și gât. Cred că mi-ar plăcea mai degrabă să vorbim.

Cuvintele răsunară ca o surpriză pentru amândoi. Nu se prefăcură că el se gândea să discute despre vreme, drumurile pe care o luau trăsurile sau orice alt subiect. Ea știu numaidecât la ce se referea.

– Desigur. Ea se ridică. Să aprind lampa?

– Nu. Nu-ți face griji.

Cu ușa deschisă, o fărâmă din razele lunii strălucea prin deschizătură. El reușea să deslușească conturul argintat al profilului ei și licărirea îngrijorată din ochii ei negri. Era de ajuns.

Colin o trase pe podea lângă el și își îngropă nasul în părul ei bogat,

cu miros de iasomie. Nu era sigur cum să înceapă. Nu mai vorbise niciodată cu cineva despre noaptea aceea, nu în detaliu. Dar anii în care păstrase tăcerea nu păruseră să fie de prea mare ajutor. Poate că venise timpul să încerce să vorbească. Trebuia să facă ceva, dacă voia să lase povestea asta în urmă. Să preia controlul asupra zilelor și nopților lui și să le împletească în aparența unei vieți normale și plictisitoare.

Își dorea genul acesta de viață. Își dorea ca Minerva să facă parte din ea.

– O să fie neplăcut de auzit, o avertiză el. Ești sigură că nu o să te deranjeze?

Ea își lipi capul de pieptul lui.

– Tu ai trăit asta, Colin. Eu pot să găsesc puterea de a asculta.

– Poate că ar trebui să așteptăm lumina zilei.

– Dacă vrei să așteptăm, putem să așteptăm. Dar eu sunt pregătită acum dacă ești și tu.

El inspiră adânc și încet, apoi intră direct în inima poveștii.

– Habar n-am care a fost cauza. Accidentului, la asta mă refer. Veneam acasă dintr-o vizită la niște vecini. Nu era o călătorie lungă. Nu aveam lachei cu noi, ci doar un vizitiu. Eu adormisem pe banchetă cu spatele la drum. Părinții mei stăteau împreună pe cea de vizavi. Îmi amintesc că îi ascultam vorbind și râdeau de ceva. Cred că mama îl tachina pe tata pentru lipsa lui de cumpătare. Am adormit pe sunetul vocilor lor. Și m-am trezit ceva mai târziu. La auzul unor țipete.

Ea își încolăci brațele în jurul pieptului lui.

– Trebuie să fi fost atât de tulburat.

– Cu toată ființa mea. Habar n-aveam ce se întâmplă. Era întuneric și noi alunecaserăm de pe drum. Eu căzusem de pe banchetă. Cumva, mi-am dat seama că trăsura se răsturnase și eu aterizasem deasupra portierei. Mă rănisem la cap în zăvor.

– Aici.

Ea urmări conturul cicatricei de pe tâmpla lui.

El dădu din cap.

– În afară de asta, păream să n-am nimic altceva. Dar eram îngrozit. Era o beznă deplină. De parcă eram legat la ochi. Și mirosul de sânge… Simți un gol în capul pieptului și se opri ca să-și recapete calmul. Era atât de dens. De sufocant. Am strigat-o pe mama și ea mi-a răspuns. Vocea îi era slabă și ciudată. Dar îmi tot spunea că o să fie bine. Că trebuie să fiu curajos. Că sigur o să vină cineva să ne ajute cât de curând. Voiam să o cred, dar știu că nu putea să se miște.

– Unde era vizitiul?

– Era grav rănit. Fusese azvârlit de pe capră la câțiva metri în spate, dar nu aveam de unde să o știm în momentul acela. Nu auzeam decât caii în agonie. Ale lor erau țipetele care mă treziseră.

– Și tatăl tău?

– Murise.

– Știai asta deja?

– Nu, dar mama știa. Felul în care se prăbușiseră… El inspiră tremurător. Asta este partea urâtă, iubito.

– Continuă. Ea îl mângâie pe umăr. Te ascult.

– A fost un fel de țepușă. Nici până azi nu sunt sigur dacă făcea parte din trăsură sau a fost ceva din șanț. O bucată de gard, poate o creangă… Dar au fost străpunși. Amândoi. A trecut prin pieptul tatei și apoi prin coastele mamei.

Ea se cutremură în îmbrățișarea lui.

– O. O, Colin.

– Mă tem că povestea devine și mai urâtă. Câtă vreme mama a tot vorbit, am știut că este în viață. Și chiar și atunci când nu a mai putut să vorbească, respirația i se auzea atât de aspru și de tare. Dar când s-au oprit până și sunetele astea… Am înnebunit de-a binelea. M-am panicat. Am vrut să ies. Am țipat și am dat cu pumnii și picioarele în pereții trăsurii până când cred că am leșinat. Și apoi… El își înăbuși emoția. Ajunsese până aici. Acum trebuia să scoată afară din el. Și apoi, ne-au găsit câinii sălbatici. Atrași de zgomot și de mirosul de sânge. Mi-am petrecut prima jumătate a nopții țipând că voiam să ies, iar a doua rugându-mă ca ei să nu intre.

– O, Doamne.

El îi simți lacrimile fierbinți și umede pe piele.

– Îmi pare rău, spuse el repede și o strânse în brațe. Îmi pare rău. Știa bine cât de tulburătoare era imaginea. Și tocmai de aceea nu o împărtășise niciodată. Cu absolut nimeni. Ura gândul că un asemenea tablou înfricoșător i se va imprima în imaginație. Nu trebuia să-ți povestesc.

– Ba sigur că trebuia. Cu un suspin, ea își înălță capul. Ai făcut exact ce trebuia. Și când te gândești că tu ai păstrat asta pentru tine în toți anii ăștia. Mie ar trebui să-mi pară rău. Îl luă de gât și îl strânse în îmbrățișarea ei. Colin, îmi pare rău. Sunt cuvinte jalnice și nu sunt de ajuns. Dar îmi pare atât, atât de rău. Îmi doresc din toată inima să nu fi suferit așa. Dar mă bucur că mi-ai spus totul.

El își îngropă fața în părul ei. Pentru o clipă, se temu că va plânge. Și apoi își dădu seama că, dacă va plânge… chiar zgomotos, haotic, nestăpânit… ea nu va da înapoi. Probabil se aștepta ca el să verse câteva lacrimi. Brațe moi, sărutate de un parfum dulce, îl vor ține în alinarea lor atât cât va avea nevoie.

Așa că decise să dea frâu liber lacrimilor.

Doar că lacrimile nu se iviră. Ciudat.

Pentru cine să plângă? Pentru părinții lui? Fusese îndurerat de pierderea lor, da. Și încă le mai simțea lipsa. Dar jalea se încheiase de la un punct încolo. Groaza acelei nopți dăinuise. Frica. Și rușinea.

Rușinea profundă, îngropată în adâncul ființei lui, neexprimată.

– Ani de zile, spuse el încet, am crezut că a fost vina mea. Că dacă nu

aș fi adormit, nu s-ar fi întâmplat.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Dar n-are nici un sens.

– Știu.

– Bineînțeles nu a fost vina ta.

– Știu.

– Erai un copil. Nu puteai face nimic mai mult.

– Știu. Și, ca adult, înțeleg asta, rațional vorbind. Dar…

Dar nu reușise niciodată să scape de gândul acela. Era ca și cum ar fi avut nevoie de altcineva care să-i confirme propria nevinovăție. Cineva foarte inteligent și logic. Cineva în care să aibă încredere că îi va spune întotdeauna, fără ocolișuri, adevărul.

Cineva ca Minerva.

– Nu a fost vina mea, spuse el.

– Nu, răspunse ea. Nu a fost.

Draga, scumpa de Min. Încă din prima clipă, asta era ceea ce îi plăcuse cel mai mult la ea. Certitudinea.

Ea apăsă un sărut pe maxilarul lui. El trase adânc și lent aer în piept. Remarcabil, cât de ușor se simțea. De parcă, fără brațele ei care să-l țină ancorat în pământ, ar fi putut pur și simplu să plutească.

– Știi ceva? întrebă el somnoros. M-am gândit întotdeauna că moartea părinților mei a fost ca o poveste de baladă. Se iubeau atât de mult. Chiar dacă eram doar un copil, îmi dădeam seama de asta. Pare aproape potrivit că au cunoscut un final atât de poetic. Mereu împreună, uniți chiar și în moarte. La capitolul tragedii, trebuie să recunoști… este una foarte romantică.

Ea rămase tăcută multă vreme, dar el știa că nu doarme. Degetele ei i se jucau prin păr.

Aproape că ațipise când îi auzi răspunsul.

– Dacă scrii versurile, eu o să le cânt.

*

Minerva nu mai dormi în noaptea aceea. Inima și mintea îi erau prea pline. Și cumva, știa că el va dormi mai liniștit dacă îl veghea.

Când primele raze ale dimineții se furișară în colibă, ea întinse brațul stâng. Mai întâi deasupra capului, trezindu-și la viață degetele amorțite și înțepenite. Apoi obișnuința și nevoia îi duseră brațul într-o parte, unde căută cu mișcări bâjbâite ochelarii.

Cu un murmur nedeslușit, Colin se întoarse în somn. Își apăsă un braț ca de plumb peste pieptul ei, iar degetele îi căutară sânul.

O, Doamne. Inima îi îngheță pentru o clipă, refuzând să mai bată. Apoi se dezgheță rapid, cu fiori înțepători. Durea, așa cum dureau degetele degerate când le treceai printr-un lighean cu apă caldă. Brusc fu nevoită să se concentreze ca să mai poată respira.

Primul lucru pe care îl făcea în fiecare dimineață era să-și caute ochelarii. Pentru că ziua nu avea nici un sens fără ei.

Colin se întinse spre ea.

Ea nu îl putea „vindeca“. Nici o femeie nu putea. Nu puteai să ștergi cu buretele evenimente petrecute într-un trecut atât de îndepărtat. Dar poate că nu avea nevoie de un remediu, ci… de o lentilă. De cineva care îl accepta așa imperfect cum era și care să-l ajute să vadă lumea clar. Așa cum o ajutau ochelarii pe ea.

Peste o oră, ideea va părea absurdă. Dar aceste prime raze înnegurate ale dimineții încuviințau tot felul de nebunii. Așa că, doar pentru o clipă, își permise să viseze. Își permise să-și imagineze cum ar fi fost să se trezească așa în fiecare zi, simțindu-se esențială pentru el. Ultimul lucru pe care îl atingea noaptea și primul spre care se întindea în fiecare dimineață… din familiaritatea și din dorința de a se simți întreagă.

În clipa în care el se trezi de-a binelea, apăsând săruturi pe obrazul ei, Minerva își dorea această realitate cu atâta putere, cu atâta disperare, încât o parte primitivă și înfierbântată din inima ei deplângea deja propria dezamăgire.

Se întoarse cu spatele, pe o parte… nedorindu-și să explice cum de reușise să se obosească atât de tare chiar înainte de micul dejun. El se lipi de ea, cuprinzându-i trupul în leagănul brațelor lui. Poziția sublinie toate contrastele dintre corpurile lor. Liniile tari ale pieptului lui i se apăsau în spate. Părul mai aspru de pe picioarele lui se freca de coapsele ei catifelate.

Sub așternuturi, mâinile lui îi explorau formele cu o intenție fierbinte și posesivă. Strecurându-și un braț în jurul taliei ei, el o strânse mai aproape. Membrul lui tare îi vibra în bazin.

– Min, spuse el cu răsuflarea întretăiată, dezmierdându-i cu nasul linia gâtului. Am din nou nevoie de tine. Poți să mă primești înăuntrul tău?

Ea încuviință din cap. Dar, înainte să se poată întoarce cu fața spre el, el îi cuprinse piciorul cu mâna și îl ridică, schimbându-și poziția în spatele ei. Bărbăția lui tare i se furișă între coapse.

Ea se încordă, nesigură.

– Este în regulă. El o sărută pe gât în timp ce degetele îi alunecară peste abdomen, croindu-și drumul spre despicătura feminității ei. Lasă-mă să-ți arăt.

El îi mângâie zonele intime cu îndemânare și răbdare. Până când nu doar era că pregătită, ci disperată pentru el.

– Iubește-mă, îl imploră ea.

Pentru că putea rosti cuvintele chiar acum, fără a risca prea mult.

El își luă erecția în mână, îi înclină șoldurile în unghiul potrivit și alunecă înăuntrul ei.

Era încă sensibilă după noaptea precedentă. Dar el era blând, ținând-

o strâns în brațe și iubind-o cu penetrări molcome și cumpănite. Căldura dulce dintre ei se înteți și se dezlănțui. Corpul ei se relaxă, ondulându-se în ritmul penetrărilor lui pentru a să mișca de parcă ar fi fost un singur trup.

El îi cuprinse sânul în palmă și îi ciupi sfârcul. Apoi, atingerea lui alunecă peste corpul ei.

„Da. Mai jos. Atinge-mă acolo.“

El știa după ce ardea ea. Îi prinse perla între vârful degetelor și desenă cercuri încordate și febrile, până când ea se cutremură și își țipă plăcerea înnebunită. Pe măsură ce fiorii extazului ei se domoliră, el se retrase și termină cu câteva pulsații intense și disperate între coapsele ei. Când atinse culmile plăcerii, ea se lăsă încântată de geamătul lui scăzut și sălbatic.

– Bună dimineața.

Ea îi simți zâmbetul pe ceafă.

– Este?

Tonul lui se schimbă.

– Nu crezi că este? Vrei să nu fi…

– Nu. Ea își adună tot curajul de care era în stare și se întoarse cu fața spre el. N-am nici un regret. Nici unul. Dar vreau să te asigur, doar în cazul în care trebuie să o spun cu subiect și predicat… Nu am nici o așteptare.

„Numai speranțe. Speranțe visătoare, nebunești.“

El clipi nedumerit.

– Nu ai nici o așteptare.

Sigur trebuia să priceapă ce voia să spună.

– Ceea ce am împărtășit a fost minunat. Dar nu vreau să-ți faci griji că mă aștept la mai mult.

– Ca să vezi, spuse el sec. Câtă generozitate din partea ta.

– Nu te simți ușurat?

Ea nu-i înțelegea enervarea din voce.

El se întoarse pe spate, frecându-și podul nasului.

– Minerva, nu reușesc să-mi dau seama pe care dintre noi îl insulți mai tare. După noaptea trecută, ar trebui să ai așteptări.

– Ce fel de așteptări?

Ea se chinui să-și înghită nodul din gât.

– De la mine.

– Credeam că tu ești cel care se împotrivește așteptărilor de orice fel. Nu este asta marea ta filosofie de viață? Ai spus că așteptările duc la dezamăgiri. Că, dacă nu te aștepți la nimic, ești mereu surprins.

El izbucni într-un râset răsunător.

– În cazul ăsta… Se întoarse spre ea. Ochii lui de culoarea alunei scânteiară cu licăriri intense. Surpriză. El o sărută pe vârful nasului. Te măriți cu mine.

Capitolul 24

Ca să vezi, se gândi Colin. Cu siguranță reușise să o ia prin surprindere.

Dacă surpriza se încadra la categoria „plăcut“ sau „neplăcut“, nu era sigur. La cea din urmă, bănuia el.

Ea nu mișcă nici măcar un mușchi. Dar, în spatele ochelarilor, genele îi fluturau de parcă ar fi fost niște evantaie de abanos.

– Să mă mărit? Cu tine?

El încercă să nu se simtă ofensat.

– Trebuie să mărturisesc, Minerva. Nu este chiar răspunsul emoționat și în culmea fericirii pe care și-ar dori să-l audă un bărbat.

– Nu este chiar cererea înflăcărată și sinceră care să justifice un asemenea răspuns. De fapt, nu sunt deloc sigură că se pune.

– Ai dreptate, presupun. El își înveseli tonul. Îți acord o păsuire de moment. Chiar acum, jos din pat cu tine. Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ajungem la York în seara asta.

– Stai, stai. Când el se ridică, ea îl apucă de braț. Sunt așa de confuză. Este ca unul dintre duelurile acelea stupide pe care le aranjează domnii de ochii lumii? Îmi faci o cerere așa, la întâmplate, în zorii zilei, care îmi trece direct pe lângă urechi și simți că ți-ai spălat cumva onoarea?

– Nu, nu este deloc așa. Vorbesc serios. Chiar vreau să mă însor cu tine.

– Dar credeam că ai jurat să nu însori niciodată.

El ridică din umeri.

– Parcă îmi amintesc că ai spus și tu ceva asemănător.

– Întocmai. Colin, chiar apreciez gestul. Ea își mușcă buza. Cred. Dar nu o să mă mărit cu tine doar pentru că te simți copleșit dintr-odată de o mustrare de conștiință. Am știut amândoi de la bun început că o să fiu ruinată.

– În aparență, da. Dar aici vorbim despre realitate.

– În realitate, nu mă simt deloc ruinată. Ea îi trimise un surâs sfios. Doar puțin sensibilă în unele locuri. Ce am făcut azi-noapte ți s-a părut o

greșeală uriașă?

El îi atinse obrazul.

– Doamne, nu. Departe de mine gândul.

Își lăsă privirea să rătăcească pe chipul ei dulce și încântător. După noaptea pe care o împărtășiseră, simțea că ceva în sufletul lui parcă se așezase, în cele din urmă, acolo unde trebuia.

– Atunci despre ce este vorba cu adevărat? La ce Dumnezeu te gândești?

Ea se chinui să se ridice. Așternuturile îi alunecară pe șolduri, dezvăluindu-i pieptul dezgolit.

Colin simți că rămâne fără suflare. La naiba, dacă nu arăta exact ca în prima noapte. Ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului, părul desfăcut i se rostogolea de-a valma peste umeri, sânii dezgoliți îl ispiteau cu perfecțiunea lor catifelată.

Un geamăt ușor, ieșit parcă din adâncurile pieptului.

– Mă gândesc, spuse el, că noaptea trecută a fost inevitabilă și ar fi trebuit să știu asta din ziua în care am plecat de la Spindle Cove. Mă gândesc că ceea ce ar trebui să fac, ca domn, este să pun capăt, fără întârziere, acestei călătorii și să fac rapid aranjamentele necesare pentru o nuntă cum se cuvine. El se opuse obiecției ei cu o apăsare hotărâtă pe buze. Mă gândesc că ce mi-ar plăcea să fac este să te împing înapoi în pat, să pun zăvorul la ușă și să-mi petrec toată săptămâna viitoare învățându-ți corpul pe de rost. Dar mai ales, Min…

El îi împinse ochelarii la loc pe podul nasului pentru ca ea să se concentreze pe chipul lui.

– Mă gândesc că ți-am făcut două promisiuni. Să te duc la simpozion și să o fac fără să te seduc. Am încălcat-o pe una dintre ele. Dar sunt mai mult decât hotărât să mă țin de cealaltă. El se ridică din pat și îi întinse o mână. Deci, mă gândesc că discuția asta trebuie să mai aștepte. Nu avem timp de pierdut.

Cu o scuturare uluită din cap, ea îl luă de mână.

– Bine.

Luând o găleată de piele din coliba ciobanilor, Colin aduse apă dintr-un pârâu aflat în apropiere. În timp ce Minerva se pregătea în interiorul căsuței, el intră direct în apa rece direct… cu cămașă și tot tacâmul.

Cămașa lui trebuia spălată și el avea nevoie de un duș rece ca gheața ca să-și țină sub control poftele desfrânate. Îi luase virtutea noaptea trecută. Apoi o revendicase din nou de dimineață. Își încălcase toate regulile, renunțase la cele câteva principii pe care le mai avea. Indiferent de obiecțiile pe care le aducea în discuție sau câte dintre propriile lui cuvinte prostești îi arunca în față, conștiința lui insista în a spune că exista o singură cale de urmat.

Trebuie să se însoare cu ea.

Dar mai întâi trebuia să o ducă la simpozionul acela.

Ea nu voia să se mărite cu el doar pentru că o ruinase, și nici Colin

nu-și dorea un asemenea lucru. Nu, își dorea să se mărite cu el pentru că o ajutase să iasă victorioasă. Îi va dovedi… și își va dovedi sieși… că putea să fie bun pentru ea.

În timp ce se scufunda în apa rece, o îndoială perfidă și înșelătoare i se insinuă printre gânduri.

„Drumul spre Edinburgh este pavat cu bune intenții.“

Se chinui să-și ignore îndoiala, ridicându-se la suprafață și ștergându-și apa de pe față. Era diferit de data aceasta. Totul era diferit azi. Pentru numele lui Dumnezeu, el detesta să se ducă la țară… și totuși, se afla aici în mijlocul unei pășuni, croindu-și drum spre o stână, dorindu-și în mod absurd să o poată închiria ca reședință de vară.

Când se întoarse la colibă, ud până la piele și tremurând, Minerva îi aruncă o privire furioasă prin ochelari.

El ridică din umeri, storcându-și poala cămășii.

– O să se usuce la soare cât de curând. Primul lucru pe care îl facem când ajungem la York… Își trase pantalonii și îi încheie pe sub cămașa îmbibată de apă… este să facem rost de haine curate.

– Ești sigur că se poate măcar să ajungem la simpozion? Ea numără zilele pe degete. Mai sunt doar câteva nopți până atunci.

– O să reușim. Ajungem la York în seara asta. De acolo, cu buzunarele pline, se schimbă foaia. O să ne ocupăm doar câteva ore să mâncăm, să facem cumpărături și să închiriem o diligență, iar apoi o luăm din loc.

– Dar o să fie cumplit pentru tine. Diligențele sunt atât de mici și de înghesuite. Ca să nu mai vorbim că sunt scumpe. Nu o să avem bani destui ca să închiriem caii dincolo de York.

– Sunt cea mai rapidă soluție. Dacă mergem fără să ne oprim, ajungem la timp la Edinburgh.

– Să mergem fără să ne oprim? Nu o să ne oprim peste noapte?

Ochii ei se umplură de îngrijorare.

El scutură din cap.

– Nu o să avem timp.

– Dar Colin…

– Și nici nu avem timp să dezbatem asta. El apucă de o toartă valiza cu Francine. Să mergem!

*

Banii făceau totul mult mai ușor. Reușiseră să mănânce un mic dejun consistent, făcuseră rost de o cursă spre următorul oraș și, de acolo, Colin închirie un cal cu care să meargă în pas cu trăsuri ei. Ultimul lui cal din toată călătoria.

Ajunseră la York după-amiaza târziu. El găsi cel mai mare și mai bun han. Ținând-o pe Minerva lipită de el, se apropie de hangiu.

– Ce pot face pentru dumneata, domnule? întrebă hangiul neatent.

– O să avem nevoie de o cină bună. Să închiriem o cameră pentru câteva ore, doar ca să ne odihnim și să ne schimbăm. Și apoi, trebuie să mă interesez de închirierea unei diligențe care să ne ducă spre nord.

– Cât de departe în nord? întrebă hangiul.

– Edinburgh. Vrem să călătorim fără oprire.

– Serios?

Bărbatul îi privi cu neîncredere, ochii lui urduroși scrutându-le hainele murdare.

– O să plătesc în avans, se oferi Colin.

– O, fără doar și poate. Sigur o să plătești înainte.

Hangiul își arcui o sprânceană și se frecă în creștetul capului. Rosti o sumă, iar Colin numără banii.

Se aplecă în față și i se adresă omului cu o voce joasă.

– Ascultă, poate reușești să ne mai ajuți cu ceva. Doamna mea a rămas fără valize. Înainte de a merge mai departe, trebuie să-i găsesc o rochie nouă. Ceva frumos.

Hangiul o privi pe Minerva.

– Nevasta mea poate să-i găsească ceva, sunt singur.

– De cea mai bună calitate pe care o puteți cumpăra cu banii ăștia.

La suma plătită pentru diligență, Colin mai adăugă alți câțiva galbeni.

Minervei i se tăie răsuflarea.

– Colin, nu. Nu ne putem permite asta.

– Nu se negociază. Trebuie.

– Dar…

Hangiul râse.

– Hai, domnișoară. Sigur nu trebuie să-ți deseneze. Că fuge sau nu, bărbatul își dorește ca mireasa lui să fie îmbrăcată cum trebuie.

– Dar… Minerva strigă după el în timp ce omul se îndepărta, dispărând printr-o ușă. Domnule, noi nu fugim.

– Sigur, sigur, îi răspunse hangiul. Nici unul dintre voi, tinerii îndrăgostiți, nu fuge.

Ea se întoarse spre Colin.

El înălță din umeri.

– N-are rost să ne ciondănim. Crezi că o să ne creadă că ne ducem la un simpozion de geologie?

– Este ciudat, spuse ea, când se așezară la o masă ca să comande cina. Am avut un noroc neobișnuit astăzi. Vreme destul de bună, cu excepția unei ploi scurte. N-am pierdut bani sau bunuri. Nu ne-am luat la bătaie cu nimeni. N-am întâlnit nici un hoț la drumul mare. Mă tot uit peste umăr, așteptând să-i văd pe bandiții care sunt pe urmele prințului de Ampersand.

– O, nu-ți face griji pentru ei. I-am lăsat pe tâlharii ăștia cu mult în urmă. Crede-mă, banda nu era destul de organizată sau de serioasă ca să ne urmărească dincolo de hotarele comitatului lor. El își frecă maxilarul.

Dar trebuie să recunosc că n-aș fi deloc surprins să văd pe altcineva care ne ajunge din urmă.

– Pe cine?

– Bram. Sau Thorne. Sau amândoi. Îmi închipui că vărul meu n-a avut o reacție prea bună când nebunia asta a ajuns la urechile lui. Știa că nu aveam nici un plan să mă însor, cu două zile înainte să plecăm. Iar dacă Susanna și-ar exprima vreo îndoială legată de dorința ta de a o face… nu m-ar mira ca el să decidă că trebuie să-ți sară în ajutor.

Slujnica le aduse două pahare de vin roșu. Colin comandă o masă consistentă cu friptură de vită, tocană de pește, legume pe plită și tartă cu mere. Îi era o foame de lup.

– Dar am lăsat un bilețel, spuse Minerva, după ce plecă slujitoarea. I-am spus surorii mele că am fugit.

– Dovezi prea slabe, în sine. Ai uitat să lași și jurnalul fals.

– Este adevărat. Iar adevăratul jurnal este cu mult mai puțin măgulitor la adresa ta. Ea îi aruncă o privire prudentă pe deasupra paharului de vin. Dar nu este tot ce am lăsat în urmă. Mai era ceva.

– O, chiar așa? Intrigat, el se aplecă în față. Ce anume?

– Tu, hm… Roșind, ea luă o înghițitură mare de vin. Se prea poate să-mi fi trimis o scrisoare.

Capitolul 25

– Caporale Thorne!

Samuel Thorne se opri cu lopata suspendată în aer. Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde.

„La naiba. Nu ea. Nu acum.“

– Caporale Thorne, eu… Domnișoara Taylor se ivi de după colț și se opri brusc când îl zări. O. Aici erai.

Doamne. Nu se presupunea că doamnele din lumea bună aveau niște reguli de conduită care le împiedicau să ia prin surprindere bărbații pe jumătate îmbrăcați în timp ce aceștia munceau? Cum naiba să-i ureze bun venit cu noroiul întins peste tot pe cămașă și sudoarea care îi încălcise tot părul?

Aruncând lopata deoparte, își șterse în grabă fața cu un colț al mânecii. Se încheie iute la guler.

Nici măcar nu avu inspirația să se uite în altă parte. Rămase pur și simplu cu privirea ațintită spre el, cu ochii mari și curioși. Avea o idee pe jumătate conturată în minte să-și tragă cămașa peste cap, să o arunce deoparte și să spună: „Poftim. Uită-te în voie. Iată ce-i fac unui bărbat ani de zile petrecuți cu furatul pe stradă, munca silnică și războiul“.

Aproape că chicoti la gândul acela năstrușnic. O, atunci chiar ar fi fugit mâncând pământul.

Ea își drese glasul.

– Îmi pare rău să te întrerup din… săpat.

– Ce faci aici, domnișoară Taylor? Cu ce pot să te ajut?

Ea flutură o hârtie pe care o ținea strâns în mână.

– Am venit să-ți dovedesc un lucru. Adevărul din spatele fugii. Am aici o scrisoare de dragoste, trimisă Minervei Highwood de însuși lordul Payne. Domnișoara Charlotte a găsit-o în sertarul cu ciorapi al Minervei.

– Imposibil.

Thorne era dispus să bea cucută înainte de a crede că Payne era îndrăgostit de domnișoara Minerva Highwood. Gândul că nu plecase pe urmele celor doi chiar din prima noapte încă nu-i dădea pace. Dar ce să facă, dacă mama fetei i-o interzisese răspicat?

Acum, dacă ar fi lăsat și domnișoara Taylor povestea asta în plata Domnului… Și așa suferea destul în prezența ei, fără să mai fie nevoie de încă un chin înnebunitor.

Ea se apropie și îi întinse scrisoarea.

– Citește-o cu ochii tăi.

Doamne sfinte! Acum voia să-i pună la încercare și cititul. Thorne privi atent plicul. O apăsare incomodă i se strânse în capul pieptului. Știa să citească destul de bine… mai bine decât majoritatea bărbaților de rangul lui… dar avea nevoie de timp și concentrare ca să parcurgă o misivă de asemenea dimensiuni. Și i-ar fi fost cu atât mai greu să încerce să citească, în vreme ce o frumusețe dezlănțuită îi sufla în ceafă. Cum să pună cap la cap două vorbe coerente în prezența ei?

El își ridică mâinile murdare într-un gest încărcat de regret.

– Trebuie să mi-o citești tu.

Ea deschise scrisoarea.

– „Scumpa și iubita mea Minerva“, citi ea cu voce tare.

Iar acestea fură ultimele cuvinte pe care le mai auzi. O, ea continuă să citească. Și el continuă să asculte. Dar nu mai auzea cuvintele… ci doar vocea ei calmă și grațioasă.

Ce ciudat! Avea gravată în voce o melodie, chiar și atunci când nu cânta. Melodia își îngână ritmul în trupul lui. Nu în note plăcute. Durea. La fel cum ar fi simțit dacă și-ar fi înfipt lopata cu toată puterea în pământ și ar fi dat de o stâncă neînduplecată. Șocul îi reverberă în oase, în dinți.

În inimă.

Iar acum nu avea nici cea mai vagă idee despre ce naiba citea. Ar fi avut mai mult noroc dacă s-ar fi zgâit prostește la scrisoare cu propriii ochi.

– Gata. El ridică o mână. Payne nu a scris așa ceva.

– Ba da. A semnat cu numele lui.

Thorne plecă ușor capul și se uită lung la adresa de pe spa-tele hârtiei.

– Nu este scrisul de mână al lui Payne.

Măcar atât putea recunoaște fără prea mare efort.

– Poftim?

Ea întoarse hârtia pe toate părțile.

– Nu este scrisul lui. Știu că nu este.

Ștergându-și mâinile pe pantaloni, se îndreptă cu pași mari spre turnul pe care Payne îl folosise ca reședință. Descuie și deschise ușa, mergând țintă spre mica masă de scris.

Scotoci printr-un teanc de documente până găsi unul scrijelit cu scrisul pe care îl căuta. Apoi i-l întinse.

– Vezi?

Ea ridică cele două hârtii și le compară.

– Ai dreptate. Sunt scrisuri diferite.

– Ți-am zis. N-a scris el scrisoarea asta.

– Dar nu înțeleg. Cine altcineva să o scrie și apoi să o semneze cu numele lordului Payne?

El ridică din umeri.

– O glumă proastă, poate. Ca să-i dea false speranțe. Sau poate că a scris-o chiar ea.

– Biata Minerva.

El urmări cum buza de jos a domnișoarei Taylor i se prinde între dinți. Apoi se chinui din răsputeri să se uite în altă parte.

Ea spuse:

– Dar, cumva, se pare că a mers oricum. Chiar au fugit împreună.

El pufni, rezistând tentației de a-i spune tot ce aflase de la doamna Ginny Watson în ultimele zile. Luată la întrebări, tânăra văduvă îi povestise totul despre vizita nocturnă pe care domnișoara Minerva o făcuse la castelul Rycliff. Thorne știa adevărul acum, fără nici cel mai mic dubiu.

Payne și domnișoara Highwood nu erau iubiți care fugiseră.

Totuși, aveau să se căsătorească în scurt timp. Se va asigura el de asta. Dacă Payne îndrăznea să se întoarcă burlac din excursie, nu va rămâne așa prea multă vreme. O va duce pe domnișoara Minerva în fața altarului din St. Ursula, chiar dacă Thorne se vedea nevoit să-l amenințe cu un cuțit. Era de datoria lui să le apere pe femeile din acest sat și el își lua misiunea foarte în serios.

Era și motivul pentru care își ținea gura închisă pentru moment.

Domnișoara Taylor nu avea nevoie să știe toate detaliile pe care i le spusese doamna Watson. Dacă fetei îi plăcea să creadă în dragostea adevărată și în poveștile cu final fericit pentru toți cei implicați, Thorne va lua cu el în mormânt toate adevărurile neplăcute. La urma urmei, acesta nu era primul lui secret. Ci doar unul dintre nenumăratele secrete pe care el jurase să le păstreze, de dragul fericirii ei.

Ea cercetă atent documentele lui Payne.

El își încrucișă brațele.

– Acum ce mai faci, tragi cu ochiul?

– Nu, se împotrivi ea. Ei bine, poate. Doamne, scrie o mulțime de scrisori administratorilor de moșie.

– Ascultă, eu am de săpat o fântână și…

– Stai. Ea scoase o hârtie din teanc. Ce este asta? Citi cu voce tare. „Millicent… Madeira… Michaela… Marilyn…“ Și aici este scrisul lui mână.

– Și ce? Este o listă de nume.

– Da. O listă cu nume de femei și toate încep cu M. O îmbujorare aprinsă îi luă cu asalt gâtul. Scrisoarea nu înseamnă nimic, dar asta… Asta este dovada. Nu-ți dai seama?

– Nu, nu-mi dau. Chiar absolut deloc.

– Lord Payne s-a purtat mereu de parcă nu reușea să-și amintească

numele Minervei. Spunându-i Melissa, Miranda și orice alt nume mai există pe planetă cu „M“. Dar trebuie să o fi făcut intenționat, nu-ți dai seama? Doar ca să o tachineze. S-a mai și chinuit să scrie lista asta.

– După mine, asta nu dovedește decât că este cu atât mai netrebnic.

Ea plescăi nerăbdătoare din limbă.

– Caporale Thorne. Chiar nu înțelegi nimic când vine vorba despre romantism.

Thorne ridică din umeri. Ea avea dreptate. El înțelegea dorința. Înțelegea cum era să tânjești. Înțelegea loialitatea și devoțiunea sfâșietoare care se născuseră într-o vreme ce preceda primele amintiri ale acestei femei.

Dar nu știa absolut nimic despre romantism.

Ea ar trebui să-i fie recunoscătoare lui Dumnezeu pentru asta.

Și iată, chiar acum… schiță spre el un zâmbet neînfricat. Nimeni nu îi zâmbea astfel lui Thorne. Dar ea fusese mereu așa. Veselă, în fața tuturor vicisitudinilor vieții. Cântând ca un îngeraș, chiar și atunci când porțile iadului se căscau înaintea ei.

– Nu știi? spuse ea. Adesea, o aparentă antipatie este masca unei atracții ascunse.

Simți că fața îi ia foc.

– Nu și în cazul ăsta.

– O, ba da. Lista asta nu ne arată că lordul Payne este un netrebnic. Ea împinse hârtia spre pieptul lui Thorne. Ne arată că era îndrăgostit.

Capitolul 26

– Îți poruncesc să-mi spui ce-am scris în scrisoarea asta.

Cu un zâmbet diabolic, Colin o alergă pe scările din han care duceau la etaj.

Minerva se crispă. Nu ar fi trebuit să o menționeze niciodată.

– Putem să trecem peste asta, te rog? M-ai bătut la cap toată cina. Ți-am spus, nu-mi mai amintesc.

– Iar eu ți-am spus că nu te cred.

– Nu contează dacă mă crezi tu sau nu.

Ea deschise ușa care dădea spre dormitoarele lor. În timp ce mâncaseră jos, un slujitor fusese trimis să îi aducă lui Colin cele trebuincioase unui domn. Iar ei i se adusese de către o slujitoare cea mai bună rochie de mâna a doua pe care o puteai cumpăra cu trei lire.
O rochie de muselină surprinzător de frumoasă… de culoarea fildeșului, cu un imprimeu cu crenguțe rozii.

Focul mocnea în vatră. Iar patul, plin de perne și pături… O, cât își dorea trupul Minervei, istovit de drum, să se scufunde în patul acela și să nu se mai ridice zile întregi.

– O să mă schimb înainte ca diligența să fie gata de plecare.

Ea se strecură în spatele unui paravan, sperând că se va putea ascunde de discuție.

– Atunci eu mă bărbieresc. Îl auzi apropiindu-se de lavoar. Dar o să te bat la cap în continuare, până o să-mi mărturisești totul. Am compus eu pagini de descriere? Ți-am comparat eu ochii cu diamantele de Brighton?

– Cu diamantele de Bristol. Și nu, nu ai făcut asta.

– Aha. Deci, îți amintești ce zice.

Ea scoase un oftat cu năduf.

– Foarte bine. Da. Îmi amintesc. Îmi amintesc scrisoarea cuvânt cu cuvânt.

Apa se prelinse în lavoar, iar ea auzi sunetul hârșâit al pământufului peste barba nerasă de pe maxilarul lui. Mirosul familiar al săpunului de ras pluti în aer. Mirosea a cuișoare.

– Ascult, insistă el.

În spatele paravanului, ea se apucă de o unghie ruptă.

– Ai scris că m-ai studiat când nu eram atentă. Că mi-ai aruncat priviri furișe când eram pierdută în gânduri sau când stăteam cu nasul în vreo carte. Admirând felul în care părul meu negru vâlvoi reușește întotdeauna să scape de agrafe și să-mi alunece peste gât. Observând strălucirea caldă a pielii mele, acolo unde a fost sărutată de razele soarelui. Ai scris că ești măcinat de o pasiune înflăcărată și viscerală pentru o vrăjitoare cu părul negru ca pana corbului și buze senzuale. Că vezi în mine o frumusețe rară și sălbatică, care a fost cumva ignorată de alți bărbați. Îți sună cunoscut?

– O, nu se poate. El mormăi o înjurătură și lovi ușor briciul de lavoar. Nu se poate să-ți amintești tot ce am spus în noaptea aia.

– Ba sigur că pot. Și ce cuvinte mai potrivite ca să scriu o scrisoare falsă în numele tău? La urma urmei, toate îți aparțin. Nările ei fremătară. Ai scris că eu sunt adevăratul motiv pentru care ai rămas luni de zile în Spindle Cove. Iar scrisoarea s-a încheiat cu cele mai dulci cuvinte. „Ci pur și simplu pentru tine, Minerva. Mereu a fost vorba despre tine."

El rămase tăcut vreme îndelungată. Atât cât ea să se desfacă la cele paisprezece capse de la spatele rochiei distruse de mătase albastră, să-și dezlege nodurile de la legăturile corsetului și să descheie toți nășturei de la cămășuță. Atâta cât el să termine cu bărbieritul și să traverseze camera în pași molcomi și măsurați.

Auzi un scârțâit când el se aruncă în pat.

– Doamne, am fost un măgar.

Ea nu se oferi să-l contrazică.

– Și știi ce este cel mai ironic, Min?

– Ce?

– Mi-a plăcut mereu de tine.

Minerva se opri în timp ce își strângea jartiera. Își permise un moment de speranță absurdă și înșelătoare, înainte de a scoate un sunet apăsat de neîncredere.

– Te rog.

– Nu, serios, insistă el. Bine, poate că nu mi-a plăcut mereu de tine.

„Vezi?" Își strânse bine legăturile de la jupoane.

El continuă:

– Dar trebuie să recunoști că a fost ceva între noi de la bun început.

– Ceva ca un fel de conflict, vrei să spui? Ea păși în rochia cea nouă și sări pe vârfuri, trăgându-și țesătura peste jupoane și corset. Îi era destul de strâmtă. Ostilitatea dintre două pisici care se luptă într-un sac?

– Ceva de genul. El chicoti. Nu, doar că… Vocea îi deveni gânditoare. Am simțit dintotdeauna că reușești cumva să mă vezi. Așa cum nu a mai făcut nimeni altcineva. Că reușești, cu ochelarii tăi micuți, să privești direct prin mine. Și n-ai făcut un secret din faptul că

disprețuiești ce vezi, lucru care te-a făcut să pari cu mult mai inteligentă decât majoritatea lumii. Nu mă puteam descotorosi de fascinația asta pe care o trezeai în mine. Privirea ta ascuțită, gura ta ispititoare, totala lipsă de vulnerabilitate la toate farmecele mele. Dacă m-am purtat urât cu tine… și, spre rușinea mea, știu că am făcut-o… a fost pentru că m-am simțit întotdeauna destul de disperat în preajma ta.

Coloana îi înțepeni. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

Ea își scoase capul pe după paravan și îl privi fix. El stătea întins pe pat, proaspăt ras și spălat, cu picioarele încrucișate la glezne și brațele sprijinite sub ceafă. Poziția lui spunea: „Da, doamnelor, sunt chiar atât de chipeș. Și nici măcar nu trebuie să-mi dau silința".

– Tu, spuse ea. Te-ai simțit disperat în preajma mea? O, Colin. Asta e prea de tot.

– Este adevărul.

Privirea lui era întruchiparea sincerității.

Minerva se adăposti în spatele paravanului. Era surprinsă că bătăile puternice ale inimii ei nu-l făcuseră una cu pământul.

– Nu te-am disprețuit niciodată, spuse ea. Doar ca să știi.

Veni rândul lui să scoată un sunet de neîncredere deplină.

– Foarte bine, poate că te-am disprețuit un pic. Dar doar pentru că… Ea oftă, incapabilă să o mai nege. Doar pentru că eram îndrăgostită nebunește de tine. Nu-mi doream să fiu, dar nu mă puteam abține. Nu trebuia decât să arunci o privire înspre mine, iar inima mea începea să o ia la goană. De fiecare dată când încercam să spun ceva isteț în prezența ta, nu-mi ieșea decât arțăgos sau plicticos. M-am crezut întotdeauna o persoană inteligentă, dar îți jur, Colin… nimeni nu m-a mai făcut vreodată să mă simt atât de prostănacă.

– Ce să zic. Este un lucru… ciudat de îmbucurător.

Ea râse ușor de propriile amintiri și de propria persoană.

– Și între timp, toată lumea din Spindle Cove vorbea cât de bine te potriveai cu Diana. O auzeam la ceainărie, la magazinul All Things, în jurul focului seara… Subliniind iar și iar că nimeni nu te-ar fi văzut niciodată cu o fată ca mine. Și cu asta aș fi putut să trăiesc, dar cu gândul de a-ți fi cumnată? Își șterse o lacrimă cu încheietura mâinii. Îmi iubesc sora. Am încercat mereu să nu o invidiez pe Diana pentru dulceața, eleganța sau frumusețea ei. Dar aș fi invidiat-o pentru tine, iar gândul îmi provoca greață. Așa că, dacă ne luptăm pentru coroana celui mai disperat, chiar cred că am câștigat-o eu.

După o lungă tăcere, el bătu din palme.

– Sper că ești gata să schimbi coroana asta pe un premiu de cinci sute de guinee. Văd poștalionul nostru pe fereastră. Este aproape gata.

Ea ieși din spatele paravanului.

– Cum arăt? Ea se întoarse și se agită în fața oglinzii. Merge rochia?

El veni în spatele ei, așezându-și mâinile puternice pe umerii ei și așteptând până când ea încetă să se mai miște.

– Rochia merge. Tu, pe de altă parte…

Ea…? Nu?

Dintr-un instinct de supraviețuire, ea încercă să se întoarcă de la reflexia lor. Mâinile lui i se încordară pe umeri, interzicându-i să facă vreo mișcare. Îl privi cu atenție și prudență în oglindă, în timp ce privirea lui rătăci în lung și-n lat peste corpul ei.

Nu mai putea să suporte nerăbdarea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Colin. Ce s-a întâmplat?

– Ești frumoasă, Min, spuse el, pe un ton plin de uimire. De parcă propriile cuvinte l-ar fi luat prin surprindere. Doamne, Dumnezeule. Ești uluitoare.

Ea scoase un pufnit de împotrivire.

– Nu sunt. Știi că nu sunt.

– Ce te face să fii atât de sigură?

– Nimeni nu mi-a mai spus asta până acum. Am douăzeci și unu de ani. Dacă eram frumoasă, cu siguranță ar fi observat cineva până acum.

El păru să se gândească la spusele ei pentru o clipă, coborând o mână care îi aranjă căptușeala de la mânecă.

– Este greu să-ți închipui că cineva trece cu vederea o asemenea frumusețe. Poate că nu ai fost frumoasă până de curând.

Un râs nervos i se ridică în gât.

– Sunt convinsă că n-am trecut prin nici o transformare dramatică. Ea își cercetă propria reflexie în oglindă doar ca să se asigure. Aceiași ochi mari și căprui o priviră înapoi, încadrați de ramele din sârmă de alamă. Se odihneau pe aceeași față rotundă și gura amuzantă, de forma unei inimi. Pe piele îi mai apăruseră alți câțiva pistrui și se bronzase în ultimele zile, dar astfel… Sunt la fel ca întotdeauna.

– Ei bine, eu nu sunt, spuse el simplu, încă admirându-i reflexia. Sunt schimbat. Distrus. Absolut devastat.

– Nu. Nu mă tachina.

„N-aș suporta să mai fiu din nou rănită așa."

– Nu te tachinez. Îți fac complimente.

– Tocmai despre asta este vorba. Nu vreau complimente. Nu sunt fantezistă în sensul ăsta.

– Nu ești fantezistă? El râse. Min, ai cea mai nebună imaginație din câte cunosc. Poți să te uiți la o gaură cu formă ciudată din pământ și să-ți închipui un ținut preistoric nemărginit plin de șopârle uriașe. Dar este prea mult să crezi că ești frumoasă?

Ea nu știu cum să răspundă.

El spuse gânditor:

– Poate că „frumos" nu este cuvântul potrivit. Este prea obișnuit, iar felul în care arăți tu este… rar. Meriți un compliment rar. Unul spus cu sinceritate și special creat pentru tine. Ca să nu mai existe nici o îndoială.

– Serios, nu trebuie…

– Șșșt. O să-ți fac un compliment. Sincer. Gata cu aiurelile despre pana corbului. Nu trebuie să-mi spui nimic, dar o să insist să stai cuminte și să-l accepți.

Îl privi în oglindă în timp ce sprâncenele lui se strânseră într-o încruntare concentrată.

– Odată, spuse el, cu ani în urmă, l-am auzit pe un tip vorbind la clubul aventurierilor. Vorbea despre călătoriile lui în jungla amazoniană.

Minervei nu-i plăcea direcția pe care o lua excursia aceasta. Avea groaznicul sentiment că avea să o compare cu o plantă ciudată, carnivoră. Una care își ademenea prada cu flori roșii țipătoare și parfum de carne în descompunere.

– Omul era entomolog.

O, Doamne. Mai rău! Insecte. Avea să o compare cu vreo insectă uriașă cu picioare păroase din junglă. Unul care scuipa venin sau mânca rozătoare mici.

„Liniștește-te“, își spuse ea. Poate se gândea la un fluture. Fluturii erau drăgălași. Chiar frumoși, în funcție de soi. Auzise că în Amazon se făceau mari ca farfuriile pentru cină.

– În orice caz, tipul își petrecuse tot timpul alături de băștinași, în inima junglei, vânând gândaci cu înveliș tare.

– Gândaci?

Cuvântul îi ieși ca un scâncet.

– Nu-mi amintesc, sincer să fiu. Am dormit cam cât a ținut povestea lui, dar ce-mi amintesc este următorul lucru: indigenii cu care a trăit, adânc în pădurea tropicală… limba lor avea zeci de cuvinte pentru ploaie. Pentru că, vezi tu, era ceva atât de obișnuit pentru ei. Unde locuiau ploua aproape mereu. De mai multe ori pe zi. Așa că aveau cuvinte pentru ploaia ușoară, ploaia torențială și ploaia mocănească. Undeva la vreo optsprezece termeni diferiți pentru furtuni și un întreg sistem de clasificare pentru ceață.

– De ce îmi spui asta?

Atingerea lui alunecă alene pe brațul ei.

– Pentru că stau aici, dorindu-mi să-ți fac un compliment potrivit, dar vocabularul meu sărac nu se ridică la înălțime. Cred că ce-mi trebuie este o excursie științifică. Trebuie să mă aventurez adânc într-o junglă în care frumusețea ia locul ploii. Unde frumusețea însăși cade din cer la intervale regulate. Vibrează pe fiecare suprafață, împlinește solul, plutește ca aburii în aer. Pentru că felul în care arăți, chiar în clipa asta… Privirea lui o surprinse pe a ei în reflexie. Acolo ar avea un cuvânt.

Vrăjită de atingerea lui și de tonul afectuos, mistuitor, urmări cum propriii ochi devin sticloși în oglindă. Se lăsă aproape imperceptibil pe spate, sprijinindu-se de pieptul lui. Bătăile inimii lui îi fremătau pe coloană, răsunându-i prin piept ca bătăile unei tobe îndepărtate a

indigenilor.

– Acolo ar fi atât de multe cuvinte pentru frumusețe, continuă el, apropiindu-și buzele de urechea ei și coborând vocea într-un murmur. Cuvinte pentru ploi zilnice de frumusețe și genul de frumusețe înnegurată care dispare de fiecare dată când încerci să o înțelegi. Frumusețe anunțată de tunete impresionante, dar care se dovedește a fi cu adevărat fulgerătoare. Și pe lângă toate acestea, ar exista acest cuvânt… un cuvânt pe care până și cei mai încărunțiți și mai ridați bătrâni se poate să-l fi rostit de două ori în viața lor și, pe deasupra, pe tonuri șoptite și timide. Un cuvânt pentru un potop neașteptat și debordant de frumusețe care are puterea să schimbe peisajele. Să creeze câmpii din văi, să modifice cursul râurilor și să-i facă pe oameni să se agațe de copaci, vii și indignați, agitând pumnii spre ceruri.

O urmă de frustrare senzuală îi înăspri vocea.

– Iar eu o să blestem zeii împreună cu ei, Min. Un muson răvășitor a făcut furori prin mine în timp ce te priveam adineauri. M-a modificat pe dinăuntru și nu am hartă.

Se uitară lung în oglindă. Unul la altul, la ei înșiși.

– M-am îndrăgostit de tine, spuse ea, cu o resemnare blajină. Dacă par schimbată cumva, cred că este doar de la asta.

Îi urmări atent reacția. Chipul lui se transformă într-o mască, încremenită în timp. De o frumusețe nemuritoare și perfect lipsită de emoții.

Și apoi, în cele din urmă… ideea unui zâmbet strengăresc îi înflori în colțul gurii.

– O, Min…

– Încetează.

Ea se îndreptă de spate, punând distanță între ei. Pur și simplu știa că va face o remarcă zeflemitoare ca să împrăștie tensiunea. „O, Min, nu te teme. O să-ți treacă în curând. Sau, o, Min, gândește-te la sărmanul Sir Alisdair.“

– Nu face asta. Ea se întoarse de la oglindă spre el. Să nu îndrăznești să faci vreo glumă. Am avut nevoie de o grămadă de curaj ca să spun ce ți-am spus. Iar tu nu trebuie să-mi spui nimic la schimb, dar o să insist să fii destul de bărbat încât să accepți. Nu o să permit să nu-mi iei în serios sentimentele sau să nu te iei în serios pe tine… de parcă n-ai fi demn de ele. Pentru că ești demn, Colin. Ești un om generos, cu o inimă bună, și meriți să fii iubit. Profund, cu adevărat, bine și des.

El părea absolut tulburat. Ei bine, la ce se așteptase, după puterea pe care i-o acordase? Nu puteai să compari o femeie cu un muson de o frumusețe torențială și apoi să fii surprins că te-ai udat.

– Om nesăbuit. Ea își apăsă buzele pe obrazul lui. Chiar ar trebui să fii mai atent cu complimentele tale.

– Așa se pare.

Ea oftă și îi îndreptă reverele deșirate.

– Știu că te gândești că o să ne căsătorim în Scoția. Ca să satisfaci cerințele onoarei, bănuiesc. Acum că mi-ai oferit explozia asta efemeră de curaj, îți spun un lucru. Nu o să mă mărit cu tine ca să satisfac cerințele onoarei.

– Nu?

– Nu. Oricât i-ar fi fost de greu, își impuse să-i întâlnească privirea. O să mă mărit cu tine doar dacă mă iubești și dacă mă lași să te iubesc. Un zâmbet dulce-amărui îi arcui buzele. În prima seară din turn, mi-ai dat o idee despre cum ar fi să mă bucur de dragostea ta. A fost cea mai palpitantă senzație pe care am cunoscut-o vreodată. Pentru o clipă, m-am simțit de parcă orice… absolut orice… era posibil. Când s-a dovedit a fi fals… m-ai distrus, Colin. Mai mult decât mi-ar plăcea să recunosc. Prefer să mor fată bătrână… săracă, ruinată, disprețuită și singură… decât să trăiesc cu o asemenea durere zi de zi.

Regretul îi încreți ochii la colțuri.

– Tocmai asta e, iubito. Încep cu intenții bune, dar… oamenii din jurul meu sunt răniți.

Iată. Inima ei copleșită de emoții avea zilele numărate.

Părea un lucru stupid să caute alinare de la bărbatul care avea să o frângă cât de curând, dar o făcu oricum. Ea își lăsă fruntea să se lipească de umărul lui. Își așeză mâinile pe brațele ei, mângâindu-le delicat în sus și în jos. Bărbia lui pătrată și grea se odihni pe capul ei.

– O să vă duc pe tine și pe Francine întregi la Edinburgh. El îi dădu un sărut hotărât pe creștet. Dacă pot să-ți promit ceva, îți promit asta.

Capitolul 27

Pentru numele Domnului.

Colin se considera un patriot și un slujitor devotat al Coroanei. Dar, Dumnezeule, în clipa asta detesta Anglia. Provincia nenorocită, chinuită de ploi nesfârșite și blestemată cu drumuri noroioase și desfundate, abia practicabile.

Prima lor zi în care părăsiseră Yorkul decursese bine. Transferuri ușoare când schimbară caii. Își petrecu câteva scurte momente în trăsură, dar merse alături de surugiu în cea mai mare parte. Drumurile și vremea rămăseseră rezonabile. Speranțele lui o luaseră în zbor.

Apoi, astăzi, începuse să plouă. Și plouase. Și plouase necontenit.

La o oprire, fură nevoiți să aștepte o oră înainte să fie disponibil vreun cal. Condițiile de drum erau atât de cumplite pe alocuri, încât ai fi zis că aproape se târau.

Și tot timpul, un ceas ticăia în mintea lui Colin. Fiecare oră de înaintare lentă, ucigătoare, îi făcea să fie să rămână tot mai în urmă față de planul inițial. Întârzierea îl înnebunea pe dinăuntru.

Trebuia să o ajute pe Minerva să ajungă la timp la simpozionul ei. Promisese. Dacă nu putea să încheie cu bine această călătorie, cum să-i ceară să-i încredințeze lui tot restul vieții ei? Bunele intenții și complimentele frumoase nu erau de ajuns. Trebuia să i-o dovedească și să și-o dovedească.

Nu era încă totul pierdut. Mai aveau destul timp ca să ajungă la Edinburgh, dar orele treceau și se împuținau. Nu mai era loc de greșeli. Când luaseră prânzul cu câteva ore în urmă, Colin își spusese că… de acum înainte, totul trebuia să meargă strună.

La vreo douăzeci și cinci de kilometri după aceea, rămaseră blocați.

Criza începuse la ultimul han. Nu mai erau cai de închiriat și… din cauza ploilor și a noroiului… nici nu te puteai aștepta să se elibereze vreun cal. Colin își folosise toată puterea de convingere și o sumă importantă de bani ca să-l convingă pe surugiu să continue cu aceiași cai… promițându-i că, dacă o lua pe un drum lăturalnic, Colin știa un loc la câțiva kilometri depărtare, unde puteau găsi cai puternici și odihniți.

Și toate ar fi mers de minune, dacă nu s-ar fi împotmolit într-un șanț pe la jumătatea drumului, îngropând la propriu în noroi două dintre roți.

Colin încercase să ușureze greutatea trăsurii. Fără folos.

Se duse în spatele trăsurii și împinse cu toată puterea în timp ce surugiul dădu bice cailor. Fără folos.

Acum, ud leoarcă și acoperit de noroi din cap până în picioare, se străduia să țină disperarea la distanță. Încă se mai putea. Nu era prea târziu. Poate că ar fi reușit să deblocheze trăsura cu niște armăsari odihniți, dar sărmanele animale pe care le aveau erau pur și simplu epuizate. După ce discutase cu surugiul, îl ajută pe bărbat să deshame caii și se întoarse la Minerva.

– Ce se întâmplă? întrebă ea, deschizând portiera ca să discute cu el. O să plece cu caii?

– Da. Sunt prea obosiți ca să ne mai scoată din mocirlă, așa că se duce să-i schimbe cu unii odihniți. I-am povestit despre un loc de prin apropiere. Noi o să așteptăm aici până se întoarce.

Ea îl privi îndeaproape.

– Îl așteptăm aici?

El dădu din cap.

– În ploaie?

El își înclină fața spre cer.

– Cred că se mai înseninează puțin.

– Atunci… Ea deschise portiera și ieși din diligență, scufundându-se imediat în noroi până la gleznă. O să aștept afară cu tine.

– Nu, nu, o îndemnă el. Întoarce-te înăuntru. De fapt, ploaia nu se potolește deloc.

Picăturile de ploaie îi dansară pe ochelari.

– Deci și asta a fost o minciună?

„Fir-ar să fie.“

– Încercam să par optimist.

– De ce să-ți bați capul? Privind de-a lungul drumului, ea clătină din cap. Colin, trebuie să recunoști că…

– Nu. Știa ce cuvinte vor urma, iar cuvintele acestea îl vor distruge. Nu o spune.

– Nu fac decât să menționez simple fapte. Chiar dacă se întoarce surugiul, tot o să fim cu ore bune în urmă. Și cu ploaia asta…

– Nu o spune. O apucă de brațe, întorcând-o cu fața spre el. Ploaia îi lipise șuvițe răzlețe pe obraji. Nu s-a terminat, Min. Ți-am făcut o promisiune. O să vă duc pe tine și pe Francine întregi la Edinburgh. Își trecu mâinile în sus și în jos peste brațele ei, încălzindu-le pe deasupra țesăturii. Bucățica de pânză pe care le-o vânduse hangiul era mult prea subțire pentru o asemenea vreme. Acum întoarce-te în trăsură până nu mori de frig.

Ea dădu să răspundă, dar tropăitul îndepărtat al copitelor în noroi o

întrerupse. Colin se întoarse surprins. Se apropia o trăsură, trasă de un atelaj impresionant de patru cai.

– Vezi? spuse el și îi dădu drumul. Ți-am spus eu. Iată că vine salvarea noastră acum.

În timp ce trăsura se apropia, Colin rămase pe marginea drumului, fluturând din brațe. Vizitiul încetini.

Un geam se deschise și un chip privi cu încordare afară. O femeie cu o față blândă, părul cărunt și o bonetă din dantelă. Minunat. Colin avea un succes nebun la doamnele trecute de a doua tinerețe.

Această femeie anume făcu ochii mici și spuse:

– Tu.

La naiba! Serios, care ar fi fost șansele?

– Vai, doamnă Fontley, spuse el și se chinui să schițeze un surâs. Cât mă bucur să te revăd. Și, pe deasupra, ce noroc! După cum poți vedea, suntem într-o situație complicată.

– Ar trebui să fii la închisoare, ticălosule.

– Serios. Fața domnului Fontley se strecură în cadrul geamului. Chiar ai tupeu, Sand. Dacă o fi ăsta numele tău adevărat.

– De fapt, nu este. V-am mințit la Londra și a fost greșit din partea mea. Dar o să vă spun adevărul acum. Eu sunt un viconte neisprăvit care suferă de insomnie, dar… făcu semn spre Minerva… tovarășa mea de aici este un geolog strălucit. Vedeți voi, se organizează un simpozion. Trebuie să ajungem la Edinburgh până mâine pentru ca ea să-și prezinte descoperirile despre șopârle uriașe și, poate, să schimbe felul în care înțelegem istoria naturală a lumii.

Doamna Fontley țipă neîncrezătoare.

– Șopârle? Mai întâi cobre, acum șopârle.

– Nu, nu. Nu este nimic de genul poveștii cu cobra. Vă jur pe viața mea, de data asta vă spun adevărul adevărat.

Domnul Fontley îi făcu semn vizitiului cu o lovitură în acoperiș.

– Înainte.

– Vă rog. Nu ne puteți lăsa aici.

Colin apucă zăvorul portierei.

Prin fereastră, doamna Fontley îl lovi peste degete cu o umbreluță închisă.

– Plecați de lângă trăsura noastră, oameni josnici ce sunteți!

– Gilbert! Minerva bătu la cealaltă fereastră a trăsurii. Gilbert, te rog. Nu îi poți convinge să ne ajute?

Tânărul își lipi vârful degetelor de geam și îi aruncă o privire îndurerată.

– O să mă rog pentru voi.

Vizitiul lovi din bici și îndemnă caii să se pună în mișcare, iar Colin fu nevoit să o tragă înapoi pe Minerva ca să nu fie prinsă sub roți. Pe măsură ce trăsura se îndepărta, lacheii aruncară două obiecte dreptunghiulare. Aterizară în mijlocul drumului cu o bufnitură

puternică, împroșcându-i pe amândoi cu noroi.

Valizele Minervei.

Colin se uită lung la ele, încercând să râdă. Nu putea. Nimic din tot ce se întâmpla nu mai era amuzant.

Ștergându-și ploaia de pe față, se întoarse spre Minerva și văzu că îl urmărea din priviri.

– Nu te obosi, îi spuse el. Știu ce o să spui.

– Da?

El dădu din cap.

– O să spui că este din vina mea. Că dacă n-aș fi mințit niciodată familia Fontley, ne-ar fi ajutat acum.

Ea nu spuse nimic. Doar își încrucișă brațele și își privi cizmele pline de noroi.

– Dar atunci ți-aș spune, continuă el, că dacă n-aș fi mințit familia Fontley, n-am fi ajuns niciodată atât de departe.

Ea se încruntă spre el.

– Te cerți deseori cu tine?

– Și apoi o să spui „Dar Colin…“ El își ridică vocea într-o imitație melodioasă a glasului ei. „Dacă am fi luat poștalionul, am fi ajuns deja la Edinburgh.“ Și aici, ai avea dreptate.

– Te rog, nu-mi pune cuvinte în g…

El îi făcu un semn din mână.

– Tremuri. Aveai vreo pelerină într-una din valize?

Ea clătină din cap.

– Sunt bine.

– La naiba, nu-mi spune că ești bine. Începu să plouă cu putere, iar el trebui să ridice vocea ca să o acopere. Ești udă și devii tot mai udă. Ești aici, nu în Scoția. Ești…

„Ești cu mine și nu un bărbat mai bun.“

– Așa că nu-mi spune că ești bine, Min.

– Foarte bine, strigă ea în cele din urmă, strângând mâinile în pumni. Nu sunt bine. Sunt dezamăgită, cu inima frântă și m… mi-e îngrozitor de frig. Ești fericit acum?

La naiba! Își trecu ambele mâini prin păr și stărui cu privirea spre drum. Un drum, ceva atât de simplu. Doar o fâșie de pământ care ducea dintr-un loc în altul. Și toți cei din lumea civilizată, când voiau să călătorească dintr-un loc în altul, se urcau pur și simplu într-o afurisită de trăsură și se duceau acolo. Orice alt bărbat din Anglia ar fi dus-o deja la Edinburgh.

Orice alt bărbat ar fi așteptat în ploaia torențială și ar fi ținut-o pe ea într-un loc sigur și uscat.

Se apropie cu pași mari de portiera diligenței și o deschise.

– Urcă înăuntru.

*

Minerva renunță la ceartă și intră înăuntru. Colin i se alătură, închizând portiera în urma lor. Cu trei pasageri, spațiul era cam strâmt. Francine călătorise în trăsură de când începuse ploaia.

După ce se chinui să-și scoată haina udă și o întinse peste poala ei, Colin își desfăcu lavaliera. Îndepărtă țesătura, folosind părțile mai uscate ca să-și șteargă fața și gâtul.

Îl urmări îngrijorată.

– Sunt bine, spuse el. Nu o să dureze mult. I-am dat surugiului indicații clare. O să se întoarcă în curând și o să pornim la drum. Totul o să fie bine.

– Atunci ce faci cu pistolul?

În timp ce ea îl privi, el scoase arma de sub banchetă și începu să o încarce cu glonț și praf de pușcă.

– O simplă măsură de precauție, spuse el. Rămași așa aici, suntem o țintă ușoară pentru hoți.

Ea nu știa cum să-i interpreteze toanele proaste. Aici nu mai era vorba doar despre aerul închis din trăsură. Părea să se învinovățească pentru toate, inclusiv pentru vreme. Și era supărată pe ea pentru că îl lăsa să acumuleze și mai multe reproșuri. Nimic din toate acestea nu era din vina lui.

– Colin, toată călătoria asta a fost ideea mea. Îmi pare rău că te-am pus…

– Nu trebuie să discutăm despre asta.

El acoperi cornul cu praf de pușcă.

Ea încercă să-i respecte dorința de tăcere, dar nu era lucru ușor.

După un minut, el spuse încet:

– Ce păcat că nu este vremea mai bună. Degetele lui bătură darabana în geam. Sunt tot felul de roci și bolovani impresionanți prin împrejurimi. Te-ai simți în rai.

Ea aruncă o privire spre fereastră și pătratul de ploaie cenușie pe care îl încadra.

– Deci ai mai fost pe aici și înainte.

– O, de nenumărate ori.

„De nenumărate ori?“ Nu avea sens. Ea crezuse că el evitase să se mai ducă pe la țară de când…

– O, Doamne! Gândul înfiorător i se strecură până în oase. Ea îl luă de mână. Colin. Nu suntem aproape de casa ta?

Tăcerea îi confirmă ceea ce el nu avea să spună. Inima i se opri în piept. Deci, de aceea știa unde putea surugiul să găsească alți cai odihniți. Îl trimisese pur și simplu pe om la propria lui moșie.

– A avut loc foarte aproape de aici? întrebă ea. Accidentul?

El inspiră încet, dar păru a depune un efort mare pentru asta.

– De fapt, nu. Nu a fost foarte aproape.

Dar nici nu fusese foarte departe, își închipui ea.

Copleșită de emoție, ea se cuibări mai aproape, împletindu-și degetele strâns de ale lui. El stătea într-o trăsură îngustă și plină ochi, împreună cu ea, în timp ce se lăsa noaptea, rămas blocat pe aceleași drumuri care luaseră viața părinților lui și îi distruseseră inocența.

Colin Sandhurst nu va merge niciodată mai aproape de căile de pucioasă ale iadului decât acum și el o făcea pentru ea.

Pentru ea.

Îl strânse și mai aproape. „Mulțumesc“, își dori să-i spună. „Mulțumesc că ai crezut în mine. Că înfrunți asta pentru mine. Dacă nu te iubeam deja la nebunie, sigur te-ași fi iubit de acum încolo.“

Dar știa că declarațiile înlăcrimate nu prea erau ce îi trebuia în acest moment. Situația cu care se confruntau cerea o distragere a atenției.

– Sunt sigură că nu o să dureze mult. Ce să facem ca să treacă timpul?

– De ce nu-mi mai citești din nou prezentarea, iar eu să mă prefac că-ți pun întrebări serioase?

Ea râse ușor.

Vocea lui se încălzi.

– Nu, serios. Îmi place să o ascult. Nu pot să mă prefac că înțeleg fiecare cuvânt din prezentarea ta, dar nu trebuie să fiu vreun expert ca să știu că ai ceva important de spus. Nu trebuie să fiu geolog ca să înțeleg că este bine scrisă și argumentată cu atenție. Iar felul în care pronunți toate cuvinte acelea polisilabice? Coapsa lui se împinse delicat spre ale ei. Mă excită teribil de fiecare dată.

Ea roși. Nu doar la aluzia carnalității, ci la aprecierea sinceră pe care o simțea față de erudiția ei. În ciuda tuturor momentelor în care o tachinase în ultimele luni, ea trebuia să recunoască un lucru: el nu sugerase niciodată că ducea lipsă de o minte a ei și nici nu insinuase că sexul ei ar fi trebuit să fie un dezavantaj intelectual. Câți bărbați de rangul și importanța lui ar fi recunoscut cu atâta ușurință că o tânără nemăritată le era superioară, academic vorbind?

Bănuia că va afla când vor ajunge la Edinburgh.

Dacă ajungeau la Edinburgh.

– O să reușim, insistă el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Hai, recitește prezentarea.

– Se face prea întuneric ca să-mi mai pot citi notițele.

– O. Arătând tensionat și încordat, el se rezemă de peretele trăsurii. Se trase de gulerul descheiat. Bănuiesc că o să se înnopteze curând.

„La naiba.“ Minerva tresări. Dintre toate lucrurile stupide pe care le-ar fi putut spune…

El se chinuia din răsputeri să-și ascundă disconfortul fizic, dar ea știa că se simțea absolut îngrozitor.

– Colin, de ce nu coborâm și o luăm la pas?

– Pentru că plouă torențial.

– Cui îi pasă? Nu o să ne topim dacă ne udăm un pic.

– Tu ai răci. Și am distruge-o pe Francine. Pe o ploaie mai ușoară, poate că valiza ar ține-o la adăpost. Dar pe o ploaie ca asta? Știi că ploaia o să se strecoare direct prin cusături. Ipsosul s-ar descompune.

– Atunci o vom lăsa aici în trăsură.

El pufni.

– Nici nu se pune problema. Am făcut mult prea multe și am ajuns mult prea departe cu bătrânica noastră cu solzi. Nu o scap din priviri acum. Sunt bine. Mă descurc, Min. Surugiul o să revină în curând cu cai odihniți și o să ne vedem de drum.

Tonul vocii lui nu părea să accepte nici un refuz.

– Ei bine, trebuie să ne distrăm puțin între timp. Ea își recăpătă buna dispoziție. Știu. Să enumerăm termeni matematici care sună indecent. Cu cea mai senzuală și mai grațioasă voce, ea șopti: Parabolă.

După o pauză, degetele lui le strânseră pe ale ei.

– Mozaicare.

– Binom.

– De ce să ne oprim aici? Trinom.

– Asta chiar e indecent.

– Asta nu-i nimic. L-am păstrat bine pe următorul. El se aplecă și îi șopti la ureche. Coroană circulară.

Râzând, ea se strecură în poala lui.

– O, Colin. De asta te iubesc.

Mâinile lui urcară spre talia ei.

– Doamne ferește! Pentru că mintea mea de adolescent rătăcea mereu prin zone obscure când ar fi trebuit să-mi văd de studii?

Ea înălță din umeri.

– Aș avea nevoie de un motiv mai bun?

– Așa aș fi tentat să cred. Da. Fruntea lui o întâlni pe a ei, iar vocea îi deveni o șoaptă aspră. De asta sunt aici, Min. Trebuie să știi de asta. Ai nevoie de un motiv mult mai bun ca să mă iubești și încerc ca naiba să-ți dau unul.

„Om drag și nebun.“

Mutându-și greutatea și ridicându-și fustele, ea reuși să îl încalece.

– Sărută-mă.

Luându-i fața în mâini, ea își apăsă ușor buzele pe ale lui. Apoi el o sărută înapoi, sălbatic și adânc. Limbile li se înlănțuiră și se jucară.

Ea îi îndrumă mâna spre sân. El gemu pe gura ei în timp ce îi cuprinse și frământă sânul, trecându-și palma peste sfârcul ascuns sub țesătură. Săruturile deveniră lacome, înfierbântate. El îi răvăși gura cu buzele și limba, iar ea îi răspunse cu aceeași înflăcărare.

Culmea întărită a membrului lui își făcu simțită prezența, împingându-se spre interiorul coapsei ei. Mâna rămasă liberă îi găsi posteriorul și îl apucă strâns, frământându-i bazinul de al lui.

– Da. Ea se lăsă ușor pe spate ca să se descheie la corset. Da. Fă dragoste cu mine.

– Min, vreau… El se chinui să respire în timp ce îi trăgea fustele în sus. Doamne, nu pot să fiu blând acum. Nu pot să fac dragoste cu tine. Nu pot.

Ea scoase un murmur dezamăgit, apăsându-și trupul pe al lui. Avea atâta nevoie de el și putea să simtă amploarea semnificativă a nevoii lui. Nu putea să spună nu.

Fruntea lui asudată se lipi de gâtul ei. Îi linse, apoi îi mușcă ușor partea de sus a sânului.

– Meriți să fii iubită dulce și pasional. Un bărbat care să-ți ofere tot ce-ți dorești. Dar în clipa asta, tot ce-mi doresc este să iau. Să te iau atât de mult, de repede și de sălbatic încât să aprindem noaptea asta nenorocită.

Degetele lui se strecurară pe sub jupoanele ei și îi găsi sexul, cufundându-se adânc înăuntrul ei, fără nici un fel de pregătire.

Ea rămase fără suflare. Era atât de pregătită pentru el, încât degetele lui alunecară imediat în misterul feminității ei.

– Pot să… Cu un geamăt, el se împinse mai adânc. O să…

– Da, reuși ea să spună. Da.

El își retrase degetele și se apucă să bâjbâie stângace peste nasturii de la pantaloni.

– Spune-o. Am nevoie să știu că înțelegi, că ești pe deplin de acord.

Nu era doar de acord. Și-o dorea, cu disperare.

– Da, șopti ea. Ia-mă.

Se simți traversată de iureșul dorinței. De fapt, simțea cum se udă și se înroșește.

– Ia-mă, spuse ea mai tare, de astă dată, asumându-și complet cuvintele. Asumându-și frenezia care făcea parte din ea. Ia-mă. Acum.

El se așeză la intrarea ei și o pătrunse dintr-o penetrare puternică, aproape dureroasă. Ea țipă sub apăsarea bucuriei pe care i-o provocă. Cu mișcări impetuoase ale șoldurilor, el o exploră și mai adânc. Bazinul ei se izbea de al lui, iar toată diligența începu să se salte și să se zdruncine pe arcuri.

– O, Doamne. Minerva. Nu te merit. Ești atât de bună. Atât de caldă, de udă și atât de foarte, foarte bună pentru mine. Ființă inteligentă, nebună și minunată.

Doamne sfinte, omul chiar nu se oprea niciodată din vorbit? În clipa asta, Minerva nu voia să converseze. Își dorea doar… să-l simtă mai adânc. Mai tare. Mai mult.

Îi prinse lobul urechii între dinți și scoase un mârâit, depărtându-și picioarele ca să-l atragă mai aproape. El o apucă strâns de șolduri și o pătrunse nebunește, făcând-o să se miște în sus și în jos pe membrul lui. Ea se lăsă în voia penetrărilor lui, împingându-și un braț în acoperișul trăsurii ca să se sprijine mai bine. Se agățară unul de altul cu unghiile și dinții, scoțând sunete aspre, fremătătoare, animalice.

Toată trăsura se clătină și se legănă în ritmul lor frenetic. Geamul pătrat se aburi de la înflăcărarea pasiunii lor.

Ea închise ochii, acoperind urma de lumină care se mai întrezărea. Cuvintele lui seducătoare se transformară în gemete incoerente. Ritmul lor căpătă o putere proprie, deveni o forță în sine.

În brațele lui, ea rămânea mută, neputincioasă, nepăsătoare, nesăbuită. Nu mai știa nimic în afară de senzație. Nimic în afară de el.

Când ajunse la punctul culminant, ea scoase un țipăt neputincios și tânguitor de bucurie. Plăcerea îi luă cu asalt întreg trupul. El se retrase dinăuntrul ei mult prea devreme, mormăind blesteme și binecuvântări și eliberând sămânța fierbinte pe coapsa ei.

– Min. Săruturile lui înflăcărate îi inundară fața și gâtul. Vocea îi deveni aspră sub efectul emoției. Min, să nu mă părăsești niciodată.

Ea își strânse brațele în jurul gâtului lui.

– Colin, eu…

O pocnitură puternică și pătrunzătoare o întrerupse. Urmată de un scârțâit metalic și un geamăt tremurător și asurzitor.

Și apoi, căzeau. Căzeau unul în brațele celuilalt, în timp ce diligența se prăbuși cu totul pe o parte.

– O, nu.

Capitolul 28

Împreună, alunecară spre capătul banchetei, lovindu-se de peretele diligenței. Apoi peretele deveni podea, pe măsură ce toată structura se răsturnă pe o parte.

Trăsura lovi noroiul cu o gura groasă. Ei se despărțiră, iar umărul Minervei începu să zvâcnească îndurerat când se izbi de cadrul metalic.

– Min. El se târî cu mișcări împleticite spre ea. Minerva, spune-mi că nu ești…

– Sunt bine, se grăbi ea să spună. N-am nimic.

„În cea mai mare parte.“

Nu avea de gând să i-o spună, dar umărul o durea puțin. Cu toate acestea, nu se putea considera un accident dramatic de trăsură. Diligența nici măcar nu era în mișcare când se întâmplase. La drept vorbind, era doar ceva ce semăna cu o cădere de pe un gard sau dintr-un copac.

– Să nu mori. El o apucă strâns. Dacă ai muri, l-aș implora pe Dumnezeu să mă ia și pe mine.

Doamne, ce afirmație! Ea se chinui să-i ignore subînțelesul și să rămână concentrată pe subiectul la îndemână: să-l asigure că totul era bine.

– Ei bine, nu mor. Nici măcar nu sunt rănită.

El îi cercetă chipul.

– Ești sigură?

– Da.

– Nu sângerezi pe nicăieri? Poți să-ți simți toate membrele?

– Tu nu simți brațele mele înfășurate în jurul tău?

Ea îl mângâie în sus și în jos pe spate, până când el scoase un oftat greu.

– Ba da. El își mută greutatea de pe pieptul ei și râse ușor. Își trecu o mână peste față. Dumnezeule! Nu mi-am dat seama cât de instabile sunt blestemățiile astea fără caii la care sunt legate. Bănuiesc că am fost și…

– Prea plini de zel? Ea zâmbi. Păi, hai să vedem partea bună a lucrurilor. Roțile nu mai sunt prinse în noroi.

– Este adevărat. Lasă-mă să te ajut să te ridici.

Își descâlciră încurcătura membrelor. Colin se ridică primul, apoi îi întinse mâna.

În timp ce își duse picioarele sub ea, cizmele Minervei aterizară în noroi. Apa se furișa înăuntru prin panourile laterale distruse ale trăsurii, acumulându-se la picioarele lor.

– O, Doamne.

Observase și Colin. El mută bagajul, folosindu-și cizma ca să-l îndepărteze de băltoaca tot mai mare. Francine era împachetată atât de bine, încât, fără îndoială, supraviețuise căderii… dar nu va supraviețui dacă dădea de apă.

– Deci n-a fost… știi tu… ce a răsturnat diligența. Cel puțin, nu pe de-a întregul.

El scutură din cap.

– Drumul se inundă. De aceea au ieșit roțile din noroi.

Apa amestecată cu noroi îi pleoscăia la tiv.

– Ar trebui să ieșim de aici. Numaidecât.

– Sunt de acord.

Colin ridică mâinile și se împinse în portiera de deasupra capului.

Nu părea să se miște din loc.

Cu o înjurătură, apucă zăvorul portierei și trase de el violent.

– Deschide-te, la naiba, mormăi el. Deschide-te.

– Este în regulă, spuse ea, încercând să-i păstreze calmul. Nu suntem blocați înăuntru. Dacă spargi geamul, pot să ies afară și să o deschid din exterior.

– Ai dreptate. Tu ai fost mereu deșteapta din echipa noastră. Dă-te la o parte și acoperă-ți capul.

După ce ea făcu întocmai, el scoase o batistă din buzunarul de la piept și o înfășură bine peste articulațiile degetelor. Apoi apucă pistolul de țeavă și îl folosi ca să spargă geamul. Două lovituri bune și reuși să-l spargă.

Cioburi mici de sticlă se cernură peste capul și umerii încovoiați ai Minervei. După ce încetă burnița de sticlă și adevăratele picături de ploaie începură să se strecoare înăuntru, i se păru sigur să ridice privirea. Ea îl zări pe Colin îndepărtând cele câteva cioburi zimțate care mai rămăseseră suspendate pe marginile din cadrul geamului.

– Gata. El își făcu mâna căuș și i-o întinse. Sprijină-te cu cizma în palma mea și cu mâna pe umăr. Te ajut să te ridici.

Ea dădu din cap.

În timp ce ieși cu capul și umerii prin deschizătura mică a geamului, Minerva se sprijini cu mâinile de-o parte și de alta a trapei improvizate. Se strecură afară și cu restul corpului. Ploaia o acoperi până la piele într-o clipită, lipindu-i părul de gât și frunte. Nerăbdătoare, îl dădu la o parte.

După ce ieși cu tot corpul în afara trăsurii, îngenunche deasupra…

care fusese până de curând partea laterală a diligenței… și trase de zăvorul portierei cu ambele mâini, smucind și blestemând bucata contorsionată de metal.

– La naiba! Zăvorul este blocat și pe partea asta. Ea îl cercetă cu privirea încordată. Treci pur și simplu prin geam, cum am făcut și eu. O să fie spațiul cam strâmt, dar o să treci.

– Eu o să trec. Dar Francine nu. Ridică valiza cu ambele mâini, ținând-o deasupra apei. Era mult prea mare ca să încapă prin cadrul geamului. Du-te. Pune-te la adăpost sub copaci. Am eu grijă să rămână uscată până se oprește ploaia.

– Vrei să te las aici? Singur?

Pâlpâirea unei emoții îi traversă trăsăturile, dar el o înăbuși aproape de îndată.

– O să fiu bine. Stăm pe aproape. Cunoști deja sistemul nostru, M. Tallyho și tot tacâmul.

Ea clătină din cap. Om imposibil. Cu nici măcar cinci minute în urmă, o strânsese în brațe și o rugase să nu-l părăsească niciodată. Îi jurase că se va duce după ea în pământ, dacă se ajungea la asta. Chiar credea că îl va lăsa acum? Prins într-o trăsură cufundată în beznă, singur, pe aceleași drumuri pe care își pierduseră viața părinții lui?

Chiar că era dus cu pluta.

– Nu te las acolo.

– Ei bine, eu nu plec fără valiza asta.

Cu mișcări smucite, ea trase din nou de zăvorul portierei. Refuza să se clintească din loc.

– Poate reușesc să-l sparg. Îmi dai pistolul, te rog?

Ridicând mâna prin geamul spart, el îi întinse arma. Ea îl despături din legăturile batistei, își înfășură palma în jurul mânerului…

Și apoi îl ațintì spre el.

– Ieși de acolo, Colin.

Vorbi cu un calm rece și netulburat, protejând arma de ploaie cu propriul corp. Minerva nu-și dorea cu adevărat să-i amenințe viața. Pur și simplu spera ca șocul să-l facă să se lepede de dorința încăpățânată și prostească de a rămâne în sicriul acela din metal.

Ei bine, cu siguranță el păru surprins.

Privirea lui neîncrezătoare trecu iute de la fața ei spre pistolul din mână.

– Min, ai înnebunit?

– Aș putea să te întreb același lucru! S-a terminat, Colin. Vocea i se frânse. S-a terminat. Nu o să ajungem la Edinburgh și povestea asta nu mai merită nici măcar o secundă de suferință din partea ta.

– La naiba cu „suferința“ mea. Munca ta de-o viață este în valiza asta. N-am de gând să o las aici. Și încă mai putem să ajungem la simpozion, Min. De îndată ce se întoarce surugiul…

Minerva privi în sus și de jur împrejur. Nici urmă de surugiu sau de

cai pe undeva prin apropiere. Pârâiașe pline de noroi se săpau în drum, purtând cu ele un iureș de frunze și crenguțe. Iar ploaia se dezlănțuia doar mai aprig, tunând și fulgerând pe carcasa metalică a trăsurii.

Fu nevoită să ridice vocea ca să vorbească în tot vacarmul.

– Apa crește și se lasă noaptea. Diligența este stricată. Chiar dacă ne vin caii, drumul o să fie de netrecut. S-a terminat.

– La naiba, Min! Nu renunța la asta. Nu renunța la mine. Ți-am făcut o promisiune și să fiu al naibii dacă nu mă țin de ea. O să găsesc o cale.

– Nu poți…

Un strigăt speriat amuți restul discuției. Trăsura răsturnată se mai afundă vreo douăzeci de centimetri într-o parte. Apa de ploaie, tot mai mare, înconjură diligența goală și răsturnată, permițându-i să alunece prin noroi.

Minerva simți o strângere de inimă. Trebuia să-l scoată de acolo. Insistența lui încăpățânată de a rămâne în trăsură nu mai era acum doar o nebunie, dar devenea periculoasă. Dacă apa continua să crească, trăsura putea chiar să alunece de pe drum.

Ea împinse pistolul înainte.

– Colin, lasă baltă valiza. Trebuie să ne îndepărtăm cât mai repede de trăsură. Gata cu discuțiile.

– Nu. El scutură din cap. Nu o să fac asta, Min.

– Atunci nu-mi dai de ales.

Ea fixă pistolul, puse degetul pe trăgaci, ochi…

Și trase.

*

– Sfinte…

Bang.

Când pistolul se descărcă, primul gând al lui Colin fu: „Doamne sfinte. Chiar a făcut-o. Chiar a tras spre mine“.

Al doilea gând fu: „Când naiba în loc de sânge și măruntaie am ajuns să am o pulbere albă?“

În timp ce praful se așeza, Colin își dădu seama, încetul cu încetul, că nu trăsese în el. Trimisese un glonț șuierător direct în valiză. Iar norul de pulbere albă care explodă în interiorul slab luminat nu era format din rămășițele inimii lui împietrite.

Ci din Francine.

O, Doamne.

Fir-ar să fie! Își dori ca Minerva să-l fi împușcat mai degrabă în măruntaie pe el. Ar fi durut mai puțin. Și măcar s-ar mai fi putut face ceva pentru măruntaiele lui. Francine, pe de altă parte…

Francine se dusese pe apa sâmbetei.

– Ce…? El se înecă cu praful de ipsos. De ce ai face una ca asta?

– Pentru că nu mi-ai lăsat de ales, țipă ea și azvârli pistolul deoparte.

Acum ieși de acolo. S-a terminat.

„S-a terminat."

Da, se terminase. Totul, se terminase. Tocmai trăsese un glonț în toate speranțele și visurile ei. Nu mai conta dacă surugiul se întorcea cu patru cai odihniți. Nu mai conta dacă norii se împrăștiau brusc și din cer se pogora un balon cu aer cald care să-i ducă până în Scoția. Fără Francine, totul se terminase.

El își înghiți nodul amar din gât. Nu mai era nimic de făcut decât să-și recunoască înfrângerea.

Nu reușise să se țină de promisiunea făcută. Reușise să-i distrugă toate speranțele, în ciuda tuturor eforturilor lui. Bunele lui intenții eșuau ca niște obuze de mortar, iar de data aceasta, Francine primise lovitura fatală.

Se ridică prin geamul spart. Sări mai întâi de pe diligență și ateriză în noroi până la genunchi.

– Sari în brațele mele, îi porunci el.

Minerva se supuse. Se agăță de gâtul lui, de parcă el ar fi fost eroul din povestea ei și nu ticălosul care distrusese totul.

– Unde ne ducem?

Colin se uită lung la drum, privind încordat prin vălul dens de ploaie. Acele umbre puteau să fie…?

Caii. Da, ei erau. Patru cai frumoși care veneau direct din grajdurile lui. În cele din urmă, aici a venit postilionul… însoțit de doi dintre rândașii lui Colin de la Riverchase.

El răsuflă ușurat și îi spuse:

– Acasă. Ne ducem acasă.

*

Până la Riverchase erau doar câțiva kilometri, dar condițiile de drum îl obligară să parcurgă acei kilometri într-un ritm înnebunitor de lent. O ținu pe Minerva în fața lui pe cal, făcând tot posibilul să o apere de frig și de umezeală.

O vreme, avu impresia că adormise.

Până când ea murmură:

– Colin? Ce este casa aceea mare și impresionantă din depărtare?

– Riverchase. Moșia mea.

– M-am gândit eu. Este minunată. Făcută toată din g… granit.

El râse în sinea lui. Normal că ar fi fost primul lucru pe care îl observa.

– Este piatră locală.

– Pun pariu că strălucește la lumina zilei.

– Este luminoasă.

El își strânse brațul în jurul ei, ținând-o mai aproape. Pentru prima dată, observă cât de violent tremura pe pieptul lui.

– Ești bine? întrebă el.

– Mi-e doar frig. Atât de f… frig.

Înjurând în barbă, Colin își îndemnă calul la trap. De acum mai picura doar sporadic, dar ea era deja udă leoarcă atunci când o porniseră la drum. Trebuia neapărat să o ducă la căldură, cât mai repede.

Măcar personalul de la Riverchase fusese avertizat de surugiu că stăpânul lor se afla prin apropiere. În toată casa începuseră să facă pregătiri febrile. Când Colin traversă drumul care ducea spre reședință, ușa de la intrare se deschise și o mulțime de slujitori se strecurară afară.

Colin sări primul din șa, apoi o ajută pe Minerva să îi alunece în brațe. Își încolăci un braț în jurul spatelui ei și o prinse cu celălalt sub coapse, apoi o purtă în brațe pe cele paisprezece trepte de granit și trecu pragul intrării principale.

Bătrâna menajeră, doamna Hammond, se grăbi să-l întâmpine. Trebuiau să fi trecut aproape doi ani de când nu o mai văzuse, dar nu mai pierdu vreme cu saluturile.

– Ai făcut focul? întrebă el.

– În salon, milord.

Mutând greutatea Minervei în brațe, trecu iute pe lângă menajeră și intră direct în salon. Așeză corpul ud și tremurător al Minervei pe un divan de pluș și le împinse cu totul… piesa de mobilier și femeia… înainte, până când se opri la doar câțiva metri de șemineu. Focul fusese aprins de curând și ardea cu putere. Flăcările dogoritoare trosneau și dansau.

– Ce cameră minunată! spuse Minerva cu un glas slăbit. Mă bucur că… Dinții îi clănțăneau. Că am șansa să-ți văd casa.

– Șșșt. Nu vorbi. Putem să facem marele tur al casei mai târziu.

– Bine.

Încercarea ei slabă și tremurată de zâmbet îl făcu să-și dorească să urle de durere. Nu ar fi trebuit să fie așa. El îi scoase ochelarii de pe față, i-i șterse și i-i așeză la loc pe nas.

Doamna Hammond rămase în prag.

– Adu pături, îi ceru el. O cămașă curată, nu-mi pasă a cui. Ceai fierbinte imediat și alte băuturi, după puteți.

– Da, milord.

După ce femeia se făcu nevăzută, Colin se apucă să scoată hainele ude ale Minervei. Ea încercă să-l ajute, dar degetele îi tremurau prea tare.

– Stai liniștită, iubito. Lasă-mă pe mine.

Până la urmă, lăsă baltă nasturii și capsele și scoase briceagul din cizmă, folosindu-l ca să-i taie cusăturile de la rochie. Îi dezlipi țesătura udă de pe corp și îi azvârli hainele într-o grămadă inertă lângă foc. În timp ce se îndepărtă de muselina fină și vaporoasă, își dori să plângă.

Doamne, cu o săptămână înainte îl încercase vaga îngrijorare că o

putea ruina pe această fată? Că îi va păta iremediabil reputația? Sau, Doamne ferește… că îi va fura virtutea?

Era bine să fie atât de norocoasă.

Și iată cum ajunsese. Chircită și tremurând din toate încheieturile. Cu o piele palidă, buze vinețiii, rochia făcută ferfeniță. Visurile i se spulberaseră și se împrăștiaseră în cele patru zări pe un drum de țară și toate speranțele ei de viitor se năruiseră. În timp ce o dezbrăca, descoperi o vânătaie îngrozitoare care i se întindea pe umăr.

Nu mai era vorba acum doar de distrugerea poziției ei în societate. Aceasta era o devastare completă și totală la care o supusese el.

Durerea profundă și nimicitoare pe care o simți Colin în acel moment îi spuse două lucruri, ambele la fel de cumplite.

O iubea, mai presus de orice.

Și o pierduse pentru totdeauna.

Capitolul 29

Era uimitor ce efect puteau să aibă asupra corpului unei fete o oră de odihnă, un foc cald și o gură de ceai din plante. În timp ce se ghemui în cuibușorul ei cald făcut din pături, Minerva decise că plăpumile moi din lână erau noile ei haine preferate.

Și încă mai avea de făcut marele tur promis, dar, judecând după puținul pe care-l văzuse până acum, Riverchase era cea mai frumoasă casă în care pusese vreodată Minerva piciorul.

Dacă Colin n-ar fi rămas lângă vatră și ar fi venit să se așeze lângă ea, ar fi simțit că își revine complet. Părea atât de nefericit. Ea dădu să se ridice și să se apropie de el. Dar el o opri cu o mână întinsă și cu un singur cuvânt aspru.

– *Nu.*

Vocea și ochii lui erau atât de reci. Minerva se retrase înapoi pe divan.

El se uită lung în foc.

– Te trimit înapoi la Londra. Mâine.

– Mă… I se tăie răsuflarea. Mă trimiți la Londra? Nu mă duci?

Acum că Scoția nu mai era destinația lor, bănuia că avea sens să se întoarcă. Dar chiar de-a doua zi? Separat?

El dădu din cap.

– Este mai sigur așa. Și mai potrivit. Bineînțeles, o să ai călăreți care să te însoțească și să se asigure că ajungi cu bine. Doamna Hammond, menajera mea, o să-ți fie însoțitoare pe drum.

– Și tu?

– Mă duc să-i dau de veste lui Bram ca să te aștepte.

– Lord Rycliff? Dar ce o să-i spui?

– Adevărul. El schiță un gest vag. Oarecum. Că am plecat din Spindle Cove cu planuri de a ne duce în Scoția, dar n-a mers. Și că le cer ajutorul, lui și lui Susanna, ca să-ți salveze reputația. O să le spunem tuturor că n-ai ajuns niciodată mai departe de Londra. Că te-ai îmbolnăvit în prima noapte și ai rămas la ei toată săptămâna.

Perspectiva atâtor minciuni trezi în Minerva o senzație de greață.

– Susanna este prietena mea. Nu vreau să mintă pentru mine.

– Asemenea lucruri se fac tot timpul.

Minerva știa că era adevărat. Nu doar una dintre domnișoarele pe care le întâlnise în Spindle Cove fusese trimisă acolo ca să se ascundă de vreun scandal sau vreo indiscreție. În calitate de fostă protectoare a satului, Susanna știa o mulțime de secrete. Iar societatea, în ansamblul ei, îi datora nenumărate favoruri de discreție, fără îndoială.

Dar una era să ascundă această călătorie de ochii lumii și alta să o izgonească din propriile amintiri. El îi vorbi de parcă, de acum înainte, vor fi străini unul de altul.

– Asta este ce-ți dorești cu adevărat? îl întrebă ea. Să pretinzi că nimic din toate astea nu s-a întâmplat?

– Indiferent ce se întâmplă, nu o să duci niciodată lipsă de nimic. După ce obțin controlul asupra conturilor mele, o să pun discret niște bani pe numele tău. De ajuns cât să trăiești după bunul-plac. Să locuiești oriunde vei dori. Să-ți dedici viața studiilor tale. Tu și surorile tale vă veți bucura întotdeauna de protecția mea.

– De protecția ta? Atunci o să fiu amanta ta?

– Doamne, nu.

– O. Ea își înăbuși un suspin. Nici măcar asta?

Cu o înjurătură mormăită, el traversă încăperea și se așeză lângă ea.

– Minerva, nu te-aș înjosi niciodată așa. După toate necazurile pe care ți le-am făcut, nu m-ar mira dacă n-ai vrea să mă mai vezi niciodată în viața ta. Își lăsă capul în mâini. Nu mă face să enumăr toate felurile în care te-am dezamăgit.

– Atunci o să enumăr eu tot ce mi-ai dăruit. Ceai fierbinte și pături. O zi la bâlci. Un măr, o portocală, piersici, cireșe. Șansa de a câștiga douăzeci de lire la un concurs de tras la țintă. Curajul de a cânta într-o tavernă. Primele complimente sincere pe care le-am primit. Pasiune mistuitoare și suficientă aventură încât să-mi ajungă o viață întreagă. Gândește-te numai, într-o singură săptămână am fost misionară, asasină, prințesă regăsită… Și cum să uităm, înghițitoare de săbii.

– Crede-mă. Ridicând privirea, el îi trimise un surâs în colțul gurii. Nu o să uit asta câte zile oi avea.

Inima ei se încălzi la vederea licăririi bine-cunoscute de bunătate. Acesta era Colin, cel pe care îl cunoștea și îl iubea.

Ea înălță din umeri.

– După toată aventura asta, poate că a fi un simplu geolog ar fi fost o dezamăgire.

– Nu. Nu mă minți, Minerva. Mâna lui se îndreptă spre obrazul ei. Știu cât a însemnat pentru tine. Nu poți să-mi spui că nu ești dezamăgită.

Nu, nu putea. Și nici nu mai putea să-și înăbușe lacrimile. El o strânse în brațe, în timp ce ea plângea zdravăn pentru sărmana Francine ajunsă praf și pulbere și pentru toate ambițiile științifice distruse.

După câteva minute, se șterse la ochi.

– Voiam doar să las ceva în urma mea. Să las în lume o urmă care să dureze în timp, la fel cum a lăsat Francine. Să las un semn care să supraviețuiască pentru generațiile viitoare: „Minerva Highwood a trecut pe aici și lumea este puțin mai bună grație ei“. Nu mi-am dorit decât să fiu remarcată pentru cine sunt. Să fac impresie.

– Da, și ar fi trebuit să faci. El se ridică de pe divan și se îndreptă spre vatră, unde își înfipse pumnul în poliță. Ai fi făcut. Singura ta greșeală a fost că te-ai încurcat cu mine.

– Asta nu a fost o greșeală.

– Bineînțeles că a fost. N-ai observat, Min? Eu las urme peste tot. Doar că în cazul meu, nu sunt simple urme de pași. Sunt mai degrabă niște cratere.

Cu un singur deget, el împinse o ciobăniță de porțelan spre marginea poliței și…

Se făcu țăndări pe piatra vetrei.

– O, uite, spuse el sec. Colin Sandhurst a trecut pe aici. El mai trimise spre pieire o altă figurină. Și pe aici. O a treia. Și pe aici.

Pe măsură ce melodia distrugerii se încheie cu o tăcere răsunătoare, Minerva trase adânc aer în piept și se chinui să rămână calmă.

– Colin, tu… Ea își făcu curaj. M-ai putea iubi?

El se uită lung la ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă întreba asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu-ți pot răspunde. Pentru că, indiferent ce aș spune, o să distrug totul. Nu sunt nici măcar în stare să-ți duc urma de șopârlă în ipsos până în Scoția. Cum să mi se încredințeze vreodată ceva atât de prețios ca inima ta?

Trăgându-și o pătură pe umeri, ea se ridică în picioare. Traversă camera și se opri în colțul opus al șemineului.

– Colin, dacă tu m-ai putea iubi… nimic altceva n-ar mai conta. Tu ești cu mult mai important decât un premiu științific de cinci sute de guinee.

– O, crezi? El aruncă o privire tăioasă prin salonul cu mobilă extraordinară. Da, sunt cu mult mai important.

– Nu este ce vreau să spun și știi asta.

– Dar aici nu a fost niciodată vorba despre bani. Știu cât de mult a însemnat pentru tine. Erai atât de hotărâtă să participi la simpozion. Ai riscat totul, Min. Siguranță, reputație. Viața ta. Iar eu ți-am distrus visurile astea.

Ea îi atinse încheietura și aștepta ca el să-i întâlnească privirea.

– Nu mi-ai distrus visurile. M-ai scos din carapace. Puțină distrugere trebuia să vină odată cu asta.

El o mângâie ușor pe obraz și șopti:

– Min.

Ea zâmbi și-și șterse o lacrimă de la coada ochiului.

– În ciuda tuturor lucrurilor, asta a fost cea mai interesantă și mai magică săptămână din viața mea. Îmi pare doar rău că se termină așa.

– Știu, știu. E păcat, nu-i așa? El luă vătraiul și înteți flăcările cu mișcări agitate. Știi, mi-a venit o idee. Mai mult o speranță prostească, bănuiesc. Că în toată călătoria asta nebună și furtunoasă… am scris povestea viitorului nostru.

Ea râse ușor.

– Vrei să spui că, de fapt, chiar urma să ne facem misionari în Ceylon? Sau să ne alăturăm unei companii de circari?

– Nu, nu. Nu voiam să spun că ne-am prezis viitorul. Ci că speram să am scris povestea viitorului nostru. Povestea pe care să o spunem la nesfârșit, la un pahar de vin pe la petreceri și în zilele plicticoase de primăvară, când este prea mult noroi ca să te plimbi pe afară. Știi la ce mă refer? Că ar fi povestea noastră, Min. Una pe care să ne-o amintim și de care să râdem în anii ce vor veni, că le vom dezvălui chiar câteva frânturi și…

Vocea lui rămase suspendată în aer în timp ce puse vătraiul la loc în suportul de fier.

– Cui? Îi sări inima în piept. Copiilor noștri?

Visase la o viață alături de ea?

– Minerva, ești cel mai inteligent om pe care îl cunosc. Poți să te uiți la o gaură cu o formă ciudată din pământ și să vezi o lume străveche bogată și plină de viață. Uită-te la mine acum.

Nu îi era niciodată greu să se uite în ochii aceia înflăcărați, ca diamantele de Bristol.

– Zi-mi adevărul, spuse el. Vezi un viitor frumos împreună cu mine?

Ea se întinse după el, trecându-și alene degetele prin părul lui.

– Sincer?

– Sincer.

– Când mă uit la tine, gândurile mele sunt cam așa: Dumnezeu știe ce încercări mă mai așteaptă după colț. Zâmbind, ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Dar nu fi descurajat, Colin. Unele femei adoră să fie surprinse.

Pentru o clipă, el rămase cufundat într-o tăcere adâncă și apăsătoare.

– Ei bine, atunci, spuse el cu o voce serioasă. O ridică în brațe cu o mișcare rapidă. Surpriză.

Capitolul 30

Colin o lipi de perete, apucând cu lăcomie tot ce putea. Lăsând săruturi fierbinți pe fruntea ei, pe obraz, pe buze.

Avea nevoie de asta. Aveam nevoie de ea.

Aveam nevoie acum.

El îi smulse nasturii de la cămășuță. Îi descheie pe unii, pe alții îi desprinse pur și simplu din cusătură. Curând, veșmântul din pânză delicată zăcea aruncat la picioarele ei.

– Minerva.

Cu un oftat răsunător, își apăsă toată lungimea corpului îmbrăcat pe goliciunea ei. Sprijinindu-și mâinile în perete, îi depărtă coapsele cu genunchiul. Înclinând capul, o sărută și o linse pe gât, trecându-și, în tot acel timpul, mădularul disperat peste căldura feminității ei.

Un geamăt îi țâșni din piept.

– Am nevoie de tine, Min. Am atâta nevoie de tine.

– Sunt aici, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Brațele ei se lipiră fără vlagă de umerii lui. Sunt a ta.

„Sunt a ta.“ O dulce străfulgerare de emoție îi frânse inima. Totuși, își ținu mâinile fixate pe tapet… neavând încredere în sine ca să o atingă.

Se trase un pic înapoi, dorindu-și să vadă. Să admire.

Ea întinse mâna spre el.

– Colin…

– Stai. Vocea îi tremură de dorință. Lasă-mă să mă uit la tine.

Ea se lipi cu spatele de tapet, dezvăluindu-se privirii lui în toată splendoarea. El nu visase niciodată că o femeie putea să fie atât de frumoasă.

Arăta mai luminoasă pe acest perete decât ar fi putut vreodată să pară pictura unui maestru olandez. Pielea ei fără de cusur ar fi făcut o ciobăniță din porțelan să izbucnească în lacrimi amare și invidioase. Iar sânii ei…

Nu avea cu ce să compare sânii ei. Dar îl făceau să se întărească mai aprig decât parchetul din pardoseală. Sânii îi erau la fel de nebunesc de

seducători ca prima dată când îi văzuse în hanul din Londra.

El desenă o cărare de săruturi pe gâtul ei elegant, oprindu-se să sugă fiecare sfârc ademenitor în timp ce se lăsa pe genunchi. Când genunchii îi întâlniră podeaua, se așeză bine acolo, odihnindu-se pe coapse. Apăsând săruturi gingașe pe buricul ei. Își frecă nasul de coapsa ei. Pregătindu-se pentru o incursiune frumoasă și lungă.

– Doamne. Îi desfăcu picioarele și își trecu degetele prin cârlionții întunecați. Îmi doresc să fac asta de o veșnicie.

Ea râse agitată.

– Călătorim de o săptămână.

– De o veșnicie. El îi depărtă feminitatea cu degetele, explorându-i faldurile și desenând cercuri cu deget peste perla ei umflată. Nici n-ai idee, Min. N-ai idee de cât timp te aștept.

El apăsă un singur sărut cast pe sexul ei. Doar un preludiu, ca să nu fie prea șocată.

Apoi își trecu un braț pe sub genunchiul ei și îl ridică pe umărul lui. Cu mâinile, îi ținu șoldurile pe loc, întinzându-și ambele degete spre sexul ei ca să o expună vederii lui. Sărutului lui.

Ea scoase un sunet înăbușit.

– Colin…

– Șșșt. El își lăsă cuvântul să plutească peste carnea ei delicată. Tu ai avut șansa să explorezi fiecare colțișor din mine. Acum este rândul meu.

Și o exploră. În cele mai mici amănunte. Își trecu limba… doar alene…. peste fiecare petală roșie și înrourată a feminității ei. În jos pe o parte, în sus pe cealaltă… până ajunse să se concentreze pe mugurul umflat. Din nou, tachinând ușor. Atât de ușor. Până când ea începu să răsufle întretăiat și își arcui șoldurile, înfigându-și călcâiul în spatele lui ca să-l tragă mai aproape.

„Da. Asta e. Ține-mă aproape și strâns. Revendică-mă. Fă-mă sclavul plăcerii tale.“

Dar o parte diabolică dinăuntrul lui nu voia să-i ofere lucrul după care tânjea. Nu încă. Continuă să o ispitească cu atențiile lui ușoare, îmbietoare. Până când ea ajunse să se legene pe gura lui într-un ritm înfocat și să scoată gutural scâncete disperate.

– O, Colin. O, Doamne.

O adevărată blasfemie, dar îi plăcea la nebunie să fie așezat deasupra divinului din universul ei. Chiar dacă doar pentru o secundă efemeră, de pură desfrânare.

– Da, iubito? murmură el, printre dezmierdările molcome și languroase ale limbii lui.

– Am nevoie de… Am nevoie de ceva.

– De asta?

El își înfipse limba înăuntrul ei.

Ea rămase fără suflu și se împinse spre el.

– Mai mult.

Strânsoarea ei se încordă în părul lui. Gustul ei amețitor zăbovi pe limba lui. Și el avea nevoie de mai mult. Și nu putea să mai aștepte nici măcar o clipă.

Coborându-i piciorul pe podea, Colin se ridică și ieși iute din pantalonii descheiați. Își trase cămașa peste cap și o azvârli deoparte. Cuprinzându-i posteriorul cu ambele mâini, el o ridică pe perete. O fixă cu o privire neînduplecată, hotărât să citească fiecare emoție de pe chipul ei.

– Mă vrei, Min?

– Da.

– Ai nevoie de mine?

– Da.

Ea se zvârcoli pe el, înnebunită, alunecoasă și fierbinte.

– Mă iubești? Vocea lui era atât de răgușită de dorință, încât cuvintele îi rămaseră suspendate în gât. Alunecă înăuntrul ei, împingându-și membrul tare în corpul ei strâmt. Iubește-mă, gemu el, însoțindu-și cuvintele cu o penetrare. Iubește-mă.

– Da. Suspină de plăcere, înclinându-și bazinul ca să-l cuprindă cât mai adânc. Da.

El o pătrunse cu mișcări hotărâte, alunecând înăuntrul ei din unghiul pe care știa că și-l dorește cu disperare.

– Iubește-mă. Să nu te oprești niciodată. Mă auzi? Nu o să fie atât de bine cu nimeni altcineva. Doar cu mine, Min. Doar cu mine.

– Colin. Ea își înfipse unghiile în umerii lui și se dezlipi de perete, întâlnindu-l față în față. Limba ei dansă într-o alunecare rapidă și flămândă peste a lui. Te iubesc. Nu mai vorbi.

Corect.

El o apăsă cu spatele de perete. Gata cu discuția. Numai înlănțuirea corpurilor, încordarea și penetrările. Și săruturile, pătimașe, umede și adânci. Numai această nevoie disperată, viscerală, de a fi mai aproape, în orice fel cu putință.

Pe neașteptate, trupul ei se înclină și se încordă. Ea se lipi de el când punctul culminant o cuprinse în vâltoarea lui, urlându-i în ureche. Mușchii intimității ei se strânseră, trimițând valuri pulsatile peste mădularul lui.

De data aceasta, nu se opri. Nu putea, nici dacă ar fi încercat. El alunecă pe culmile plăcerii ei, împingându-se frenetic în timp ce orgasmul ei îl trimise necruțător spre al lui.

Când își dădu drumul înăuntrul ei, bucuria pură și orbitoare a senzației nu semănă cu nimic din ce mai cunoscuse vreodată. Îl făcu să-și iasă din fire. Îl trimise cu explozii incandescente într-un loc ciudat și cufundat în întuneric. Rămase pierdut acolo, pentru o clipă, prins în mrejele fericirii. Dar curând, mângâierea ei liniștitoare îl aduse înapoi.

Ea îl va duce mereu înapoi din întuneric.

Cum să nu poată? Inima lui îi aparținea.

– Minerva. Epuizat și înfiorat, își îngropă fața în gâtul ei. Trebuie să te întreb ceva.

– Da?

– Da. Este o întrebare foarte importantă. Una pe care n-am mai pus-o niciodată unei femei. Vreau să te gândești bine la răspunsul tău.

Ea dădu din cap.

– După ce se termină toată nebunia asta și o să te văd întoarsă în siguranță acasă… crezi că ai putea să… Înghiți în sec și ridică privirea spre a ei. Să mă lași să-ți fac curte?

Ea întredeschise ușor buzele.

– Să-mi faci curte. Vrei să-mi faci curte?

– Da. Foarte mult. Mai mult decât orice în viața mea.

– Colin, îți dai seama că ești înăuntrul meu acum.

– Sunt pe deplin conștient de asta, da.

Degetele ei trecură prin părul de la tâmplele lui.

– Atunci zarurile au fost aruncate, nu-i așa? Nu crezi că să-mi faci oficial curte ar fi o bătaie de cap inutilă în clipa asta?

– Nu este nici o bătaie de cap. El sărută arcuirea confuză de pe buzele ei. Și chiar cred că este necesar. Meriți să fii curtată, Min. Cu flori, picnicuri, plimbări prin parc și tot ce trebuie. Și dacă spun chiar eu asta, am o vagă bănuială că o să fiu de-a dreptul strălucit la pețit, de îndată ce mă pun pe treabă.

– Sunt absolut convinsă că o să fii, dar…

– Sezonul o să fie curând în toi. El se retrase cu blândețe dinăuntrul ei, apoi o așeză din nou pe picioare. O conving pe mama ta să te trimită la Londra, ca să pot să te asaltez cu atențiile mele de față cu toată lumea bună.

– Cum Dumnezeu să reușești una ca asta, după ce ne-am întors necăsătoriți din călătoria asta scandaloasă? Chiar și cu ajutorul vărului tău, bârfele o să fie în floare.

El plescăi din limbă.

– Chiar dacă se iscă vreun scandal și nu mai primim invitații la petrecerile demodate de la Almack's, ce mare lucru? O să fim bineveniți într-o grămadă de alte locuri. La baluri, operă, teatru, Vauxhall. Toată Londra o să vorbească despre noi.

– Da, îmi închipui. O să se întrebe toți ce ți-a strecurat în vin intelectuala asta ciudată ca să te zăpăcească așa.

– Nu. Nu vorbi așa. El își sprijini un deget sub bărbia ei. Urăsc când vorbești urât despre tine, Min. N-aș avea nici cea mai mică șovăială să bat crunt pe oricine ar îndrăzni să te insulte, dar nu știu cum să te apăr de tine. Astfel că… fă-mi o favoare, te rog, și… nu mai face asta. Bine?

– Bine.

Buza de jos îi tremură. El îi urmări afectuos conturul.

– O să mă bucur atât de mult să te răsfăț. O să te fac să te simți ca o regină. O să fac tot ce pot ca să te cuceresc.

– Dar Colin, nu-ți dai seama… Afecțiunea îi încălzi ochii căprui. Nu este nevoie să mă cucerești. Ți-am spus că sunt a ta.

O luă în brațe și o duse înapoi la foc, așezând-o pe covor. Cămășuța îi era șifonată și ruptă, așa că își recuperă cămașa și o ajută să se îmbrace. I-o așeză pe cap, trecându-i părul negru și minunat prin guler și aranjându-i șuvițele în jurul feței. Cămașa lui arăta bine pe ea, gulerul deschis oferind o perspectivă insolentă spre sânii liberi. Ochii ei străluceau și o îmbujorare frumoasă îi săruta obrajii.

Doamne, cât îi plăcea să o vadă răvășită bine. Inima și măruntaiele lui susțineau că trebuia să se însoare cu ea numaidecât și să o țină aici, ca să înceapă să se bucure de această priveliște în fiecare zi. În fiecare noapte.

Dar pentru prima dată în viață, avea să-și lase mintea să ia deciziile. Când acționa din impuls, până și cele mai bune intenții ieșeau prost. O căsătorie făcută în pripă, oricât de ispititoare ar fi părut ideea, pur și simplu nu era calea cea bună.

Își îmbrăcă pantalonii de care se descotorosise și se așeză cu picioarele încrucișate lângă ea, în fața focului.

– Ești atât de tânără, începu el.

– Sunt doar cu cinci ani mai tânără decât tine. Mama avea șaptesprezece ani când s-a măritat, iar tata avea patruzeci și trei.

– Ești tânără, insistă el. Iar săptămâna asta a fost zbuciumată, ca să mă exprim delicat. Vreau să-ți dau ceva timp, să revii la normalitate ca să fii sigură de sentimentele tale.

– Sunt sigură de sentimentele mele.

– Meriți să fii pețită. Meriți să știi că ai de ales înainte de a te uni pe viață cu oricine… cu atât mai puțin cu o pacoste ca mine. Meriți să-i arunci o privire lui Sir Alisdair Kent. La urma urmei, ar putea să nu fie așa de plin de negi.

Ea îi atinse chipul.

– Eu te iubesc pe tine, Colin. Nimic nu o să schimbe asta.

– Draga, scumpa mea fată.

O cuprinse în brațe și o strânse nesăbuit de aproape.

„Te iubesc. Nimic nu o să schimbe asta.“

O, cât își dorea să creadă în afirmația ei îndrăzneață și categorică, să creadă că era adevărul. Să o cioplească în piatră, să și-o graveze în carne, să o scrie literă cu literă în mozaicurile micuțe înglobate chiar în această podea. Evanghelia după Minerva, niciodată de pus la îndoială. Dar învățase prea multe… de la ea, de la viață… și știa prea bine cât de puțin văzuse ea din lume. Sufletul lui istovit râvnea după o garanție. Măcar pentru vreo câteva luni.

Dintre toți oamenii din lume, ea ar fi trebuit să înțeleagă valoarea unui test științific.

– Dacă ceea ce spui este adevărat… Se trase înapoi ca să o privească în ochii aceia negri și frumoși. Atunci n-are nici un rost să mai așteptăm,

nu-i așa? El o mângâie pe obraz, încercând să trezească un zâmbet. Nu sunt străin de deciziile impulsive. Nu se termină cu bine. Când mă însor cu tine, vreau să știe toată lumea… și aici, intrăm și noi doi… că nu este un moft nesăbuit și năvalnic. Vreau să aștept până după ziua mea de naștere, ca să nu existe vreo suspiciune că accesul la averea mea ar fi avut vreo legătură cu asta.

– După ziua ta? Îmi sugerezi să trăim separat, luni de zile?

El dădu din cap.

– Presupun că da, da.

– Dar nopțile, Colin? Cum ai de gând să treci de toate nopțile? Ea se chinui să înghită. Nu cred că aș suporta dacă…

El o făcu să tacă cu un sărut.

– Jurămintele de nuntă trebuie să mai aștepte. Dar îți jur aici și acum, Minerva… el o luă de mână și și-o apăsă pe inimă… că, atâta timp cât o să trăiesc, nu o să-mi mai petrec o noapte în brațele altei femei. Nu pot să mă prefac că o să fie plăcut să te aștept, dar o mă descurc eu. O să fie mult mai ușor să fac față întunericului dacă tu ești lumina caldă și minunată de la capătul lui.

Ea păru dezamăgită, iar el se detestă pentru asta. Dar, dintre toate lucrurile pe care le făcuse în viață, acum trebuia să aibă grijă și să facă lucrurile ca la carte. Dacă însemna să se miște ca un melc de mare, fie.

– Nu-ți face griji, spuse el. Este ideal așa, o să vezi. Facem totul în sens invers. Doar că așa suntem noi. Am început cu o fugă. După aceea, am făcut dragoste. Apoi o să trecem la petit. Când o să fim bătrâni și cu părul argintiu, poate o să ajungem, în sfârșit, la flirtat. O să ne facem ochi dulci peste cănile de terci. O să trezim invidia cuplurilor care au jumătate din vârsta noastră.

Ea zâmbi.

– O, Colin. Dacă ar putea să mă vadă chiar acum, aș fi invidia tuturor femeilor din Anglia.

– Și a câtorva din Scoția. Uiți că am fost crescut foarte aproape de graniță.

El își rosti comentariul în glumă, dar înțelesul acestuia îi trimise un fior de emoție prin oase.

„Scoția.“

*

Schimbarea la Colin fu imediată. Minerva privi cum, într-o clipită, expresia de pe chipul lui trece de la o afecțiune tandră la o hotărâre rece.

Ea gravă o atingere senzuală și plină de speranță peste pieptul lui, sperând să o schimbe la loc.

Nu reuși.

El se ridică în picioare și îi oferi o mână.

– Acum, hai. Repede.

– Poftim? De ce?

– Îți explic pe drum. Nu avem timp de pierdut.

Nedumerită, ea îi acceptă mâna întinsă. El o ajută să se ridice, apoi își adunară toate hainele aruncate care încotro.

– Camerele tale trebuie să fie pregătite. Sigur ți-au luat și valizele din drum. Te conduc până la apartamentele tale, apoi trimit o slujnică să te ajute cu baia și îmbrăcatul.

– În inima nopții?

El aruncă o privire pe fereastra deschisă.

– O să se crape de ziuă curând.

Îi puse o mână pe spate și o strânse aproape, conducând-o afară din încăpere în direcția unei scări grandioase în spirală. În timp ce se grăbiră să urce treptele, Minerva încercă să nu se gândească prea mult la faptul că traversa în picioarele goale prin una dintre cele mai mărețe și mai străvechi moșii din Anglia, îmbrăcată doar în cămașa din batist a lui Colin. Era scandalul în persoană.

Dar apoi… cândva va fi stăpâna acestei case. Poate. Presupunând că peștitul avea să se desfășoare fără probleme.

Doamne, era atât de confuză.

– Și în timp ce eu mă spăl și mă îmbrac, tu ce o să faci?

– Același lucru, spuse el. O să mă spăl, o să mă îmbrac. Și apoi o să mă ocup de cai.

– De cai?

– Da. Trebuie să plecăm cât mai curând cu putință. El se opri. Ce ușă era…? Aha. Aici este apartamentul tău.

O conduse într-o cameră de zi splendidă, decorată în nuanțe de fildeș și verde salvie. Minerva abia dacă mai reuși să arunce o privire ca să admire stucaturile sculptate sau să scoată vreun oftat de încântare, în timp ce degetele de la picioare, obosite de călătorie, se scufundară în plușul covorului.

– Colin, tocmai am ajuns aici. Abia dacă am pus geană pe geană în ultimele câteva zile. Nu putem măcar să ne odihnim înainte să o pornim din nou la drum? Aceasta este cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o vreodată în viața mea.

– Îți stă bine în ea. Lăsând-o în centrul covorului, făcu un tur prin încăpere. Mai întâi, trase draperiile. Licărirea argintie a zorilor se furișă înăuntru prin ferestrele înalte din podea până în tavan. Vestiarul tău este aici, spuse el, arătând spre o ușă deschisă. Iar dormitorul este pe acolo. Sper că o să ai mai mult timp să-l explorați data viitoare când trecem pe aici. Trecu pe lângă ușile închise, arătându-le cu un deget. Baie. Dulap.

Ea închise ochii, apoi îi deschise din nou.

– Colin. Unde Dumnezeu vrei să mă duci?

– În Scoția. La simpozion.

– Dar… e prea târziu. Simpozionul este azi.

– Știu. De aceea trebuie să ne grăbim. O să fim în întârziere. N-avem ce-i face.

– Cum să reușim măcar să ajungem? Gata cu trăsurile, Colin. Nu avem cum. Știa cât se simțise de groaznic în diligență cu o seară înainte. Nu-l va mai pune niciodată într-o asemenea situație.

– Am un plan, spuse el. O să vezi.

– Dar Francine…

– Încă există. Cu sau fără mulaj în ipsos. Urma ei există. Și-a lăsat amprenta asupra lumii. Se apropie și îi luă mâinile într-ale lui. Și la fel o să faci și tu, Min. Poate nu o să ai asigurat premiul fără dovada în sine. Dar o să fii acolo și o să faci cea mai bună impresie.

Ea nu știa ce să spună.

O slujitoare se ivi în pragul ușii de la baie. Își drese glasul și făcu o reverență.

– Milady, baia ta este pregătită.

Cu un semn din cap, Colin îi făcu semn slujnicei să plece.

El strânse mâinile Minervei.

– Am ajuns până aici. Nu ne dăm bătuți acum. Asta este povestea viitorului nostru… cea pe care o să le-o spunem prietenilor, oaspeților la cină, copiilor și nepoților noștri… și povestea nu se termină cu o înfrângere. Se încheie cu o victorie. Cu victoria ta.

El îi ridică mâinile la buze. O sărută pe una, apoi pe cealaltă.

Simți că se topește pe picioare.

– Doar ai încredere că o să te duc acolo, spuse el. Și apoi, fă-mă mândru.

*

– Cu asta? O oră mai târziu, Minerva stătea pe treptele din față de la Riverchase, îmbrăcată în cele mai bune haine de călătorie care îi mai rămâseseră, făcute dintr-o stofă de un verde-închis. Sperase că pare optimistă, chiar dacă nu prea se simțea așa. Ne ducem la Edinburgh cu asta?

Privi atent prin dimineața cețoasă. Pe drum se dezvăluia cel mai înalt, mai bogat tapițat și mai frumos pictat faeton pe care-l văzuse vreodată în viața ei. Bancheta îngustă, construită pentru a găzdui doar două persoane… un vizitiu, un pasager… trebuia să plutească la cel puțin doi metri și ceva deasupra solului. Trăsurica era înhămată la doi dintre cei mai frumoși și potriviți cai pursânge pe care și-i putuse închipui Minerva. Păreau mai degrabă armăsari de curse decât cai de trăsură.

– N-are cum să fie prea sigură, spuse ea.

– Nu este chiar o trăsură pentru familie.

– O să strălucim în întuneric.

Ea tresări când prima rază de soare se oglindi în lacul de un galben ca al narciselor.

– Este strident, strălucitor și nesăbuit, da. Colin trase ușor harnașamentul de piele, testându-i puterea. Dar este cel mai rapid mijloc de transport pe care îl ai la dispoziție în Anglia. L-am câștigat într-un joc de cărți, cu câțiva ani în urmă.

– L-ai câștigat. Dar știi cum să-l conduci?

El ridică din umeri și zâmbi.

– O să aflăm.

Minerva se apropie de faeton cu o agitație serioasă. Dar își impuse să se liniștească, hotărâtă să fie curajoasă. Colin își punea toată încrederea în ea. Trebuia să facă să merite efortul.

Cu ajutorul unui rândaș, ea reuși să urce pe banchetă. Cei doi cai dansau cu nerăbdare, iar faetonul se legănă pe arcuri. Minerva simți că o ia amețeala.

„Nu te uita în jos“, își spuse ea.

Bineînțeles, în clipa următoare se uită în jos. Asemenea interdicții chiar funcționau vreodată?

Ridicându-se pe banchetă, Colin ateriză lângă ea. Trase în jos de borul pălăriei și apucă frâiele.

– O sută douăzeci de kilometri. Asta este distanța până la Edinburgh. Dacă vremea ține cu noi, putem să facem cu ușurință douăzeci de kilometri pe oră cu faetonul. Douăzeci și cinci, dacă dau tare. Cu puțin noroc, ajungem în jurul prânzului. Putem să facem asta, Min. Chiar putem.

Ea dădu din cap.

– Tu… Înfășurându-și brațul pe după al lui, înghiți în sec. Colin, știi să conduci chestia asta, nu-i așa?

El zâmbi.

– Mă tot întrebi asta.

– Tot refuzi să-mi răspunzi.

El își întoarse privirea spre drum și pocni din hățuri, îndemnând cei doi cai să o ia la trap.

– Nu-mi place să merg în trăsuri. Să le conduc este cu totul altceva.

De îndată ce cotiră pe drum, Colin plesni din frâie și le dădu cailor frâu liber, îndemnându-i să o pornească la galop.

Nu o porniră la galop.

Zburară.

– O!

Vântul îi purtă râsetul speriat în adierile lui și îl împrăștie pe toată întinderea moșiei Riverchase.

„Așa trebuie să te simți când ești un glonț.“

Propulsat de cele două animale maiestuoase și elegante, faetonul traversă valvârtej drumul drept din pietriș asemenea carului ceresc al lui Dumnezeu tras de îngeri. Bancheta era suspendată atât de sus pe arcuri,

încât Minerva abia dacă simțea șanțurile de pe drum.

Când ajunseră la capătul drumului, Colin încetini cei doi cai și îi mână spre drumul principal cu îndemânare și ușurință. Ai fi zis că se născuse cu frâiele în mâini.

Ea se aplecă mai aproape, obligată să strige ca să acopere vuietul vântului și tropăitul copitelor.

– Ștrengarule. Chiar știi cum să-l conduci.

– Am făcut parte din clubul de faleturi[4]! îi strigă el și îi făcu viclean cu ochiul. Dezlănțuiam furia prin oraș.

Râzând, Minerva își așeză o mână peste bonetă, prea încântată de șuierul vântului și de viteză ca să se mai plângă. Da, firește. Ticălosul făcea parte din orice club dispus să-l accepte. Din cluburi pentru domni, clubul de box, clubul de jocuri de noroc, clubul pentru aventurieri. De ce nu și într-un club de conducere?

Aceasta era viața lui, la Londra. Toate acele cluburi. Toți acei prieteni. Toate acele distracții orbitoare și opulente.

Toate acele femei.

În timp ce se îndreptau ca vântul și ca gândul spre nord, mintea ei o luă la goană mai repede decât roțile faetonului.

Fără îndoială, sugestia lui de a-i face curte oficial o încânta. Să participe la baluri și la spectacole de operă la brațul chipeșului și impetuosului lord Payne? Simplul gând îi făcea inima să i se oprească în piept. Și îl credea când îi spunea că îi păsa de ea. Nu ar fi mințit în privința asta.

„Conduce ca un nebun spre Scoția pentru tine“, își spuse ea în gând. „Bineînțeles că-i pasă.“

Totuși… cu doar câteva zile în urmă, își petrecuse o după-amiază întreagă ca să repare acoperișul unei căsuțe. Se concentrase pe sarcina lui înjositoare cu forță, entuziasm și bună dispoziție. Dar nu jurase să-și petreacă tot restul vieții făcând la fel. Atașamentul lui brusc față de Minerva era doar un rezultat al situațiilor extreme prin care trecuseră?

Iar dacă ea se îndoia de atașamentul lui, poate că el se îndoia de dragostea ei.

Sau poate că se îndoia pur și simplu de ea. Poate că se îndoia că putea să fie o vicontesă potrivită, și cine ar fi putut să-l condamne? Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia numai să te gândești la frumoasa casă și la uriașa moșie. Cine să creadă vreodată că Minerva putea să fie stăpână acolo? Provocase un adevărat dezastru în salonul de zi și împrăștiase apă pe tot covorul de la intrare. Slujitorii o vor detesta.

Nu putea să nu-și facă griji pentru o sută de mii de lucruri diferite. Și Colin trebuia să fie îngrijorat. Își recunoscuse nesiguranța. De aceea voia să aștepte.

Așteptarea era o alegere înțeleaptă, se gândi ea. Amânarea unei eventuale logodne era atitudinea rezonabilă și chibzuită.

Și atunci de ce o îngrozea ideea?

Se opriră de trei ori ca să schimbe caii și să se reîmprospăteze, luând-o grăbiți din loc cu prima ocazie. Peisajul pe care îl traversau era verde și presărat cu unduiri luxuriante. O zeiță întinsă, care se trezea din somnul ei de iarnă.

Vântul, în schimb, era o vrăjitoare rece și crudă.

Minerva se strânse sub un pled împletit ca să-i fie mai cald, dar fiorii glaciali i se strecurau pe sub piele. Când drumul se îndreptă și el reuși să lase mai moale frâiele din mâini, Colin o trase aproape, încolăcindu-și brațul peste umerii ei. Ea se cuibări în strânsoarea lui, alinându-se cu căldura și parfumul familiare. Privea cum mâinile lui înmănușate mânau caii cu mișcări iscusite și încrezătoare.

Ea își strecură un braț în jurul taliei lui, îmbrățișându-l strâns. Nu mai conta ce se întâmpla azi sau mâine. Apropierea… doar această apropiere… merita tot chinul.

Se apropiară de Edinburgh chiar când soarele amiezii atingea zenitul.

– Aproape am ajuns, spuse el, urcându-se înapoi pe banchetă după ce se opri să ceară câteva indicații unui negustor. Ești pregătită pentru momentul tău măreț?

– Eu…

„Nu știu, nu știu. Ei nu știu că sunt femeie. Mi-am pierdut toate notițele și schițele. Nu o să creadă nimic din ce spun despre Francine în lipsa unor dovezi. Și după ce am călătorit o sută și ceva de kilometri într-o singură dimineață, părul meu trebuie să fie un adevărat dezastru. Toți o să râdă. O, Doamne. Știu că toată lumea o să râdă.“

Groaza îi făcu inima cât un purice. Dar refuză să dea glas temerilor care o copleșeau. Îi promisese lui Colin că nu va mai vorbi urât despre ea.

– Așa cred. Dacă tu ești cu mine, sunt pregătită pentru orice.

El opri caii, chiar în mijlocul străzii.

– Am ajuns? întrebă ea, privind în jur.

– Nu chiar. Cu vârful unui deget înmănușat, el îi întoarse fața spre a lui. Dar nu cred că ar trebui să fac asta în ușa Societății Regale de Geologie.

Coborî capul și o sărută. Chiar acolo, pe stradă, și cu o pasiune atât de dulce și de tandră, încât toate grijile i se risipiră ca prin minune, gonite de emoția care îi făcu inima să crească în piept.

– Este mai bine? întrebă el și apucă din nou frâiele.

Ea dădu din cap, simțind cum îi revine toată încrederea.

– Mulțumesc. Aveam nevoie de asta.

După încă vreo câteva minute de mers pe străzile pietruite și înțesate de lume, Colin opri caii în fața unui edificiu impunător de cărămidă. Aruncă frâiele și o monedă în mâinile unui băiat înainte de a da face un ocol faetonului ca să o ajute să coboare.

– Grăbește-te, acum. Ai ajuns tocmai la timp ca să-ți faci o intrare

întârziată de toată eleganța.

Braț la braț, urcară treptele. Minerva era atât de ocupată încercând să nu se împiedice în fuste, încât nu observă nici un portar… și, de altfel, pe nimeni altcineva.

Până când o voce profundă îi făcu să se oprească brusc.

– Vă rog să mă iertați… Dar unde credeți că vă duceți?

Atelaj compus din patru cai înhămați la o trăsură, cei doi cai dinainte fiind încălecați de câte un vizitiu

Capitolul 31

Minerva tresări. Ar fi trebuit să știe că nu avea cum să fie atât de simplu.

– Am venit pentru simpozionul de geologie, îi spuse Colin. Și suntem în întârziere, din cauza unui incident suferit în timpul călătoriei. Deci, dacă ați avea amabilitatea de a vă da la o parte…

Bărbatul cu barbă nu se clinti din loc. El lovi cu degetul o hârtie prinsă pe o tablă de scris.

– Îmi pare rău, domnule. Dar accesul le este permis doar membrilor societății.

– Sunt membră. Minerva făcu un pas în față. Sunt membră a societății. Numele meu este M.R. Highwood. Trebuie să fiu pe lista dumneavoastră.

– Dumneata? În spatele firicelelor cenușii din barbă, bărbatul se coloră o nuanță neobișnuită de roșu. Pretinzi că ești M.R. Highwood?

– Aș putea să fac mai mult decât să pretind un asemenea lucru. Eu sunt domnișoara Minerva Rose Highwood. Nu-mi vine să cred că nu vă este cunoscut numele meu. Descoperirile mele au fost publicate în cinci numere ale revistei Societății Regale de Geologie în ultimele șaptesprezece luni.

– Serios, Min? Mâna lui Colin îi mângâie spatele. De cinci ori? Este extraordinar, draga mea. Sunt atât de mândru.

Ea se îmbujoră ușor. Măcar era cineva care îi aprecia realizările. Cineva minunat de chipeș, amabil și inteligent și care, în ciuda tuturor așteptărilor, pretindea că îi era devotat ei.

Bădăranul încrezut din fața ei, fluturându-și lista stupidă… nu mai putea să o intimideze. Nu mai putea.

– Doamnă, trebuie să fie o neînțelegere. Membrii acestei societăți sunt cu toții domni.

– Fără îndoială, este o neînțelegere, spuse ea, zâmbind cu răbdare de astă dată, dar neînțelegerea nu este de partea mea. În ultimii doi ani, mi-am plătit cotizațiile, mi-am prezentat descoperirile și am ținut o corespondență scrisă ca membră cu drepturi depline a acestei

organizații. N-am susținut niciodată că aș fi bărbat. Dacă afilierea mi-a fost înțeleasă greșit, nu mă pot face responsabilă de asta. Acum, ați fi bun să mă lăsați să intru? Am o lucrare de prezentat.

– Nu prea cred. El se îndreptă de spate și se întoarse spre Colin. Nu putem permite așa ceva. Dacă nu are vreun…

– Nu vă supărați, dar de ce vorbiți cu el? îl întrerupse Minerva. Eu sunt chiar aici și pot vorbi pentru mine.

Bărbatul oftă apăsat.

– Draga mea fată, eu…

– Nu sunt o fată. Și nici nu sunt în vreun fel „draga“ dumneavoastră, dacă nu cumva… Doamne sfinte, spera ca snobul acesta cu fața roșie să nu fie Sir Alisdair. Sir Alisdair păruse cu mult mai rezonabil decât atât. Ascultați, domnule…?

– Barrington.

– Domnule Barrington. Ea zâmbi ușurată. Am venit să-mi prezint descoperirile la simpozion. Sunt o stimată membră a societății, cu un record impresionant de studii și am venit cu o contribuție valoroasă la aceste lucrări. Se întâmplă să mai fiu și femeie. Sunt o femeie care știe foarte multe lucruri despre roci. Vă sugerez să vă împăcați cu ideea.

Lângă ea, Colin scoase un râset înfundat.

– Foarte bine, dragoste. Bravo!

– Mulțumesc.

Domnul Barrington nu părea câtuși de puțin amuzat.

– Acest simpozion le este rezervat membrilor Societății Regale de Geologie și invitaților lor. Și cum calitatea de membru le este rezervată doar domnilor, ușa aceasta rămâne închisă pentru dumneata.

– Haideți, interveni Colin. Ea îi recunoscu tonul cel mai poruncitor și mai nobil pe care îl putea adopta. Cu siguranță putem să rezolvăm altfel toată situația asta. Din pură întâmplare, mie îmi place foarte tare să mă alătur cluburilor. Acum, ce trebuie să facă un domn ca să devină membru al societății dumitale?

– Există un lung proces de aplicare. Trebuie făcută o scrisoare de solicitare, inclusiv o declarație personală în privința intereselor de cercetare și orice alte publicații relevante. Trebuie furnizate referințe… cel puțin trei și nu mai mult de…

– Da, da. Iată solicitarea mea, dacă ați fi atât de amabil încât să o scrieți după dictare. Sunt Colin Frederick Sandhurst, vicontele Payne. Cât despre interesele mele geologice, mi se spune că proprietatea mea se află pe cel mai mare filon de granit utilizabil din întreg Northumberland. Pentru referințe, îl numesc pe vărul meu, lordul general Victor Bramwell, conte de Rycliff. În al doilea rând, pe bunul meu prieten, ducele de Halford. Și în al treilea rând…

Minerva își drese glasul.

– Aha.

– În al treilea rând, pe M.R. Highwood, încheie Colin.

– Domnule, eu…

– Ah. Colin ridică un deget. Cred că pentru dumneata aș fi „milord“.

– Milord, sunt sigur că societatea este onorată de interesul Excelenței Voastre. Totuși…

– Am menționat că, în locul cotizațiilor obișnuite și ca o concesie făcută în vederea accelerării procesului meu de aplicare, sunt dispus să fac o donație anuală de susținere de… să spunem, o mie de lire?

Domnul Barrington încremeni.

– O, prea bine. Negociezi la sânge, Barrington. Să fie trei. El zâmbi larg în fața tăcerii. Bun. Acum, că am lămurit și asta, o să intru la simpozion. Domnișoara Highwood mă însoțește ca invitată a mea.

– Dar milord, femeile nemăritate nu pot să participe ca invitate. Nu se cade.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Asta este o prostie de toată frumusețea. De ce ar trebui ca societatea să le protejeze pe femeile nemăritate de niște prelegeri absolut seci în care se vorbește despre compoziția solului? Cumva membrii dumneavoastră se trezesc brusc atrași în vreun fel de frenezia prafului, în care nici o femeie n-ar mai fi în siguranță?

Domnul Barrington se trase de reverele hainei.

– Uneori dezbaterea se aprinde.

Colin se întoarse spre ea.

– Min, pot să-i dau una pur și simplu?

– Cred că este o idee proastă.

– Să-l spintec cu ceva ascuțit?

– Probabil o idee și mai proastă.

– Atunci n-avem ce-i face.

El oftă.

– Știu. Trebuie să intri și să faci prezentarea în locul meu.

– Poftim? Nu. El scutură din cap. Nu, nu pot să fac asta.

– Ba bineînțeles că poți. M-ai auzit citind-o de atâtea ori. Știu că are o mulțime de cuvinte polisilabice, dar o să faci față provocării.

– Minerva, sunt descoperirile tale. Sunt colegii tăi. Ar trebui să fie momentul tău.

– Da, dar… Lacrimile i se iviră la colțurile ochilor și clipi nerăbdătoare ca să și le înăbușe. Nu mă lasă să intru.

– Nu le lasă să intre pe doamnele nemăritate. Așa că… mărită-te cu mine. Aici și acum.

Ea se uită lung și uluită la el. Ochii lui ca diamantele de Bristol străluceau, scânteietori și sinceri.

– Să mă mărit? Dar noi… nu avem cum să…

El o luă de mâini.

– Suntem în Scoția, Minerva. Nu avem nevoie de licență sau de biserică. Avem nevoie doar de martori. Barrington poate fi unul dintre ei și…

El se întoarse, chiar când un alt bărbat deschise ușa și li se alătură pe verandă.

– Ce se petrece aici? întrebă nou-venitul cu o voce adâncă și serioasă.

Ochii Minervei îl studiară din cap până în picioare. Era înalt și chipeș și… ei bine, rămânea tot înalt și chipeș. Era o prezență impresionantă, cu silueta lui perfect încadrată în ușă.

Bărbatul întrebă:

– Barrington, cine sunt oamenii aceștia?

– O, bun, spuse Colin. Acest domn chipeș poate să fie al doilea martor. Îl avem pe domnul Barrington și… îl bătu pe nou-venit pe umăr… pe domnul…?

Bărbatul clipi la gestul impertinent al lui Colin.

– Sunt Sir Alisdair Kent.

Minerva își acoperi cu o mână râsul șocat.

– În ordine. Mâna lui Colin mai onoră umărul lui Sir Alisdair cu două bătăi molcome și greoaie, în timp ce îl cercetă din priviri pe bărbat. În ordine. Tu trebuie să fii. El scoase un oftat și se întoarse spre Minerva. Probabil că acum eu ar trebui să fac un pas în spate și să vă las să vă cunoașteți mai bine…

„Nu!“

– Dar n-am să o fac, încheie el.

Simți cum inima i se zbate în piept. Slavă cerului!

El îi cuprinse mâinile înmănușate în mâinile lui și se uită adânc în ochii ei.

– Minerva, te iubesc. Așteptam să ți-o spun într-un moment mai potrivit. Cu o ocazie și într-un loc mai romantic. El aruncă o privire spre împrejurimile lor. Dar trebuie să mă mulțumesc cu aici și acum.

– Aici este bine, reuși ea să mai îngâne. Acum este bine.

El îi strânse mâinile.

– Te iubesc. Iubesc la tine faptul că ești inteligentă, loială, curioasă și bună la suflet. Iubesc că ești adesea atât de neînfricată, îndrăzneață și puternică… dar și că uneori nu ești, pentru că atunci pot să fiu eu puternic pentru tine. Iubesc că pot să-ți spun orice. Absolut orice. Și iubesc faptul că ai mereu ceva surprinzător de spus. Iubesc că spui lucrurilor pe nume. Că nu ți-e frică să spui că un sân e un sân și un mădular e un…

– Să-mi fie cu iertare, interveni Sir Alisdair, dar despre ce Dumnezeu tot vorbești?

Minerva nu se putu abține să nu râdă.

– Mă lași un pic? îi spuse Colin iritat bărbatului. I-am promis acestei femei luni de pețit tandru și, din cauza societății dumitale și a regulilor ei stupide și învechite, trebuie să înghesui totul în cinci minute. Ai putea măcar să nu mă întrerupi.

Sir Alisdair i se adresă direct Minervei.

– Omul acesta te hărțuiește, domnișoară… El se opri. Ești

domnișoara Highwood?

– Da, spuse ea cu blândețe. Da, sunt domnișoara Highwood. Îmi cer scuze pentru confuzie. Și îmi pare rău dacă ți-am provocat vreo… dezamăgire.

Gura lui se strâmbă în timp ce o privi de sus până jos.

– Sunt doar surprins, domnișoară Highwood. Doar surprins.

– Da, da. Este o femeie foarte surprinzătoare. Colin își drese glasul. Încă o dată, omule. Mă lași un pic?

Zâmbind, Minerva îl trase pe Colin la câțiva pași depărtare.

– Nu-l lua în seamă. Continuă.

De îndată ce ajunseră să se bucure de puțină intimitate, ochii lui se îmblânziră.

– După cum spuneam, iubito. Iubesc că spui lucrurilor pe nume. Că ești suficient de îndrăzneață ca să-i spui unui sân un sân și unui mădular un mădular. Dar, mai presus de toate, iubesc că, chiar și după săptămâna asta nebună și nesăbuită petrecută alături de mine… chiar dacă inima, reputația și viitorul tău atârnă de un fir de ață… ai fost atât de curajoasă încât să-i spui iubirii iubire. Îi cuprinse fața între mâini. Pentru că exact asta și este. Te iubesc, Minerva. Lumina unei bucurii triumfătoare i se aprinse în ochi, de parcă tocmai ar fi făcut descoperirea științifică a unei vieți. Ne iubim.

Un nod i se puse în gât.

– Da. Ne iubim.

– Vreau să fiu cu tine, pentru tot restul vieții noastre.

– Și eu vreau.

– Atunci, uite. El îi eliberă mâinile. Prinzându-și mănușa între dinți, el o slăbi de pe mână și apoi și-o scoase cu totul. Degetele lui se îndreptară spre inelul cu sigiliu de pe degetul mic și îl răsuci înainte și înapoi. Și tot înainte și înapoi. Făcu o grimasă. Poate să dureze o clipă.

– Colin, serios. Nu trebuie să…

– Aproape am reușit, spuse el printre dinții strânși. Chipul îi era roșu și încordat de la efort. Stai… Stai…

Se întoarse și se ghemui, continuând să tragă de inel. Minerva începu să-și facă griji pentru el.

– Gata. Chinuindu-se să-și tragă sufletul și arborând o expresie de victorie pe chip, el ridică inelul spre ea. Nu mi-am scos inelul de când eram băiat. Desigur, a fost al tatălui meu și mi-a revenit mie după moartea lui. Am început cu degetul mare, apoi a trecut de pe un deget pe altul. Mi-a rămas pe degetul mic atât de mult, încât aproape a devenit o parte din mine. Dar acum vreau să-l porți tu.

– O, nu aș putea.

– Ba nu, trebuie. El îi întoarse mâna cu palma în sus și lăsă să alunece inelul. Este cel mai de preț lucru pe care îl am, Min. Trebuie să-l porți. Astfel, o să știu mereu că cele două lucruri care îmi sunt cele mai dragi sunt în același loc. O să fie de un real ajutor. Foarte comod.

Ea se uită lung la inel. Apoi se uită lung la el, cu răsuflarea întretăiată de emoție.

– Nu… Își drese glasul. Nu vrei să fii soția mea?

– Bineînțeles că vreau, se grăbi ea să-l asigure. Bineînțeles că vreau să fiu soția ta. Dar am crezut că vrei să aștepți, să o luăm încet. Să-mi faci curte cum se cuvine. Mi s-a părut că este atât de important pentru tine.

– Asta… el făcu semn spre ușă și simpozionul care avea loc înăuntru… este important pentru tine. Ceea ce înseamnă că este totul pentru mine.

Uluită, ea îl privi cum se pune într-un genunchi.

– Te iubesc, Minerva. Rămâi cu mine pentru totdeauna. Lasă-mă să te prețuiesc pentru totdeauna. Permite-mi fericirea de a spune că ești a mea. El strecură inelul cu sigiliu pe degetul ei înmănușat. Dar mărită-te azi cu mine. Ca să te pot împărți cu lumea.

Se uită la el, cu inima plină de iubire… și mintea ei hotărî, fără nici o urmă de îndoială, că lumea nu va mai cunoaște niciodată un bărbat mai bun decât el.

Cu câteva jurăminte rostite în grabă pe aceste trepte, el se oferi să-i îndeplinească toate visurile. Iar ea putea să-l facă pe Colin cu totul al ei. Pentru totdeauna.

– Deci, fata mea? În spatele lor, domnul Barrington își lovi tabla. Ai de gând să te măriți cu flăcăul ăsta sau nu?

Capitolul 32

– Să-ți arăt niște dantele azi, domnișoară Taylor? Când Kate intră în magazinul All Things, Sally Bright se învioră brusc în spatele tejghelei. Blonda tânără puse deoparte ziarul din care citise până acum. Sau poate o panglică nouă?

Kate clătină din cap zâmbind.

– Doar niște cerneală. N-am nici un motiv să cumpăr dantele sau panglici noi azi.

– Ești sigură? Sally puse o călimară cu cerneală pe tejghea. Asta nu e ce am auzit eu.

Nota vicleană din vocea fetei atrase atenția lui Kate.

– Dar ce ai auzit tu?

Sally se adoptă un aer de nevinovăție.

– Numai că cineva a făcut ieri o excursie până la castelul Rycliff. Singură.

Kate își simți obrajii în flăcări. Ceea ce o enervă pentru că nu avea nimic de ce să se simtă stânjenită sau rușinată.

– Da, chiar m-am dus până la castel. Trebuia să vorbesc cu caporalul Thorne. Aveam de rezolvat… o neînțelegere.

– Ah. Fruntea lui Sally se arcui. O neînțelegere de rezolvat. Ei bine, totul sună foarte cuviincios.

– Nu a fost necuviincios, dacă asta vrei să sugerezi.

Kate refuză să menționeze că îl surprinsese pe om la lucru. Pe jumătate îmbrăcat, leoarcă de sudoare. Toată pielea aceea bronzată încordată perfect pe un corp puternic și musculos… Silueta lui cu umeri lați ardea acum în amintirea ei. De parcă s-ar fi uitat direct la soare și senzația îi mai zăbovea încă pe retină.

– Te tachinez doar, domnișoară Taylor. Știu că nu este nimic nelalocul lui între voi. Dar să ai grijă. Nu vrei să înceapă să circule bârfele prin târg. Altfel, sigur o să ți se întâmple o mulțime de mici incidente. Sarea o să-și croiască cumva drum spre zaharnița ta, o să ți se lase ace prin tivul fustelor și așa mai departe.

Kate se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Invidia. Jumătate dintre femeile din sat o să-ți dorească răul.

– M-ar invidia? De ce?

– Măiculiță, chiar nu știi. Sally aranjă bijuteriile din vitrină. Din clipa în care ceata lordului Rycliff a sosit în sat vara trecută, știu că toate doamnele de la Queen's Ruby ați pus ochii pe lordul Payne. Cutezător, chipeș, fermecător. Cărei domnișoare de viță nobilă să nu-i placă? Dar mai sunt și alte femei în satul ăsta, domnișoară Taylor. Slujitoare, văduve de marinari, menajere… femei pe care nu le aranjează să viseze la un viconte. Toate s-au străduit să pună mâna pe caporalul Thorne.

– Serios? Dar… Kate lovi o musculiță care îi zumzăia la gât. Dar este atât de mare. Și de aspru. Și de grosolan.

– Exact.

Sally îi trimise un zâmbet plin de subînțeles.

Kate rămase în cumpănă.

– Până acum, toate au fost în zadar. I s-au întins capcane peste tot în sat, dar el a scăpat de fiecare în parte. Se zvonește că ar fi făcut un „aranjament" cu o văduvă din orașul vecin. Se duce să-i facă o vizită de curtoazie o dată sau de două ori pe lună, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Kate chiar înțelesese ce voia să spună Sally. Și brusc, simți că i se face inexplicabil greață. Firește, caporalul Thorne avea dreptul să facă tot ce îl tăia capul cu oricine îl tăia capul. Pur și simplu nu-i plăcea să fie informată despre asta.

Cu atât mai puțin să-și mai și imagineze.

Se chinui să-și revină iute în fire.

– Ei bine, poți să duci vorba…, și știa prea bine că Sally o va face, că femeile din Spindle Cove nu au nimic de invidiat. Nu este absolut nimic între mine și caporalul Thorne. Nimic în afară de o politețe amabilă din partea mea și, cu siguranță, nici urmă de afecțiune din partea lui. Omul abia dacă îmi tolerează prezența.

Thorne fusese atât de dornic să o vadă pe Kate plecând în ziua aceea. Își amintea încă nerăbdarea concisă din mișcările lui, în timp ce îi arătase poarta castelului, după ce discuția lor se încheiase. În mod evident, să sape o fântână era mai interesant.

Sally ridică din umeri, trecând o cârpă de praf peste rafturile din spatele tejghelei.

– Nu se știe niciodată, domnișoară Taylor. Nimeni nu s-a gândit vreodată că există ceva între domnișoara Minerva și lordul Payne. Și uită-te la ei.

– Este cu totul altceva.

– Cum?

– Este… Pur și simplu este.

Kate fu salvată de un tropăit de copite și de huruitul scos de roțile unei trăsuri ce se apropia.

Într-o manevră acrobatică, Sally strânse raftul cu o mână și își lăsă

greutatea de cealaltă parte, întinzând gâtul ca să arunce o privire prin vitrina din față a magazinului. După ce zări despre ce era vorba, își lăsă cârpa de praf din mână.

– Doar o clipă, domnișoară Taylor. A venit poșta. Trebuie să mă duc să-i întâmpin, altfel o să fie foarte furioși. Vizitiii de pe poștalion sunt niște morocănoși. Nu le place nici măcar să încetinească.

Cât timp se duse Sally să recupereze corespondența, Kate căută în gentuță monedele cu care să plătească cerneala. Nu îi mai rămăseseră atât de multe. Iarna și începutul primăverii erau sezoane slabe pentru o profesoară de muzică într-un sat de vacanță. Trebuia să apeleze la cumpătare.

– Ai rest pentru o jumătate de coroană? întrebă ea când Sally se întoarse pe ușă.

– Doar o clipă… Tânăra cercetă mănunchiul mic de plicuri și scrisori. Apucă o singură misivă și o desprinse din restul teancului. În sfârșit. Iat-o.

– Iată ce?

– O scrisoare de la domnișoara Minerva.

Inima lui Kate îi tresări în piept. Tot satul așteptase o veste de la Minerva. Ea se repezi lângă Sally.

– Este scrisul ei. Sunt sigură de asta.

– O! țipă Sally. Uită-te la asta, este sigilată cu blazonul lordului Payne.

Kate își trecu degetele peste sigiliul din ceară roșie.

– Într-adevăr. O, ce veste minunată. Doamna Highwood ar trebui să o primească de îndată. I-o duc eu la Queen's Ruby.

Sally strânse plicul la piept.

– În nici un caz. Nimeni nu mi-o ia. Trebuie să fiu acolo când o citește.

– Și cum rămâne cu magazinul?

– Domnișoară Taylor, aceasta este familia Bright. Suntem vreo jumătate de duzină aici. Sally se năpusti spre ușa magaziei și strigă. Rufus, uită-te puțin la tejghea. Mă întorc în zece minute!

Împreună, traversară peluza în goană și trecură valvârtej pragul de la Queen's Ruby. Le găsiră pe Charlotte și pe doamna Highwood în salon. Prima lucra la o pernă brodată. Ultima moțăia pe divan.

– Doamnă Highwood! strigă Sally.

Văduva se trezi cu un pufnit. Își roti capul atât de brusc încât boneta din dantelă i se strâmbă într-o parte.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? Cine a fost ucis?

– N-a fost nimeni ucis, zise Kate zâmbind. Dar se prea poate să se fi măritat cineva.

Sally apăsă scrisoarea în mâna femeii mai în vârstă.

– Hai, doamnă Highwood. Citește. Suntem cu toții disperați să aflăm.

Doamna Highwood se uită la plic. Se făcu albă ca varul.

– O, Doamne, Dumnezeule. Draga și scumpa mea fată.

Cu degetele tremurătoare, rupse sigiliul și desfăcu scrisoarea.

Charlotte își lăsă broderia deoparte și se îngrămădi lângă ea.

Femeia mai în vârstă întinse scrisoarea spre fiica ei cea mai mică.

– Poftim, citește-o tu. Eu văd prea rău. Și nervii mei…

Sally o apucă de braț pe Kate și așteptară toate cu sufletul la gură.

– Cu voce tare, domnișoară Charlotte, o îndemnă Sally. Să o citești cu voce tare.

– „Dragă mamă“, începu Charlotte. „Știu că trebuie să te întrebi ce s-a întâmplat cu fiica ta rătăcitoare. Trebuie să recunosc, săptămâna trecută nu prea a decurs după cum plănuisem eu.“

– O, Doamne, murmură Kate.

– Este ruinată, spuse slăbită doamna Highwood. Suntem toate ruinate. Cineva să-mi aducă evantaiul. Și niște vin.

Charlotte continuă să citească.

– „În ciuda greutăților întâmpinate pe drum, noi…“

– Noi! repetă Sally. Nu dispera, doamnă Highwood. A scris „noi“!

– „Ne-am oprit în Northumberland pentru moment.“

– În Northumberland. Obrajii doamnei Highwood își recăpătară culoarea. Se îndreptă de spate pe divan. Moșia lui este acolo. Mi-a spus-o el o dată. O, cum se numea?

– „Și îți scriu“, continuă Charlotte, „cu deosebită plăcere din…“ Ea coborî foaia și zâmbi. „Din frumoasa bibliotecă de la Riverchase.“

Capitolul 33

Două săptămâni mai târziu

Draga mea fiică, vicontesă Payne,

Bat clopotele astăzi în St. Ursula! I-am spus vicarului că trebuie musai, chiar dacă că tu ești pe drum spre Northumberland. Ce fericite am fost când am primit scrisoarea ta. După cum îmi spun mereu prietenele mele, intuiția mea nu are egal. Am știut dintotdeauna că hoțomanul de Payne îmi va fi ginere într-o bună zi. Dar cine să-i fi ghicit vicontesa! Ai făcut-o foarte mândră pe mama ta, draga mea. Desigur, trebuie să-ți faci timp pentru luna de miere, dar gândește-te să revii în oraș pentru sărbătorirea Păcii Glorioase[5]*. Diana trebuie să fie următoarea, să știi. Va fi mai în măsură să profite de noile relații. Am speranțe mai mari ca niciodată pentru perspectivele ei. Dacă tu ai putut să pui mâna pe Payne, sigur Diana poate să pună mâna pe un duce!*

A ta, etc.

Mama

Cu un zâmbet amuzat, Minerva împături scrisoarea și o puse în buzunar.

Se opri în mijlocul cărării, trăgând adânc în piept aerul cald și parfumat al primăverii târzii și slăbind legăturile de la bonetă pentru a-și lăsa pălăria din pai să îi alunece pe spate. Apoi, cu pași vioi, își reluă plimbarea pe drumul de țară care ducea din sat la Riverchase.

Clopoțeii fluturau năuciți pe tulpinile lor subțiri, implorând să fie culeși. Pe măsură ce înainta pe cărare, se opri să îi culeagă, alături de fire de ciubotica-cucului și cele câteva narcise rămase pe ici, pe colo. Avea deja un buchet în toată regula când o luă în sus pe deal. În timp ce se apropia de vârful crestei, un zâmbet îi înflori pe buze. Simți cum bucuria îi crește în inimă, nerăbdătoare la simplul gând de a revedea fațada cunoscută din granit.

Dar nu fu Riverchase primul lucru pe care îl zări când ajunse în vârful dealului.

Ci Colin, străbătând aceeași alee… spre ea.

– Bună, strigă el, apropiindu-se. Tocmai mă duceam spre sat.

– De ce?

– Ca să vin să te văd, firește.

– O. Ei bine, și eu veneam să te văd.

Ea îi zâmbi cu sfială, simțind fiori deja familiari de amețeală.

El făcu semn spre buchetul de flori sălbatice.

– Azi culegi flori? Nu pietre?

– Uneori îmi plac și florile.

– Mă bucur să aud asta. Vazele de flori sunt mult mai ușor de trimis în cabană. Vârful degetului lui înmănușat îi mângâie obrazul. Domnișoară Minerva, pot să…?

– Un sărut?

El dădu din cap.

Ea îi întinse obrazul, aplecându-se spre el pentru a primi gestul tandru și curtenitor. Dar în ultima clipă, el îi întoarse fața spre a lui și o sărută pe buze. O, el va fi mereu un ștrengar, iar ea era atât de bucuroasă pentru asta. Sărutul lor fu scurt, dar cald și dulce precum soarele după-amiezii.

După o clipă, el se îndreptă de spate. Privirea lui hoinări peste trupul ei.

– Ești… Clătină din cap, cu urma unui zâmbet în colțul gurii. De o frumusețe debordantă azi.

Ea înghiți în sec, luându-și câteva secunde ca să-și revină de sub efectul splendorii lui masculine.

– Și tu mă cam nimicești pe mine.

– Mi-ar plăcea să cred că sărutul meu poate să-și asume toate meritele pentru îmbujorarea ta minunată, dar mă îndoiesc să fie adevărat. Ce te face să fii așa mulțumită de tine?

– Sărutul are mare legătură cu asta. Dar a venit poșta de dimineață. Ea scoase două plicuri din buzunar. Am primit două scrisori foarte interesante. Prima este de la mama. Ne transmite felicitări pentru căsătoria noastră.

Îi întinse scrisoarea venită de la Spindle Cove. El despături foaia și îi scrută din privire conținutul. În timp ce citea, colțul gurii se arcui amuzat.

– Îmi pare rău, spuse Minerva. Știu că este îngrozitoare.

– Nu. Este o mamă care își dorește tot binele din lume pentru fiicele ei.

– Se înșală. Nu i-am spus că ne-am căsătorit. I-am spus doar că am făcut o oprire la moșia ta și n-ar trebui să se aștepte să revin mai devreme de o lună sau mai mult. Dar, în mod evident, și-a dat cu presupusul.

– Toți au făcut asta. Am primit o scrisoare de la Bram chiar ieri. A vrut să știe de ce nu le-am trimis încă avocaților dovada scrisă a căsătoriei noastre. „Nu-ți vrei banii?“ s-a întrebat el.

Se întoarseră împreună spre Riverchase.

– Până la urmă, o să afle adevărul, spuse ea gânditoare.

– Da, o să afle. Ai spus că ai primit două scrisori interesante. De la cine este cealaltă?

– De la Sir Alisdair Kent.

Ea observă un ușor șchiopătat în mersul lui. Sugestia subtilă a geloziei o încântă mai mult decât ar fi trebuit.

– O, chiar așa? spuse el, pe un ton intenționat surprins. Și ce a avut de spus bunul Sir Alisdair?

– Nu prea multe. Doar că Revista Societății Regale de Biologie a refuzat să-mi publice lucrarea despre Francine.

– Poftim? El se opri brusc și se întoarse spre ea. Strălucirea afectuoasă din ochii lui se transformă într-un fulger oarecum furios, aproape ucigaș. O, Min. Este o prostie. Nu-ți pot face asta.

Ea ridică din umeri.

– Sir Alisdair mi-a spus că încearcă să-mi susțină cauza în numele meu, dar ceilalți redactori ai revistei nu s-au lăsat convinși. Au spus că dovezile mele sunt înșelătoare; concluziile mele sunt prea mărețe…

– Aiurea. Maxilarul i se încleștă. Niște lași nenorociți. Pur și simplu nu vor să fie întrecuți de o femeie, nimic mai mult.

– Poate.

El clătină încruntat din cap.

– Îmi pare rău, Min. Ar fi trebuit să ne ducem la simpozion în ziua aceea. Ai fi putut să-ți prezinți descoperirile în persoană. Dacă te-ar fi auzit numai vorbind, i-ai fi putut convinge.

– Nu, să nu-ți pară rău. Ea îl apucă de mână și o strânse. Să nu-ți pară rău niciodată, Colin. Mie nu o să-mi pară niciodată.

Rămaseră acolo vreme îndelungată, zâmbind ușor și privindu-se în ochi. În ultima vreme, își puteau petrece ore întregi așa… o fericire și o dragoste palpabile răsărind în spațiul dintre ei.

Minerva abia aștepta să devină soția lui. Dar nu va regreta niciodată că refuzase să se mărite cu el în ziua aceea la Edinburgh, în pragul Societății Regale de Geologie.

Trecuse prin atât de multe doar ca să o ducă până la ușa aceea. Își înfruntase cele mai adânci frici, se lansase în cele mai cutezătoare isprăvi. Își deschisese inima pentru ea, dar și casa. Îi dăduse curaj, forță și ore bune de râs. Ca să nu mai vorbim de pasiune și de toate cuvintele înflăcărate de dragoste. Când o ceruse de soție, el făcuse cel mai curajos act de credință altruistă pe care și l-ar fi putut ea închipui.

În schimb, Minerva își dorea să-i ofere măcar atât. Posibilitatea de a o curta așa cum își dorise. O șansă ca dragostea lor să prindă rădăcini și să crească. Când avea să-și rostească jurămintele de nuntă, voia ca el să știe că era legământul unui devotament oferit de bunăvoie și pentru totdeauna, nu dorința pripită de a ajunge la gloria științifică.

Colin merita măcar atât.

Îi întorseseră spatele domnului Barrington și Societății Regale de

Geologie în ziua aceea. Dar Sir Alisdair Kent avusese curiozitatea să vină după ei. Îi invitase să ia masa la hanul din apropiere, unde își petrecuseră câteva ore cufundați în dezbateri științifice cu prietenii lui. Sir Alisdair și compania o ascultaseră, puseseră întrebări, discutaseră și, în general, îi acordaseră Minervei respectul cuvenit unui coleg de breaslă. Colin observase că paharele de vin nu se goliseră niciodată și își păstrase brațul dezinvolt și posesiv pe spătarul scaunului ei.

Nu, nu fusese o medalie și un premiu de cinci sute de guinee, dar fusese un fel de simpozion. Și meritase tot drumul bătut până acolo.

După aceea, ea și Colin reveniseră direct în Northumberland. Colin o instalase într-o căsuță minunată din sat, alături de menajera lui, doamna Hammond, ca doamnă de companie. Și apoi se apucase să îndeplinească toate promisiunile legate de un peșit plin de tandrețe și atenție. Venea în vizită în cele mai multe dimineți și se duceau în plimbări lungi și încântătoare după-amiază. Îi aducea în dar dulciuri și dantele, iar pe curieri îi ținea într-un continuu du-te-vino cu bilețele care nu aveau nevoie de semnătură. De câteva ori pe săptămână, ea și doamna Hammond luau cina la Riverchase, iar el venea să cineze duminica la căsuță.

Petreceau și timp despărțiți. Ea, scriind despre descoperirile făcute în Spindle Cove și explorând noul peisaj stâncos în care ajunsese. Colin, cercetându-și moșia cu administratorul și făcând evaluări și planuri de viitor.

Cât despre planurile legate de viitorul lor… Minerva încerca să aibă răbdare.

Colin fusese capabil să aibă încredere în ea când o ceruse de soție, gestul ei de credință fusese mai degrabă ca o alunecare lungă și lentă pe gheață subțire. Oricât s-ar fi bucurat de perioada în care el o curta, Minerva încerca să nu se gândească la perspectiva unei inimi frânte. Exista oricând posibilitatea ca el să se răzgândească.

Dar, în luna de când se întorseseră de la Edinburgh, supraviețuiseră primei lor certe… o ciondăneală, dintre toate lucrurile posibile și imposibile, pe tema unei perechi lipsă de mănuși. Trecuseră cu bine și de al doilea conflict. Totul începuse ca un dezacord tensionat prin care încercaseră să decidă dacă Minerva putea să exploreze în siguranță și neînsoțită stâncile de prin împrejurimi. (Bineînțeles că putea, după părerea Minervei. Colin ținuse să exprime o altă opinie.) Dezacordul încordat izbucni într-un șir nesfârșit care implicase denunțări zgomotoase ale independenței femeilor, aroganței bărbaților, mantiilor cu gulere de blană, rocilor de tot felul și… în mod inexplicabil… al culorii verde. Dar compromisul final… o excursie în doi spre stânci care se transformase într-o întâlnire pasională și înflăcărată în iarba înaltă… le potolise cu totul furia.

De atunci, peștitul le fusese mai dulce și mai tandru ca niciodată… dar nu pe deplin cast.

Minerva își împleti brațul cu al lui și își reluară plimbarea pe alee.

– Nu sunt descurajată. O să găsesc eu altă cale de a-mi publica descoperirile.

– O să găsim noi o cale. Dacă mai poți să aștepți încă cinci săptămâni, o să-mi sărbătoresc ziua de naștere tipărind câte o copie pentru fiecare cămin din Anglia.

Ea zâmbi.

– Câteva sute de exemplare o să fie de ajuns și nu e nevoie să ne grăbim. Urma lui Francine a supraviețuit în peștera aceea milioane de ani. Pot să mai aștept și eu un pic înainte de a-mi face un nume în lume.

– Ar fi de ajutor dacă îți spun că există deja o amprentă adâncă, permanentă, mare cât toată Minerva în inima mea?

– Da. Ea îl sărută pe obraz, savurând urma aceea de cuișoare din crema lui de ras. Ai ceva de făcut în după-amiaza asta? Speram să ne petrecem câteva ore scotocind prin biblioteca de la Riverchase.

El nu răspunse o clipă.

– Dacă o după-amiază în bibliotecă este ce-ți dorești, prea bine. Dar recunosc că eu mă gândeam la altceva.

– Serios? La ce?

– La o nuntă.

Minerva aproape că scăpă buchetul din brațe.

– La nunta cui?

– A noastră.

– Dar nu putem să…

– Ba putem. Preotul a citit deja anunțul de trei ori în biserica parohială. I-am trimis de veste înainte să ies din casă de dimineață și i-am cerut majordomului meu să pregătească capela. Până ne întoarcem, toate ar trebui să fie deja gata.

Minerva clipi nedumerită spre el. Pusese totul la cale?

– Dar credeam că am fost de acord să așteptăm până după ziua ta de naștere.

Brațele lui o înconjurară, înfășurându-se gingaș peste mijlocului ei.

– Știu, dar nu pot. Pur și simplu, nu pot. Am dormit bine aseară. Dar când m-am trezit de dimineață, mi-a fost atât de dor de tine. Nici măcar nu știu cum să descriu senzația. M-am uitat la cealaltă pernă și mi s-a părut doar greșit că nu ești acolo. De parcă m-aș fi trezit fără un braț sau o jumătate din inimă. M-am simțit incomplet. Așa că m-am trezit, m-am îmbrăcat și am luat-o pur și simplu spre tine… pentru că nu mă puteam duce în nici o altă direcție. Și apoi te-am zărit, venind spre mine. Cu flori în mână.

Emoția scăpără în ochii lui, iar el îi atinse obrazul.

– Nu este un moft. Pur și simplu nu mai suport să-mi petrec nici măcar o zi departe de tine. Vreau să împarți cu mine viața, casa și… El o ținu strâns în brațe, lipindu-i cu încântare corpul de al lui. Își coborî capul, apăsând săruturi pe locul delicat de sub urechea ei. Și vreau să

împarți patul cu mine. Ca soție. În noaptea asta.

Săruturile lui o făceau să se simtă amețită de dorință. Ea se agăță strâns de el.

– Colin…

– Te iubesc, Min. Te iubesc atât de mult încât sentimentul ăsta mă îngrozește. Spune-mi că o să te măriți cu mine azi.

Ea se trase ușor înapoi.

– Eu… Înghițind apăsat în sec, ea își trecu o mână tremurătoare peste muselina galbenă ca untul. Ar trebui măcar să-mi schimb rochia.

– Să nu îndrăznești. El clătină din cap, cuprinzându-i talia între mâini. Ești perfectă. Absolut perfectă, exact așa cum ești.

Emoția îi făcu inima să crească în piept și îi puse un nod în gât. Îi venea să se ciupească, doar ca să se asigure că nu visează. Dar nu ar fi putut să viseze vreodată ceva atât de minunat. Ea era perfectă. El era perfect. Acest moment era perfect. Îi era frică să vorbească, de teamă să nu-l strice cumva.

„Nu sta pe gânduri. Lasă-te pur și simplu purtată de val.“

– Da, izbucni ea în cele din urmă. Da. Hai să ne căsătorim.

– Azi?

– Chiar în clipa asta. Un zâmbet buimac îi acoperi obrajii și nu-și mai putu abține bucuria pură pe care o simțea în străfundul ființei ei. Se aruncă spre el, petrecându-și brațele pe după gâtul lui. O, Colin, te iubesc atât de mult. Nici nu pot să ți-o spun în cuvinte. O să încerc să ți-o arăt, dar o să am nevoie de ani de zile.

El chicoti.

– Avem decenii la dispoziție, scumpo. Decenii.

Cinci minute de mers grăbit îi purtaseră până la ușa capelei. În timp ce Colin se duse să-l găsească pe preot și să adune vreo câțiva slujitori care să le fie martori, Minerva se strecură în curticica bisericii și ajunse în fața unei plăci perfecte de granit, lustruite până ce căpătase o strălucire ca de oglindă.

Rămase acolo preț de un minut, nesigură cum să înceapă. Apoi trase adânc aer în piept și își șterse o lacrimă de pe obraz.

– Îmi pare foarte rău că nu o să ne cunoaștem niciodată, șopti ea, așezându-și buchetul de flori pe mormântul regretaților Lord și Lady Payne. Dar vă mulțumesc. Pentru el. Promit că o să-l iubesc din toată inima. Vă rog să ne trimiteți câteva binecuvântări când aveți o clipă. Probabil o să avem uneori nevoie de ele.

Când părăsi curtea bisericii și o coti spre capelă, îl zări pe Colin în fruntea unui grup format din preot, majordom și slujitorii casei mărșăluind într-o paradă plină de veselie. Ținând ușa întredeschisă, le făcu semn tuturor să intre în capelă.

– Haideți, spuse el, bătând nerăbdător din picior.

După ce intrară toți ceilalți și mai rămaseră doar ei doi la ușă, el întâlni privirea Minervei.

– Ești gata?

Ea dădu din cap, cu răsuflarea întretăiată.

– Dacă ești și tu.

– N-am fost niciodată mai sigur de ceva în viața mea. Îi luă mâna și o sărută. Locul tău este alături de mine, Min. Iar al meu este alături de tine. Știu asta cu toată ființa mea. O simt în sufletul meu. Sunt sigur, în toate felurile posibile.

Și nu fusese niciodată mai chipeș.

– Siguranța îți vine de minune, spuse ea.

Zâmbind, el își împleti brațul cu al ei și o conduse în capelă.

Și astfel se încheie grandioasa epopee a viitorului lor… povestea pe care aveau să le-o spună prietenilor, oaspeților și nepoților la cină în deceniile ce vor urma. Așa cum se încheia un basm care se respecta. Cu o nuntă romantică, un sărut tandru…

Și promisiunea fericirii veșnice.

Referință la Tratatele de la Paris din 1814–1815 care marchează sfârșitul războaielor napoleoniene